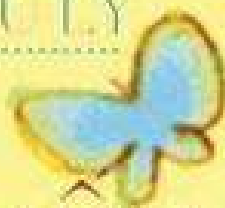

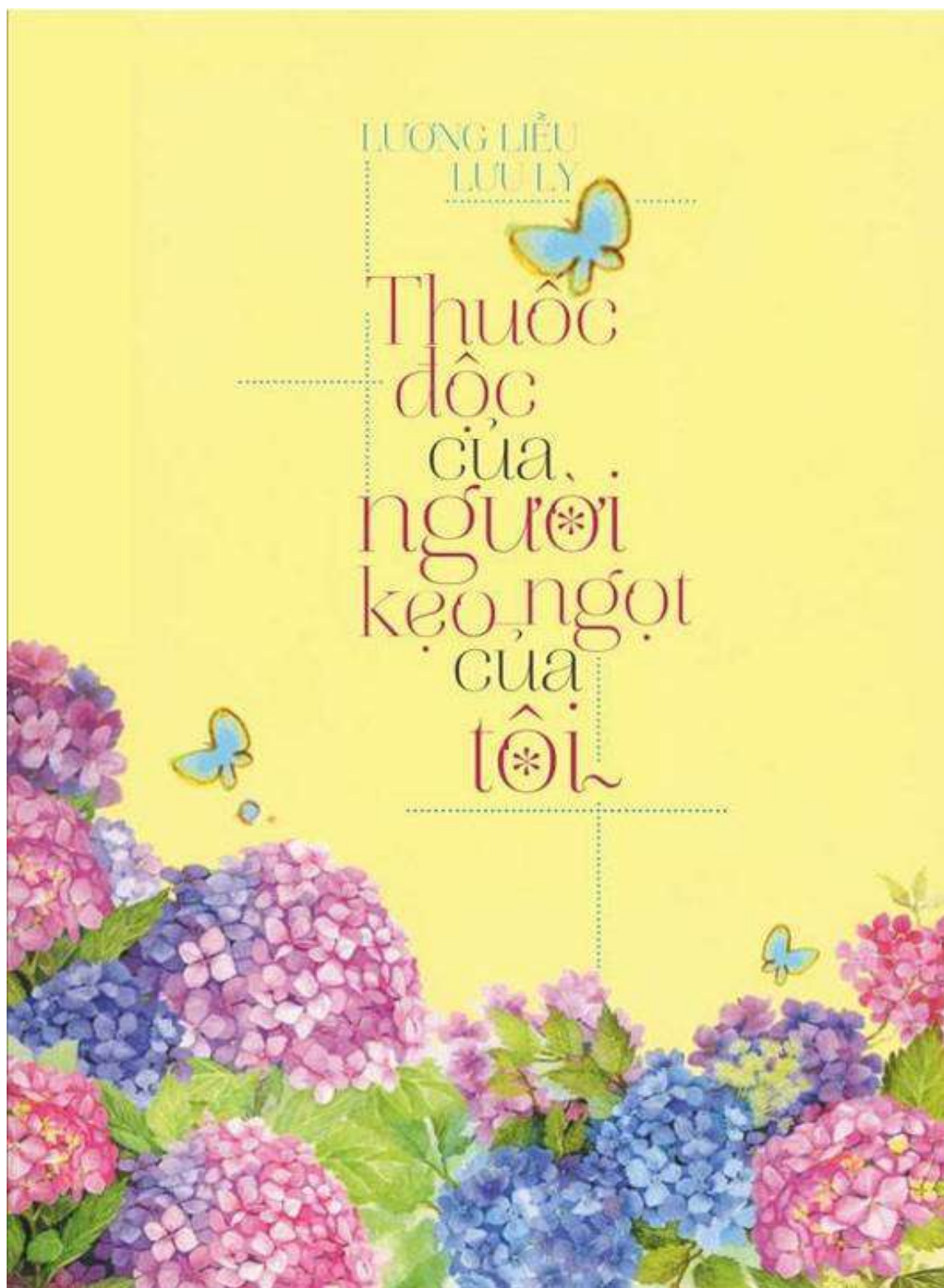
LƯƠNG LIÊU
LƯU LY

Thuộc
độc
của,
người
kẹo ngọt
của
tôi

THUỐC ĐỘC CỦA NGƯỜI, KẸO NGỌT CỦA TÔI

THUỐC ĐỘC CỦA NGƯỜI, KẸO NGỌT CỦA TÔI

TÁC GIẢ: LƯƠNG LIỄU LƯU LY

Công ty phát hành: Amun Đình Tị

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Trọng lượng vận chuyển: 500 grams

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 448

Ngày xuất bản: 08/2013

Nguồn sách: Minh Tam Duong

Đội type

P1: Kou Mirei

P2: Phù Thủy Cận Thị

P3: Jin Ying

P4: Green Grass height="0" width="48">P5: Nguyễn Thu Huyền

Làm ebook: Trần Ngọc Tuyên

Nguồn: <https://www.facebook.com/groups/chamchilamebookfree/>

Vài nét về tác giả:

Giới tính: Nữ

Thuộc thế hệ 8X

Thích yên tĩnh, có hứng thú đặc biệt với codeword

Các phẩm tiêu biểu:

- Hoàng tử của tôi cười ngựa đen
- Em yêu anh, ở một thế giới khác
- Thuộc độc của người, kẹo ngọt của tôi

Giới thiệu:

Thuộc Độc Của Người, Kẹo Ngọt Của Tôi : Kinh thánh có viết, Thượng đế đã tạo ra Eva bằng một đoạn xương sườn trên cơ thể Adam. Eva là một phần của Adam, vì vậy mỗi một Adam xuất hiện trên cuộc đời này đều không ngừng kiếm tìm đoạn xương sườn bị thiếu ấy. Trong chốn trần thế khổ nạn vô thường, nếu sinh ra là phụ nữ, chỉ cần giữ cho mình một niềm tin bền vững vào tình yêu, sẽ có một ngày, bạn nhất định gặp được người con trai mà mình vẫn luôn mong muốn tìm thấy.

Một tình yêu đẹp, sẽ không cần phải khổ sở chờ đợi.

Người thực sự thuộc về ta, sẽ không bao giờ nỡ lòng nhìn ta phải khổ sở chịu đựng trong sự vô cùng vô hạn của thời gian...

Tình yêu, là chuyện tại chính nơi đó, vào chính thời điểm đó, ta gặp được chính con người đó.

Đã bao lâu rồi bạn chưa thực sự yêu một ai đó? Đã bao lâu rồi bạn chưa thực sự cảm thấy rung động? Xin được gửi tặng cuốn sách này tới những người con gái tuyệt vời vẫn luôn có một lòng tin vào tình yêu giống

như Bạch Tiểu Thuần. Dù rằng Thượng đế đã khiến Adam của cô ấy phải trải qua một chuyến du hành thật dài mới tìm thấy cô.

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

Chương 1

*Không có gì là không thể vượt qua,
chỉ có những thứ không thể quay trở lại*

“Bạch Tiểu Bạch, mừng Một tháng Năm năm sau mình tổ chức hôn lễ, nhớ sắp xếp thời gian đến dự nhé!”

Giữa trưa, Bạch Tiểu Thuần đang gà gât trong phòng làm việc, liếc mắt thấy có tin QQ gửi đến, lòng bỗng nhiên buồn bã. Mới tốt nghiệp được hơn ba năm, những con người từng lớn tiếng tuyên bố chưa vào ba mươi nhất định không kết hôn, giờ lần lượt bước vào thánh đường hôn nhân, thế là thế nào?

“Đang buồn ngủ đây, đợi tỉnh táo rồi nói tiếp.”

Cô không thích cách bạn bè gọi mình chút nào, hận nỗi không thể cầm đuốc, phá tan tành cái bàn phím đáng ghét trước mặt kia, bên tai đã vang lên tiếng cầu nhau của mẫu thượng đại nhân trong điện thoại mấy ngày trước, người mà lúc này đang ở cách cô không biết bao nhiêu cây số: “Tiểu Bạch, thời điểm đẹp nhất trong đời người con gái chỉ có bấy nhiêu năm thôi, không nhân lúc còn đang trẻ trung, xinh đẹp mà kết hôn đi, định đợi đến khi da nhăn nheo chắc? Mẹ nói cho cô biết, cuối năm cô không rước được đứa con trai nào thì đừng hòng vác mặt về ăn Tết nữa! Biết gì chưa? Lệ Tử, con bé bạn thân cô hồi nhỏ, nó còn sinh sau cô mấy tháng, bây giờ đã có con rồi đấy. Cô thì sao? Đến bạn trai cũng chưa có, đúng là làm mẹ cô mất mặt quá!”

“Vì một đứa con rể chưa biết mặt mũi, có đáng không mẹ? Hơn nữa, cái gì mà trẻ trung, xinh đẹp? Chẳng phải mẹ lúc nào cũng than thở con không kế thừa được chút nhan sắc của mẹ sao?”

“Cô cứ vụng chèo khéo chống, giỏi thì sao không đi kiếm bạn trai đi! Không nói nhiều, đây là mệnh lệnh bắt buộc...”

“Hà? Được thôi, để mình giúp cậu tinh táo một chút: Bạch Tiểu Bạch, cậu mà không mau tìm bạn trai thì sẽ trở thành bà cô già trong phòng ký túc của chúng mình đấy!”

Gần như có thể tưởng được khuôn mặt thất vọng của Lạc Lạc lúc này và vẻ mặt tức điên vì con gái chưa có bạn trai của mẹ cô giống nhau đến mức nào, cô uể oải trả lời: *“Bà cô già thì bà cô già, càng cưới muộn thì phong bì của các cậu càng dày, cũng giống như giá cả leo thang vậy, càng tốt.”*

“Đây chính là điển hình của việc tự an ủi chính mình, gọi tắt là tự an. Haizz, dù sao thì cậu cũng chỉ biết chết mê chết mệt mấy gã trai đẹp trong truyện ngôn tình và phim thần tượng thôi!”

“Hừ, trẻ không chơi già hối hận. Đến lúc ván đã đóng thuyền rồi, biết thế nào gọi là hối hận không kịp không? Đó mới là tự an.”

Sâu ngáp ngủ đã bị những lời của cô làm cho chạy mất dép, Bạch Tiểu Thuần đứng dậy, đi rót nước.

Lúc quay lại thì avatar của Lạc Lạc đã đen thui, chỉ để lại dòng tin nhắn khó hiểu: “Bạn Tiểu Bạch thân mến, mong bạn hãy dùng dũng khí nói câu: *“Trẻ không chơi già hối hận”* ấy để kiên cường, dũng cảm đi tìm cho mình một người đàn ông đi, những gì đã qua chỉ còn là quá khứ, những gì tốt đẹp vẫn còn chờ bạn ngoài kia, vì bố mẹ, bạn bè, vì một xã hội hòa hợp, hãy mau tìm cho mình một người đàn ông, mau tìm cho mình một người đàn ông!”

Hừ!

Cứ làm như tìm hạnh phúc cả đời cũng dễ như ăn rau bắp cải ấy, đúng là cái đồ đứng nói mà không biết đau lưng. Lắm bảm vài câu rồi Tiểu Thuần tắt cửa sổ chat, bị bạn đồng nghiệp Quách Hà bước đến, thần bí nói:

“Biết chuyện gì chưa?”

“Gì ạ?”

Bạch Tiểu Thuần năm nay hai mươi lăm tuổi, dung mạo bình bình, công việc bình bình, từ nhỏ đến lớn nói chung là bình bình, thuộc dạng điển

hình của “tam bình nữ”.

Sau khi tốt nghiệp, cô bước chân vào công ty của doanh nghiệp Good tại thành phố G, đảm nhận một chức vụ văn phòng khá nhẹ nhàng, chẳng có mấy tiền đồ. Đây là công ty có vốn đầu tư của Mỹ, đôi lúc cũng cần biên dịch một vài tài liệu. Là một cô gái tốt bụng, từ nhỏ đến lớn chỉ thích những thứ đơn giản, bình đạm, cô luôn giữ khoảng cách với những chuyện bàn tán thị phi trong công ty.

Gần đây, mọi người trong công ty xôn xao bàn tán sắp có sự thay đổi lãnh đạo, cô cũng chẳng mấy quan tâm. Vốn dĩ, việc tổng bộ bên Mỹ chọn ai làm người lãnh đạo, những người thấp cổ bé họng như cô đâu liên quan gì!

“Cuối tháng này chúng ta đi Thượng Hải dự hội nghị.”

“Hả? Đợt trước chẳng phải nói nghỉ tết xong mới đi sao, sao giờ lại đổi vậy?”

Good thành lập công ty con ở ba thành phố tại Trung Quốc, đó là Thượng Hải thuộc vùng Hoa Đông, Vũ Hán ở Hoa Trung và thành phố G ở Hoa Nam. Tổng bộ của cả khu vực châu Á – Thái Bình Dương được đặt ở Thượng Hải, hai nơi Vũ Hán và thành phố G sắp xếp các giám đốc kinh doanh và giám đốc công ty. Tuy trên danh nghĩa là công ty được đăng ký nhưng xét trên góc độ nào đó vẫn thuộc sự điều hành của chi nhánh Thượng Hải. Nói chung, quyền luân chuyển lãnh đạo trong công ty đều nằm ở tí chón phần hoa đô thị Thượng Hải nên thỉnh thoảng vẫn phải bay qua bay lại.

“Cái con bé này, có sự thay đổi lớn về nhân sự chứ sao! Đừng lúc nào cũng chỉ rót nước miếng vì mấy mỹ nam, quan tâm một chút đến tình hình thời sự đi.”

“Cái này... cũng gọi là thời sự à?”

Mối quan hệ của cô và người đồng nghiệp hơn mình hai tuổi – Quách Hà – trước giờ luôn rất tốt, cô cũng chẳng để ý đến lời nói móc của chị ấy...

Không sai, ngoài câu “trẻ không chơi, già hối hận”, Bạch Tiểu Thuần còn có một câu danh ngôn kêu leng keng khác: “Tôi háo sắc, vì thế tôi tồn tại.”

Khổ nỗi háo sắc chỉ dám nghĩ thầm vì gan thỏ đế.

Quách Hà tiến sát chớp mắt.

“Thời sự trong công ty chúng ta chứ sao. Phải rồi, đồng nghiệp của chồng chị có cậu em ỏn lăm, giới thiệu cho em nhé?”

Da đầu giật giật tê rần, Tiểu Thuần lập tức xua tay:

“Ý tốt của chị, em xin nhận, nhưng không cần đâu.”

Quách Hà năm nay hai mươi bảy tuổi, đã kết hôn, tính cách ôn hòa rất quan tâm đến Tiểu Thuần, lúc nào cũng muốn giới thiệu bạn trai cho cô. Hôm nay là cậu con trai của bạn học của ông chú, mai là thằng quý tử của bà hàng xóm của bà dì khiến cô ứng phó không nổi, tối tăm mặt mày. Bạch Tiểu Thuần không phải không chịu nổi việc đi gặp mặt làm quen nhưng trong một tháng, vừa gặp người này đã được giới thiệu người khác, tần suất chẳng phải là quá cao sao? Mới hai mươi lăm tuổi, cứ đà này, vài năm nữa có khi cô phải bỏ việc để suốt ngày đi xem mặt cũng nên.

“Có phải em vẫn còn mơ tưởng đến gã Thư Hạo Nhiên ấy không?”

Sắp xếp gọn gàng đồng tài liệu cần photo, Quách Hà như đang nghĩ ngợi điều gì, nhìn kỹ một lượt dung nhan nhỏ nhắn trước mặt.

“Sao có thể chứ!”

Trong lòng bỗng rung lên, Bạch Tiểu Thuần vội thu ánh nhìn, dán mắt vào màn hình laptop, có cảm giác quận thất như bị ai đó xới tung.

Thư Hạo Nhiên là tình cũ của cô. Họ đã có một mối tình vô cùng khó quên. Nhưng nó đã kết thúc từ lâu rồi.

“Tiểu Bạch, con người không thể sống mãi trong hồi ức, em hiểu không? Chị đi làm báo giá, em làm việc tiếp đi.”

Bỏ lại một tiếng thở dài khe khẽ, Quách Hà cầm tập tài liệu, tiến về phía bàn làm việc, nhưng tiếng thở dài ấy cứ vang vọng mãi trong tâm trí Bạch Tiểu Thuần.

Trước giờ, cô luôn là người vui vẻ, sau một buổi shopping rồi ngủ một giấc ngon lành, mọi chuyện thế là được vớt khỏi đầu. Một lần nữa cô lại nhớ đến Thư Hạo Nhiên, đó là lúc ở sân bay quốc tế thành phố G, cùng các đồng nghiệp bay tới Thượng Hải dự hội nghị. Cô không muốn nhớ lại nhưng không thể quên được khung cảnh ấm áp, hạnh phúc khi đi đón Thư Hạo Nhiên tại chính sân bay này ngày trước. Khung cảnh ấy hiện lên từ rời rạc bỗng trở nên rõ nét, giống như bị cào xé một lần, cô có cảm giác rất đau. Đang muốn tìm thứ gì đó để thay đổi dòng suy nghĩ, sếp Lý bỗng nhiên chậm rãi lên tiếng:

“Theo nguồn tin đáng tin cậy, tổng giám đốc mới lên nhậm chức còn rất trẻ.”

“Trẻ thế nào? Đẹp trai không?”

Tiếp đó là vẻ mặt cười hì hì hồn nhiên, câu hỏi được đáp lại bằng những tiếng cười đồng tình... Cô là nhân viên nhỏ tuổi nhất trong công ty tại thành phố G, mối quan hệ với mọi người cũng rất tốt đẹp nên ai cũng đã quen với tâm tính của cô gái nhỏ này.

“Tôi cũng không biết định nghĩa thế nào là đẹp trai của mấy người trẻ tuổi các cô.”

“Tổng giám đốc mà, đẹp trai hay không đâu quan trọng, quan trọng là năng lực làm việc.”

“Ai nói không quan trọng? Đẹp trai một chút, nhìn sẽ bắt mắt, làm việc cũng phấn chấn hơn chứ.”

...

Máy bay nhẹ nhàng phóng vút về phía những đám mây, Bạch Tiểu Thuần chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ, nhớ lại những lời bàn tán của đồng nghiệp, khóe miệng vẫn hơi nhếch lên. Tổng giám đốc đẹp trai hay không cũng chẳng liên quan gì đến cô, ngủ thôi! Nghiêng đầu sang một bên, cô chìm dần vào giấc ngủ, chưa bao giờ nghĩ rằng chuyến đi Thượng Hải lần này không những liên quan đến cô, mà còn liên quan rất rất mật thiết.

Từng cơn gió lạnh ùa vào nhau, tạo thành những tiếng kêu rìn rít, mây lãng đãng trôi, mùa đông Thượng Hải mon trớn và lạnh lẽo. Phóng tầm mắt ra phía xa ngoài cửa sổ, những cành cây trơ trụi vươn lên trời với tư thế cô đơn, lá đã rụng hết, trơ về già cỗi.

Căn phòng hội nghị rộng lớn tới như bụng, mấy chục con người ngồi nghiêm chỉnh, ngay ngắn. Người lên phát biểu là CEO đến từ tổng bộ bên Mỹ, bụng phệ, đầu trọc, đôi mắt màu vàng rất có thần, ông ấy đang hào hứng nói về những thành tích mà công ty đã đạt được trên phạm vi toàn cầu suốt một năm qua. Cho dù từng tràng, từng tràng những con số quá thật khiến lòng người hứng khởi nhưng bầu không khí trong phòng vẫn rất yên ắng, cộng với việc điều hòa được chỉnh cao hơn mức cần thiết, Bạch Tiểu Thuần mặc chiếc áo khoác cao cổ màu trắng, bức bối đến mức mặt đỏ bừng. Nhân cơ hội nghỉ giải lao giữa cuộc họp, ai nấy đều nườm nượp đi vào nhà vệ sinh.

Khắp ba tầng, bao gồm cả phòng hội nghị đều chật kín người, cô không quen với thời tiết khô hanh nên không ngừng uống nước, lúc này người cô nóng ran, vội vã phóng lên tầng bốn. Tầng bốn khá yên tĩnh, là khu vực được công ty sắp xếp đặc biệt, dành riêng cho người nước ngoài, cũng chính là tầng tập trung những người nước ngoài thuộc bộ phận Quốc tế của công ty. Cô nhìn đến mức sắp bị nội thương, phóng như bay vào nhà vệ sinh, lao đến một căn phòng gần nhất với tốc độ tên lửa.

Phù...

Vấn đề được giải quyết xong xuôi, cô liền thở phào nhẹ nhõm, thâm nghĩ, sự đối đãi dành cho người nước ngoài đúng là tuyệt, chỉ có vài người ít ỏi mà được dành riêng một tầng.

“Đôi xử bất công, đâu phải chỉ có trong thời đại đất nước mất chủ quyền, ngày nay cũng đầy ra đó thôi.”

Cô vừa lăm bắm vừa chỉnh lại chiếc áo khoác rồi mở cửa bước ra. Đúng lúc sự cảm thông với đồng bào cả nước đang được nung nấu rất hăng say, một giọng nói trầm và vang bay tới bên tai:

“Hi!”

Giày da bóng lộn, bộ vest đen tuyền, sơ mi trắng muốt, chiếc cà vạt màu hồng nhạt, ôi môi mỏng, chiếc mũi cao, mái tóc vàng nhạt, ở cửa ra vào bỗng nhiên xuất hiện một chàng trai ngoại quốc cao trên 1m80, dáng vẻ vô cùng nho nhã. Anh ta hơi cúi đầu, đôi mắt sâu màu xanh biếc trong vắt như mặt nước hồ, dưới ánh đèn, đôi mắt ấy như dập dềnh, phát ra những tia sáng thuần khiết và rực rỡ. So với thân hình cao lớn, chuẩn không cần chỉnh của anh, cô bạn nhỏ chỉ cao 1m64 và hơi gầy Bạch Tiểu Thuần lúc này bỗng cảm thấy như có một thứ áp lực đang đè nén. Sự ngẩn ngơ len lỏi trong trí óc ảnh hưởng đến khả năng phán đoán, cô không thể hiểu nổi tại sao anh ta lại đứng ở đây. Cô lịch sự mỉm cười, khẽ nhếch môi đáp lại:

“Hi!”

Mất sao mà xanh thế. Lần trước cô đọc báo thấy nói, ngày nay chỉ ở Scotland mới có hậu duệ của những người mắt xanh thuần chủng, lẽ nào anh ta chính là anh chàng điển trai mắt xanh thuần chủng như dân tình vẫn bàn tán? Có đẹp trai thế nào thì cũng là bạn quốc tế, không thể mất lịch sự, ảnh hưởng đến hình tượng của thiên triều được. Nghĩ đến đây, cô nhún thẳng người, cố gắng làm cho thần thái của mình nhìn cũng không đến nỗi.

Dưới sự quan sát quá lộ liễu, soái ca vẫn mỉm cười, phong độ ngời ngời, đưa tay chỉ cánh cửa phía sau. Vốn tiếng Anh của Bạch Tiểu Thuần miễn cưỡng được cho qua để bước vào công ty này. Trên thực tế, cô không có nhiều kinh nghiệm nói chuyện trực tiếp với người ngoại quốc, bình thường chỉ dịch các tài liệu trên giấy, chỗ nào không hiểu thì đi cầu cứu dân tình. Cô thầm nghĩ, sao anh chàng này lại chỉ tay vào cánh cửa, chẳng lẽ muốn cô nhường đường cho anh ta?

Hai từ “Mời anh” suýt chút nữa thì phun ra, nhưng vào giây cuối cùng, con người của cô bỗng nở to một cách vô cùng kinh ngạc. Từ từ đã, từ từ đã, anh ta là nam, mình là nữ, sao mà nhường đường được? Nhà vệ sinh này đâu phải loại nam nữ dung chung! Một tiếng ầm ùng đoàng vang lên trong đầu, Bạch Tiểu Thuần từ từ quay lại, đối diện với sự thực tàn khốc...

Đúng thế, biểu tượng cánh cửa phía sau cô là WC nam!

Trời cao ời, đất dày hời! Lẽ nào cô phóng như bay vào nhà vệ sinh nên anh ta đã đứng đợi suốt từ lúc đó đến giờ? Đại ca, anh nhìn thấy con gái lao vào WC mà không lao vào theo thì quả thực cũng coi là lịch sự đấy, nhưng không thể ngọt ngào hơn một chút, coi như không nhìn thấy gì rồi mau chóng rời đi được sao? Cứ phải đợi cô ra rồi mới nhắc nhở đã phạm phải lỗi muối mặt như thế này ư?

“Sorry...”

Khí nóng bốc lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của ai đó đỏ bừng, trong đầu lúc này là một màn trống rỗng, hoàn toàn không biết mình đã xin lỗi vì chuyện gì, chỉ biết cắm mặt tiến về phía bồn rửa tay. Chiếc đèn vàng tỏa ánh sáng dịu nhẹ, cô không ngẩng mặt lên cũng biết chiếc gương sáng bóng không tì vết kia đang phản chiếu khuôn mặt xấu hổ, khổ sở đến cực độ. Đã đi nhầm thì chớ, lại còn mất thể diện trước người ngoại quốc thế này. Không biết sau này, anh ta có hỉ hả kể cho đồng bào da trắng của anh ta rằng tháng nào, năm nào đây đã nhìn thấy một đứa con gái Trung Quốc lao như tên bắn vào WC nam không nhỉ?

Hu hu, đúng là mất thể diện quốc gia mà.

Vừa tự tổng xỉ vả, vừa chìa đôi tay đã xoa xong xà phòng về phía vòi nước, Bạch Tiểu Thuần thật muốn mở miệng chửi bới. Vòi nước cảm ứng đáng chết, mãi không thấy có phản ứng, đưa tay qua, đưa tay lại mãi không có giọt nước nào chảy ra. Mà ở phòng dành cho người nước ngoài cũng không cần phải khinh thường người trong nước thế chứ? Tại sao không chảy nước, còn chưa thấy tao đủ mặt mặt sao? Mau chảy nước!

Nếu như tay không có xà phòng, quả thực cô sẽ phóng ra khỏi đây, cùng lắm thì cũng để lại một hình ảnh xấu xí mất vệ sinh, dù sao thì lúc này cô cũng chẳng quan tâm đến mấy thứ lớn lao ấy. Vả lại, soái ca là nhân viên của phòng Quốc tế, mối quan hệ qua lại giữa phòng Quốc tế và phòng Nội địa là không nhiều lắm, mình cũng đâu phải nhân viên ở Thượng Hải, không chừng cả đời chỉ gặp có lần này thôi, nhưng vấn đề là lúc này, vì mãi tự tổng xỉ vả nên cô đã xoa xà phòng nhiều hơn mức quy định...

Một ngón trở thon dài, móng tay được cắt tỉa gọn gàng giờ tới, khẽ chạm vào phía trước vòi nước.

Woa, nước chảy ngon lành.

“The sensor is... [1]”i>*[1] Loại cảm ứng này là...*

Chẳng còn tâm trí để quan sát kĩ đôi tay rộng lớn với những khớp xương rần rỏ dễ chịu ấy, gặp phải chuyện mắt mặt nhất trong đời, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không hiểu anh ta vừa nói gì, rửa tay xong liền phi ra ngoài như tên lửa, chạy thẳng xuống tầng, bước vào cửa mới nhớ khi nãy đến một câu “Thanks!” cô cũng không nói. Trong phòng chật kín người, chẳng ai để ý khuôn mặt đỏ bừng của cô. Một lúc sau, Quách Hà cầm hai cốc cà phê bước đến nhìn thấy cô, liền hỏi:

“Sao đây, không khỏe à?”

“Có cái lỗi nào không chị?”

“Lỗi? Lỗi gì? Nói nhảm gì thế. Này, uống ngụm cà phê cho tỉnh táo, cuộc họp này ngọt ngào quá.”

“Em muốn tìm một cái lỗi để chui xuống.”

Cô nghiên rảnh nghiên lợi thuật lại câu chuyện ban nãy. Nghe xong, Quách Hà không nhìn được, khục khặc cười. Khuôn mặt Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn biến dạng... Đúng thế, bình thường đôi lúc cô cũng gây ra một vài lỗi lầm, nhưng sống trên đời hơn hai mươi năm nay, chưa bao giờ cô gặp phải chuyện khốn khổ thế này. Hồng rồi, nếu để bọn Lạc Lạc biết được, một đời anh minh của cô sẽ bị hủy hoại tan tành, về sau sao còn lăn lộn được trong giới giang hồ nữa đây?

“Thôi, không sao đâu, chắc anh ta là đồng nghiệp ở Thượng Hải, dù sao cũng không gặp lại, sợ gì chứ? Bọn họ vào rồi, chuẩn bị chiến đấu thôi.”

“E...”

Đâu chỉ sợ, mà là không còn đất dung thân, được chưa nào?

Cầm cốc cà phê lên uống vài ngụm, liếc thấy sếp bước vào, cô liền ngậm miệng, lấy tinh thần nhìn về phía màn hình

Tiếp theo là nội dung nhắc lại những thành tích cùng triển vọng trong năm tiếp theo, cộng thêm một dấu chấm câu, CEO bụng bự thu lại khuôn mặt tươi cười vui vẻ, bỗng nhiên thay đổi chủ đề, sắc sảo chỉ ra tình trạng kinh doanh yếu ớt trong nội địa, so với thị trường Âu – Mỹ và những nơi khác, tỷ lệ phân bố thị trường rõ ràng quá mỏng, tổng tại chỗ, tạo ra cảm giác sống dở chết dở. Lời vừa dứt, khắp căn phòng bỗng ồn ào giống như chiếc nồi đang sôi ùng ục, những tiếng bàn tán xì xầm vang lên. Trước những tiếng bàn tán không ngớt, Tổng giám đốc Vu phụ trách kinh doanh nội địa bặm môi, mặt xanh lét... Ông ấy là một trong những người đầu tiên làm việc ở công ty khi Good tiến quân vào thị trường châu Á – Thái Bình Dương, cũng là tiền bối và lãnh đạo của những người đang ngồi đây. Những lời của CEO chẳng khác nào một cái tát vào mặt ông ấy trước mặt mọi người.

Nhìn thấy phần tóc mai đã điểm bạc của Vu Tổng, Bạch Tiểu Thuần bất giác nhớ lại lần phỏng vấn vào công ty ba năm trước, Vu Tổng đã mỉm cười khi cô quá căng thẳng mà lắp bắp mãi không nói đúng một từ tiếng Anh, ông ôn tồn nói: “Thoải mái đi, cô rất thật thà, tôi đánh giá rất cao điểm này.” Tuy sau này không có nhiều cơ hội tiếp xúc nhưng dù sao ông cũng là người đã cho cô cơ hội trở thành thành viên của công ty, thoát khỏi cảnh tối tăm mặt mũi của đám sinh viên vừa ra trường. Trong lòng cô không khỏi đồng cảm và buồn thay cho ông.

“Nghe nói mối quan hệ giữa Vu Tổng và CEO rất tốt, phải chăng lần này có thay đổi gì rồi sao?”

“Hồi Liên quân tám nước xâm lược Trung Hoa[2], Hạp Hạp Vương gia cũng có mối quan hệ rất tốt với người phương Tây.”

[2] Sự kiện Phong trào Nghĩa Hòa Đoàn năm 1900. Sau khi Liên quân tám nước Anh, Pháp, Nhật, Nga, Đức, Mỹ, Italia, Áo đánh vào Bắc Kinh, Từ Hy Thái Hậu đã bắt lực, chấp nhận kí bản Hiệp ước Tân Sửu với 11 nước Anh, Pháp, Nhật, Nga, Đức, Mỹ, Italia, Áo, Tây Ban Nha, Bỉ, Hà Lan. Đây là một hiệp ước bất bình đẳng, là hiệp ước bán nước nhục nhã xưa nay chưa từng có của xã hội Trung Quốc

“Cái gì, cái gì hả?”

“Là nói mấy lão người nước ngoài này không có tình cảm gì đâu, đừng có nằm đấy mà mơ mộng. Haizz, tiếc cho Vu Tổng...”

Những lời bàn tán của những người ngồi phía trước bay đến bên tai, cô không thân quen với những đồng nghiệp thuộc khu vực khác nên không đoán ra là ai.

Điện thoại bỗng run bần bật, cô vừa thở dài vừa nhìn về hướng Vu Tổng đang ngồi, sau đó cúi đầu mở điện thoại ra xem.

“Tiểu Bạch, lâu không gặp, anh đã về rồi đây.”

Một số 186 không lưu trong danh bạ, chỉ vồn vện vài chữ ngắn ngủi, sau vài giây ngỡ ngợ, Bạch Tiểu Thuần lập tức đoán ra người gửi tin nhắn là ai, người bỗng đờ như khúc gỗ.

Làn gió ký ức ủa về, ào ạt như một trận bão cát, mù mịt đất trời, không có cách nào ngăn cản lại.

Cô hoàn toàn không hay biết phòng hội nghị vốn đang xôn xao bỗng nhiên im lặng như tờ, giống như mọi người có mặt ở đây đồng loạt biến mất, đến tiếng hít thở cũng không có. Một gương mặt trẻ trung, điển trai xuất hiện phía trên góc trái màn hình lớn, vài tiếng bàn tán kinh ngạc nhỏ vang lên, trong lúc mê mẩn, Quách Hà không dám tin vào tai mình: “Adam Cooper, hai mươi tám tuổi, tốt nghiệp đại học California...”

Sau vài giây, một đợt bàn tán lại rộ lên, Bạch Tiểu Thuần đang trong tâm trạng hỗn độn, không hề hay biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Mãi đến khi trên đường trở về, cô mới lờ mờ nhớ lại hai việc, một là khuôn mặt chỉ cần mỉm cười đã toát lên vẻ tự tin và ưu tú hiện lên trên màn hình ấy hình như cô đã gặp ở đâu đó; hai là trong buổi gặp mặt tối nay, cô bị sếp Lý bắt đi rót rượu cho Tổng giám đốc mới nhậm chức, ngoại trừ câu “Welcome”, cô không biết nói gì nữa, đầu óc hoàn toàn mờ mịt.

“Em nói xem, a chàng Adam có phải là hơi ngốc không?”

Đỡ cốc nước hoa quả từ tay tiếp viên, Bạch Tiểu Thuần vẫn còn đờ đẫn, bỗng nhiên phát hiện ra Quách Hà đang chăm chú nhìn mình.

“Gì cơ ạ?”

“Từ chiều qua đến giờ em cứ như người mất hồn, có chuyện gì thế hả?”

“Không có gì.” Chột dạ nhìn cốc nước hoa quả màu vàng nhạt, cô nghi ngờ hỏi lại. “Chàng Adam mà khi nãy chị nói là ai thế?”

“Chính là tổng giám đốc mới của chúng ta đó, anh ta tên là Adam mà, mọi người bây giờ đều gọi là chàng Adam. Không biết có phải do anh ta còn trẻ, không hiểu cách đối nhân xử thế hay là do tự tin thái quá, sau khi CEO tuyên bố anh ta sẽ trở thành tân tổng giám đốc, Vu Tổng đưa đơn từ chức trước mặt mọi người, anh ta đến một câu níu kéo cũng không có, lập tức đồng ý. Tổng bộ bên Mỹ không trực tiếp sa thải Vu Tổng mà cho ông ấy một chức vụ hữu danh vô thực, rõ ràng là muốn ông ấy làm trợ lý cho chàng Adam, dụng ý đơn giản như vậy đến chị còn nhìn ra, anh ta lại dường như không hề hay biết. Lẽ nào anh ta cảm thấy dựa vào năng lực và tài trí của mình, có thể làm tốt hơn Vu Tổng sao?”

Xem ra, sự xôn xao bất ngờ xuất hiện trong buổi họp hôm ấy chắc hẳn là sau khi Vu Tổng đọc đơn từ chức ngay tại cuộc họp.

“Nếu tổng bộ dám làm như vậy, chắc phải có lý do, ai mà biết được chứ.”

“Thư Hạo Nhiên tìm em à?”

Suýt chút nữa thì sặc chết vì ngụm nước trái cây trong miệng, Bạch Tiểu Thuần ho lấy ho để, kinh ngạc trừng mắt nhìn bộ mặt “đã biết tất cả” của Quách Hà.

“Sao chị biết?”

“Khuôn mặt khổ sở vì tình của em viết rõ rành rành kia kìa.

“Đâu có!”

Cô đưa tay sờ lên mặt, lập tức ử rũ.

Mọi cảm xúc đều được thể hiện trên khuôn mặt là đặc điểm rõ nét nhất của cô, nhưng đó lại chẳng phải việc tốt đẹp gì.

Quách Hà mỉm cười, đôi mắt một mí ngập tràn sự thông cảm của một người đàn chị, nghiêm túc nói: “Tiểu Bạch, tình cũ khó quên là căn bệnh của con người, chị không biết năm ấy em và Thư Hạo Nhiên đã xảy ra chuyện gì mà phải chia tay, nhưng gương vỡ khó lành, nước đổ đi rồi không lấy lại được, em phải nghĩ cho kĩ.”

Khẽ nhếch khóe môi hồng theo thói quen, Bạch Tiểu Thuần quay mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ. Từng đám mây trắng muốt như đang nhảy múa giữa bầu trời xanh thẳm, không bến bờ.

Năm ấy... Sao có thể không nhớ về năm ấy đây? Yêu đến không thể rời xa, đau đến tột cùng tâm khảm, sao có thể gói gọn được hết trong bốn từ “tình cũ khó quên”? Phía ngoài kia, mây trắng muốt im lìm vô cùng vô tận, một nỗi đau như lại vừa rỉ máu. Một giọt nước mắt long lanh rớt xuống từ khóe mắt, cô khẽ nhếch môi mỉm cười... Ngày ấy, anh vẫn thường nhường cặp lông mày đẹp đẽ, làm bộ đau đầu, bóp trán, nói:

“Bạch Tiểu Thuần, sao em ngốc thế? Hay đổi tên thành Bạch Tiểu Xuân đi.”

Về sau, thời gian như nước chảy hoa trôi, ở nơi chân trời góc bể, lúc nào anh cũng thích nhìn về phía trước.

“Tiểu Bạch, tình yêu của anh, nơi đây biển và trời xanh ngắt một màu, hoa nở như gấm, đợi anh dắt em đi.”

Giờ đây, sau bao năm, Thư Hạo Nhiên, anh quay trở về, có là gì nữa!

Rất nhiều khung cảnh lần lượt vụt qua trước mắt, máy bay hạ cánh tại sân bay quốc tế thành phố G. B những ký ức bủa vây, cô chỉ muốn lấy hành lý, nhanh chóng bắt xe bus trở về nhà nghỉ ngơi, sếp Lý đứng cạnh nơi lấy hành lý gọi mọi người lại, nghiêm trọng tuyên bố: “Adam vừa gửi email, thứ ba tuần sau sẽ đến, trong thời gian bốn ngày, mọi người hãy sóc lại tinh thần. Những người khác có thể về, Tiểu Bạch, tôi có việc cần nói với cô.”

Vừa kéo hành lý rời đi, Quách Hà nhìn Tiểu Bạch với một ánh mắt an ủi. Tiểu Bạch khẽ mỉm cười, chăm chú lắng nghe cấp trên căn dặn. Nội dung không khác nhiều lắm so với những gì cô dự đoán, là nhân viên có trình độ tiếng Anh gần như tốt nhất của công ty tại thành phố G, trong trường hợp Adam không mang theo thư ký hoặc người phiên dịch, cô sẽ phải miễn cưỡng sắm vai trò người phiên dịch. Chỉ có điều, tính sếp Lý cẩn thận, chu đáo, trong lúc dặn dò không ngớt biểu đạt những ý tứ ám thị. Dù sao, cô là nhân viên của công ty tại thành phố G, điều gì nên nói, điều gì không nên nói cũng rất cần chú ý. Biết rõ mối quan hệ tốt đẹp giữa sếp Lý và Vu Tổng vừa từ chức, Bạch Tiểu Thuần ngoan ngoãn đáp lời nhưng trong lòng rất lo lắng... Vừa mới nhận chức đã sắp xếp kế hoạch đi công tác thị sát, chàng Adam, anh cũng không cần phải yêu quý công việc đến mức đó chứ?

Nằm ở phía nam đất nước, thành phố G bốn mùa hoa nở, kể cả trong những ngày mùa đông giá rét. Thứ Ba, chuỗi ngày âm u dai dẳng cuối cùng cũng kết thúc, trả lại vẻ trong trẻo thường thấy, bầu trời như được gột rửa, mây lơ lửng trôi. Từng chùm hoa rực rỡ mọc kín xung quanh sân bay, từng tốp nam thanh nữ tú ăn mặc đẹp đẽ, Bạch Tiểu Thuần chẳng còn tâm trí để ngắm đến no con mắt nữa vì sếp Lý hút thuốc nhiều hơn ăn cơm, không chịu nổi đã phải chạy ra ngoài cửa kính thỏa cơn nghiện, chỉ còn mỗi mình cô ngó ngang ngó dọc. Từng đoàn người lũ lượt kéo hành lý bước ra, cô phải vươn cổ để nhìn, bất ngờ nhận ra một vấn đề, trong buổi tiệc hôm ấy đầu óc cô treo ngược cành cây, không hề biết chàng Adam này mày ngang mũi dọc ra sao.

Việc này nhất quyết không được nói cho sếp Lý biết, nếu không chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Đến hình dáng của Tổng giám đốc mà cũng không hề biết, rõ ràng là tội đáng muôn chết. Nhưng người ngoại quốc nhìn ai cũng na ná nhau, nhìn qua một lần, lần sau gặp lại cũng chưa chắc đã nhận ra, huống hồ còn chưa gặp lần nào, làm thế nào bây giờ? Sớm biết thế này, cô đã lén lút in một cái logo của công ty mang theo bên mình, chỉ cần giơ lên là nhất định Adam sẽ ngoan ngoãn bước đến gần. Nhìn hết hành khách này đến hành khách kia bước ra khỏi cửa, đang nghiền răng nghiền

lợi nghĩ cách đối phó, cô bỗng nghe thấy một câu chào với giọng phát âm là lạ vọng tới từ đằng sau

“Sherry, chào cô.”

Sherry là tên tiếng Anh cô tự đặt cho mình từ cuốn Từ điển Oxford hồi mới vào đại học, trong công ty hầu như ai cũng gọi cô là Tiểu Bạch hoặc Tiểu Thuần, xem ra, người này nhất định là chàng Adam chứ không phải ai khác. Ha ha, trí nhớ của người ngoại quốc đúng là tốt, đến tên một nhân viên bình thường cũng có thể gọi chính xác, đỡ cho cô một vố xấu hổ. Con hí hửng xẹt qua đầu, trong làn nước hoa mùi bạc hà thoang thoảng, Bạch Tiểu Thuần quay vụt người lại, chiếc váy ngắn sọc đen đỏ khẽ quét thành một vòng tròn dịu dàng giữa không trung.

“Chào anh, nice to meet...”

Nụ cười cứng đờ vào đúng giây phút cô nhìn rõ khuôn mặt người vừa đến, miệng từ từ chuyển thành hình chữ O, không thốt được lời nào nữa. Chàng trai trong âu phục đen tuyền trước mắt kia có đôi mắt màu xanh trong vắt mê hoặc lòng người, giống như làn nước mùa thu, chiếc mũi cao thẳng, nụ cười ấm áp... Từng sợi dây đen kịt chằng chịt trong đầu cô, một mớ hỗn loạn. Chàng Adam được nhắc đến trong truyện lại chính là soái ca mà cô đã gặp trước cửa nhà vệ sinh! Tại sao ông trời lại đem người cô không muốn gặp lại nhất đặt trước cô, chẳng lẽ đây chính là hình phạt cho sự cuồng soái ca lúc ấy mà cô phải đón nhận?

Khóe miệng cô méo xệch, mấy câu mở đầu đã luyện đi luyện lại không biết bao lần lúc này chỉ còn chừa lại một từ “Hello” khô khốc, đến tay cũng chẳng nhớ là phải giơ ra. Khuôn mặt đỏ bừng như có một lớp khói mỏng bao bọc, sau ánh nhìn như mỉm cười của anh, Bạch Tiểu Thuần cuống cuống tỉnh mộng, vội vàng dùng tiếng Anh giới thiệu mình và sếp Ly cùng đến, xe đang đỗ ngoài kia, bọn họ sẽ đưa anh về khách sạn Westin để check in trước, sau đó sẽ tới văn phòng, còn những ngày tới sẽ dựa theo bản hành trình anh đã gửi lúc trước để đi thị sát công trường và tiến hành gặp mặt một số khách hàng quan trọng.

Mặc dù kinh ngạc tốt độ nhưng vẫn giới thiệu một cách gãy gọn, cô khá hài lòng với biểu hiện của mình, sau đó, cúi thấp đầu im lặng, chờ chỉ thị của cấp trên. Đôi mắt trong veo như phát ra những tia sáng, một bàn tay đặt trên tay cầm vali, Adam cúi nhìn, trả lời một cách kỳ lạ:

“C kinh ngạc khi nhìn thấy tôi, Sherry. Ừm, giống như lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô vậy.”

Lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi là một đứa con gái lao vào phòng vệ sinh nam, không kinh ngạc mới là lạ! Chỉ là chàng Adam, chúng ta đừng nhắc đến chủ đề đó được không? Người ta thường nói người ngoại quốc đặc biệt rất ga lăng, phong độ, chạm vào nỗi đau của người khác không phải là hành động ga lăng lắm thì phải. Bộ mặt xấu hổ càng lúc càng đỏ rần, trong lòng tự xỉ vả, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không kịp suy nghĩ kĩ lưỡng, nói luôn:

“Có thể phiền anh đừng nhắc lại chuyện ở Thượng Hải được không?” Bị đàn ông nhìn thấy lao vào WC đã đủ mất mặt lắm rồi, đã thế lại còn nhắc đến!

“Xin lỗi, tôi nói đó là...”

“Hi, boss. ”

Sếp Lý người nồng nặc mùi thuốc lá bước đến gần, cười tươi nói, vẻ chào đón nồng nhiệt ấy đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Sếp Lý năm nay ngoài năm mươi tuổi, thuộc lớp sinh viên thứ hai sau khi việc thi đại học được khôi phục, kinh nghiệm nghề nghiệp rất đa dạng và uyên thâm. Có lẽ vì những chức vụ trước đây đảm nhiệm nên ông rất quan tâm đến khái niệm cấp trên và cấp dưới, dù Adam kém ông rất nhiều tuổi nhưng ông vẫn tỏ lòng kính trọng. Về điểm này, Bạch Tiểu Thuần không biết điều đó có tốt hay không nhưng nhìn con người xanh lam kia hơi khựng lại một giây, cô thầm nghĩ thực ra Adam cũng không quen với cách xưng hô không hề phù hợp với văn hóa của người phương Tây này.

Nói chuyện qua lại một lúc, ba người cùng bước ra ngoài. Khi chuẩn bị ra khỏi cửa kính tự động, phía sau bỗng truyền đến giọng nói ôn tồn kèm

theo vẻ vui mừng của một chàng trai :

“Tiểu Bạch”

Phú vô song chí, họa bất đơn hành [3].

[3] Điều may mắn không đến hai lần cùng lúc, tai họa không bao giờ đến một mình.

Trước đây Bạch Tiểu Thuần chỉ hiểu nghĩa của câu nói này trong sách vở, nhưng tiếng gọi ấy vừa cất lên, cô đã lập tức thực hiện một bước đại nhảy vọt từ lý luận sang thực tiễn. Chất giọng nam sinh đáng yêu ấy đã từng thì thầm biết bao lời yêu thương, khi ấy, cô cứ nghĩ rằng thứ âm thanh tuyệt vời nhất trên thế gian này không phải là đàn piano hay bất cứ thứ âm phù kỳ diệu của loại nhạc cụ nào khác mà chính là giọng nói của ai đó, cho dù chỉ là những câu bình thường cũng trở nên lay động đến kỳ diệu. Bước chân khựng lại một cách lộ liễu bị hai người đàn ông đi cạnh nhìn thấy trọn vẹn, sếp Lý quay lại trước theo phản xạ, cặp mắt nhỏ màu vàng nhạt hơi nheo lại:

"Quen nhau à!"

"Không quen, chúng ta đi thôi!"

"Được, đi nào. Boss, chúng ta..."

Bạch Tiểu Thuần thấy Adam khẽ liếc mắt nhìn mình, bỗng nhiên cảm thấy câu trả lời của cô khi nãy quá trôi chảy, giống như nói dối không biết chớp mắt.

Họ mới đi được vài bước, người phía sau đã đuổi kịp.

Lần này, anh ta không gọi Tiểu Bạch nữa mà bước vài bước đến bên cạnh sếp Lý, những sợi tóc đen lác như nhuộm phát phơ trước trán.

"Giám đốc Lý, chào chú! Chú không nhận ra cháu sao?"

"Cậu là..."

Chiếc quần bò phui bụi, giày thể thao màu trắng, sơ mi màu vàng sáng, trên ngực trái có in hình một logo, người con trai trước mặt ước chừng 1m76, ăn mặc không quá nổi bật, chỉ có đôi mắt là đen lác, rất có thần, giống như hai quả cầu thủy tinh màu đen lấp lánh. Lúc này, anh đang mỉm

cười, khiêm tốn, lễ phép, trấn tĩnh, tự tin dưới cái nhìn gần như là thăm dò, chỉ cần nhìn là đủ biết anh sinh trưởng trong một gia đình nền nếp, gia giáo và được giáo dục chu đáo, bài bản.

Nhìn một lúc lâu, sếp Lý chuyển từ nghi hoặc sang tươi cười.

"Tiểu Thư, cháu là Thư Hạo Nhiên, con trai của Viện trưởng Thư, đúng không? Nghe nói cháu sống ở Anh cơ mà, về nhà cưới vợ hả?"

"Không ạ, lần này cháu về hăn." Thư Hạo Nhiên ngoan ngoãn, lễ phép đáp lại, ánh mắt quét rất khẽ về bên trái.

"Đây là Tổng giám đốc của bọn chú, Adam. Boss, đây là công tử của Viện trưởng Thư Kiến thuộc Viện Thiết kế số 1 tại thành phố G, mẹ cậu ấy là chủ nhiệm văn phòng tỉnh ủy..."

Sếp Lý nhiệt tình giới thiệu đôi bên bằng một tràng tiếng Trung lưu loát, quả thực là làm khó Adam vì ngoại trừ câu "xin chào", gần như anh ta không biết nói gì khác.

Đứng ngây ngốc nhìn khuôn mặt không thể nào quen thuộc hơn đó, trái tim Bạch Tiểu Thuần quặn thắt.

Nỗi đau chưa khi nào lành hẳn lúc này lại đang trở mình cựa quậy khắp ngóc ngách trong cơ thể, khiến cô hít thở cũng thấy khó khăn.

"Tiểu Bạch, ngưng gò gò thế ? Mau dịch đi."

"Dạ?"

Câu nói như kéo cô ra khỏi mê mị, cô chớp mắt lia lịa, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt của ba người họ đã hướng về phía mình từ lúc nào.

"Ừc..."

Cô hoàn toàn không nghe thấy họ nói gì, dịch thế quái nào đây? Chẳng trách có người bảo ra khỏi nhà thì phải xem lịch, chắc chắn hôm nay không hợp để xuất hành rồi. Vết đỏ ửng trên khuôn mặt vừa giấu đi được, lại một lần nữa xuất hiện trên trán, Bạch Tiểu Thuần hận một nỗi không thể nào bỏ của chạy lấy người.

"Là lỗi của tôi, lẽ ra nên nói với anh bằng tiếng Anh. Xin chào, tôi là Nick Shu, tên tiếng Trung là Thư Hạo Nhiên, rất vui được gặp anh. Đây là lần đầu tiên anh đến thành phố G phải không?" Xin lỗi một cách chân thành, Hạo Nhiên trò chuyện với Adam bằng tiếng Anh, điều bộ và chủ đề nói chuyện không thể tốt đẹp hơn. Sống và học tập ở Anh sáu năm, cách dùng từ và trọng âm của anh không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần Bạch Tiểu Thuần kinh nghiệm thực tiễn chỉ đếm trên đầu ngón tay, dường như anh không hề thua kém những người sinh ra và lớn lên ở nước ngoài.

Sếp Lý ném qua một ánh mắt trách móc, ý tứ đã rõ ràng.

"Hoảng hốt cái gì chứ hả, nếu không có Tiểu Thư, Tổng giám đốc sẽ khó xử thế nào đây?"

Bạch Tiểu Thuần im lặng cam chịu nhưng trong lòng chẳng chút cảm kích, không hề cảm thấy Thư Hạo Nhiên có ý giải vây cho mình...

Không ai biết rõ hơn cô, dựa vào cá tính bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng luôn tỏ ra thân thiện, hoàn mỹ nhất của anh, sao có thể để không khí đóng băng được chứ?

"Tôi muốn nói chuyện riêng với Sherry một lát, được không?"

"Được thôi, nếu như cô ấy đồng ý." Adam liếc mắt, dường như hoàn toàn bỏ qua khung cảnh bất ngờ khi này, dịu dàng nói:

"Sherry, cô có muốn chuyện riêng với Nick một lúc không?"

Ánh mắt một lần nữa tập trung về phía cô, thấy sắc mặt sếp Lý chuyển từ ngờ ngợ dần chuyển sang vỡ lẽ, Bạch Tiểu Thuần khẽ mím môi lắc đầu quả quyết.

Thư Hạo Nhiên với vẻ mặt đắc thắng dường như không thể ngờ được đáp án lại là sự từ chối. Anh tức giận nhìn cô, nói từng từ rõ ràng:

"Tiểu Bạch, nhất định phải như thế sao?" Ngữ điệu ấy giống như một vòng bánh xe quay trở về quá khứ. Đáng tiếc, giờ đây, tất cả đã chẳng còn như trước nữa rồi.

"Hạo Nhiên!"

Bầu không khí bắt đầu trở nên sượng và bối rối, đúng lúc đó với tràng âm thanh đanh gọn của tiếng đế giày cao gót gõ trên mặt đất tiến sát đến, mùi hương hoa hồng lập tức sộc vào mũi. Một cô gái trong chiếc áo dạ bó sát màu be chậm rãi bước đến, mái tóc xoăn bồng bênh dài tuyệt đẹp, đôi môi dịu dàng, đôi mắt thướt tha, chiếc eo thon gọn, dung mạo, khí chất thuộc hàng thượng đẳng. Cô ta vừa gỡ chiếc kính đen xuống, nhét vào trong túi xách vừa mỉm cười với những người trước mặt, sau khi bước đến gần, rất tự nhiên quàng lấy cánh tay Thư Hạo Nhiên, trách móc :

"Cứ tưởng anh đi nhanh thế làm gì, thì ra là gặp bạn. Chào mọi người, tôi là Vivian Tiết, Tiết Vịnh Vi."

Vịnh Vi...

Những con chữ uyển chuyển dễ nghe chạm vào từng sợi thần kinh, trái tim Bạch Tiểu Thuần như bị một lưỡi kiếm cắm phập vào. Nhưng vết thương có thể tìm thấy bất cứ nơi đâu lại mang đến nỗi đau âm ỉ.

Sau lời giới thiệu của Thư Hạo Nhiên, cô ta vui vẻ chào hỏi từng người bằng vốn tiếng Anh lưu loát không hề thua kém người con trai đang đứng bên cạnh cô kia, sóng mắt long lanh, má lúm đồng tiền duyên dáng, từng cử chỉ, động tác nho nhã, đáng yêu, cụm từ "tuyệt sắc giai nhân" dường như sinh ra là để chỉ người con gái này. So với cô ta, Bạch Tiểu Thuần mặc mặc cảm thấy mình giống vịt con xấu xí, ngốc nghếch và ngớ ngẩn. Cô gái duyên dáng, xinh đẹp không nói thêm gì. Adam phong độ ngời ngời bỗng lên tiếng:

"Vivian, xin lỗi, buổi chiều chúng tôi còn có lịch làm việc, nếu cô không phiền, chúng tôi xin phép đi trước."

"Tất nhiên là không phiền rồi. Có thể cho tôi một tấm danh thiếp của anh được không ?"

Tiết Vịnh Vi vừa nói vừa rút bút ra, như thể không có ai, kéo tay trái Adam, nhanh chóng ghi một dãy số lên đó, chớp chớp đôi mắt to tròn lóng lánh, nghịch ngợm nhưng không quá thô lỗ. "Tôi tạm thời không có danh thiếp, đành viết số điện thoại vào tay anh vậy. Tôi nghĩ, chúng ta sẽ gặp lại, cũng có thể sẽ trở thành bạn tốt nữa."

"Hy vọng là như vậy."

Adam đáp, liếc thấy sếp Lý đang cười rất dịu dàng, Bạch Tiểu Thuần từ nãy tới giờ như người ngoài cuộc, lúc này len lén nhìn về phía đối diện. Bạn gái thẳng thắn cho chàng trai khác số điện thoại ngay trước mặt mình mà mặt anh ta vẫn không hề biến sắc.

Thư Hạo Nhiên, rốt cuộc anh yêu cô ta đến mức nào? Người ta nói khi thực sự yêu một người đến tận tâm can sẽ nguyện ý trở nên nhỏ bé. Một người cao ngạo như anh cuối cùng cũng chịu cúi đầu, thậm chí là bao dung một cách vô nguyên tắc rồi sao?

Mãi đến khi ngồi vào xe của sếp Lý, cô mới nhận ra trước giờ, lúc nào cô cũng nghĩ đến Thư Hạo Nhiên, quả thật không xứng đáng.

Chỉ là ngày hôm nay cô có tư cách gì chứ!

Bạch Tiểu Thuần ơi là Bạch Tiểu Thuần, cô đúng là vừa "bạch" vừa "xuân", hết thuốc chữa rồi!

"Sherry, xem cái này đi."

Adam đưa chiếc ipad qua, Bạch Tiểu Thuần đang m tự trách mình, cứ nghĩ đó là tài liệu cần dịch, lập tức sốc lại tinh thần. Cầm lên xem, thì ra là bức ảnh đôi nam nữ tóc vàng đang ôm nhau, vai kề vai, ngồi trên một bãi cỏ xanh mướt, cùng nhau ngắm ánh chiều. Cô không hiểu, Adam đưa tay chạm vào màn hình, hình ảnh bắt đầu chuyển động, thì ra là một đoạn MV ngắn.

Đoạn phim thực ra rất đơn giản, một đôi nam nữ tình nồng như mật ngọt bỗng nhiên chia tay vì sự có mặt của người thứ ba, nhân vật nữ chính dùng mọi cách để níu kéo tình yêu, khóc lóc đau đớn, thậm chí còn tự làm đau mình nhưng nhân vật nam chính vẫn không hề động lòng, trong lúc cãi vã còn nói cái gì mà tình yêu của con trai dành cho con gái trước nay không bao giờ vượt quá ba năm. Về sau, nhân vật nam chính dần phát hiện bất cứ nơi nào cũng có hình bóng người con gái trước đây, anh ta bắt đầu hối hận, chạy đến bên cô gái vẫn chỉ có một mình. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, cô gái ôm lấy chàng trai, ngọt ngào như thuở ban đầu. Nếu như câu chuyện kết thúc ở đây thì rõ ràng là một kịch bản siêu củ chuối, siêu ngớ ngẩn không

hơn. Nhưng khoảng nửa phút sau, cô gái bỗng nhiên thoát khỏi vòng tay chàng trai, lùi lại vài bước, nhếch khóe môi, giơ ngón tay về phía chàng trai, cao ngạo nói:

"Tình yêu anh dành cho tôi chỉ có ba năm, bây giờ tôi nói cho anh biết, nếu chúng ta ôm nhau quá ba mươi giây, tôi sẽ cảm thấy mình thật ngu xuẩn. Tôi đã từng yêu anh nên tình nguyện dùng một cái ôm để tưởng nhớ đến tình yêu đã qua ấy. Nhưng chỉ có ba mươi giây thôi. Tạm biệt, chúc anh may mắn!"

Cô gái quay người, mái tóc vàng óng bỗng bành trong ánh mặt trời chói lòa, tạo thành thứ ánh sáng long lanh tuyệt diệu.

Không có gì là không thể vượt qua, chỉ có những thứ không thể quay trở lại.

Cuối MV, một dòng chữ tiếng Anh dần xuất hiện từ khung cảnh vàng óng, bóng dáng người con gái càng lúc càng xa, người con trai đứng bất động trong ánh sáng tối dần.

Xem đến đây, Bạch Tiểu Thuần nhớ lại một câu đã đọc trên mạng...

Nếu như có một ngày anh nói nhớ nhung, em sẽ trả lời: "Muộn rồi."

Bên ngoài cửa xe, gió thổi phới phới trong ánh nắng chan hòa, bầu trời cao xanh, mây trắng lững lờ trôi.

Cho dù những chuyện đã qua phức tạp hơn trong MV nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng bị ảnh hưởng bởi sự tự tin khi rời đi của cô gái ấy, một góc khuất trong lòng dường như đã được xóa bỏ.

Chỉ là tại sao chàng Adam lại đưa cô xem đoạn MV ấy, anh ta đoán được điều gì sao?

Trả lại chiếc iPad, cô cười ngượng ngịu, thầm nghĩ chàng Adam chắc hẳn sẽ là một Tổng giám đốc dễ gần.

"Nếu tâm trạng tốt hơn rồi thì bắt đầu làm việc thôi. Đầu tiên, tôi muốn cô giới thiệu qua cho tôi về thành phố G, vị trí và tình hình của văn phòng làm việc và công trường, sau đó sẽ thảo luận với Giám đốc Lý về cuộc họp chiều nay, ngoài ra, tôi cũng muốn tuyên bố một số chính sách

kinh doanh mới, để đảm bảo việc truyền đạt các ý một cách thông suốt, tôi muốn giải thích trước với cô về một vài điểm."

"Tôi..."

Bạch Tiểu Thuần đang muốn cảm ơn một cách chân thành, bỗng nhiên khựng lại, cắn môi nuốt trôi những lời định nói ngược lại vào trong rồi gật đầu lia lịa. Cứ nghĩ anh ta cho mình xem cái MV đó là để an ủi, thực ra là muốn tôi mau chóng trở lại tâm trạng bình thường để làm việc cho anh ta.

Quả nhiên là một nhà tư bản, không lẫn vào đâu được!

Không biết mọi người đã từng trải qua việc này chưa, rất cố gắng để làm tốt một việc nào đó nhưng cuối cùng đứt gánh, dẫn đến xoi hỏng bống không, dùng cách nói khá văn vẻ trong giới giang hồ để hình dung, đó là kiểu chạy cô sống cô chết, cuối cùng vẫn bê bết. Bạch Tiểu Thuần chính là cô gái đó, từ nhỏ đến lớn, việc lớn, việc bé đều hết sức chú tâm, lúc nào cũng muốn hiện thực hóa mục tiêu trong lòng để làm một bước đại nhảy vọt, giống như lần đại học năm ấy, giống như chuyện tình cảm, bay mãi tới, ngã thì rất đau.

Từ khi Adam trở thành Tổng giám đốc, cô cảm thấy độ bê bết của bản thân tăng lên theo cấp số nhân. Bốn ngày thị sát, câu được lặp lại nhiều nhất chính là "pardon" kèm theo dấu hỏi chấm [4], tốc độ nói, từ ngữ chuyên ngành, vân vân và vân vân, các vấn đề lũ lượt kéo theo. May là Adam rất nhã nhặn, không quan tâm đến việc đó lắm. Nếu quả thực không hiểu được, hai người sẽ dùng ngôn ngữ cơ thể hoặc hình vẽ để biểu đạt. Ngoài ra, cách thức tư duy của người phương Tây cũng khác biệt rất lớn. mỗi khi liên quan đến vấn đề chuyên ngành nào đó, sếp Lý kinh nghiệm dày mình lại đặc biệt chú tâm, chỉ chấp nhận lý lẽ của riêng mình, Adam cũng là một đứa trẻ ngang bướng, trong người anh là dòng máu tự tôn của đất nước hợp chủng quốc, anh tôn trọng và lắng nghe ý kiến của sếp Lý, nếu đúng thì không sao, nếu có một chút sai sót, nhất định sẽ chỉ ra ngay lập tức, không những biểu đạt rất thẳng thắn ý kiến của bản thân mà còn rất kiên định. Từ trước đến giờ, chưa có hậu bối nào dám chỉ điểm trước mặt sếp Lý, cho dù có lúc ông

sai, mọi người chỉ cười ha ha, giả bộ không phát hiện ra, còn Adam không hề có khái niệm khoan nhượng, hai người khó tránh khỏi có chút đối ngược, việc này đã khiến Bạch Tiểu Thuần ở giữa phải chịu khổ sở... không thể đắc tội ai, hai bên đều không phục, nói qua nói lại khô cằn bông họng, đôi lại là nhận lấy sự trách móc của sếp Lý.

[4] Pardon: là "xin lỗi?", ý hỏi một cách lịch sự đối phương vừa nói gì khi không nghe rõ.

Nói một cách công bằng, sếp Lý cũng là cấp trên không đến nỗi nào. Qua cách làm việc không ngừng nghỉ mà ông thể hiện qua mấy ngày nay, Bạch Tiểu Thuần có thể hiểu được, ngoại trừ Vu Tổng đã chủ động từ chức, ông cũng được coi là cây cao bóng cả trong công ty. Vua nào thần nấy, Adam không có bất cứ thái độ gì với sự ra đi của Vu Tổng, ai biết được rồi sẽ khai đao với ai tiếp theo? Sếp Lý chẳng qua là muốn nhanh chóng xây dựng hình tượng bản thân trước mặt Tổng giám đốc mới, hoặc có thể nói, muốn thông qua sự chuyên nghiệp để chứng minh giá trị tồn tại của bản thân.

Cuộc sống khốn khổ, tới tận mặt mũi cuối cùng cũng sắp kết thúc, hoàng hôn của ngày thứ tư đã đến, Bạch Tiểu Thuần vui mừng đến muốn khóc... Ăn không ngon, ngủ không yên, chuyển qua chuyển lại giữa tiếng Anh và tiếng Trung loạn xạ ngẫu, lúc nào cũng phải nơm nớp giữ thể diện cho hai bên, đây có phải là việc dành cho người n không? May mà sắp kết thúc rồi, chàng Adam, ăn xong bữa cơm này, mong anh lên máy bay về Thượng Hải đi, có người sắp chết rồi!

Mang theo một bầu tâm sự, ừ ừ bước vào căn phòng số 10 của khách sạn Baikal, đèn sáng lung linh, mùi rượu ngào ngạt, sếp Lý, với vốn tiếng Anh bập bõm, đang nói chuyện một cách ngắt đoạn với Adam, cho dù trong công việc có nhiều khác biệt nhưng khi không nói chuyện công việc, xem ra quan hệ giữa hai người họ cũng không đến nỗi. Tổng giám đốc mới mời cơm, mọi người đều vui mừng phấn khởi, không khí hòa hợp. Đợi khi thức ăn được đưa lên, sếp Lý khách sáo mời Adam động đũa đầu tiên, Bạch Tiểu Thuần không thể nặn thêm nụ cười nào nữa...

Chàng Adam thân yêu không biết dùng đũa đâu!

"Tiểu Bạch, làm ăn kiểu gì thế, tại sao không chọn nhà hàng Tây?"
Sếp Lý bức bối, cau mày nói.

"Cháu... cháu cứ nghĩ Adam biết dùng."

Thực ra, trước khi đặt nhà hàng, cô đã hỏi Adam có thích đồ ăn Trung Quốc không, và nhận được câu trả lời khẳng định. Nhưng thích là một chuyện, có thể ăn được hay không lại là chuyện khác. Cũng giống như tình yêu nam nữ vậy, giữa việc có yêu nhau hay không và có thể ở bên nhau hay không quả thực không hề tồn tại mối quan hệ tất lễ dĩ ngẫu.

"Nghĩ ư? Làm việc phải cẩn thận một chút, lần nào cũng nghĩ thế này, nghĩ thế kia..."

Nếu như bình thường, sếp Lý sẽ không tức giận đến vậy. Tổng giám đốc mới ở ngay bên cạnh, hiển nhiên ông phải tỏ ra mình quản lý cấp dưới tốt một chút.

Bạch Tiểu Thuần trong lòng ám ức nhưng không thể không thừa nhận mình xui xẻo. Ai bảo cô tự tay nhét súng vào họng chứ? Đều là họa do Adam ca gây ra, trước khi anh ta đến, chưa từng có vấn đề chẳng đâu vào đâu thế này. Đáng tức hơn nữa là, anh ta vốn không hề biết dùng đũa, còn nói thích đồ Trung Quốc làm gì? Cô không nói thêm, nhếch miệng nhìn bàn thức ăn.

"Xin lỗi, tôi thử lại xem."

Adam thành khẩn xin lỗi, một lần nữa nhắc đôi đũa lên. Đôi đũa trơn tuột không hề giữ chút thể diện, "cạch", một chiếc rơi thẳng xuống mặt sàn bóng loáng. Không khí im lặng, đúng thời khắc quan trọng, Quách Hà lên tiếng:

"Thưa Giám đốc, gọi nhân viên đổi thành dao và đĩa nhé, chúng ta ăn đồ Trung theo phong cách Tây."

"Được, gọi đi."

Đề Tổng giám đốc thử dùng đũa lần thứ ba là không được rồi, sếp Lý liền đồng ý.

Mười bộ dao đĩa sáng loáng, chỉnh tề được đưa lên, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy trong ánh mắt người nhân viên một sự kinh ngạc, ngụ ý chưa bao giờ chứng kiến một sự việc như thế này. Gà xé phay, cá bát bảo, cua hầm, tôm rang, thịt xào ớt, rau muống xào, một bàn toàn đồ ăn Trung, các thực khách ngồi xung quanh tay trái cầm đĩa tay phải cầm dao, lạnh sống lưng, còn lại tiếng dao đĩa va vào nhau, khung cảnh lúc ấy không thể nào kỳ quái hơn. Bạch Tiểu Thuần lúc trước còn sung sướng, hí hửng, lúc này ủ rũ, chẳng buồn ăn uống, ngồi nhìn mọi người tự mời rượu nhau hết một vòng.

Khoảng chín giờ mười phút, cơm no rượu say, sếp Lý và một đồng nghiệp khác đã uống ngà ngà đều không thể lái xe đưa Adam trở về khách sạn, ra lệnh cho Bạch Tiểu Thuần bắt xe đưa Tổng giám đốc về. Nhận thấy Adam không có ý từ chối, Bạch Tiểu Thuần trong lòng như phát rò...

Ưc, đàn ông con trai lớn từng này rồi, đưa anh ta lên xe taxi còn chưa đủ, lại còn phải đưa về tận khách sạn, lẽ nào sợ tài xế mang anh ta bán đi sao?

Nhìn anh ta cao lớn, hùng dũng thế, lại còn để tôi phải bảo vệ chắc?

Tức thì tức nhưng không thể không l

Chuyện công việc trước nay vẫn vậy mà.

Chương 2

Nếu lời hứa cũng chỉ như một kiểu thô thiển

Sắc đêm dịu dàng, những chiếc taxi nườm nượp như nhảy múa trên con phố đã lên đèn sáng rực, âm thầm vén bức màn sân khấu, cuộc sống về đêm chính thức bắt đầu. Bạch Tiểu Thuần không phải người giỏi che giấu cảm xúc, môi mím chặt, nhìn ra ngoài cửa xe, từ đầu chí cuối không nói lời nào. Rất lâu sau, Adam nhẹ nhàng lên tiếng:

"Sherry, rất xin lỗi."

Xin lỗi là một việc nằm ngoài dự kiến, trong vài ngày làm việc cùng, ít nhiều cô cũng nhận ra anh ta là một người tràn đầy tự tin, hơn nữa lại là tổng giám đốc, sao có thể hy vọng vì một chút âm ức nho nhỏ của nhân viên mà đi xin lỗi họ được? Cô quay người, chỉ thấy ánh mắt anh ta rất thành khẩn, cặp lông mày màu vàng phớt phủ trên mí mắt, tạo thành hai chiếc bóng viền tròn nhẹ nhẹ, giống như màu sắc của đêm. Có lẽ là do chưa nhận được câu trả lời, Adam hơi nhướn mày, tiếp tục:

"Tôi đến Trung Quốc đã được một năm rồi, rất thích các món ăn Trung Quốc nhưng vẫn chưa biết

Thực ra, Bạch Tiểu Thuần là người rất dễ mềm lòng, nhìn điệu bộ thành thật và khổ sở, toát ra vẻ đáng thương như một đứa trẻ, cô không kìm được, bật cười.

"Có công mài sắt có ngày nên kim, chỉ cần luyện tập nhiều là sẽ làm được thôi."

"Tôi sẽ làm như vậy. Dùng dao đĩa ăn đồ Trung có phải rất kỳ cục không? Hôm nay nhân viên ở đó cứ nhìn tôi suốt."

"Ha ha, đó là vì họ thấy anh đẹp trai thôi."

Không phải là cô để ý xem nhân viên thỉnh thoảng có nhìn anh ta hay không, thân là một kẻ "cuồng giai đẹp", Bạch Tiểu Thuần sao có thể không hiểu được mấy ý nghĩ đó? Nhưng nói thật, chàng Adam quả là một chàng trai đáng để phát cuồng. Thân hình khỏe mạnh, tướng mạo điển trai, phong độ ngời ngời, đôi mắt xanh lúc nào cũng có thể khiến người khác mềm nhũn, nếu như có trong đó chút tình ý phóng ra điện thì chắc chắn sẽ đủ công lực khiến người khác không thể rời mắt, thậm chí hộc máu mũi ấy chứ. Chỉ có điều, thỏ không ăn cỏ gần hang, cô không thể tìm một người ở gần mình được, cho qua, cho qua.

Sau phút tiếc nuối, từ trạng thái mơ màng trở về tỉnh táo, tâm trạng của cô bỗng trở nên nặng nề...

Nói chuyện với Tổng giám đốc, sao có thể tùy ý tự tiện? Nếu sếp Lý mà nghe thấy, e rằng sẽ gọi cô đến, lên lớp một trận.

"Thật ư? Cảm ơn." Nụ cười ngượng ngùng. Adam im lặng một giây rồi tiếp tục nói: "Tôi có thể hỏi thêm một câu nữa không?"

Nụ cười thật lòng là vũ khí đánh gục tâm trạng nặng nề tốt nhất, nhìn bộ dạng trẻ con tò mò của anh, Bạch Tiểu Thuần vui vẻ gật đầu.

"Tại sao họ lại gọi cô là

Chiếc taxi rẽ vào con phố tiến về khách sạn, con đường với hàng cây xen kẽ những cột đèn đường, tranh tối tranh sáng. Từng tia sáng khi ẩn khi hiện xuyên qua lớp cửa kính dừng lại trên chiếc sơ mi màu trắng của anh, khuôn mặt thon dài điển trai sau bóng mờ, chỉ nhìn thấy viền ngoài bộ quần áo của Adam, cô mỉm cười. Đúng là một chủ đề khó giải thích một cách ngắn gọn, nhưng người ta đã hỏi rồi, không trả lời không được. Hít một hơi sâu, cô dùng những lời lẽ ngắn gọn, đơn giản nhất có thể để giải thích:

"Tên tiếng Trung của tôi là Bạch Tiểu Thuần, mọi người trong công ty đều nhiều tuổi hơn tôi. Và lại tôi vào công ty sau nên coi như là hậu bối, vì thế bọn họ đều gọi tôi là Tiểu Bạch. Ở Trung Quốc, mọi người quen dùng cách này để gọi những người nhỏ tuổi hơn mình, thêm một chữ Tiểu vào trước họ của họ, ví dụ như Tiểu Quách, Tiểu Lưu, Tiểu Tống, v.v..." Miễn cưỡng giải thích một thôi một hồi, "giáo viên tận tâm" đang định chỉ ra Tiểu Bạch thực ra còn có một hàm ý đáng buồn khác đối với bản thân mình thì ai đó đang mỉm chần môi đã nhân cơ hội ấy hỏi tiếp:

"Ồ sân bay, Nick cũng gọi cô là Tiểu Bạch, hình như cậu ấy không phải là tiền bối của cô."

"Anh ta..."

Không ngờ anh lại nhắc đến Thư Hạo Nhiên, Bạch Tiểu Thuần khựng lại, trong đôi mắt trong veo bỗng nhiên thoáng qua một vệt đen u ám. Nên khen ngợi Adam quan sát kĩ càng hay là thần phục sự bác đại, uyên thâm của văn hóa Trung Quốc đây?

Tiểu Bạch, đối với đồng nghiệp, là một cách xưng hô không thể thường hơn. Đối với Thư Hạo Nhiên, hoặc đối với người trẻ tuổi như họ, lại bao hàm một sự yêu thương và ngọt ngào mà chỉ có họ mới hiểu được.

Taxi tấp vào bên đường, ngay trước cửa khách sạn hào nhoáng, trong đài phun nước kèm âm nhạc chằng những ngọn đèn đủ màu sắc tạo thành một bông hoa nước tuyệt đẹp. Westin, khách sạn liên hiệp quốc tế có trụ sở chính ở Mỹ, chỉ dành cho giới thượng lưu. Nghe nói, các khách sạn trong hệ thống Westin trên toàn thế giới đều được bình chọn là khách sạn năm sao, khách sạn tại thành phố G này cũng không ngoại. Những chiếc đèn thủy tinh tinh xảo treo trong đại sảnh khách sạn tỏa sáng lấp lánh, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ, không muốn trả lời qua quýt, nhú mày rồi quay sang đối diện với người con trai đẹp ngồi ngồi trong làn ánh sáng rực rỡ, nói một cách nghiêm túc:

"Xin lỗi, tôi không muốn nhắc đến bất cứ việc gì liên quan tới Nick. Bảy giờ sáng mai, Giám đốc Lý sẽ lái xe đưa anh đến công ty, chúc ngủ ngon."

"Không cần xin lỗi, cô không làm gì sai cả."

Adam vẫn bình tĩnh, định nói gì rồi lại thôi. Từ cặp mắt xanh toát ra một thứ ánh sáng sâu sắc, xa xăm:

"Cảm ơn sự giúp đỡ của cô, chúc ngủ ngon."

Khách sạn cách bến xe bus không xa, một cơn gió mang theo hơi lạnh của buổi đêm thổi tới, thấm sâu vào lòng. Bỏ chiếc túi trên vai xuống, ôm ngang người, Bạch Tiểu Thuần ngồi trên chiếc ghế dài cạnh bến xe, một mỗi nhắm mắt lại để mặc những cơn gió lạnh thổi bay làn tóc. Mấy ngày nay bận đến tối mắt tối mũi, không có thời gian nghĩ đến cuộc gặp bất ngờ ở sân bay, hoặc giả cũng chẳng phải là không có thời gian, chỉ là cô không muốn nghĩ tới.

Bảy năm, từ một cô gái đang tuổi đôi mươi đẹp nhất trở thành một cô gái xếp vào hạng "đèn vàng".

Bảy năm, chẳng nhớ nổi đã biết bao lần tỉnh dậy giữa đêm, toàn thân mồ hôi lạnh toát.

Bảy năm, thế giới tình cảm hết đến rồi đi, chỉ có duy nhất một người.

Mãi không sao quên được sự tương ngộ với Thư Hạo Nhiên, khi ấy, anh còn niên thiếu, cô còn xanh. Chỉ là nhớ cũng còn có tác dụng gì? Trừ những muôn phiền đã giết chết vô số tế bào não thì chẳng có lợi gì. Con người đều phải lớn lên cho dù quá trình ấy ẩn chứa đầy những nỗi đau đớn và gian khổ không ai biết trước. Hai năm trước, đau đớn cũng được, thương tiếc cũng thế, chỉ cần khóc một trận long trời lở đất, giờ cô không nghĩ vậy nữa. Tình yêu đâu phải là tất cả trong cuộc sống này, việc đến rồi đi của Thư Hạo Nhiên hay cho dù là bất cứ người đàn ông nào khác cũng không thể làm mất đi hay che mờ thế giới của Bạch Tiểu Thuần!

Nghĩ đến đây, cô bỗng mở bừng mắt.

Chiếc biển quảng cáo nước ép trái cây có đèn màu vàng phía bên kia đường tỏa ánh sáng ấm áp trong sắc đêm, nhìn Cổ Thiên Lạc cười mới đẹp trai làm sao. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời nhơn nhơn với những ánh sao nhẹ nhẹ, đứng dậy hít thật mạnh một hơi, hơi lạnh từ mũi truyền xuống cổ họng, rồi ủa tới phổi, cảm giác lạnh buốt. Lạnh giá thực ra là một việc tốt, có thể nhanh chóng khiến người ta tỉnh táo, trong sự tỉnh táo ấy sẽ tìm được cảm giác mạnh mẽ.

"Tại sao không gọi xe?"

Giọng nói bất ngờ vọng đến làm cô một phen khiếp vía, cơ thể lập tức chuyển sang trạng thái phòng vệ theo bản năng, trừng mắt, nhìn Adam chằm chằm như nhìn thấy quỷ. Anh đã thay bộ âu phục chỉnh tề bằng một chiếc quần thể thao màu be cùng chiếc áo len hình quả trám màu xanh nước biển và trắng, phần cổ lộ ra cổ áo chiếc sơ mi nhạt màu, trên người phảng phất mùi nước hoa bạc hà nếu không để ý kỹ sẽ không nhận ra, thơm một cách đặc biệt.

"Sao anh lại ra đây?"

Sau khi chắc chắn không phải kẻ lưu manh nào đó, cô mới thả lỏng người, không tìm được, khẽ lườm anh một cái. Tại sao không gọi xe, chàng Adam, anh hỏi hay thật! Công ty không có chính sách thanh toán cho nhân viên, là một Tổng giám đốc, anh không biết sao? Từ đây gọi xe về nhà ít nhất cũng mất mấy chục tệ, tiền lương một tháng của tôi có bao nhiêu chứ? Anh nghĩ tôi cũng như anh, ra ngoài là gọi xe, ở đâu cũng chọn Westin sao?

"Tôi sang quán cà phê uống chút đồ, từ cửa sổ nhìn thấy cô đang đợi xe. Sherry, tôi là một vị tổng giám đốc hẹp hòi lắm sao?"

"Hả?" Đầu óc Bạch Tiểu Thuần mù mịt, vẫn may mà phản ứng lại được. "Không phải anh hẹp hòi, mà đó là quy định của công t

"Tôi đã xem xét kỹ cuốn sổ tay nhân viên của công ty, điều hai phần ba về việc lựa chọn phương tiện đi lại, điều bảy chính sách chi trả hóa đơn, nói thật lòng, Mr. Vu ra quy định quá hà khắc, tôi đã giao cho bộ phận pháp vụ quy định lại từ đầu. Tiêu tiền và kiếm tiền có mối quan hệ rất mật thiết, đối với tôi, nếu không dám tiêu tiền thì cũng không thể kiếm được nhiều tiền." Anh rút hai tay trong túi áo, dừng lại một hồi, lông mày dài hơi nhíu lại, che cặp mắt sáng màu xanh. "Hơn nữa, hôm nay cô đi ăn cơm với công ty và đưa tôi về nên không thể không về muộn, gọi xe về nhà là điều nên làm."

Cho đến lúc này, Bạch Tiểu Thuần không thể không thừa nhận, chàng Adam ngồi ngồi vẽ đàn ông trước mắt mình đây quả thực rất yêu công việc... Cuốn sổ tay nhân viên của công ty dày mấy chục trang, thế mà điều nào, mục nào anh cũng nhớ rõ! Nghĩ đến bản thân vào công ty đã mấy năm, cô chưa từng xem xét cẩn thận cuốn sổ đó, lần nào có việc gì đó đột xuất lại ôm rịt lấy cuốn sổ như chiếc dây thừng không có đầu, lật giở loạn xị. Việc Vu Tổng bừa xỉn, cả công ty không ai không biết, cứ nghĩ Adam sẽ lật lại để vạch lá tìm sâu, xem ra đã trách nhầm rồi.

"Đừng lo, tôi sẽ nói chuyện với Giám đốc Lý. Muộn quá rồi, cô về sớm đi."

"Cảm ơn anh!"

Hóa đơn thanh toán của cô phải được sếp Lý phê chuẩn ký tên, mà sếp Lý và sếp Vu cùng một giuộc, lúc nào cũng tra hỏi cặn kẽ về hóa đơn, Adam chắc chắn cũng đã tìm hiểu, vì thế mới nói như vậy. Nghĩ đến ngày trước, không biết bao nhiêu lần về muộn đều phải một thân một mình đợi chuyến xe bus cuối cùng, mấy lần không đợi được nữa, đành phải bỏ tiền gọi taxi, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy những mệt mỏi và ám ức mấy ngày qua bỗng nhiên tan biến cả.

Taxi đã đến, cô nghiêng người bước vào xe. Adam đóng cửa giúp cô, cúi người ghé sát vào cửa kính, vẫn là nụ cười ấm áp trên đó.

"Chú ý an toàn nhé, tạm biệt!"

Phía sau lưng anh, biển đ trước cửa lớn khách Westin rực rỡ, ấm áp đến lạ.

"Cô gái, bạn trai của cô người nước ngoài hả?"

Taxi phóng vút đi, bên trong chiếc xe, bác tài xé béo tròn mồm cười giống như Phật Di Lặc cất tiếng hỏi. Bạch Tiểu Thuần thiếu chút nữa bị câu hỏi ấy làm cho chết sặc, vội vàng xua tay, lắc đầu nguầy nguậy. "Sao có thể ạ? Là Tổng giám đốc của cháu."

"Tổng giám đốc tốt vậy sao?"

Đối mặt với sự nghi hoặc của bác tài xế, cô không nói được lời nào.

Nghĩ kĩ lại, Adam quả thật là một người chu đáo và dễ gần.

Bạn gái của anh sẽ là một người như thế nào nhỉ?

Có lẽ khi tới sân bay, Adam đã đề cập đến việc đó thật nên sau khi trở về, sếp Lý chủ động lấy hóa đơn taxi hôm qua của Bạch Tiểu Thuần, cho vào sổ hóa đơn thanh toán của tháng này. Hai tuần sau, bộ phận thanh toán của công ty tiến hành phân bố lại một cách nghiêm túc, những chính sách động viên liên quan cũng được đề xuất, ngoài ra, một cuốn sổ tay nhân viên song ngữ Trung – Anh mới cũng được phát hành, mỗi người một cuốn, nội dung thay đổi không ít so với cuốn trước, cô nàng lười nhác nào đó vẫn y như cũ, lật lật xem qua vài trang rồi tiện tay vút vào ngăn kéo, nghe những đồng nghiệp khác bàn tán, có vẻ như ổn hơn nhiều, đặc biệt là vấn đề nghỉ

phép, thanh toán hóa đơn và ăn ở khi đi công tác đã được nói rộng hơn nhiều.

Nghe mọi người xôn xao bàn tán về Adam, không hiểu sao Bạch Tiểu Thuần lại cảm thấy trong lòng rất vui. Thêm vào đó, nhờ có anh lên nhậm chức, công việc đạt mức kỷ lục trước đây chưa từng có. Đa số thư từ của công ty ở thành phố G gửi cho Adam đều do một mình Tiểu Thuần đảm nhiệm, có khi cả ngày, thư đến thư đi phải viết tới mười, hai mươi bức, ngày nào nhiều nhất, có thể đạt tới mức ba mươi hai bức. Người này nhờ Bạch Tiểu Thuần hỏi giúp Tổng giám đốc bảng báo giá vừa gửi có được phê chuẩn không, người kia nhờ cô nhắc Tổng giám đốc khách hàng của họ muốn đến thăm công trường sản xuất. May là Adam cực kỳ có trách nhiệm với cô, hơn nữa, tư duy lại rất miễn tiện, chỉ cần có thời gian, thư từ sẽ nhanh chóng được trả lời và đưa ra quyết định rất rõ ràng. Có khi, người chỉ phụ trách việc phiên dịch như Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy có những vấn đề cực kỳ phức tạp, thế mà vào tay anh, đối với việc đó lập tức sẽ có phương pháp giải quyết tối ưu nhất. Xét theo một góc độ nào đó, bận rộn đến không kịp thở cũng là một việc tốt. Ít nhất, sẽ không còn tâm trí để mà thương xuân tiếc thu, hay ngòi nhớ lại ký ức nữa.

Lần thứ hai cô gặp lại Adam vào khoảng một tháng sau. Một dự án công trình cấp thành phố mà Quách Hà theo sát vừa có thông tin phong phanh, sếp Lý đề nghị Adam tới gặp kiến trúc sư và các nhân viên có liên quan. Lại là một sân bay rộng lớn sáng rực, Adam một tay kéo hành lý, một tay cầm iPad, bước đi thoăn thoắt, bộ âu phục màu nâu bạc lạnh lùng rất có chí khí. Anh gầy đi nhiều, hai mắt trũng sâu, tròng mắt xanh như hai viên ngọc càng khiến người khác chú ý. Chỉ nhìn bằng mắt cũng thấy anh phải gầy đi gần chục cân.

Trên đường về khách sạn, sếp Lý hỏi han:

"Boss, anh gầy đi nhiều quá, công việc bận lắm à? Sếp Vu từ chức, còn nhiều việc anh vừa mới tiếp nhận, chắc chắn sẽ bận bịu lắm."

Lăn lộn mười mấy năm rồi bị vứt bỏ không thương tiếc, nỗi ám ức của sếp Vu ai cũng có thể hiểu. Giao tình giữa sếp Lý và sếp Vu rất thân

thiết, Bạch Tiểu Thuần có lần nghe được các đồng nghiệp bàn tán về việc trước khi rời đi, sếp Vu nói với sếp Lý rằng ông ấy sẽ chờ xem Adam làm được trò trống gì. Thái độ của sếp Lý chẳng cần đoán cũng biết, bình thường ông ấy cười cười nói nói, thực chất trong lòng vô cùng khó lường. Nhưng cũng không cần phải mượn việc gây béo để nói đến chuyện ra đi của sếp Vu chứ. Trừ khi, sếp Lý muốn thăm dò thái độ của Adam?

Dịch xong xuôi không thiếu một từ, ngồi trên ghế sau, Bạch Tiểu Thuần thấy ngón tay không lúc nào rời khỏi màn hình iPad của Adam bỗng nhiên dừng lại. Dựa vào đầu óc của anh, chắc chắn phải đoán ra được dụng ý của sếp Lý, anh không tức giận đây chứ? Dừng lại giây lát, lông mày hơi nhíu lại, anh điềm đạm nói:

"Bạn bịa thật. Nhưng có sự giúp đỡ của mọi người, tôi tin là sẽ không có vấn đề gì

"Đúng thế, đúng thế, có sự lãnh đạo của anh, nhất định chúng tôi sẽ cố gắng, không có vấn đề gì."

Một sếp Lý ném đủ sự đời sao có thể không nghe ra ý tứ trong câu trả lời đơn giản này, ông ta vội vàng bày tỏ thái độ, bàn tay trái đặt trên vô lăng bất giác khẽ run lên. Bạch Tiểu Thuần ngồi phía sau nhìn rõ mồn một, không kìm được, liếc nhìn chàng trai như tắm trong những làn ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng đang ngồi bên cạnh mình kia, sắc mặt điềm tĩnh, khuôn mặt điềm đạm, cặp lông mày mỏng và dài màu vàng nhạt như tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo, dường như việc hỏi han khi này chỉ là bàn luận về thời tiết ngày hôm nay ra sao, còn trên thực tế, biến sự khó xử thành vô hình, thể hiện rõ lập trường mà vẫn uyển chuyển, đúng là cao minh!

Bữa tiệc tối được đặt tại Vọng Giang lầu đệ nhất vô nhị, phía trước là dòng sông chảy ngang qua thành phố, cảnh sắc tuyệt mỹ, hải sản nổi tiếng gần xa. Màn đêm buông xuống, từng dãy đèn trái dài, men theo bờ sông hun hút, người qua người lại đông như trảy hội. Xa xa phía đường chân trời màu xanh thẫm dần hiện lên vàng trắng khuyết, rọi xuống thứ ánh sáng dịu nhẹ như dát bạc bao phủ khắp mặt đất.

Nguyên tắc đầu tiên khi tiếp đón khách hàng, sếp Lý và Quách Hà đích thân đi đón kiến trúc sư trưởng dự án, cô và Adam bắt xe tới trước. Vọng Giang Lầu sáng như ban ngày, tiếng cười nói râm ran, náo nhiệt, bước vào căn phòng đã đặt trước, tất cả tạp âm đều lập tức biến mất. Adam mặc bộ âu phục chỉnh tề, rất hài lòng với không gian và cách bài trí của căn phòng, luôn miệng khen ngợi, đứng cạnh cửa sổ, anh ngắm nhìn khung cảnh bên sông một lúc rồi lại mở chiếc iPad lúc nào cũng mang theo bên cạnh. Bạch Tiểu Thuần không dám làm phiền anh xử lý công việc, im lặng ngồi bên cạnh, trong lòng lo lắng một lúc nữa khi ăn cơm sẽ phải làm sao. Chàng Adam là một người không hề biết dùng đũa, Vọng Giang Lầu là nơi mà người ta chỉ đích danh, sếp Lý không tiện từ chối, lẽ nào lại tiếp tục màn ăn đồ Trung theo phong cách Tây trong sự gượng gạo?

"Cô đang nghĩ đến việc khi ăn cơm nên dùng đũa hay dùng dĩa phải không?"

"Ừm..." Một lời nói trúng đích, so với lần trước, cô đã quen với sự thẳng thắn của anh hơn, liền gật đầu thành kh

"Hãy tin tưởng ở tôi."

"Tin tưởng ở anh thì anh có thể dùng được đũa sao?"

Bạch Tiểu Thuần lăm bằm một câu tiếng Trung, mỉm cười, coi như cố vũ.

Căn phòng rộng mênh mang, giữa hai người không tránh khỏi có một khoảng im lặng. Thấy anh có vẻ không có chuyện gì để làm, là cấp dưới, cô cố gắng động não, nghĩ ra chủ đề gì đó. Khổ nỗi bình thường, cô cũng đâu phải là người giỏi gọi chủ đề nói chuyện, ngẫm nghĩ một hồi, đang nghịch ngợm chiếc dây túi, cô vô tình thốt ra một câu chẳng hề suy nghĩ:

"Anh thực sự gây đi nhiều quá, có phải là có bí quyết giảm béo gì không?"

"Hằng ngày tôi ngủ lúc một rưỡi, sáu giờ sáng tỉnh giấc, thời gian dành cho bữa trưa và bữa tối không liên quan gì đến công việc..."

"Chỉ ngủ có năm tiếng thôi ư? Tôi còn hận mỗi ngày không thể ngủ hai mươi tiếng kia!" Ngủ ít như vậy mà đầu óc vẫn nhanh nhạy, chàng Adam, anh đúng là nhân tài.

"Ngủ nhiều lãng phí thời gian lắm. À, Sherry, tôi quyết định sẽ tìm một thầy giáo dạy tiếng Trung, mỗi tuần 2 tiếng".

"Tốt quá rồi!"

Đợi đến khi anh có thể nói được tiếng Trung, tôi sẽ nhân nhã biết bao.

Một câu tán thưởng do buột miệng nói ra nghe lại có vẻ kỳ kỳ, Bạch Tiểu Thuần chớp chớp mắt, dừng việc buôn chuyện, hỏi:

"Nhưng sao đột nhiên anh lại đưa ra quyết định này? Không phải công việc của anh rất bận sao?"

"Cô quên rồi sao? Lần trước cô nói, nếu muốn thực sự hiểu văn hóa Trung Quốc, đầu tiên phải học tiếng Trung."

Cô hoàn toàn không nhớ nổi mình đã nói đề nghị đầy ắp ẩn ý như vậy lúc nào, trong lúc đang suy nghĩ, người ngồi cạnh lại nói tiếp:

"Tôi mong mình có thể hiểu thêm về Trung Quốc, rất nhiều sự việc và con người ở đây khiến tôi cảm thấy rất hứng thú."

Anh nói một cách rất nghiêm túc, biểu lộ sự chân thật và thích thú của một đứa trẻ, lông mày nhú lên nhú xuống, hai mắt sáng bừng. Bất giác, câu nói của bác tài xế taxi ngày hôm đó trở về trong tâm trí. Cô giật mình, giống như bất ngờ bị lửa nóng chạm vào người, vội vã nhìn đi chỗ khác.

"Boss, bọn họ đến rồi."

Sếp Lý và Quách Hà đẩy cánh cửa, Adam đứng dậy, đi ra cửa nghênh đón, nụ cười rạng ngời như tỏa nắng trên khuôn mặt điển trai, sáng sủa. Vài người đàn ông trung niên lần lượt bước vào, Adam bắt tay chào hỏi từng người sau lời giới thiệu của sếp Lý. Người cuối cùng bước vào là một chàng trai trẻ, khoác trên người bộ âu phục màu xanh nước biển, mặt mũi khôi ngô, tuấn tú. Bạch Tiểu Thuần im lặng nhìn anh ta tỏa sáng bước vào, lòng bàn tay nóng bừng lập tức ướm đầm mồ hôi...

Thư Hạo Nhiên, tại sao anh không biến đi?

Adam nhận ra anh ta chỉ sau một giây, hai người chào hỏi nhau vài câu, sau đó tiến về chiếc bàn tròn được trải khăn hoa lệ. Không biết là vô tình hay hữu ý, sau khi ngồi vào vị trí, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên phát hiện không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Thư Hạo Nhiên ngồi ngay bên trái cô, còn bên phải đương nhiên là người lúc nào cũng do cô hộ tống – Adam. Sếp Lý là một cao thủ trong việc khuấy động không khí, chỉ với vài câu xã giao đã khiến bầu không khí của căn phòng thêm náo nhiệt, mọi người vui vẻ chúc tụng, dần trở nên gần gũi. Ngoại trừ việc chúc rượu và nói chuyện với khách, Thư Hạo Nhiên không hề nói câu nào. Lấy cớ bận phiên dịch, cô luôn cố gắng ngồi sát về phía Adam, lúc nào cũng cảm thấy có ánh mắt đang nhìn phía sau lưng mình, im lìm, kh đoán biết. Một sự khó chịu khó diễn tả bằng lời dấy lên như những cơn sóng biển, rõ ràng chiếc ghế khắc hoa có một lớp đệm mềm, vậy mà lúc này cô lại cảm thấy như đang ngồi trên một bàn chông. Những thông tin nhỏ nhặt lần lượt ủa đến, cô vừa phiên dịch vừa phân tích, cuối cùng cũng có thể hiểu ra đại thể.

Dự án mà Quách Hà theo sát là dự án xây dựng hai tuyến đường ray tàu điện ngầm của thành phố G, bố của Thư Hạo Nhiên là Thư Kiến không trực tiếp tham gia thiết kế nhưng hai vị tổng kiến trúc sư đều là hậu bối của ông ấy, từ sự kính nể trong lời nói và nét mặt có thể đoán được rằng, họ rất tôn trọng ân sư của mình, đúng như câu nói: "Một chữ cũng là thầy, nửa chữ cũng là thầy." Kể ra, tuyệt đỉnh đại danh của Thư Kiến không ai không biết, không chỉ đảm nhiệm chức viện trưởng viện thiết kế mũi nhọn của Trung Quốc, ông còn là lão tiền bối thanh danh hiển hách trong giới thiết kế trong

nước. Thư Kiến đích thân đề nghị cậu con trai học bên Tây mới về đi theo để mở mang đầu óc, hai vị kiến trúc sư lập tức đồng ý. Không biết Thư Hạo Nhiên thực sự muốn đi mở mang đầu óc hay là có ý gì khác, Bạch Tiểu Thuần như ngồi trong chảo, càng lúc càng khó giữ nổi bình tĩnh.

Mời người khác đi ăn quan trọng là để bồi đắp tình cảm, xây dựng mối quan hệ, nói chuyện cũng chỉ nói những chủ đề nhẹ nhàng, vốn dĩ không khó để đối phó nhưng khi ánh mắt ai đó lúc nào cũng nhìn chăm chăm về phía mình, quả thực khó có thể tỏ ra tâm tĩnh như thúy, mấy lần không nghe rõ hai bên nói gì đã khiến cô dịch sai. Những lúc như thế này, cô lại nhớ trước đây, chỉ cần có Thư Hạo Nhiên ở bên, lúc nào cô cũng như con ngựa bất kham, không thể tập trung tinh thần vào việc gì được. Sau một lần "sorry" khác, quả thực cô không chịu được nữa, đứng bật dậy, lòng bàn tay trái nắm chặt lại. Những người ngồi quanh bàn đều hiếu kì nhìn cô, sếp Lý lúc này đã ngà ngà say, không rõ cấp dưới của mình định giở trò gì, khẽ gằn:

"Tiểu Bạch, làm gì thế?"

"Dịch qua dịch lại cũng không đơn giản, có lẽ mệt rồi chẳng? Hay để anh dịch thay cho một lúc?" Từ từ đặt muống canh xuống, Thư Hạo Nhiên khẽ cười.

"Tiếng Anh của Thư Hạo Nhiên rất tốt, sếp Lý, để nhân viên của anh ăn chút đi, xem ra này giờ cô ấy chỉ lo phiên dịch, gần như chẳng ăn được gì."

Kiến trúc sư Lưu Tính không bỏ lỡ cơ hội này mà tăng bốc sư đệ, những người xung quanh cũng lập tức tán đồng. Dưới sự tán đồng của mọi người, giống như từ khi sinh ra, những lời tán dương ấy đã được dành cho anh ta rồi, dường như anh ta đã quá quen với những lời tán dương của người khác, không cần phải khiêm tốn, cũng không cần phải chột dạ. Nhưng dưới con mắt Bạch Tiểu Thuần, hành động của anh ta chẳng khác gì trước đây lúc nào cũng nghĩ đủ mọi cách trêu chọc, khiến cô khó xử. Hít một hơi thật sâu mùi hương Mao Đài thuần khiết, hai má cô đỏ bừng, đặt chiếc đũa xuống cạnh bàn, mắt không chuyển hướng, giọng nói rõ ràng:

"Tôi chỉ muốn vào nhà vệ sinh rửa tay một lát, sẽ quay lại ngay."

Nói xuống, cô chẳng buồn quay đầu, đi một mạch ra cửa, bước ra ngoài. Không biết ai đó đã nói gì, trong phòng truyền đến một tràng cười thoải mái. Dù sao cô cũng tin sếp Lý già đời sẽ đủ khả năng để đưa cục diện trở về bình thường. Bạch Tiểu Thuần cúi đầu bước vào nhà vệ sinh. Chiếc gương sáng bong, phản chiếu một gương mặt nhỏ nhắn, gợn gàng, do nói quá nhiều mà môi khô hết cả, trở nên nhợt nhạt hơn. Bạch Tiểu Thuần trừng trừng nhìn mình trong gương, những lời nói của cô bạn Lạc Lạc vang lên bên tai:

"Kiếp trước chắc chắn cậu đã nợ Thư Hạo Nhiên, nếu không, làm sao anh ta có thể khiến cậu chết đứ đừ như thế? Nói một cách văn hóa, anh ta đúng là tai họa, tai họa!"

Lẽ nào không phải tai họa sao? Có anh ta ở bên, cô không thể nào làm việc nổi.

Ấn vòi nước, tiếng nước chảy róc rách đến bên tai, lòng khẽ nhói đau. Cô hứng nước lạnh vãi lên mặt, vài sợi tóc mai dính chặt trên trán, sự lạnh giá dần lan vào tim. Lại vãi vốc nước lạnh vô tình khác, cô nhắm mắt, lẩm bẩm: "Bạch Tiểu Thuần, quá khứ là những thứ đã qua, chẳng qua chỉ là công việc, sợ cái gì chứ? Cho dù anh ta có là tai họa thật, cũng chỉ là một vài năm đã qua. Nếu như không thể vượt qua... Còn nhớ hai năm trước mày đã nói những không? Thề độc rằng cả đời mày ăn gì cũng không thấy cay!"

Là người Tứ Xuyên, món nào không cay cô đều không thích. Nếu khi đi tránh nạn chỉ có thể mang theo bên người hai vật thì cô lựa chọn, thứ nhất: Thư Hạo Nhiên, thứ hai: ớt. Năm ấy, khi đang ăn lẩu rất ngon lành, cô bỗng nhiên thốt ra câu nói ấy, khiến Thư Hạo Nhiên hào hoa phong nhã cũng phải cười nghiêng ngả, còn bảo đây là câu nói thú vị nhất anh ta từng được nghe. Đúng thế, bản thân cô là một người chẳng có gì thú vị, sao có thể vượt qua chân trời góc bể, sao có thể chờ đợi liễu mờ hoa tử, sao không quen với việc không quan tâm, không để ý?

Ding ding, ding ding...

Tiếng tin nhắn cắt ngang bầu suy nghĩ, cô rút điện thoại ra xem, màn hình hiển thị tin nhắn đến của Adam Cooper.

"Sherry, tôi nay cô phiên dịch tốt hơn lần trước rất nhiều. Tôi dùng đĩa có phải cũng đã khá hơn lần trước rồi đúng không?"

Thêm vào cuối câu là một khuôn mặt nghịch ngợm đang lè lưỡi, nếu như không thực sự chú ý, Bạch Tiểu Thuần đầu óc đang treo ngược cành cây chắc chắn sẽ không thấy. Đối với một người quen dùng đĩa, hai chiếc đĩa trơn tuột rớt cuộc khó dùng đến mức nào, cô đã được lĩnh giáo sâu sắc kể từ lần đôi đĩa rơi thẳng xuống và lăn lông lốc trên chiếc thảm nền ấy. Bây giờ nghĩ lại, ban nãy, khi gấp thức ăn, anh dùng đĩa một cách thuần thục, trừ việc hơi chậm một chút, tiến bộ vượt bậc so với lần lúng túng trước đây. Đương nhiên, vấn đề chủ yếu là tại sao bỗng nhiên anh ta lại gửi cho cô tin nhắn này? Trước mặt cô hiện lên dáng vẻ nam tính của anh, khi hai người ở cạnh nhau, phần ngực bị nước lạnh làm cho ướt sũng bỗng thật ấm áp. Chàng Adam chu đáo chắc chắn đã nhìn ra sự khó chịu của cô nên mới dùng phương thức khẳng định để di chuyển sự chú ý chẳng?

"Anh dùng đĩa quả thực đã tiến bộ hơn so với lần trước rất nhiều. Cảm ơn anh, Adam."

Bấm mạnh lên màn hình, gõ tên Adam, cô nhét điện thoại trở lại túi, nhìn mình trong gương rồi mím môi mỉm cười. Bạch Tiểu Thuần, mày phải tin rằng mình đang tiến bộ, đang trưởng thành, bất kể là trong công việc hay trong chuyện tình cảm. Về đến cửa phòng ăn, những suy nghĩ ban nãy dường như bay biến hết. Một người đàn ông đang vừa nói chuyện vừa nhai thức ăn, từ giọng nói có thể đoán được, chính là kiến trúc sư Lưu Tính khi nãy vừa tăng bốc Thư Hạo Nhiên lên tận mây xa

"Sếp Lý, anh ở trong ngành nhiều năm, ít nhiều cũng hiểu được công việc cần làm trong các dự án thành phố. Thành phố không thiếu tiền nhưng không muốn mất tiền oan. Thương hiệu công ty các anh rất tốt, ít nhất cũng đắt hơn ba mươi lăm phần trăm so với các công ty hoặc thiết bị trong nước khác. Chúng tôi và ngài Tôn giúp thiết kế, giới thiệu hàng cho các anh thì không vấn đề gì, chỉ có điều đến lúc đấu thầu, về mặt giá cả cần phải xem xét kỹ lưỡng. Chủ tịch ủy ban xét đấu thầu là bạn của thầy Thư, nghe nói,

tuyệt đối không có cơ hội báo giá lần hai, nhất định phải làm gọn trong một lần. Kiến nghị cá nhân không vượt qua con số này."

Thầy Thư mà các ông ấy nhắc đến đương nhiên không phải ai khác, chỉ có thể là Thư Kiến. Nghe đến đây, Bạch Tiểu Thuần đang đứng ngoài cửa lập tức cảm thấy đau đầu... Thư Kiến vô cùng quan trọng, có phải dự án không thể xong trong một sớm một chiều, chắc chắn sẽ không thể tránh khỏi việc gặp Thư Hạo Nhiên? Cô cố gắng quên đi quá khứ nhưng hóa ra, trong cuộc sống này, bất cứ nơi nào cũng có thể gặp lại nhau. Chẳng kịp nghĩ ngợi kỹ lưỡng, cô bước theo người nhân viên mang đồ ăn, đi vào trong. Sếp Lý liên tiếp trả lời, biểu đạt vấn đề giá cả sẽ có nhượng bộ lớn nhất và nói rõ đây là mục đích đến đây hôm nay của Adam. Thư Hạo Nhiên chắc đã phiên dịch đoạn nói chuyện ấy cho Adam, từng làn ánh sáng dịu nhẹ bao trùm lấy anh, một tay xoay xoay chiếc iPhone màu đen, một tay đặt trên bàn, mím môi suy nghĩ, cặp lông mày màu vàng nhạt hơi nhíu lên, thần thái giống đứa trẻ đang suy ngẫm về một phát hiện kinh điển nào đó. Hoặc cũng có thể mức giá mà về sau kiến trúc sư Lưu Tính đưa ra khiến anh không thể không suy xét kỹ lưỡng. Khuôn mặt Thư Hạo Nhiên hơi ửng đỏ vì rượu, liếc nhìn người vừa ngồi xuống, thấy cô vẫn bình thản như không, ánh mắt lay động của anh ta chợt u ám phần nào.

Đêm đã về khuya, người qua lại bên bờ sông thưa dần, Vọng Giang lâu ồn ã, huyên náo đã chuyển sang vẻ mệt mỏi sau những giờ phút náo nhiệt, khúc dương cầm tao nhã được chuyển sang giai điệu *Mua bán tình yêu* của nhóm Đại gia tiểu cảnh, vài ba nhân viên mệt mỏi thu dọn phần còn lại của bữa tiệc tàn cũng hòa cùng giai điệu ấy. Adam cực kỳ coi trọng phép lịch sự và phong độ, anh đứng trước cửa ra vào, bắt tay từng vị khách, tiễn họ ra về rồi mới bước vào chiếc xe do nhân viên nhà hàng gọi sẵn. Đến cửa khách sạn, Bạch Tiểu Thuần cứ nghĩ cô đã có thể được nghỉ ngơi, gờ tay lên chào tạm biệt thì Adam bỗng nhiên lên tiếng:

"Sherry, có thể mời cô uống

Đêm hôm đi uống cà phê, có mục đích mờ ám gì không?

Từ chối?

Không từ chối?

Cúi xuống nhìn ngón chân, trong đầu cô bắt đầu diễn ra một cuộc đấu tranh tư tưởng rất kịch liệt. Cô trước nay không muốn dính vào mấy chuyện thị phi, trong công ty lúc nào cũng cố gắng thu mình, tự tạo vỏ bọc an toàn. Chỉ là, từ khi Adam lên làm tổng giám đốc, trước đây trong văn phòng, cô luôn im lặng, đôi lúc nói một vài câu chuyện để giữ hòa khí, bây giờ cô bỗng trở nên quan trọng, mọi người càng lúc càng khách khí với cô, kể cả sếp Lý. Vì thế Quách Hà đã từng trêu cô nhờ họa được phúc, giá trị được nâng cao, đúng, tôm tép cũng có niềm vui của tôm tép. Hơn nữa, mỗi lần nhìn thấy mọi người cười nói, chào đón mình, cô luôn nghĩ đến những tên thái giám được hoàng đế sủng ái trong phim truyền hình.

Cái gọi là cáo mượn oai hùm, uy phong đi mượn, không phải phúc mà là món khoai tây ngọt sôi sùng sục. Chỉ cần không cẩn thận là có thể bị nung thành bột nước, hoặc nghiêm trọng hơn thì là mất một mẫu da, róc vỏ như chơi. Thấy cô nghĩ ngợi mông lung, không tập trung, Adam đang im lặng chờ đợi, nhắc lại một lần nữa với ngữ khí nhẹ nhàng.

"Trong quán cà phê sao?" Đứng tưởng Bạch Tiểu Thuần bình thường dễ tính, thực ra, trong vũ trụ nhỏ bé ấy, cô có thừa các nguyên tắc. Quỷ thần trên hai vai chứng giám, cô tuyệt đối không muốn đeo lên mình cái tin thân mật với Tổng giám đốc.

"Tất nhiên, trong phòng tôi không có cà phê."

"Trung Quốc có câu: 'Tự dung tốt đột ngọt, không gian thì đạo.'" Chàng Adam, đừng trách tôi nghĩ nhiều. Giám đốc đã chỉ thị thì phải nghe theo thôi."

"Cô nói gì cơ?"

"Không có gì, tôi chỉ sợ cà phê buổi tối sẽ bị mất ngủ thôi"

"Cô có thể gọi sữa bò."

Gần mười giờ, quán cà phê rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài người thì thầm to nhỏ. Từng chiếc đèn vàng nhạt treo trong gian phòng tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng, êm ái, Bạch Tiểu Thuần chọn một chỗ cạnh cửa sổ, lần đầu

tiên cảm thấy Adam không biết tiếng Trung thật tốt, ít nhất, muốn che giấu chuyện gì đó cũng có thể dễ dàng qua mặt. Những ngôi sao ngoài cửa kính lấp lánh, phản chiếu rất nhiều hình ảnh lên mặt chiếc bàn hai người đang ngồi, những bản nhạc không lời dịu nhẹ như làn nước mát lành chảy róc rách, bao trùm gian phòng là mùi hương nồng ấm, lắng tai nghe kĩ, thì ra là nhạc của Bandari [1], chẳng trách nghe giống những tinh linh đang chuyển động như dòng nước.

[1] Bandari: nhóm nhạc nổi tiếng của Thụy Sĩ được thành lập vào năm 1990. Bandari tạo riêng cho mình một nét nhạc rất độc đáo: đưa thiên nhiên vào âm nhạc.

Nhìn ra phía ngoài, cô phát hiện chỗ họ đang ngồi có thể nhìn ra trạm xe bus lẫn trước cô chờ xe. Adam im lặng, từ từ khuấy cốc cà phê, đôi mắt màu xanh phản chiếu ánh đèn vàng dịu dàng giống như mặt biển đang chuyển động dịu dàng. Ánh đèn dịu nhẹ, âm nhạc say đắm, hương thơm nồng nàn, một không gian nửa gợi mở, nửa riêng tư, còn có một anh chàng đẹp trai đến ứa nước miếng, sao khung cảnh này lại giống trong cuộc hẹn hò của những đôi đang yêu nhau thế nhỉ? Bộ áo giáp cảnh giác của Bạch Tiểu Thuần dần bị mềm đi, trong đầu cô bắt đầu xuất hiện những ý nghĩ linh tinh. Môi trường có thể ảnh hưởng đến hành vi và sức phán đoán của con người, đang nghĩ ngợi xa xôi, cô lén đưa mắt nhìn phía đối diện, ai ngờ cái nhìn lén ấy bị bắt gọn. Adam vẫn điềm tĩnh như mọi khi, đôi môi mỏng khẽ mỉm cười mê hoặc. Xoa xoa khuôn mặt đỏ ửng, cô mở miệng, đang định nói gì đó để phá tan sự im lặng thì nghe anh nói:

"Cô thấy khả năng chúng ta giành được dự án tàu điện ngầm có lớn không?"

"Tôi không rõ."

Đôi môi mỏng mở rộng hơn một chút vì ngạc nhiên, cô không hiểu tại sao Adam lại hỏi câu này. Có quá nhiều nguyên nhân quyết định một dự án có không, cho dù là người có kinh nghiệm dày mình như sếp Lý cũng không thể phán đoán chính xác có bao nhiêu phần trăm thành công. Hơn nữa, cô chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, đâu phải thuộc bộ phận Kinh doanh, nào biết được mấy dự án đó nông sâu ra sao? Adam khẽ

gật đầu, không hề khó chịu về câu trả lời không mang tính xây dựng đó, tiếp tục hỏi:

"Bữa cơm tối nay cô cảm thấy thế nào?"

"Cũng tạm được."

Một câu hỏi kỳ cục, Bạch Tiểu Thuần theo thuyết trung dung, không tốt không xấu, dù sao anh cũng là tổng giám đốc, trong lòng chắc tự biết đánh giá.

"Cô có quen Thư Kiến không?"

Bàn tay đặt trên bàn đột nhiên nắm chặt lại, cô khẽ nhíu mày, gật gật đầu coi như câu trả lời. Nhưng một giây sau khi gật đầu, cô liền hồi hận đến nỗi không thể cầm dao tự sát ngay được. Lắc đầu sẽ chết, nói dối cũng sẽ chết, nhưng có cần phải thành thật thế này không?

"Gật đầu có nghĩa là tôi có biết Thư Kiến là ai, tôi có gặp ông ấy vài lần nhưng chưa bao giờ tiếp xúc, ông ấy không biết tôi là ai."

Giải thích đến đó, trái tim Bạch Tiểu Thuần dường như bị một lớp mặt ong bao bọc đến mức cảm thấy khó chịu... Có thể tưởng tượng được không? Yêu nhau bao nhiêu năm, một thời "không thể lấy ai khác ngoài em", "không gả cho ai khác ngoài anh", người nhà anh ta đều biết rõ có một người như cô nhưng chẳng ai thêm đoái hoài. Cô đã quên hẳn bản thân mình khi ấy đã làm thế nào để vượt qua những ngày tháng sống dở chết dở ấy, bây giờ nghĩ lại, chỉ cảm thấy nhục nhã, ê chề, nhưng khi đó tại sao cô vẫn cứ yêu? Đáp án chỉ có hai, thứ nhất là sự ngốc nghếch không còn thuốc chữa, thứ hai là tự trách móc mình đến mức ngây dại.

Khẽ "ồ" một tiếng, Adam nhận thấy câu hỏi này chạm đến nỗi buồn mà cô không muốn nhắc đến nên anh không hỏi nữa, im lặng nhìn người con gái mắt đang hướng về một nơi sâu thẳm nào đó. Im lặng kéo dài, trong lòng buồn bã, Bạch Tiểu Thuần cũng chẳng có tâm trạng để khuấy động không khí, ừ ừ nhấp từng ngụm sữa. Nhìn thấy đáy cốc là khoảng hai mươi phút sau đó, anh cũng vừa uống hết cốc cà phê, giờ tay nhìn đồng hồ.

"Đã muộn quá rồi, ngày mai còn phải đi gặp chủ dự án, đừng mất thêm thời gian nữa, gọi luôn xe về nhà đi."

Một câu nói đủ kéo người đang đắm chìm trong miền ký ức trở về với hiện thực. Cô ngờ ngợ nhìn chàng trai đang đưa thẻ thanh toán cho nhân viên, cảm thấy lần đi uống cà phê này vừa kỳ lạ vừa chẳng đâu vào đâu. Cái gì mà đừng mất thêm thời gian nữa, rõ ràng là anh đưa ra đề nghị đi uống cà phê, được chưa nào?

Giữa đại sảnh sáng bừng, Adam bắt tay cô, chào tạm biệt. Bàn tay anh rất rộng, gần như ôm gọn lấy bàn tay cô, lòng bàn tay khô mà ấm áp. Cũng giống như con người anh, có phần thẳng thắn nhưng cũng rất tinh nhạy, lúc nào cũng ôn hòa, giấu tình cảm vào trong. Cô chúc anh ngủ ngon một cách lịch sự, càng nghĩ càng cảm thấy rối bời mà không biết làm thế nào thoát khỏi, cô bước ra khỏi khách sạn.

Bên ngoài cánh cửa xoay, sắc đêm mờ ảo. Bên cạnh dòng suối âm nhạc đủ màu sắc rực rỡ, một bóng người khôi ngô mờ ảo đi qua đi lại, bước chân có phần hỗn loạn, dường như đang có điều gì đó bất an.

Là Thư Hạo Nhiên.

Có vẻ anh ta đang ở Westin đợi cô, Bạch Tiểu Thuần khựng lại một chút, chợt hiểu ra nguyên nhân vì sao Adam bỗng nhiên lại mời mình uống cà phê một cách kỳ lạ như vậy.

Hạo Nhiên đủ cao để có một tầm nhìn rộng, cứ thế bước qua hoặc giả vờ không thấy chắc chắn không phải là một ý tưởng hay. Hơn nữa, qua cặp lông mày nhíu chặt và sắc mặt mất bình tĩnh của anh ta có thể đoán, thời gian anh ta đứng đợi cũng không phải ngắn.

Tính khí của Thư đại thiếu gia, mình là người hiểu rõ nhất, không phải sao?

Cô đứng nguyên tại chỗ, cắn chặt môi, nghĩ ngợi xa xôi, nhân viên gác cửa tiến đến, hỏi cô có cần gọi taxi giúp không. Cô vội lắc đầu, người đứng chờ đã lâu k đã nhìn thấy cô, anh ta liền tiến nhanh về phía cửa ra vào, những sợi tóc mai trước trán bay phất phơ theo từng nhịp bước chân.

"Tiểu Bạch."

Cách vài bậc thang, anh ta khẽ ngẩng đầu, mỉm cười nhẹ nhàng, mặt ửng đỏ vì men rượu đã dần tan, càng khiến gương mặt thêm điển trai. Bạch Tiểu Thuần nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau, hôm ấy, khó khăn lắm cô mới mặc được bộ nữ thanh niên lên người, đang ngồi bên bờ hồ phía nam trường học ngấu nghiến đọc Shakespeare [2] và Wordsworth [3], một quả bóng rổ bỗng đập bịch vào lưng, cô đang lẩm bẩm "to be or not to be" liền tức tối quay đầu lại, Thư Hạo Nhiên cũng vội chạy đến bên cô giống như lúc này, bộ quần áo bóng rổ màu xanh nước biển phấp phới trong ánh mặt trời, thân hình cân đối, mặt mũi khôi ngô, thần sắc tự tin, nhẹ nhàng đầy sức sống. Khi ấy, cô đã mê mẩn nghĩ rằng, đúng là một anh chàng đẹp trai.

[2] Shakespeare (1564 – 1616): nhà văn, nhà viết kịch vĩ đại người Anh.

[3] Wordsworth (1770 – 1850): nhà thơ lãng mạn người Anh.

"Anh đợi em rất lâu rồi. Phải rồi, anh mang cho em bản tiếng Anh cuốn *Kinh thánh* này."

Vừa nói vừa móc từ túi áo khoác ra một cuốn sách dày cộp, anh ta sải những bước dài, bước hai bậc liền. Đôi mắt đen láy như màn đêm, dịu dàng như làn nước, thể hiện sự thành khẩn, thỉnh cầu. Hạ thấp giọng không phải là đặc điểm của anh ta, sự ngạc nhiên của Bạch Tiểu Thuần kéo dài thêm vài giây rồi bị nổi đau nhè nhẹ thay thế.

Giữa hai người họ vẫn còn lý do để gặp mặt sao?

Trước đây, cô không thể hiểu nổi tại sao trên đời lại có từ "oan ngộ [4]", nếu đã khó có được, tại sao lại còn sinh oan? Suy đi nghĩ lại, cô mới hiểu ra rằng, cái gọi là oan ngộ ấy chẳng nhất thiết phải tồn tại trong phong ba bão táp, dẫn đến oán hận. Nụ cười xa xôi nở trên khuôn mặt lạnh lùng, cô nhìn cuốn *Kinh Thánh* mà chỉ cần giơ tay ra là chạm tới. Bìa màu vàng đậm dày cộp toát ra một cảm giác đơn giản mà tinh tế.

[4] Chỉ vợ chồng không hợp nhau.

"Tự dung tốt đột ngột, không gian thì đạo, tìm tôi có việc gì?"

"Em..."

Thư Hạo Nhiên bực bội, có vẻ vừa tức giận vừa bất lực. Đừng chỉ nhìn vẻ ôn hòa, nhu mì của cô lúc bình thường, lúc nói chuyện có khi lại thẳng thắn đến sắc lẹm.

"Không có việc gì thì tôi về trước, sớm mai còn phải đi gặp bên chủ dự án cùng Adam, khá muộn rồi, tôi không muốn tốn thời gian thêm nữa." Nhắc lại những lời nhắc nhở của Adam khi nãy, Bạch Tiểu Thuần hơi nghi ngờ, có phải anh đã nhìn thấy Thư Hạo Nhiên đứng chờ, vì thế mới mời cô đi uống cà phê, để kéo dài thời gian, giúp cô có lý do để từ chối việc tiếp xúc không hề mong muốn này?

"Em có thể nói chuyện với Tổng giám đốc hơn nửa tiếng mà không có thời gian nói với anh vài câu sao?"

"Anh ấy trả lương cho tôi, anh có trả không?"

"Bạch Tiểu Thuần, em trở nên thô thiển như vậy từ bao giờ hả?"

Phân yết hầu nhô ra, trượt lên trượt xuống, Thư Hạo Nhiên thu tay lại, giữa cặp lông mày lười mác toát ra thứ ánh sáng mờ mờ phức tạp. Cô cười mỉm, bước xuống cầu thang, tiến thẳng về phía đường đối diện. Vẫn nhớ hai năm trước, trong cuộc điện thoại từ phía bên kia trái đất, anh đã trách móc cô. Khi ấy, cô ghen hòng, ầm ục trả lời:

"Em không phải tiên nữ hay thần thánh gì, càng không phải là một cô công chúa lá ngọc cành vàng, sao có thể không thô thiển?" Từng lời nói như vừa mới hôm qua, nhưng những cảm xúc sắp vượt khỏi miệng chẳng biết bay biến đi đâu. Cũ quá trình sinh lão bệnh tử mà ai cũng phải trải qua, sao có thể không nhiễm sự thô thiển của người đời? Hơn nữa, nếu như lời hứa cũng có thể coi là một kiểu thô thiển, vậy thì cô tin rằng dưới gầm trời này, mười cô gái thì tám, chín cô đều thô thiển cả.

Cô ung dung, tự tại bước qua, Thư Hạo Nhiên nhìn khuôn mặt dịu dàng của cô, không nói được lời nào. Bước phía sau, anh hít không khí lạnh giá, thấp giọng nói:

"Xin lỗi, Tiểu Bạch, chỉ là anh..."

"Chỉ là anh đã đợi rất lâu rồi, vì thế nên bức bối." Bạch Tiểu Thuần xoay người, ánh mắt sáng như ngọc, vài sợi tóc bay bay trong gió.

"Anh... em..."

Trong cái nhìn im lặng như nước, sắc mặt anh dần trở nên khó coi, thoát trắng thoát xanh, vừa khó xử vừa âm ức. Người nói có thể vô ý, người nghe không thể không có ý. Người con gái khẽ nhếch khóe miệng trước mặt này đã từng không oán không hận mà chờ đợi rất, rất lâu, bản thân anh khi ấy không hề hiểu được sự đau khổ và khó khăn của việc phải chờ đợi.

Nhưng giờ đây anh đã trở về rồi.

Từ bỏ tương lai tốt đẹp để trở về, không phải sao?

Nghĩ đến đây, người bị làm cho tức đến nổi không nói được lời nào cảm thấy dễ chịu hơn một chút:

"Tiểu Bạch, không ngờ đến một cơ hội nói chuyện rõ ràng em cũng không cho anh. Anh biết trước đây có những việc anh đã làm em tổn thương, nhưng bây giờ anh đã trở về rồi, đang đứng ngay bên cạnh em đây. Những tháng ngày ở Nottingham không một giây phút nào anh không nhớ đến em, thật đấy. Phải thừa nhận rằng có một thời gian anh quả thực bị làm cho mờ mắt, cảm thấy em không xứng đáng với anh, nhưng thời gian đã chứng minh, cho dù anh có đi bao xa, đứng cao như thế nào, điều anh hoài niệm nhiều nhất vẫn là những tháng ngày ở bên em, vì thế

Giọng nói âm áp cùng làn gió đêm lạnh giá hòa quyện vào nhau, bay đến bên tai, Bạch Tiểu Thuần nghe, cảm thấy ngạc nhiên về sự im lặng của mình... Trong phim hoặc tiểu thuyết, nữ chính nghe xong những lời nói này, chưa nói đến việc khóc lóc thảm thiết, ít nhất cũng nước mắt lưng tròng.

"Vì thế Tiểu Bạch, trở về bên anh đi, được không?"

Nói xong, Thư Hạo Nhiên bước lên phía trước, nắm lấy tay trái cô, cặp mắt đen láy đầy xúc động. Sự tiếp xúc bất ngờ của đôi tay quen thuộc âm áp đến không thể tưởng tượng nổi, trong cảm xúc ấy, Bạch Tiểu Thuần bỗng trở về với thời vấy trắng tung bay. Khi ấy, anh và cô đã nói với nhau

những lời có cánh ngọt ngào đến sồn da gà, ngốc nghếch cho rằng thiên trường địa cửu có thể nắm trong tay, nào ngờ khi phong ba bão táp ủa đến, sự tin tưởng và tình yêu sâu đậm giữa hai người chỉ giống chiếc mạng nhện mỏng manh, khẽ chạm đã vỡ tan.

Phía bên đường truyền đến tiếng phanh xe gấp gấp, đưa cô về với thực tại, cô rút tay lại, liếc mắt nhìn về phía ngọn đèn nhấp nháy không xa.

"Những điều anh nói với tôi lúc này, Tiết Vịnh Vi có biết không?"

"Anh và cô ấy không giống như em tưởng tượng đâu."

"Thật sao? Thế bố mẹ anh thì sao?"

Im lặng.

Bạch Tiểu Thuần đã sớm đoán được câu trả lời, nhìn về phía người con trai đang nhúu chặt lông mày, anh vẫn như vậy, mỗi lần gặp phải vấn đề khó khăn là kiệm lời như giữ vàng, hoàn toàn khác với một con người ăn nói rành rọt lúc bình thường, im lặng đến mức khiến người khác sợ hãi. Không giống cô, trải qua niềm hoan hỉ gì cũng đều nói ra. Điều tốt là bây giờ, sự im lặng của anh không thể chạm vào những sợi thần kinh của cô được nữa, cô cố gắng che giấu cảm xúc, vẫy tay gọi taxi. Vào giây phút mở cửa xe, sau lưng truyền tới một câu nói như sấm sét phá rách màn đêm:

"Tiểu Bạch, chúng ta kết hôn đi!"

"Anh có bị điên không?"

Quay người lại, cô lạnh lùng hỏi, không tìm được trùng mắt, chỉ có thể tin rằng Thư Hạo Nhiên quả thực đã bị điên. Nhưng anh ta quý gỏi xuống thật, bàn tay phải giơ cao hộp đựng nhẫn, chiếc nhẫn bên trong tỏa sáng lấp lánh, khiến người ta hoa cả mắt.

Hoàn toàn ngẩn ngơ.

Cũng giống như trước đây, cô không thể hiểu nổi vì sao Thư Hạo Nhiên lại chọn mình giữa biết bao cô gái khác, giây phút này, cô cũng không hiểu anh ta muốn gì nữa.

"Anh không điên, chỉ là càng lúc càng hiểu ra, em mới là người xứng đáng với anh nhất. Tiểu Bạch, lấy anh nhé!"

Thư Hạo Nhiên nói rõ ràng từng từ, hơi ngẩng đầu, tình ý sâu sắc, cặp mắt dưới hàng lông mày sâu hun hút khiến người khác cảm thấy sự mềm yếu. Đôi lúc lại có vài người bước qua, lũ lượt kéo đến tò mò nhìn ngắm, cho dù như vậy, thần sắc anh vẫn bình tĩnh, như đang làm một việc không thể bình thường hơn. Bạn trai đã chia tay gần hai năm bỗng nhiên giờ nhận cười cầu hôn, không biết nếu là người khác, họ sẽ phải ứng thế nào.

Sự lựa chọn của Bạch Tiểu Thuần đó là: cao chạy xa bay.

Trước cửa một khách sạn sang trọng vốn dĩ đã thu hút sự chú ý, trong làn gió lạnh bỗng nhiên có người quỳ ở đó cầu hôn, không ít người bước đến vây quanh. Bỏ mặc công việc đứng gác, người bảo vệ khi này vừa hỏi cô có cần gọi taxi giúp không, cùng vài người đồng nghiệp khác cũng chạy đến chỉ trở, những tiếng huýt sáo huyền não phá tan màn sương đêm, không biết ai đó đã hét: "Lấy anh ta đi", sau đó là những tiếng hò theo. Một khung cảnh giống như trong phim diễn ra ngay trước mắt, cô không hề cảm thấy lãng mạn chút nào, chỉ thấy xấu hổ và khó xử. Cô muốn rời đi nhưng lại bị Thư Hạo Nhiên ôm chặt từ phía sau, hơi thở ấm nóng của anh và câu thì thầm dịu dàng, sâu lắng ập

"Anh sẽ cho em thời gian để suy nghĩ, từ bây giờ anh sẽ chờ em."

Cô hoàn toàn không hiểu vì sao mình lại lên được xe, đợi đến khi trở về hiện tại, mới phát hiện tài xế đang nhìn cô với ánh mắt bất lực:

"Cô gì ơi, tôi đã gọi cô đến bốn lần rồi, cô đang nghĩ gì vậy?"

"Xin lỗi bác, cho cháu xin hóa đơn, cháu gửi bác tiền."

Vội vãi rút ví trả tiền, người mà đầu óc đang ngán ngơ lúc này mới cảm thấy tỉnh táo phần nào.

Chương 3

*Em có còn tin tưởng vào tình yêu không,
cho dù là nhận được hay mất đi?*

Gần mười một giờ, màn đêm dày đặc, hơi lạnh giá buốt, ngọn đèn đường cô đơn đứng đó tỏa ra những tia sáng vàng vọt, phủ khắp một khoảng không gian. Vỗ vỗ vào đầu nhắc nhở bản thân hãy mau bước ra khỏi khung cảnh như mơ ban nãy, vô ý nhìn sang phía bên phải, thấy bên dưới gốc cây cổ thụ có một bóng người quen thuộc. Những cành lá um tùm, rậm rạp đã che đi hầu hết những tia sáng nên cô không nhìn rõ lắm, cô kéo chiếc túi xuống, giữ chặt trước ngực, cẩn thận bước lại gần. Khi cách bóng người ấy vài bước chân, cô lên tiếng với giọng ngờ ngợ:

“Tiểu Diệp?”

Dáng người cao ráo, thon thả khẽ lay động, trong bóng tối nhìn ra.

“Chị, chị về rồi à?”

“Đúng là em rồi, sao không gọi điện cho chị?”

Nghe thấy giọng nói dịu dàng, mệt mỏi lại pha chút hoan hỷ ấy, cô bước đến gần, nắm lấy tay cô gái, xót ruột hỏi han.

“Vị tiên, điện thoại của em đều bị móc trộm lúc xuống tàu rồi, vì thế ...”

“Sao em đến mà không báo trước? Mấy kẻ lừa đảo, trộm cướp ở ga tàu nhiều vô cùng, em con gái một mình, đúng thật là ...”

“Thôi mà chị, em đói muốn chết, về nhà nấu gì đó ăn đi.”

Cô gái búi tóc đuôi ngựa, cao tầm 1m67, thân hình bắt mắt, tuy có phần gầy gò nhưng lại đầy sức sống, rất xinh đẹp, đáng yêu, hai má lúm đồng tiền in trên khuôn mặt thon thon, phần tóc mái cắt tỉa gọn gàng, đôi mắt to tròn như mặt trăng sáng ngời giống như biết nói. Cô lay lay cánh tay người chị một cách tự hào, điệu bộ ngoan ngoãn, đáng yêu khiến người định làm mặt nghiêm nghị lên lớp một bài là Bạch Tiểu Thuần lập tức mềm

lòng, chỉ còn biết vừa đồng ý vừa nhắc đồng hành lý bụi bặm bước vào trong nhà.

Cô tên là Bạch Tiểu Diệp, năm nay hai mươi hai tuổi, là con gái độc nhất của người chú ruột Bạch Thế Dũng của Bạch Tiểu Thuần. Nhà họ Bạch chỉ có hai đóa kim hoa là hai người họ, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, tình cảm còn thân thiết hơn cả chị em ruột. Căn nhà nhỏ một phòng ngủ một phòng được thu dọn sạch sẽ, gọn gàng, Bạch Tiểu Diệp thấy chị có vẻ mệt nên nói mình tự đi nấu mì. Thấy em biết nghĩ như vậy, Bạch Tiểu Thuần cầm bộ quần áo ngủ, bước vào nhà tắm. Đang tắm, cô nghe Bạch Tiểu Diệp lớn tiếng hỏi từ bên ngoài, có thể dùng điện thoại của cô gọi về nhà báo đã đến nơi không.

“Điện thoại chị để trong túi áo khoác, em tự lấy đi.”

“Chị, chị phát tài rồi à?”

Vừa nói xong, bên ngoài đã vang lên một tiếng kêu kinh ngạc. Vặn nước chảy nhỏ lại một chút, cô mơ hồ nghe thấy tiếng kêu phía bên ngoài: “Trong túi áo chị có một chiếc nhẫn rất to, có người cầu hôn chị hay là chị phát tài nên tự mua vậy? Cartier, đây chẳng phải nhẫn hiệu nổi tiếng lắm sao? Bình thường chị rất ít khi tiêu tiền mạnh tay. Để em đoán nhé, chắc chắn là có anh chàng nào tặng chị phải không? Sao chị không nói với bác, làm cho bác ở nhà lúc nào cũng ca cẩm chị không tìm được ai ...”

Cartier?

Chiếc nhẫn cầu hôn của Thư Hạo Nhiên?

Bông tắm màu xanh lam suýt nữa rơi xuống sàn, Bạch Tiểu Thuần đứng dưới vòi hoa sen, cố gắng nhớ lại tại sao trong túi áo khoác lại có chiếc nhẫn đó.

“Chị, sao không nói gì thế? Vẫn ổn đấy chứ?”

“Chị ra ngay đây.”

Tiếng gõ cửa làm đứt đoạn những hồi ức miên man, vòi vàng lau người, mặc quần áo, cô vừa vỗ vỗ mặt vừa bước ra ngoài, thấy Bạch Tiểu Diệp đang lười nhác ngồi chiếm chệ trên giường, cầm chiếc nhẫn lấp lánh

rồi nghiêng đầu qua lại ngắm nhìn. Ánh đèn sáng trưng, chiếc nhẫn lấp lánh kia lúc này nhìn còn lóa mắt hơn lúc ở trước cửa khách sạn, không thể nói rõ vì sao, cô bỗng cảm thấy trong lòng rất buồn. Nếu như là trước đây, người cô yêu trao nhẫn cầu hôn, chắc chắn cô sẽ vui mừng giống như chú chuột vừa trộm được một đồng gạo. Giờ không biết vì lý do gì, lúc nào cô cũng nghĩ đến câu nói lần trước nhìn thấy trên màn hình iPad của chàng Adam

“Không có gì là không thể vượt qua, chỉ có những thứ không thể quay trở lại.”

Có lẽ cũng không phải không thể quay trở lại, mà là hoàn toàn không có lòng tin để trở lại nữa.

“Chiếc nhẫn này không phải của chị, đừng làm mất đấy. Cartier đắt lắm, nếu như làm mất, chị bán nhà đi cũng không mua nổi đâu.”

“Nói dối! Sao không trả được chứ!” Bạch Tiểu Diệp chớp chớp mắt, lao đến cạnh cô như một chú cún con, cắn qua cắn lại, cười riu rít. “Lấy thân đền đáp. Dùng Cartier cầu hôn, anh ta còn thực sự quan tâm đến chiếc nhẫn này sao? Chị, nói mau, anh rể là thần thánh phương nào vậy? Cao mét bao nhiêu? Đẹp trai không? Quan trọng nhất là có đối tốt với chị không? Hi hi, hai người quen nhau như thế nào thế? Khai mau, khai mau!”

“Không đùa nữa.”

Bạch Tiểu Thuần nghiêm túc quay lại, giơ tay xoa đầu con bé rồi xòe tay ra, ý muốn Bạch Tiểu Diệp trả lại chiếc nhẫn cho cô. Bạch Tiểu Diệp không để ý đến sắc mặt thoáng thay đổi của chị, nghịch ngợm quay một vòng trên giường, trốn vào một góc, giọng cười lãnh lút. “Không trả, không trả! Chị, tối nay nhất định chị phải khai hết với em, như thế em sẽ trả lại nhẫn cho chị. Nhìn điệu bộ căng thẳng kia, lại còn nói cái gì mà không phải của chị chứ.” Nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ của em gái, cô quay người bước đến bên bàn rót nước.

“Chiếc nhẫn này là của Thư Hạo Nhiên.”

“Anh ta?”

Nụ cười tắt ngấm, Bạch Tiểu Diệp không biết che giấu cảm xúc, liền im lặng, trong đôi mắt trẻ trung, dần dần hiện lên một sự bối rối và đau buồn không thể nói rõ thành lời. Căn phòng ngủ bỗng trở nên im lặng đến ngột thở, chiếc đồng hồ treo tường kêu tích tắc, tích tắc, hai chị em chẳng ai bảo ai đều lựa chọn không nói gì

Nửa đêm, căn phòng tối mịt mù đến mức giơ tay lên cũng không thể nhìn rõ những ngón tay. Bạch Tiểu Thuần không muốn nói chuyện, nằm nghiêng người, gối đầu lên tay, một cánh tay chậm chậm đưa tới ôm lấy cô. Bạch Tiểu Diệp cũng chưa ngủ, nhỏ giọng thì thầm:

“Chị, em muốn đi tìm Thư Hạo Nhiên, nói rõ ràng ...”

“Con bé ngốc, chị và anh ta đã chia tay gần hai năm rồi, còn nghĩ gì nữa? Đâu phải lỗi tại em.”

“Cũng đâu phải lỗi của chị, nếu như ...”

“Không có nếu như. Mau đi ngủ đi, ngày mai chị còn phải cùng Tổng giám đốc đi gặp khách hàng, em không muốn chị mang bộ mặt gấu trúc đi cho người ta cười chê đấy chứ?”

Dự án tàu điện ngầm tiến trình vô cùng thuận lợi, công việc đấu thầu bắt đầu được triển khai một tháng rưỡi sau đó. Theo thông tin nội bộ do sếp Lý nghe ngóng được, kết quả sẽ được công bố trước cuối năm, năm sau sẽ ký kết hợp đồng chính thức. Do lượng vốn của dự án cực lớn nên Adam dành thời gian cuối tuần bay tới thành phố G, đích thân chỉ huy việc soạn thảo hồ sơ đấu thầu, trải qua bốn ngày dốc toàn bộ lực lượng, bộ hồ sơ đấu thầu gần một trăm trang được soạn thảo xong với tốc độ chóng mặt. Mùa xuân càng lúc càng đến gần, đúng lúc mọi người đang nóng lòng nghĩ xem làm cách nào để mua được vé tàu về quê ăn Tết thì một tin tức không khác gì ánh chớp giữa ngày nắng đẹp, đưa không khí trong công ty trở về mức thấp nhất trong lịch sử.

Mùa đông ở thành phố G luôn khô hạn, ông trời khó khăn lắm mới mở lòng từ bi ban cho một trận mưa, giao thông toàn thành phố tắc nghẽn

đến mức con ruồi cũng khó bay thoát. Hai ngày cuối tuần, cô cùng em gái đi khắp nơi du ngoạn, mệt đến không muốn động chân động tay. Bạch Tiểu Thuần chỉ dậy muộn hơn một chút, kết quả là bị tắc đường gần hai mươi phút, xuống xe bus vừa đúng chín giờ. Cô vội vàng chạy vào văn phòng, chào hỏi như thường lệ, nhưng thấy không khí vô cùng khác thường, vẻ mặt người đều rất nghiêm trọng, đáp lại lời chào hỏi của cô là những cái nhoen miệng uể oải, chẳng có chút khí thế nào.

“Cô đi vào đây cho tôi!”

Cửa kính bật mở, sếp Lý hơi găm gù, cà vạt lệch hẳn đi, nhìn khó coi như bị mèo vờn.

Hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô lập tức đặt đồ xuống, bước vào phòng Giám đốc. Quách Hà cũng có mặt, chị mặc một chiếc áo sơ mi cao cổ màu đỏ kết hợp với chiếc váy ngắn, đang ngồi cúi mặt, hai tay nắm chặt đặt trên đùi, không rõ là căng thẳng hay sợ hãi. Nhìn kĩ, khóe mắt chị có vài giọt nước. Một dự cảm không lành ủa đến, cô đóng cửa lại rồi từ từ xoay người, một luồng gió ủa đến, đóng giấy tờ dày cộp tới tấp bay đến, cô lùi lại phía sau vài bước theo phản xạ, cúi mắt xuống nhìn, thứ bị sếp Lý ném qua như một vũ khí ám sát ấy không gì khác ngoài tập bản thảo hồ sơ đầu thầu tàu điện ngầm.

Chưa bao giờ thấy sếp Lý tức giận như vậy, Bạch Tiểu Thuần không dám đưa tay lên vỗ vỗ trống ngực vẫn còn đang đập thình thịch.

“Giám đốc, có chuyện gì vậy?” Nhớ đến câu nói “giơ tay cũng không đánh người đang cười”, cô khẽ mỉm cười.

“Cô còn có thể cười được!” Sếp Lý đập bàn đứng dậy, nộ khí ngất trời. “Bạch Tiểu Thuần, tôi nói cho cô biết, cô đáng bao nhiêu cái một triệu tệ?”

“Ồ ...”

Một câu hỏi chẳng đầu chẳng cuối, chẳng biết phải trả lời thế nào, cô không biết phải nói gì, vừa len lén nhìn về phía Quách Hà vẫn đang im lìm vừa lục lọi đầu óc xem gần đây mình có sơ ý làm gì đó sai sót không. Ngoại

trừ việc đôi lúc chát chít hoặc thăm thú Weibo, cô hoàn toàn không làm gì sai, sếp Lý tức giận vì lý do gì chứ?

Cẩn cẩn môi, cô lí nhí nói: “Cháu không hiểu ý của chú ...”ra tay nói lỏng chiếc cà vạt, sếp Lý thở phì phò, dường như chỉ có cách này mới có thể ngăn cản nộ khí phát tiết ra ngoài. Một lúc sau, ông chỉ về phía tập hồ sơ nằm trên mặt đất, nghiêng răng nghiêng lợi:

“Tôi qua, một người bạn trong thị ủy gọi điện cho tôi, nói dự án tàu điện ngầm mất rồi, nguyên nhân là vì giá chúng ta đưa ra cao hơn đối thủ bảy mươi lăm vạn ...”

“Báo giá chín trăm hai mươi lăm vạn là ... giá Adam đưa ra mà.”

“Còn bao biện! Đêm qua tôi liên lạc với Adam qua giám đốc phòng thị trường, anh ta nói giá anh ta đưa ra là tám trăm bốn mươi vạn.”

Sếp Lý tức giận đến mức mắt long sòng sọc, cả người toát ra vẻ đe dọa ngày thường chưa bao giờ thấy. Nghe đến đây, mắt phải Bạch Tiểu Thuần khẽ nháy nháy, cô hạ thấp giọng giải thích: “Đúng vậy, giá mà anh ấy đưa ra là tám trăm bốn mươi vạn, bên mời thầu yêu cầu ký kết với bên đại diện địa phương, Adam đồng ý để cho bên hợp tác với chúng ta là Tường Thụy xuất hiện ký kết hợp đồng, vì thế tám trăm bốn mươi vạn cộng thêm con số phải chi cho Tường Thụy được bên ủy quyền cam kết quy định là chín trăm hai mươi lăm vạn.”

Phép cộng trừ đơn giản, sao có thể sai được!

Câu này cô không dám nói ra.

Sếp Lý càng nghe càng tức giận, phần yết hầu như nhô hẳn ra, ông điên tiết nói: “Con số tám trăm bốn mươi vạn mà Adam nói đã bao gồm phần lợi nhuận cho bên ủy quyền rồi, dự án đặc biệt quan trọng, lại là công trình của thành phố, ông chủ của Tường Thụy đồng ý mức thấp hơn ký kết trong cam kết. Hai người các cô rốt cuộc làm ăn kiểu gì thế? Một người làm kinh doanh, một người học tiếng Anh, thế mà đến một cái đơn giản cũng tính sai! Giá của chúng ta vốn dĩ thấp hơn họ năm vạn, kết quả lại cao hơn bảy mươi vạn, hợp đồng mất rồi, các cô có chịu trách nhiệm nổi không?”

Từng cơn ớn lạnh di chuyển từ chân lên đầu, Bạch Tiểu Thuần không dám lên tiếng, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi

Khi làm hồ sơ dự thầu, cô và Quách Hà đều nhất trí cho rằng giá mà Adam đưa ra là thấp, không bao gồm phần cho bên ủy quyền, ai ngờ ...

Kiến trúc sư Lưu Tính hôm ấy đã nói rất rõ ràng, không có cơ hội báo giá lần thứ hai, có nghĩa là không còn cách nào cứu vãn.

Một hợp đồng gần mười triệu chỉ vì sự thiếu hiểu ý mà bay mất!

Sếp Lý vẫn còn đang lăm bằm gì đó, cô không nghe thấy bất cứ câu nào, chỉ có một cảm giác:

Thế là toi đời!

Vài ngày sau đó, không khí trong văn phòng tiếp tục u ám, sếp Lý tức đến mức không buồn nhìn thẳng vào họ. Bạch Tiểu Thuần hiểu rằng cho dù doanh nghiệp nào gây ra tổn thất lớn cũng đều phải có người đứng ra chịu trách nhiệm, cô và Quách Hà chính là tội đồ số một trong dự án tàu điện ngầm. Ký kết thuận lợi, nhiệm vụ kinh doanh năm tới của công ty ít nhất cũng nhẹ nhàng đi một phần tư, bây giờ hỏng chuyện, sếp Lý lúc nào cũng muốn tạo thành tích, trong cơn tức tối chắc chắn sẽ tìm người đưa đến trước mặt Adam chịu tội, cô và Quách Hà gần như không thể thoát khỏi vận mệnh phải nhảy vào lửa ấy. Theo lời của Quách Hà, sau khi báo tin thì mặt sếp Lý tái xanh, ngay sáng hôm sau đã thông báo cho Adam biết nguyên nhân của việc hợp đồng bị mất, kỳ lạ là Adam không hề trả lời, cũng không biết là do anh ta đang suy nghĩ phải xử lý bọn họ thế nào hay do quá bận rộn.

Người gặp vận đen, uống nước lạnh cũng cảm thấy buốt răng.

Mất ngủ triền miên cộng thêm cảm giác lo lắng, Bạch Tiểu Thuần bình thường vẫn hoạt bát, vui vẻ bây giờ lại lẩn ra ốm. Khổ sở lắm mới chờ được đến cuối tuần, sáng sớm đã có người gõ cửa, Bạch Tiểu Diệp từ sớm đã ra ngoài gặp bạn bè đã hẹn từ trước, cô không thể không tự mình bỏ ra khỏi chỗ, để nguyên đầu tóc rối bù ra m

"Vẫn còn chưa dậy sao? Nghe nói dự án tàu điện ngầm mất rồi, anh đến thăm em đây."

Thư Hạo Nhiên thần thái ôn hòa, cầm túi hoa quả đứng trước cửa, chiếc áo sơ mi cotton màu xanh nhạt khiến anh bình thường đã rất điển trai càng trở nên thanh tú. Sau buổi tối hôm ấy, hai người họ không có bất cứ cuộc gặp riêng nào, vài lần chạm mặt cũng là chuyện công việc.

"Hơi cảm một chút, ăn xong bữa sáng lại đi ngủ. Cảm ơn." Đầu óc đau rần lập tức trở nên tồi tệ hơn do sự xuất hiện của anh ta, vẫn mặc nguyên bộ quần áo ngủ, cô hít thật mạnh chiếc mũi tắc tịt, không hề tò mò vì sao anh ta lại biết hợp đồng bị mất. "Vừa may, trả lại anh chiếc nhẫn. Cartier đắt quá, tôi không nhận nổi." Lấy từ trong ngăn kéo tủ quần áo ra hộp nhẫn tinh xảo, lòe lờ như bị sét đánh, cô không muốn nói thêm câu nào nữa, đưa hộp nhẫn về phía trước.

Công việc bê bê, cơ thể đau ốm, nước sâu lửa lớn cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thư Hạo Nhiên ngồi trên ghế tựa gỗ khế nhíu mày, không nhìn chiếc nhẫn mà dán chặt mắt vào khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Ánh mắt của anh vẫn dịu dàng như trước đây, Bạch Tiểu Thuần không thích sự khó xử do bầu không khí im lặng mang tới, mở chiếc hộp ra.

"Không chút xây xước, anh nhìn đi."

"Ông Lý già đời, chắc chắn sẽ đẩy sạch sẽ trách nhiệm này đi."

"Lẽ tự nhiên thôi, con số đó quả thực do bọn tôi làm sai." Cô nhìn về phía những bông hoa khô đặt trên bàn mà không hề nhìn anh.

"Nếu anh nói có thể xoay chuyển được cục diện, có phải em sẽ chịu nhìn thẳng vào anh không?"

Giọng nói của Thư Hạo Nhiên vô cùng nhẹ nhàng, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần, đó chẳng khác nào một hòn đá từ trên trời rơi xuống. Tuy bị đá rơi trúng khiến cho mặt mày xa xầm nhưng đầu óc cô lại tỉnh táo ra nhiều. Im lặng nhìn người con trai trẻ trung, phong độ trước mắt, cô khẽ nhếch khóe miệng hồng nhạt, mím môi không nói. Để đảm bảo sự công bằng, hầu

hết các dự án cấp thành phố ở thành phố G đều áp dụng phương thức đấu thầu một lần, kết luận này có thể dễ dàng được rút từ các dự án mà trước đây công ty đã từng tham gia, cũng như lời kiến trúc sư Lưu Tính đã nói tối hôm đó ở Vọng Giang Lâu. Chỉ cần có bất cứ tia hy vọng nào xoay chuyển thế cục thì sếp Lý chắc chắn sẽ không tức giận đến mức như vậy, lúc này nói có thể xoay chuyển, trừ khi ông bỏ quyền cao chức trọng của anh ta vô tình để lộ thông tin gì đó. Chỉ có điều, bên nào mất hợp đồng, bên nào có được nó chẳng liên quan gì đến bên thiết kế, tại sao bỗng nhiên anh ta lại chạy tới đây nhắc đến chuyện này?

"Là sao?"

Rất lâu sau khi suy nghĩ mông lung, cô cũng lên tiếng. Cho dù trong lòng biết chắc rằng chỉ cần mở miệng, cô sẽ là người yếu thế nhưng cô không thể làm như việc chẳng liên quan đến mình.

Buổi tối hôm xảy ra chuyện, trong tâm trạng sầu thảm, cô gọi cho Lạc Lạc để trút bầu tâm sự, đầu dây bên kia trả lời:

"Này cô, hợp đồng gần mười triệu đồng bỗng nhiên bay hơi mất, đến mình không để mà cũng thấy đau!"

Lạc Lạc trước giờ làm kinh doanh tại một công ty đồ dùng gia đình, chắc chắn cũng thông cảm với việc làm mất một hợp đồng giá trị như vậy.

Hơn nữa, không thoát khỏi kết cục phải nhảy vào lửa, nếu có thể bù đắp lại những sai lầm đã gây ra thì cũng tốt chứ sao.

Thư Hạo Nhiên đứng dậy, cúi người, đưa tay xoa xoa mái tóc rối bù của cô, mỉm cười.

"Giọng khàn quá rồi, lại bị cảm nữa hả? Anh vào bếp nấu cho em bát canh, uống xong lại đắp chăn ngủ, chắc chắn sẽ đỡ hơn."

Cánh tay anh giơ lên quá nhanh, đầu óc đang mụ mị, ịp né tránh. Bàn tay ấm áp xoa lên mái tóc, cô lắc lắc đầu đẩy ra. Thư Hạo Nhiên đã vừa cởi áo khoác vừa bước vào bếp. Căn hộ này cô thuê từ sau khi tốt nghiệp đến giờ, anh đã đến đây vài lần, tất nhiên là quá quen với đường đi lối lại.

"Tôi biết nấu, không cần phiền anh..."

Lê đôi dép hình Kitty đến trước cửa, Bạch Tiểu Thuần cầm tờ giấy ăn lên bịt mũi, nói giọng lạnh lùng. Trước khi ra nước ngoài, Thư đại thiếu gia chưa bao giờ phải động tay, động chân làm việc nhà. Thư thị phu nhân muốn để anh chuyên tâm học hành, dù chỉ ở Anh vài năm, cũng thuê hẳn một người giúp việc đi cùng. Để một chàng trai mà số lần nấu ăn có thể đếm trên đầu ngón tay vào bếp, quả thật là vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa, ngoại trừ lý do công việc, cô không muốn có bất cứ tiếp xúc nào với anh ta.

Đeo chiếc tạp dề màu đen, Thư Hạo Nhiên mở tủ lạnh, lấy ra một miếng gừng, rửa sạch sẽ, cạo vỏ thành thực, động tác hết sức nhanh nhẹn khiến cho người khác phải kinh ngạc. Cầm dao thoăn thoắt thái miếng gừng thành những lát mỏng, anh cúi người tìm chiếc nồi đế bằng nhỏ, cho gừng và nước vào, nêm thêm đường rồi mới ôn hòa trả lời:

"Anh biết là em biết nấu, chỉ có điều hay làm biếng mà thôi. Trước đây, không biết anh đã dặn dò bao nhiêu lần, phát hiện có dấu hiệu cảm cúm là phải uống thuốc ngay, nhưng lần nào em cũng coi thường, không chịu uống thuốc. Còn nhớ lần đầu tiên anh về nước không? Em cứ để cảm cúm kéo dài rồi sốt đến đỏ bừng mặt, nếu anh không bắt em đến bệnh viện truyền nước, hậu quả sẽ ra sao..."

Cánh tay tì trên khung cửa bất giác run lên, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy sống mũi cay cay. Cảm giác cay cay len lỏi trong lòng, hòa quyện với giọng nói đầy nhung nhớ, tạo thành nỗi mất mát vô tận. Những thứ đã qua sao có thể không nhớ, mà ai có thể nhớ rõ hơn cô? Năm ấy, vừa tròn hai mươi tuổi, xa cách người mình yêu cả vạn dặm nhưng cô vẫn ngốc nghếch tin tưởng chỉ cần trong lòng còn tình yêu, trăm sông vạn núi cũng có thể vượt qua.

"Chỉ hơi cảm lạnh một chút, chịu được hay không tự tôi biết rõ."

Lạnh lùng đáp lại một câu, cô hơi cúi mặt, cố ý không nhìn người con trai thần sắc an nhiên đang đứng trong bếp kia... Không phải không muốn nhìn, mà là không dám.

Trước đây, mỗi khi những ký ức ăn sâu vào tâm khảm ấy trỗi dậy, cô lại dùng đủ hy vọng hảo huyền để tự an ủi mình. Điều cô nghĩ đến nhiều

nhất đó là sẽ có một cuộc sống hạnh phúc không bao giờ rời xa. Cô sẽ nấu cơm, giặt quần áo cho anh, anh cùng cô mỉm cười, ngắm nhìn cuộc đời. Nếu trời quang mây tạnh, cô và anh sẽ cùng nhau đi du lịch, no say nguyệt sắc rồi trở về, nếu là bão táp phong ba thì ở nhà, uống trà, đánh cờ, hoặc giả, anh sẽ dùng chất giọng tiếng Anh vui vẻ của mình đọc một đoạn trong tác phẩm *Đi tìm thời gian đã mất* của Marcel Poust [1], ngày qua ngày, hạnh phúc đến già...

[1] Valentine Louis Georges Eugene Marcel Poust (10/7/1871 –18/11/1922): nhà văn người Pháp, được biết đến nhiều nhất với tác phẩm Đi tìm thời gian đã mất (À la recherche du temps perdu).

"Anh xin lỗi." Nhìn nét mặt cô thay đổi, nước mắt như sắp trào dâng, Thư Hạo Nhiên vặn nhỏ lửa, bước lên phía trước, âu yếm ôm chặt người đang tựa trước cửa bếp. "Anh không nên nhắc đến chuyện trước đây."

Mùi nước hoa Eau de Cologne xộc vào mũi, tạo thành một tấm lưới vô hình bao bọc xung quanh, bóp nghẹt tâm can, len lỏi vào từng tế bào. Cái ôm dịu dàng, êm ái, từng nhịp đập với tiết tấu quen thuộc của con tim dường như đang chứng minh cái ôm lúc này và những lần trước kia không hề có sự khác biệt. Nhưng lý trí lại đang thức tỉnh Bạch Tiểu Thuần, bắt cô phải thoát ra, lập tức phải thoát ra! Cố gắng ngăn những giọt nước mắt đang chực trào, lạnh lùng lùi lại vài bước, gương mặt có phần hốc hác khẽ nở một nụ cười xa lạ, nhẹ nhàng nói: "Ai chẳng có quá khứ để nhắc đến, anh không cần xin lỗi. Phải rồi, tránh xa tôi ra một chút, cẩn thận lại lây bệnh, nói gở, lại mắc phải căn bệnh truyền nhiễm nào đấy, tôi không muốn hại người khác đâu."

Cơ thể mềm yếu rời xa khỏi vòm ngực ấm áp, lập tức trở nên lạnh lẽo. Thư Hạo Nhiên dường như chưa bao giờ nghĩ rằng người con gái trước đây chưa từng giận dữ mình, giờ lại có thể trở nên quyết đoán như vậy, cánh tay đang giờ lên của anh từ từ thu lại một cách ngưng ngừng.

"Tiểu Bạch

Hai từ dịu dàng ấy chạm đến tim, như làm vỡ một mảng trên bức tường được lý trí xây dựng lên. Lỗ hổng bị phá vỡ, những con sóng hòa

cùng những ký ức ngày trước ào ạt ủa về, khiến đôi mắt Bạch Tiểu Thuần lại trở nên nóng ran. Cô cố gắng giữ nguyên nụ cười cứng nhắc, làm như hoàn toàn không nhìn thấy đôi mắt thâm tình chỉ cách đó có nửa mét, kiềm chế nói:

"Nghe tiếng chắc là sôi rồi, để tôi tự làm, không anh lại bị bỏng..."

"Đề anh." Gương mặt trầm lắng của người con trai bỗng trở về thực tại, lập tức từ chối. "Em ra sofa ngoan ngoãn ngồi chờ đi."

Sau đó ít phút, Thư Hạo Nhiên bung ra một chiếc bát con. Vì cho thêm khá nhiều đường đỏ nên nước trong nồi màu đỏ sẫm. Có lẽ là do hơi cay nóng bốc lên, nhìn anh tỉ mỉ thổi bát canh gừng nóng hổi, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy khóe mắt nhòa đi... Khung cảnh lúc này có thể nói là ngập tràn những mộng tưởng của phần lớn thời thanh xuân, bắt đầu từ khi cô mười tám tuổi. Hôm nay, mộng tưởng trở thành hiện thực, đáng tiếc họ đã từ một đôi tình nhân thân mật trở thành một mối quan hệ chẳng phải biết dùng từ ngữ nào để diễn đạt.

"Sao lại khóc rồi?" Những ngón tay vẫn còn lưu mùi gừng xoa lên những giọt nước chẳng biết lăn dài trên má cô từ khi nào, Thư Hạo Nhiên ngồi sát một chút, bàn tay còn lại dịu dàng xoa xoa chiếc cằm thon nhỏ của cô. Bạch Tiểu Thuần thút thít cúi đầu, trong làn hơi mờ ảo, gương mặt điển trai chỉ cách cô vài phân trở nên đặc biệt dịu dàng, giống hệt vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của cô. "Đồ ngốc, thực ra em chưa bao giờ quên và rũ bỏ được quá khứ, đúng không? Nếu như vậy, tại sao cứ muốn trốn tránh anh? Trước đây, chẳng phải em rất mong anh trở về sao? Bây giờ anh đã trở về rồi đây. Hãy cho anh một cơ hội, cho chúng ta thêm một cơ hội, bắt đầu lại từ đầu, được không em?"

Những lời thì thầm ngọt ngào lọt vào tai, anh cúi thấp đầu, ghét sát vào môi cô thăm dò. Sự tiếp xúc thân mật mang đến cơn chấn động như dòng điện chạy khắp toàn thân, Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên vì mình lại không hề né tránh, cô mở to mắt. Đôi môi mỏng khẽ mím đang chuẩn bị chạm đến, chiếc điện thoại đặt trên ghế bỗng đổ chuông.

"Hai chú hổ, hai chú hổ, chạy rất nhanh, chạy rất nhanh..."

Bài hát thiếu nhi *Hai chú hổ* với nhịp điệu rộn ràng, giọng hát trẻ con vô cùng trong trẻo, thánh thiện. Thư Hạo Nhiên không nhịn được bật cười, xoa xoa lên khuôn mặt gần như trơ xương của cô, trêu đùa:

"Bạn nhỏ Bạch Tiểu Thuần, xin hỏi bạn mấy tuổi rồi mà vẫn còn dùng chuông điện thoại trẻ con này?"

"Tôi thích thế, không được sao?"

Khuôn mặt đỏ bừng như nắng lúc hoàng hôn, thần sắc mơ màng, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại. Nếu không phải là điện thoại rung đúng lúc thì có thể bọn họ đã hôn nhau, cô nhảy dựng lên như tránh bom hẹn giờ, người gọi điện lại là người từ trước đến nay không bao giờ làm phiền nhân viên trong giờ nghỉ ngơi – chàng Adam. Khẽ liếc nhanh về phía người con trai đang ngồi cười cách đó không xa, cô đẩy cánh cửa kính, bước ra ngoài ban công đối diện với đường lớn.

Cuối tháng Mười hai, mùi vị của những ngày đông đậm đặc hơn so với những ngày trước, những đám mây lững lờ trôi, những làn gió lạnh ủa qua thành phố. Từ tầng ba nhìn xuống, những lùm cây bắt đầu thay màu lá, những bông hoa trước đây đua nhau khoe sắc giờ đã rụng đầy trên mặt đất. Adam gọi điện đến đúng lúc này chỉ có thể là vì chuyện dự án tàu điện ngầm, nghĩ đến Quách Hà và mình cảm chắc việc bị khai trừ khỏi công ty, cô hít một hơi thật sâu sau khi lạnh rồi bấm nút nghe. Ván đã đóng thuyền, lỗi cũng đã gây ra rồi, thôi thì cứ để gió mưa bão táp thổi mạnh hơn nữa!

Hai bên chào hỏi đơn giản, Adam cho cô biết thời gian này anh đang ở Hồng Kông cùng bên ủy quyền đi gặp một nhân vật quan trọng trong dự án trung tâm dữ liệu, bận tới mất tới mũi, vì thế chưa kịp trả lời về việc dự án tàu điện ngầm. Làm việc với nhau đã lâu, Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ anh là người thẳng thắn, luôn đi thẳng vào vấn đề, lập tức nhận lỗi vì đã gây ra tổn thất lớn, khi điền giá cả vào hồ sơ đáng lẽ cần phải xác nhận lại với anh. Ai ngờ Adam lại nói liền một tràng "no", sau đó, nói rõ lần thiệt hại này không liên quan đến cô và Quách Hà, là do anh nên nói rõ ràng hơn trong các email cũng như trong những lần nói chuyện. Câu trả lời không thể nào

ngờ được khiến cô bất ngờ, mở trừng mắt, lập tức nghi ngờ có phải do thánh giác của mình có vấn đề.

"Sherry, cô vẫn ổn chứ?" Có thể là do không nghe thấy tiếng trả lời, đầu máy bên kia truyền đến giọng ngọt ngào hơi lên giọng.

"Tôi vẫn ổn, vẫn ổn." Bạch Tiểu Thuần liền thoảng trả lời, đang không biết nói gì thì những câu hỏi chứa đựng đầy áp sự quan tâm dồn dập truyền tới:

"Nghe giọng cô như vừa bị cảm, đúng không?"

"Một chút thôi, cảm ơn anh đã quan tâm."

"Nhớ đi khám bác sĩ. Tối nay, tôi sẽ gửi email cho Giám đốc Lý, đồng thời cũng sẽ forward cho cô và Judy."

"Cảm ơn anh..."

Ngoại trừ việc nhắc đi nhắc lại lời cảm ơn, tâm trạng rối bời lúc này khiến cô không biết nói gì hơn nữa. Đánh mất dự án tàu điện ngầm trên thực tế không chỉ là vấn đề đánh mất một con số kinh doanh cả ngàn vạn tệ, nó còn liên quan đến việc xây dựng hình tượng cũng như phát triển dịch vụ của công ty trên khắp thị trường phía nam. Chỉ cần có được nó là có được một hợp đồng quảng cáo chất lượng cao miễn phí cho thương hiệu của công ty, tạo ra hiệu ứng thị trường tốt cho phía nam và trên toàn quốc. Giờ lại mất cả chì lẫn chài, nhiệm vụ kinh doanh của năm tới nặng nề hơn rất nhiều, nghĩ rộng hơn, các dự án lớn thường sẽ phải thông báo cho tổng giám đốc của khu vực châu Á – Thái Bình Dương, Adam là tổng giám đốc, chắc chắn không thể không có một bản tường trình, thậm chí sẽ phải gánh chịu sự khiển trách và hậu quả mà người ngoài khó có thể biết được cũng nên.

"Chỉ cần nhận được email, giám đốc Lý sẽ hiểu sự việc hoàn toàn không phải do lỗi của cô và Judy..."

"Peter có biết chuyện này không?"

Peter White, Tổng giám đốc đương nhi châu Á – Thái Bình Dương của công ty.

Lời vừa nói ra, Bạch Tiểu Thuần chỉ hận một nỗi không cắn đứt lưỡi của mình. Cho dù nghĩ trong lòng việc Adam có thể sẽ phải gánh chịu những gì nhưng chuyện giữa cấp trên với nhau, một nhân viên bình thường sao có thể tùy tiện hỏi?

"Tất nhiên, công việc của tôi cần phải báo cáo cho ông ấy."

"VẬY..."

Ông ấy có khiến trách anh hay không, hay cũng khoan dung đối đãi với anh như anh đối với chúng tôi? Những lời đã chạy đến miệng cuối cùng cũng không được nói ra, cô biết rõ câu nói này còn đi xa hơn câu trước... Làm người hay làm việc, việc đi quá giới hạn đều là thứ không nên, trong công việc lại càng cần chuẩn xác.

Trong điện thoại truyền đến một giọng nam lịch sự "excuse me", anh nhanh chóng nói với cô có việc gấp cần xử lý rồi gác máy. Người vô cùng thông minh và biết nhìn xa trông rộng như Adam chắc hẳn có thể đoán ra những điều cô định nói, trước khi vội vàng "good bye", anh vẫn nói thêm một câu "không cần lo lắng" với ngữ khí khẳng định. Một cơn gió lạnh thổi qua, những đám mây phía xa xa dường như chân trời lười nhác bất động, Bạch Tiểu Thuần trong lòng ngổn ngang bao tâm trạng, hắt hơi liên ba cái. Không rõ là do nghe tiếng cô hắt hơi hay do sốt ruột vì đợi quá lâu, Thư Hạo Nhiên đẩy cánh cửa kính, khẽ nhíu đôi lông mày đen tuyền giống như được nhuộm mực.

"Ai thế?"

"Adam."

"Chắc là vì chuyện dự án đúng không?" Trùm chiếc áo khoác ngoài lấy từ trong phòng ngủ lên người lúc này đang thần sắc bất động, nhìn khoe miệng nhợt nhạt do cô mím chặt môi không muốn nói chuyện, lông mày anh bất giác nhíu chặt lại. "Có phải anh ta đã trách em, bắt em phải chịu toàn bộ trách nhiệm không? Đừng khó chịu nữa, rất nhiều doanh nghiệp nước ngoài đều như vậy, hề có chuyện gì là tìm người để gánh chịu hậu quả, hơn nữa, người Mỹ khó tránh khỏi có vài phần tự kiêu. Nghe bố anh

nói ông Lý này còn lươn lẹo hơn cả lươn, ông ta rũ bỏ hết trách nhiệm, đẩy em và Quách Hà đến nóng ngọn gió cũng là chuyện bình thường..."

"Không phải. Anh ấy nói chuyện này không liên quan gì đến bọn tôi, tất cả đều là lỗi của anh ấy."

"Không phải chứ?"

Nét ngạc nhiên suột qua đôi mắt đen láy, Thư Hạo Nhiên cao giọng hỏi lại, nâng khuôn mặt cô lên, kèm theo một nụ cười, hỏi:

"Nếu đã như thế, sao mặt em vẫn còn thế này?"

"Anh không hiểu đâu." Đôi tay rộng lớn không ngừng truyền từng luồng hơi ấm lên khuôn mặt, Bạch Tiểu Thuần nghiêng đầu, trốn tránh sự tiếp xúc của anh, quay người bước vào trong phòng.

"Tiểu Bạch."

"Sao?"

Sợi dây đàn chôn vùi trong đáy sâu tâm hồn bị tiếng gọi dịu dàng pha lẫn đau đớn ấy làm rung lên đau đớn, trong lòng ngập tràn tâm trạng, cô không thể không quay đầu lại.

"Cái gì mà anh không hiểu?" Thư Hạo Nhiên đứng cạnh cửa kính, gió thổi những sợi tóc tung bay trước trán anh, đôi mắt sâu thẳm khẽ nhú lại, thấp thoáng nét tiếc nuối, buồn mênh mang. "Em là một người thiếu cảm giác an toàn nhưng lại không muốn biểu lộ ra ngoài, vài năm làm việc cùng, anh tin là em cũng hiểu phần nào về con người ông Lý, vì thế, thực ra từ giây phút phát hiện ra lỗi lầm, em đã nghĩ đến khả năng tồi tệ nhất và chuẩn bị sẵn sàng tâm lý chịu trận. Giờ đây, Adam đứng ra nhận toàn bộ trách nhiệm, em không thờ phào nhẹ nhõm hay vui mừng khôn xiết giống như những người khác mà chỉ cảm thấy ngạc nhiên và tội lỗi. Tiểu Bạch, quả thực em nghĩ hai năm qua, chúng ta đã trở nên xa lạ đến mức em đang nghĩ gì anh cũng không biết rồi sao?"

Bạch Tiểu Thuần không nói được gì.

Không s, anh phân tích chính xác, thậm chí có thể gọi là sắc sảo.

Hơn nữa, những tình huống như thế này chẳng khác gì so với rất nhiều lần trước đây, anh lúc nào cũng chỉ cần nhìn là hiểu cô ngay, còn cô, có suy nghĩ đủ mọi cách cũng không thể nào hiểu được anh đang nghĩ gì. Cũng giống như cô không hiểu vì sao anh bỗng nhiên về nước, rồi diễn một màn cầu hôn, rốt cuộc là vì cái gì?

Là do anh thông minh sắc sảo, hay do cô quá ngốc nghếch, đơn giản?

"Tiểu... Tiểu Diệp bảo em đi ăn trưa cùng với nó, anh..."

Cảm xúc đan xen lẫn lộn. Cô không thích cảm giác này nhưng không sao giải quyết được, đành lôi con át chủ bài ra tháo chạy.

"Con bé đến đây à?" Ánh mắt anh khẽ lóe lên vẻ thất vọng nhưng không dám nhìn thẳng. Sắc mặt Thư Hạo Nhiên rõ ràng hơi tái đi, không muốn bộc lộ thêm, khẽ gật đầu. "Anh nhìn em uống hết bát canh gừng đã."

"Ừm..." Hơi ấm và sự quan tâm chân thực hiếm hoi đáng lẽ phải giữ trong lòng, nhưng có lẽ do đã quá nhiều lần học cách đặt xuống, bỗng nhiên cô có chút không quen.

"Không muốn biết tại sao anh nói dự án tàu điện ngầm có thể xoay chuyển tình thế ư? Em uống đi, anh sẽ ngồi nói cho em nghe, nói xong, anh sẽ đi."

Suy nghĩ vài giây, Bạch Tiểu Thuần ngoan ngoãn bưng bát canh gừng lên. Thư Hạo Nhiên ngồi đối diện, ánh mắt dịu dàng, từ tốn kể.

Thì ra, dù trăm công nghìn việc, Thư Kiến vẫn dành chút thời gian ít ỏi của mình để xem xét kỹ lưỡng phương án thiết kế của hai học trò cưng, ngoài việc về cơ bản hài lòng, còn cho rằng một số điểm nhỏ có thể tiếp tục phát huy. Để đảm bảo tiến độ công trình, dự án sẽ bước vào giai đoạn mời thầu trước dự kiến, phía Ủy ban Công trình thành phố cũng đã trải qua vài vòng thảo luận, xác nhận và nhất trí đồng ý không thay đổi gì thêm sau khi chắc chắn không có nhân tố thiếu an toàn nào khác. Về này, Thư Kiến vốn là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, ông không nói gì thêm nhưng trên thực tế, vẫn có điểm khiến ông không hài lòng. Hai vị kiến trúc sư biết thầy mình không vui, đang nghĩ cách để bù đắp. Giả dụ lúc này, một bên tham

gia đấu thầu kiến nghị số liệu có sai sót, đề nghị cho thêm một cơ hội nữa, cộng thêm mối quan hệ vô cùng tốt đẹp của chủ tịch Ủy ban Tiêu chuẩn và Thư Kiến, việc làm lại một lần nữa cũng không hẳn là không thể, tất nhiên, điểm cốt lõi vẫn nằm ở chỗ làm sao đảm bảo thông được các nhân vật chủ chốt phụ trách công trình, để họ gật đầu đồng ý.

"Nếu quả thật làm lại một lần nữa, có lẽ sẽ bị nghi ngờ có điều gì mờ ám, đối với những đối thủ cùng tham gia cạnh tranh khác, e rằng không được công bằng lắm."

Uống hết bát canh gừng, cay tới mức lưỡi bỏng rát, cô nhú mày nói. Cho dù hai vị kiến trúc sư muốn giữ trọn thể diện cho thầy mình, tổng Ủy ban Công trình e rằng cũng không dễ gật đầu. Hơn nữa, giả dụ Thư Kiến biết con trai tiết lộ điểm yếu của mình, liệu ông còn tiếp tục theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ nữa không? Một nụ cười mỉm bí hiểm hiện lên trên khóe miệng, Thư Hạo Nhiên đứng dậy đưa tay một cách tự nhiên, vuốt vuốt mái tóc tổ quạ của cô đầy âu yếm.

"Đồ ngốc, em vào công ty hai, ba năm rồi, đã gặp qua dự án nào chỉ dựa vào giá cả và kỹ thuật mà giành được thắng lợi chưa? Mấu chốt vẫn là mối quan hệ."

"Ồ..."

Cho dù ít va chạm với thế sự thế nào đi nữa, tiếp xúc trong môi trường vài năm nay, đương nhiên Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ những lời này đích thực có lý. Những chuyện trước đây đều không liên quan đến cô, chỉ cần đứng ngoài nhìn là xong, nhưng lần này...

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, nếu Tổng giám đốc đã nói không liên quan đến em, anh tin ông Lý cũng không làm khó em đâu. Ra ngoài đừng ăn cay quá, không có lợi cho sức khỏe đâu."

Bước gần đến cửa, người con trai đặt một tay lên viền cánh cửa, quay đầu lại. Có lẽ do hơi tối nên Bạch Tiểu Thuần cảm thấy như anh vừa mỉm cười, phong độ và thần thái vẫn tự tin như trước

"Bỗng nhiên nhớ lại từ lúc tốt nghiệp đến giờ, em vẫn chưa từng đổi chỗ ở và số điện thoại, nếu như..."

"Tôi sợ phiền phức, đâu phải anh không biết." Lập tức nhận ra anh định nói gì, Bạch Tiểu Thuần vội lên tiếng trước.

"Đúng, anh biết." Nụ cười tươi tắn hiện lên trên gương mặt, ánh mắt yên ả giống màu của mặt trăng, anh âu yếm nhìn cô.

"Tất cả sự lười biếng hay thói quen của em, anh đều biết. Tối nay anh sẽ gọi cho em. Tạm biệt!"

Đến khi căn phòng trở về với sự tĩnh lặng vốn có, Bạch Tiểu Thuần mới nhận ra ban nãy mình đã rơi vào bẫy của Thư Hạo Nhiên...

Đâu phải anh không biết...

Vốn định phản bác ám thị của anh ta nhưng cô lại nói quá nhanh, giống như một sự hờn trách không thể tự nhiên hơn. Một người thông minh như anh ta, sao có thể không nghe ra, hoặc nói cách khác, sao có thể không liên tưởng?

Tại sao mỗi lần chạm mặt anh ta, đầu óc cô lúc nào cũng rơi vào bế tắc?

Tình cũ khó quên, bỗng nhiên nhớ lại bốn từ mà Quách Hà nói khi ngồi trên máy bay, cô thở dài đánh thượt, vùi đầu vào hai cánh tay.

Bốn ngày sau, Adam từ Hồng Kông bay về thành phố G.

Những đám mây lặng lẽ bao trùm toàn thành phố, chiếc Volkswage Passat lao vun út trên đường cao tốc, màu xanh ngút mắt trải hai bên bờ sông, một màn sương mờ mỏng manh phủ khắp không gian.

Buổi tối hôm ấy, sau khi gọi điện cho cô, hai giờ mười phút sáng, Adam đã gửi thư cho sếp Lý, nói về chuyện hợp đồng dự án tàu điện ngầm bị mất, đồng thời forward cho Bạch Tiểu Thuần và Quách Hà. Trong thư, anh nói rõ ràng việc làm sai giá là do mình diễn đạt nhầm, không liên quan gì đến bọn họ, song song với việc bày tỏ sự tiếc nuối, đồng thời cổ vũ mọi

người không nên khóc cho một cốc sữa đã đổ. Sau khi đọc xong bức thư, nộ khí của sếp Lý cũng được giảm bớt phần nào. Thực ra, nếu đứng từ vị trí hiện tại của ông mà nói, chỉ cần cấp trên không khiển trách, với tính cách bên ngoài khá ôn hòa và dễ gần của ông thì cũng không nhất thiết phải làm khó cấp dưới một cách quá đáng làm gì.

Bên trong sân bay giống như một cung điện bằng kính, người ra, người vào nườm nượp, Bạch Tiểu Thuần đứng ở cửa ra vào như thường lệ. Bề mặt sàn sáng bóng, phản chiếu một chiếc bóng màu xanh nhạt đồ dài, cô bất giác nhớ đến những giọt nước mắt của Quách Hà sau khi xin thôi việc... Hợp đồng bị mất, vợ chồng bất hòa, bố bệnh nặng, áp lực tâm lý của chị quả thực nặng nề hơn ai hết.

Vẫn nhớ hai ngày sau bữa cơm ở Vọng Giang Lâu, khi nói chuyện trên QQ, chị đã hào hứng nói rằng, hợp đồng này mà được ký hết, phí phẫu thuật nằm viện của bố chị sẽ nhẹ đi rất nhiều. Bạch Tiểu Thuần không còn nhớ rõ khi ấy mình đã trả lời như thế nào, nhưng hợp đồng mất rồi, gánh nặng trên vai chị chắc chắn sẽ càng nặng thêm, Quách Hà là con một, mồ côi mẹ từ sớm, chỉ nương tựa vào người bố đau ốm quanh năm, có thể thấy chị khó khăn thế nào. Chồng chị là bạn cùng đại học, gia đình có bốn anh chị em, anh là con thứ ba, điều kiện gia đình ở mức trung bình. Khi họ chuẩn bị kết hôn, Bạch Tiểu Thuần cùng chị đến công trường, chị Lưu ở phòng quản lý kinh doanh đã khuyên chị đừng nên lấy chồng sớm như vậy, chị hoàn toàn có thể tìm được một người tốt hơn. Điều tốt hơn ở đây hiển nhiên là chỉ điều kiện kinh tế. Năm ấy, Quách Hà khề lắc đầu, khuôn miệng với những chiếc răng đều tăm tắp, trắng tinh như một món đồ quý trong ánh nắng mặt trời chiếu rọi, khề héch cằm, tự hào nói:

"Bọn em yêu nhau đã bảy năm, cho dù là trà nhạt, cơm trắng cũng phải ở cùng nhau."

Chị Lưu không tỏ rõ thái độ, chỉ nở nụ cười khó hiểu trên khuôn mặt tròn vành vạnh.

Trên đường về, Quách Hà lảm bảm, nụ cười khó hiểu của chị Lưu không mang nhiều ý tán thành, còn hỏi Bạch Tiểu Thuần nghĩ gì. Khi ấy, cô

như đang tắm trong những tia nắng mặt trời rực rỡ, đã trả lời một cách rất văn chương rằng:

"Chỉ cần là tình yêu đích thực, chỉ cần không làm gì hại đến những người khác thì đều đáng nhận được sự tôn trọng và đáng được trân trọng."

Chính vì câu nói ấy, mối quan hệ giữa hai người họ đã từ đồng nghiệp bình thường trở thành những người bạn thân thiết, có thể chia sẻ bất cứ chuyện gì. Thật ra, khi nói câu ấy, Bạch Tiểu Thuần cũng đang tự thuyết phục bản thân mình chờ đợi một mối tình ở cách xa cô trăm núi ngàn sông.

Thế sự đổi thay, nhân tình lạnh nhạt.

Đến hôm nay ngoảnh đầu nhìn lại, năm ấy chị Lưu không hẳn không tán thành, hoặc giả là không thể nói được gì, hoặc giả là sự tiếc nuối... Dù gì cũng là người từng trải, không phải sao? Có yêu thì uống nước cũng thấy no, đâu chỉ mình Quách Hà mới ngốc nghếch như vậy, cô cũng đã từng yêu như thế, luôn nghĩ rằng dù có ăn đói, mặc rách cũng muốn được ở bên Thư Hạo Nhiên đến khi tóc bạc da mồi, nhưng kết quả thì sao? Kết quả chính là do vô số những mâu thuẫn, Quách Hà và chồng bắt đầu cãi nhau, bản thân cô và Thư Hạo Nhiên cuối cùng cũng trở nên đối nghịch.

"Hi, đang nghĩ gì vậy?"

Giọng nói trầm ấm, êm tai truyền đến, Bạch Tiểu Thuần đang bồng bênh trong những hồi ức, vội ngừng lên. Adam đang đứng trước mặt với vali hành lý, anh mặc bộ âu phục màu đen, khoác chiếc túi đựng laptop, trông khỏe khoắn và tráng kiện, trên chiếc cà vạt màu tím lóe lên thứ ánh sáng lúc ẩn lúc hiện, rất phong phú, khí khái.

"Không có gì." Cô vừa rút điện thoại ra vừa trả lời. "Đề tôi gọi điện cho giám đốc Lý, ông ấy lái xe đến đón chúng ta."

"Không vấn đề."

Adam gật đầu, đôi mắt màu xanh sâu thẳm như mặt nước hồ, chăm chú nhìn cô nhân viên rõ ràng đang rất bối rối. Anh cảm thấy cô gái này không có nhiều điểm giống với những nhân viên hoặc bạn bè mà anh đã từng tiếp xúc trong công ty, tâm trạng cô lúc nào cũng biểu hiện ra bên

ngoài, gặp phải chuyện gì không vui là sẽ im lặng hoặc cắn môi, hoàn toàn không giống những nhân viên nữ bất luận trong hoàn cảnh nào cũng giữ nụ cười tươi tắn trên môi. Cô còn có thói quen ngẩn ra, bao phủ trên gương mặt xinh xắn là một nét mơ màng, dường như chẳng ai có thể bước được vào thế giới riêng ấy, cũng giống như ban nãy, khi anh bước đến khu vực hành lý, từ xa đã nhìn thấy cô đang im lặng suy nghĩ, giống như đang có tâm sự buồn.

"Xin lỗi, Giám đốc Lý nói xe bỗng nhiên gặp sự cố, không thể sửa xong trong thời gian ngắn được, nói chúng ta nên gọi taxi." Gác máy, Bạch Tiểu Thuần hơi bức bối, xe của sếp Lý hỏng lúc nào chẳng hỏng, lại đi giờ chúng đứng lúc này. Nghĩ một lúc, cô tiếp tục đề nghị: "Anh xem thế này có được không, chúng ta bắt taxi về khách sạn, đợi anh check in nghỉ ngơi một lúc, tôi sẽ gọi điện cho đồng nghiệp Jack lái xe đến đón anh tới văn phòng, chiều nay hai giờ mới bắt đầu họp, chắc chắn sẽ kịp."

"Không vấn đề gì."

Dẫn anh bước qua cánh cửa kính tự động, đang định hỏi nhân viên đứng xếp hàng chờ taxi ở đâu, đằng sau đã truyền đến một câu hỏi ảm áp, lịch sự:

"Tôi nghe Owen nói, hình như có một chuyến xe bus đi thẳng tới Westin, đúng không?"

"Đúng vậy, tuyến sân bay cao tốc."

Bạch Tiểu Thuần thật thà trả lời, không hiểu tại sao anh lại hỏi câu hỏi câu ấy. Thời gian là tiền bạc, chàng Adam lại vô cùng quan tâm đến việc lãng phí thời giờ không cần thiết, gọi taxi đến khách sạn đúng là đắt hơn thật nhưng sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian. Hơn nữa, bình thường anh luôn hào phóng, chắc sẽ không tính toán một ít tiền xe này.

"Nếu ngồi khoảng bao lâu sẽ đến khách sạn?"

"Khoảng một tiếng."

"Ok, vậy chúng ta đi xe bus."

"Hả?"

Bạch Tiểu Thuần vô cùng ngạc nhiên, không ngờ anh thực sự không gọi taxi.

Đôi mắt xanh của người con trai khô ngô khẽ lay động, anh mỉm cười, giọng nói vẫn ấm áp như thường lệ: "Có vấn đề gì không?"

Vội vàng lắc đầu, hoàn toàn không hiểu chuyện gì, Bạch Tiểu Thuần gọi điện cho sếp Lý báo cáo, sau đó đưa anh đến trạm xe bus của sân bay. Vài phút sau, xe tới, đặt hành lý đầu vào đây, cô theo sau anh, bước lên xe. Ai ngờ, vừa đến cửa xe, người con trai đang bước phía trước bất ngờ quay người, khiến ai đó bước ngay sát phía sau suýt chút nữa va đầu phải. Chưa đợi cô lên tiếng, Adam đã ôn tồn xoay người, nói một cách lịch sự:

"Lady first."

"Ồ..." Rất ít khi nhận được sự đãi ngộ đặc biệt như vậy, cô liền xua tay. "Anh cứ lên trước đi."

"No, cô lên trước đi." Anh kiên quyết.

"Ui cha, nhìn người ta phong độ, ga lăng chưa kìa."

"Woa, cậu có nhìn thấy mắt anh ấy rất xanh không?"

Mọi người đổ dồn ánh nhìn về phía cửa xe, nghe thấy hai cô gái trẻ đang ríu rít, xuyết xoa bàn luận, Bạch Tiểu Thuần liền đầu hàng, phi thẳng lên xe, hai tai đỏ ửng rồi lan ra cả mặt.

Mùi hương bạc hà thoang thoảng, đến từ bên trái, cô chọn một chỗ cạnh cửa sổ, ngồi sát bên trong, cố gắng dành không gian cho người đàn ông cao to này. Chiếc xe từ từ lăn bánh, phóng tầm mắt ra xa, bốn bề một màu xanh ngát, những bông hoa cúc nhiều màu sắc với đủ hình dạng, điểm xuyết cho sức sống mãnh liệt của một ngày mùa đông tại thành phố phía nam đất nước này. Gần đến trưa, sau nhiều ngày chờ đợi, cuối cùng những ánh nắng mặt trời cũng hé rạng sau những đám mây nặng nề, một vài tia nắng chiếu qua kính xe. Họ nói một vài chuyện về thời tiết, không có sếp Lý dẫn chuyện, Bạch Tiểu Thuần không biết phải nói chuyện gì với Tổng giám đốc, cô trở nên im lặng, nhìn về phía những tia nắng, khẽ nheo mắt,

chiếc bóng của đôi lông mày màu đen đổ xuống, nhẹ nhàng nhảy múa trên gương mặt trắng trẻo.

Adam đang check mail, ngẩng lên, bắt gặp cảnh tượng ấy, anh liền nghĩ đến gương mặt buồn bã kỳ lạ của cô ban nãy, lúc ở cửa ra vào. Anh bỗng cầm điện thoại lên, nhỏ giọng nói:

"Nếu tôi đoán không sai, ban nãy cô đang nghĩ về chuyện của Judy, đúng không?"

"Sao anh biết?"

Judy là tên tiếng Anh của Quách Hà, Bạch Tiểu Thuần tò mò không hiểu. Bản thân mình và anh không phải quá thân thiết, sao anh lại có thể đoán ra mình đang nghĩ gì, có phải anh biết thuật đọc tâm không nhỉ?

"Đơn xin nghỉ việc của cô ấy cần phải thông qua tôi rồi mới chuyển cho bên nhân sự, Giám đốc Lý gửi nó cho tôi, bên trong toàn là tiếng Trung, tôi đã hỏi một người bạn xem bức thư viết gì, cậu ấy nói là do bố cô ấy bị bệnh nặng, hơn nữa, có thể thấy quan hệ giữa cô và cô ấy khá thân thiết, vì thế, chắc là cô đang nghĩ đến chuyện đó." Adam từ tốn giải thích, cặp lông mày màu vàng hơi xoắn khẽ ánh lên, đôi mắt xanh sâu thẳm như phát ra những tia sáng lấp lánh.

Dừng lại một lúc, anh tiếp tục: "Tôi đã nói nguyên nhân cho cô rồi, phải chăng cô cũng nên nói cho tôi biết? Như vậy mới công bằng."

Đôi môi căng mọng tạo thành một chữ O nhỏ, cô không kìm nổi, thì thào:

"Cho tôi xin, chuyện này mà cũng cần bằng sao? Anh không đi buôn bán đúng là đáng tiếc đấy."

"Gì cơ?"

"Ồ, không, chỉ là..."

Không thể nói nguyên nhân khiến mình nhất thời ngẩn ra là vì bỗng nhiên có một cảm giác "điều duy nhất không bao giờ thay đổi, đó là mọi thứ luôn thay đổi" được.

"Có phải vì tôi là tổng giám đốc của cô không?" Im lặng một hồi, nét mặt Adam bỗng như có tâm sự gì đó. "Bây giờ Giám đốc Lý không có ở đây, chúng ta cũng không nói chuyện công việc, nếu cô không muốn im lặng suốt một tiếng đồng hồ, thực ra chúng ta có thể nói những chủ đề ngoài công việc. Còn nhớ tôi đã từng nói không, con người và sự việc ở Trung Quốc luôn khiến tôi cảm thấy thú vị, không giống những trải nghiệm và môi trường tôi sống từ nhỏ. Hơn nữa, tôi cũng đâu cần một nhân viên suốt ngày chỉ nói về thành tích làm việc, just friend talking, Ok?"

Không thể hiểu nổi tại sao cấp trên và cấp dưới có thể nói chuyện theo cách của những người bạn được, Bạch Tiểu Thuần ngẩn ra vài giây, há miệng giống như vừa chứng kiến việc gì kỳ lạ lắm. Rất lâu sau này, khi nhớ lại khung cảnh ấy, cô mới giật mình nhận ra rằng, thực ra đó hoàn toàn không phải sự ngạc nhiên, mà là sự thẳng thắn và chân thành của anh đã khiến cô không cách nào từ chối được. Chiếc xe bus nhẹ nhàng lướt đi trên con đường cao tốc của sân bay, mặt trời xua tan những đám mây u ám, tỏa ánh nắng ấm áp.

Một tia nắng dịu dàng đậu trên đôi mắt điển trai của Adam, thỉnh thoảng anh chau mày, thỉnh thoảng lại mỉm cười, có khi lại nở nụ cười kỳ lạ, chăm chú lắng nghe. Biết rõ bản thân mình nghĩ đến đâu nói đến đấy chẳng theo logic nào cả, này giờ cô nói rất nhiều chuyện, nhìn khuôn mặt đầy biểu cảm của anh, bỗng dưng cô có ý nghĩ muốn nhảy ra khỏi chiếc xe này. Mình đang làm gì thế này, lại đi nói chuyện riêng tư với Tổng giám đốc? Nếu đến tai Lạc Lạc - người đã tung hoành khắp chốn trong công ty – chắc chắn cô sẽ bị mắng một trận té tát, hu hu. Nhưng nhìn thần sắc của anh như có điều gì đó khó hiểu, phải chăng là do cách biểu đạt không được rõ ràng của cô?

Cô đang ngơ ngẩn thì người đàn ông im lìm này giờ bỗng nhiên cử động mô

Vấn đề là Bạch Tiểu Thuần vẫn còn đang âu sầu, hoàn toàn không nghe rõ nên đành ngượng ngùng bảo anh nhắc lại. Adam xoay người, chiếc cà vạt màu tím lất phất, giọng nói thâm trầm sâu lắng giống như một loại mỹ tửu đã cất giữ nhiều năm:

"Những người vẫn còn tin tưởng vào tình yêu, cuộc sống sẽ rất hạnh phúc, hoặc có thể nói, dễ dàng đạt đến mức hạnh phúc."

Không ngờ anh lại hiểu được ý nghĩa sau những lời kể chẳng đầu chẳng cuối của cô, và điều quan trọng nhất là câu nói này nghe rất quen.

Cô hoàn toàn ngỡ ngàng,

"Anh... anh biết Trương Tiểu Nhân?"

"Ai là Trương Tiểu Nhân?"

"Một nữ tác giả người Đài Loan, rất nhiều người yêu thích tác phẩm của cô ấy."

"Tại sao cô lại hỏi vậy?"

"Cô ấy đã từng nói một câu có ý nghĩa gần giống với câu nói của anh khi nãy. Cô ấy nói, những người tin tưởng vào tình yêu đều sẽ rất hạnh phúc."

Hơn nữa, kể từ khi đọc được câu nói ấy trong thư viện hồi học đại học năm thứ nhất, cô không bao giờ quên được.

"Tôi hiểu rồi." Adam ngẩng đầu, ánh mắt và ngữ điệu đều mang một ý vị xa xôi. "Vậy thì, Sherry, cô có còn tin vào tình yêu không? Cho dù là thế giới có biến đổi ra sao, dù là nhận được hay mất đi?"

Chương 4

Từ khóc đến dốc hết tâm can tới cười đến vô tâm vô tính

Mãi tới lúc bước vào khách sạn Westin lộng lẫy, trong đầu Bạch Tiểu Thuần vẫn còn văng vẳng câu hỏi như có ngụ ý gì đó của Adam.

Giống như lần trước, khi đưa anh về khách sạn Westin, cô đã thẳng thắn nói rằng không muốn nói bất cứ chuyện gì liên quan đến Thư Hạo Nhiên, lần này cô cũng từ chối câu hỏi có tin tưởng vào tình yêu hay không của anh. Trong văn hóa phương Tây có một điểm rất hay, đối với những vấn đề không muốn nói thêm đều có thể trả lời rõ ràng rằng không muốn nói đến, đối phương cũng sẽ không cảm thấy bạn thất lễ, ngược lại còn cảm thấy đó là điều hợp lý, vì đó có thể là những bí mật và chuyện riêng tư của bạn. Điều này được thể hiện một cách đặc biệt rõ ràng trong con người phong độ ngời ngời của Adam. Chỉ có điều, cô có thể từ chối trả lời nhưng không thể ngăn cản bản thân mình nghĩ về điều đó.

Mười lăm phút sau, đồng nghiệp Jack đến nơi. Ăn một bữa trưa đơn giản, Bạch Tiểu Thuần chẳng còn thời gian để suy nghĩ miên man, cùng Adam ngồi xe của Jack trở về văn phòng.

Một buổi chiều, cuộc họp được bắt đầu theo lịch trình. Có thể coi đây là cuộc họp cuối cùng của năm nay, ngoài bộ phận Kinh doanh, tham dự cuộc họp còn có phòng Tài vụ, phòng Quản lý kinh doanh chất lượng vận hành công trường và một số phòng ban khác.

Căn phòng rộng chẳng hẹp chật kín người, Bạch Tiểu Thuần ngồi cạnh Adam, tập trung tinh thần đảm nhiệm công việc phiên dịch. Cho dù tất cả tài liệu đã được gửi cho cô nghiên cứu kỹ lưỡng và dịch xong trước khi anh đến, trong quá trình diễn ra cuộc họp vẫn có vài khúc mắc nhỏ, may mắn là làm việc với anh càng lâu, nói chuyện cũng dễ dàng hơn, đôi lúc gặp phải những điểm không dễ diễn đạt, dùng động tác mô phỏng cũng có thể đạt được mục đích giao tiếp. Nội dung cũng giống hầu hết các cuộc họp cuối năm khác của công ty, đầu tiên là tổng kết đánh giá một năm qua, sau đó là các triển vọng trong tương lai. Nhưng nói đến triển vọng, chỉ bằng nói luôn nhiệm vụ cần đạt tới. Adam sắc bén chỉ ra ở thị trường Trung Quốc, giá trị kinh doanh của công ty trong thành phố G thường niên ở mức đáy, hy vọng năm sau sẽ đạt được những cải thiện triệt để, đồng thời thể hiện mong muốn cùng mọi người nỗ lực cố gắng.

Lời vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy áp lực đè nặng trong lòng, bao gồm cả những nhân viên không liên quan gì đến công việc kinh doanh.

Bước vào thời gian thảo luận tự do, không ai đã nhắc đến dự án tàu điện ngầm.

Đề ý thấy sắc mặt sếp Lý tái đi, Bạch Tiểu Thuần cúi gầm mặt, cảm giác tội lỗi dâng trào trong lòng không thể kiểm soát.

Đây là một dạng tâm lý tương đối kỳ lạ, nhưng tin rằng rất nhiều người có thần kinh yếu đều đã từng trải qua. Giả sử hôm ấy, Adam và sếp Lý đều mắng cô một trận té tát hoặc đuổi việc luôn, có lẽ cô sẽ chỉ cảm thấy buồn một lúc, nhưng chắc chắn cảm giác tội lỗi sẽ không đeo bám như thế này. Đáng tiếc là Adam lại nói nhẹ nhàng, không thể hiện thái độ trách móc, một mình đứng ra nhận toàn bộ trách nhiệm, khiến cô cảm thấy mình là một kẻ tội đồ, để người khác phải gánh thay hậu quả. Đối với cô, đó là một kiểu áp lực tâm lý đè nặng trong lòng, nói thẳng ra, giống như muốn mềm mỏng chứ không muốn cứng rắn.

Buổi tối, Adam mời toàn thể nhân viên trong công ty đi ăn tại nhà hàng Lão Vị Đạo lâu đời, danh tiếng lẫy lừng.

Trong ánh đèn lung linh, mỹ tửu giai hào, một bữa ăn náo nhiệt và ấm cúng bắt đầu.

Mọi người lần lượt chúc tụng, tụng ly, tửu lượng của Adam rất tốt, không từ chối bất cứ ai, đến cuối buổi, khuôn mặt trắng trẻo chuyển thành đỏ gay.

Trên đường đưa anh về khách sạn, tâm trạng Bạch Tiểu Thuần vẫn không khá hơn, cô im lặng không nói.

Bước đi trong sự giao hòa giữa bóng tối và ánh sáng do những ngọn đèn và những chùm cây hai bên đường tạo ra, bóng hai người bị những tia sáng khi mờ khi tỏ phân cách, lúc sát lại gần nhau, lúc lại tách rời ra.

Đợi đến lúc cô nhận ra vì tâm trạng của mình mà im lặng không nói gì là một việc bất lịch sự thì Adam đã lên tiếng trước:

“Cô ăn hơi ít đấy, là đang lo lắng cho Judy hay đang nghĩ về dự án tàu điện ngầm?”

“Hả?” Từ lúc bắt đầu ngồi vào bàn ăn, anh không ngừng cụng ly, chúc tụng với mọi người, vẫn còn để ý thấy mình ăn ít được sao?

“Cô ngồi ngay tôi, không khó để quan sát cô ăn nhiều hay ít. Còn nữa, trong cuộc họp, khi mọi người nhắc đến dự án tàu điện ngầm, cô lập tức cúi đầu.”

Nửa giải thích nửa nói chuyện, anh bỗng dừng bước, xoay người lại, đôi mắt khuất trong làn ánh sáng, mờ mờ xanh một cách xa xôi.

“Sherry, tôi đã nói rồi, đó không phải lỗi của cô!”

“Tôi hiểu, chỉ là tôi...”

Ngẩng đầu nhìn vẻ mặt nghi ngại của anh, Bạch Tiểu Thuần lí nhí trả lời, nhưng lại không biết nên diễn đạt thế nào.

Chẳng lẽ lại hỏi tại sao anh ấy không mắng cho mình một trận?

“Tôi có một người bạn thân tên là Sam, ngày trước dạy khẩu ngữ ở đại học ở Tây An, hồi đại học, cậu ấy đã học tiếng Trung, tiếng Trung của cậu ấy rất khá.” Adam bỗng chuyển chủ đề, liếc nhìn người con gái đang nhìn mình với ánh mắt đầy nghi hoặc. Anh khẽ mỉm cười, gương mặt điển trai có nét ửng đỏ, nổi bật giữa màu sắc của một đêm gió thổi lạnh buốt, hiền hòa mà dịu dàng. “Tôi nhớ cậu ấy đã từng nói, có rất nhiều cách để diễn tả lòng tin vào vận mệnh trong văn hóa Trung Quốc, trong đó có một câu mà ý nghĩa của nó đại loại là hãy làm những việc mà mình cần phải làm một cách tốt nhất, còn có thể thành công hay không, lại cần phải xem ý chỉ của Thượng Đế...”

“Thượng Đế?”

Trong văn hóa Trung Quốc đâu có Thượng Đế?

Câu phản bác đã lên đến miệng nhưng lại nuốt ngược trở lại, cô chau mày suy nghĩ, sau đó trả lời:

“Câu anh muốn nói có phải là “Hành sự tại nhân, thành sự tại thiên”?” Tám từ cuối, cô nói bằng tiếng Trung.

“Exactly! [1]”

[1] Chính xác.

Trí nhớ của Adam cực tốt, chỉ nghe hay xem qua một lần là có thể nhớ đại thể. Tuy anh khẳng định không hiểu rõ cuộc mỗi từ trong câu nói: “Hành sự tại nhân, thành sự tại thiên” có ý nghĩa như thế nào nhưng anh chắc chắn mình không nhớ nhầm.

“Nhưng tôi chưa làm tốt nhất có thể. Hơn nữa, nếu anh giải thích với Peter là chỉ có thể nghe ý chỉ của Thượng Đế, chắc chắn ông ấy sẽ không hài lòng.”

Peter White là người Úc gốc Mỹ, bình thường chẳng mấy khi tiếp xúc nhưng Bạch Tiểu Thuần nghe sếp Lý và không ít người khác nói con người này tính tình hẹp hòi, thù dai, hơn nữa còn không tôn trọng người Trung Quốc cho lắm. Có lần, ông ta còn nói thẳng trước mặt nhân viên tại Thượng Hải rằng ông ta cảm thấy thức ăn Trung Quốc rất hỗn tạp, chẳng ra đâu vào đâu hoàn toàn là thức ăn cho lợn. Mỗi khi nghĩ đến việc đó, cô lại thầm cảm ơn Thượng Đế đã gửi Adam đến làm tổng giám đốc, chứ không phải là một Peter White thứ hai, nếu xui xẻo như vậy, cô chắc chắn mình chỉ còn cách duy nhất là xin từ chức. Những người ngoại quốc luôn cho mình là nhất và thích lôi điểm xấu của người khác ra để chỉ trích, thật đáng ghét.

Lần này đến lượt Adam không nói được gì.

Nhìn anh như vậy, Bạch Tiểu Thuần vô cùng thông cảm, ý nghĩ ấy bỗng xuất hiện trong đầu khi nghe điện thoại hôm ấy không hoàn toàn chỉ là ý nghĩ thoáng qua... Giả sử không bị Peter trách mắng, với tính cách của anh, chắc chắn anh sẽ nói thẳng. Nấc thang cảm xúc bất giác tụt thêm vài bậc, hình ảnh của anh và Quách Hà không ngừng lẩn khuất trong đầu, cô luôn do dự không biết có nên nói ra việc Thư Hạo Nhiên đã đến gặp mình hay không, cuối cùng cô lên tiếng: “Thực ra, Nick đã nói chuyện riêng với tôi. Anh ấy nói, dự án tàu điện ngầm vẫn có khả năng cứu vãn.”

“Anh ta?” Adam ngạc nhiên, lông mày dài khẽ nhíu lại. “Tôi không hiểu lắm, cô có thể giải thích cho tôi được không?”

“Tất nhiên.”

Bạch Tiểu Thuần đã được chứng kiến nhiều vẻ nho nhã, phong độ của anh. Nhưng mỗi lần anh hỏi một cách lịch sự đến vậy, cô lại ngâm tán thưởng trong lòng. Ngồi trong khu nghỉ dưỡng tại đại sảnh khách sạn, thuật lại toàn bộ những gì Thư Hạo Nhiên nói ngày hôm đó, Bạch Tiểu Thuần bỗng cảm thấy người nhẹ hẫng đi. Nhưng câu hỏi sau đó của Adam lập tức khiến cô cảm thấy nặng nề trở lại.

“Như vậy là ngài Thư Kiến đóng vai trò rất quan trọng. Tôi chưa từng gặp ông ấy, lại không quen với Nick. Sherry, cô có đồng ý liên hệ với Nick, truyền đạt lại ý muốn gặp ngài Thư Kiến giúp tôi được không?” Vừa thấy sự việc vẫn còn khả quan, một người cho dù làm việc gì cũng cố gắng hết sức, không quản khó nhọc như Adam chắc chắn sẽ không chịu để cơ hội tuột khỏi tay. Nhưng nhìn người bên cạnh bỗng khựng lại, anh lập tức nhớ ra, lần trước cô đã nói không muốn nhắc đến bất cứ chuyện gì liên quan tới Thư Hạo Nhiên, liền nói thêm một câu: “Tất nhiên, nếu cô không muốn thì có thể nói ra, tôi sẽ nhờ Giám đốc Lý thử dò hỏi những bạn bè trong ngành, xem có thể hẹn gặp ngài Thư Kiến được không.

“Thư Kiến rất kỹ tính, người bình thường khó hẹn gặp được. Nếu nhờ Giám đốc Lý dò hỏi bạn bè, e rằng lúc đó mọi chuyện đã muộn.”

“Nhưng không ai có thể bắt ép người khác làm việc người ta không muốn, cho dù là tổng giám đốc cũng không thể.”

“Cho tôi thời gian suy nghĩ, trước khi anh rời thành phố G, tôi sẽ trả lời anh, được không?”

Ngọn đèn chùm mười tầng phong cách châu Âu tỏa sáng lung linh, Bạch Tiểu Thuần không thể đưa ra câu trả lời khẳng định một cách thoải mái. May mắn là Adam rất tâm lý và khoan dung, độ lượng. Đi taxi về nhà đã là mười giờ đúng, những cột đèn màu vàng sậm làm bạn đồng hành, chiếu rọi những rối bời trong trái tim cô. Cô biết nếu nói ra chuyện này, e rằng không thể tránh khỏi việc phải tiếp xúc với Thư Hạo Nhiên, nhưng cô không thể không nói, huống hồ cô lúc nào cũng cảm thấy dự án đó mất đi, Adam và Quách Hà đều phải gánh một áp lực lớn chưa từng có. Vấn đề là, cô có thực sự muốn chủ động liên lạc với Thư Hạo Nhiên, chủ động mắc nợ anh ta hay không?

Không, cô không muốn.

Trên thế gian này, thứ khó trả nhất chính là món nợ ân tình.

Hơn nữa, người mà cô mắc nợ lại chính là người bạn trai cũ mà cô không hề muốn có bất cứ giao thiệp nào nữa. Vài năm trước, cô đã được lĩnh giáo một cách sâu sắc cái giá bắt buộc phải trả khi nợ người khác ân

tình. Khi ấy, họ ở tận chân trời góc bể, tình thâm mặn nồng nhưng vẫn không thể chống chọi lại sự “xâm lăng” của cuộc đời. Đến hôm nay, họ sống cùng một thành phố, chẳng còn được như trước đây, Thư Hạo Nhiên sao có thể thay đổi lập trường vì mình được?

Ký ức giống như những cơn gió lạnh buốt ngoài cửa xe ulla vào tim, Bạch Tiểu Thuần tựa vào ghế sau xe, thắm thờ dài, cảm thấy mình đã bước vào một vòng xoáy đen ngòm như màn đêm, nếu muốn thoát ra một cách an toàn, chỉ còn cách cứng rắn hơn. Nhưng chỉ cần nghĩ đến đôi mắt ngấn nước của Quách Hà và khuôn mặt dịu dàng của Adam dành cho mình sau khi gánh toàn bộ trách nhiệm, cô biết muốn thoát ra chỉ còn là nm hy vọng mà thôi. Cô không phải là con gái của Đức Mẹ Đồng trinh, khi những cơn sóng ập đến, ý nghĩ đầu tiên chắc chắn sẽ là làm thế nào để bảo vệ bản thân mình, vì thế trong công ty, cô lúc nào cũng muốn thu mình lại, ôn hòa với mọi người, đặt mình vào vị trí không quá tách biệt với tập thể nhưng vừa đủ để tránh xa những thị phi, cô không nghĩ rằng mình có đủ khả năng để thay đổi điều gì đó, trong lòng cô lúc nào cũng khắc ghi câu nói:

“Cố gắng làm người thật tốt, sống sao cho hết mình.”

Đây là những lời cuối cùng mà người cha Bạch Thế Nho để lại trước khi xa rời trần thế. Năm ấy, cô vẫn còn hồn nhiên, non nớt, chỉ biết khóc nức nở, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của câu nói này.

Gia đình mất đi người đàn ông trụ cột, cuộc sống không thể tránh khỏi những khó khăn. Mỗi lần nhìn bạn bè có bố yêu thương, chiều chuộng, cô đều cảm thấy xót xa trong lòng, xót xa tới mức căm hận. Bạch Thế Nho, tên nào người nấy, thông tình đạt lý, học vấn uyên thâm, là hiệu trưởng của một trường trung học, có trách nhiệm với công việc, tận tâm tận lực, được đồng nghiệp và học trò yêu quý. Năm Bạch Tiểu Thuần bảy tuổi, ông đệ đơn đăng ký với Sở Giáo dục đầu tư trùng tu khu vực dạy học đã cũ nát. Khi ấy, cho dù là chính quyền hay người dân đều không dành cho giáo dục sự quan tâm và đầu tư như bây giờ. Cơ thể ông vốn không được khỏe mạnh, nay đây mai đó, hai năm sau, cuối cùng ông cũng giành được khoản tiền đầu tiên.

Để tiết kiệm và đảm bảo cho chất lượng công trình, Bạch Thế Nho trực tiếp tham gia vào việc trùng tu, ngày đêm giám sát.

Đúng, ông trời vẫn thích dành cho con người những trò đùa tàn khốc

Tòa nhà dạy học cuối cùng sắp được hoàn thành, do quá bận bịu, không có thời gian đi khám bệnh và kiểm tra sức khỏe, một ngày ông ngất xỉu ngay tại công trình.

Mọi người đưa ông tới bệnh viện, kết quả của bác sĩ chỉ là có vài chữ lạnh lùng: Ung thư máu giai đoạn cuối.

Ông hiểu căn bệnh này vô phương cứu chữa, ba ngày sau, trở về nhà, ngày đêm ở bên vợ con.

Lúc ấy, Bạch Tiểu Thuần chưa hiểu chuyện, vui sướng giống như một chú chim non trong rừng sâu, suốt ngày liến thoắng rồi lại ôm chặt bố.

Mười lăm ngày sau, đúng như những gì bác sĩ dự đoán, Bạch Thế Nho bắt đầu có những triệu chứng không còn minh mẫn và hôn mê.

Trước lúc lâm chung, ông nắm đôi bàn tay nhỏ nhắn của con gái, hơi thở yếu ớt như ngọn đèn trước gió, để lại câu nói cuối cùng:

“Tiểu Thuần, bố phải đi rồi, nhớ phải nghe lời mẹ. Ngoài ra nhất định phải nhớ những gì bố đã dạy con viết: *Cố gắng làm người thật tốt, sống sao cho hết mình.*”

Ngày đưa tang, toàn bộ học sinh và đồng nghiệp của Bạch Thế Nho đều đến đưa tiễn ông, không thiếu một ai.

Trong đoàn người đông nghịt, Bạch Tiểu Thuần khóc nức nở, bên tai lúc nào cũng văng vẳng lời bố dặn trước lúc lâm chung.

Và cũng chính từ giây phút đó, cô đã ghi lòng tạc dạ những từ ấy, mặc dù gương mặt luôn tươi cười nhưng thâm tâm chưa từng lãng quên.

“Chị, chị sao vậy?”

Bước ra khỏi taxi, một cơn gió lạnh buốt ủa đến cùng câu hỏi quan tâm thân thiết của Bạch Tiểu Diệp.

Mặt và tay chân lạnh ngắt, đầu óc vẫn còn chưa thực sự trở về thực tại, Bạch Tiểu Thuần vội vàng đưa tay lau nước mắt, nở nụ cười âu yếm.

“Không có gì đâu, mắt chị hơi ngứa, dụi hơi quá tay nên khó chịu. Em đã ăn tối chưa? Đã bảo không cần ra ngoài đợi chị rồi cơ mà.”

Người con gái cao ro bước đến, ánh mắt dịu dàng, mái tóc dài buông xõa, đôi vai khẽ đung đưa theo làn gió, ngọn đèn đường màu vàng sẫm như kéo dài cái bóng của cô.

“Tổng giám đốc các chị thật quá đáng, mỗi lần sang đều phải đi cùng thì không nói gì, lại còn lần nào cũng để chị phải về muộn.”

Bạch Tiểu Diệp bước tới, quàng vào tay chị, sự xót ruột và tức tối ngập tràn trong đôi mắt cong như vầng trăng non.

Không giống người cha Bạch Thế Nho của Bạch Tiểu Thuần, bố của Bạch Tiểu Diệp, Bạch Thế Dũng không có học vấn uyên thâm như anh trai, vừa học hết cấp hai đã bắt đầu đi buôn, từ trứng gà đến buôn quần áo, từ làm đồ gia dụng đến thiết kế nội thất, ông làm đủ các nghề, tuy chưa phải là đại phú đại quý nhưng cũng có thể coi là có của ăn của để. Sau khi Bạch Thế Nho qua đời, Bạch Thế Dũng không ít lần giúp đỡ về mặt tài chính cho cô con gái nhỏ của anh trai, tuy Bạch Tiểu Thuần luôn cảm thấy ông hoàn toàn không có điểm gì giống với người bố ôn hòa, nho nhã trong ký ức của mình, trong lòng vẫn vô cùng cảm kích. Bạch Thế Dũng chỉ có duy nhất một cô con gái nên đặc biệt yêu chiều Tiểu Diệp, gần như không để con bé phải chịu bất cứ khổ sở gì. Một cuộc sống vô lo, vô ưu khiến Bạch Tiểu Diệp ít nhiều có tính khí của tiểu thư con nhà giàu, cô vừa tốt nghiệp đại học tháng Sáu năm nay nhưng tới bây giờ vẫn chưa có việc làm, lúc thì nói công việc này vất vả quá, khi lại bảo không có hứng thú.

Cuộc sống đầy đủ, Bạch Thế Dũng cũng không muốn con gái phải đi làm thuê cho người khác, con bé nói muốn đến thành phố G rồi cùng chị về nhà ăn Tết, ông lập tức đồng ý, không cần suy nghĩ.

“Người trên giang hồ, thân bất do kỷ. Yêu cầu công việc thôi mà, dần quen rồi sẽ ổn cả.” Cúi người thay đôi dép đi trong nhà, Bạch Tiểu Thuần

mỉm cười, nói với cô em vẫn còn đang lằm bằm nhỏ to. “Hơn nữa, công bằng mà nói, Adam là một người tốt, chị khá thích anh ấy.”

“Thích?” Vứt áo khoác lên sofa, Bạch Tiểu Diệp reo lên như vừa phát hiện ra một lục địa mới. “Chị, ngoại trừ Thư Hạo Nhiên, em chưa từng nghe thấy chị dùng từ này với bất cứ người con trai nào!”

“Cho tôi xin, đừng có khoác một lớp áo màu hoa đào lên sự tận hưởng thuần khiết của bà chị này. Nói một cách chính xác, chị rất hâm mộ anh ấy. Sự hâm mộ thuần túy, hiểu không hả?”

“Hiểu!”

Bạch Tiểu Diệp lớn tiếng trả lời, nghịch ngợm nhảy qua, ôm lấy vai chị, cười hỉ hả nói: “Nhưng có thể giải thích cho cô em gái này nghe thế nào gọi là hâm mộ thuần túy không? Trong tạp chí, các chuyên gia tình yêu nói rằng, sự hâm mộ lẫn nhau là bước đầu tiên của một tình yêu.”

“Em học mấy câu nghe ghê răng này từ bao giờ thế?”

“Sự thật là vậy mà. Mau, nói cho em biết sao chị lại hâm mộ anh ấy...”

Đêm đông tĩnh lặng, thỉnh thoảng có cơn gió lạnh khẽ rít qua bên ngoài khung cửa sổ.

Trong màn đêm tối như bưng, trên chiếc giường êm ái, âm áp truyền đến những tiếng thủ thi của hai chị em.

Không chịu nổi đủ các chiêu trò của cô em gái, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu nhỏ to về những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua.

Đẹp trai, thông minh, chăm chỉ, chuẩn xác, khoan dung, ôn hòa, sạch sẽ, trên người lúc nào cũng có mùi bạc hà nhẹ nhẹ, thơm mát dễ chịu, nói mãi nói mãi, cô hoàn toàn không phát hiện ra mình bất giác lại liệt kê được nhiều ưu điểm như vậy về một người con trai cơ bản chỉ có thể coi là không quá xa lạ. Bạch Tiểu Diệp nghịch ngợm ôm lấy người chị, dần dần đi vào giấc ngủ mơ màng. Trước khi hoàn toàn ngủ quên, cô chợt nghe một tiếng thở dài rất khẽ, lập tức lấy lại sự tỉnh táo, mở trừng mắt nhìn về phía người chị đang buồn bã: “Khi này chị nói muốn đi gặp Thư Hạo Nhiên?”

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn trần nhà, khẽ đáp một tiếng, liếc nhìn sự căng thẳng và lo lắng của em gái, khẽ xoay người nằm nghiêng, giọng nói như nước chảy róc rách vang lên trong căn phòng yên lặng: “Trước khi qua đời, bố đã nói với chị cần phải cố gắng làm người tốt, sống sao cho hết mình, chị nghĩ, muốn làm được điều đó, đầu tiên cần phải làm việc nghiêm túc. Việc đối chiếu số liệu phụ trách phiên dịch vốn là một phần của công việc, có thể bù đắp, sao lại không vui vẻ mà làm? Adam nói “hành sự tại nhân, thành sự tại thiên”, cho dù là như vậy, cũng phải làm việc hết sức mình đi đã, rồi nghe ý chỉ của ông trời sau cũng chưa muộn.”

Trên đường trở về nhà, lòng cô đã rồi bời.

Chỉ là, khi cô nhớ lại đôi mắt sáng quắc và dịu dàng của bố trong ký ức, sự lựa chọn đã rõ ràng, cũng giống như trước đây, cô không thể hiểu nổi tại sao bố cô có thể đành lòng không quan tâm đến bản thân mình mà chỉ nghĩ cho hạnh phúc của những đứa trẻ khác, đành lòng bỏ mặc vợ con, theo dòng chảy của thời gian và trải nghiệm cuộc đời, cô nghĩ giờ mình đã tìm được đáp án. Bố cô lúc nào cũng muốn thực hiện những nguyên tắc mà mình đặt ra, làm người và làm việc thật nghiêm túc, trân trọng cuộc sống này. Trong những năm tháng của cuộc đời, có thể không phải xấu hổ với lòng mình, một đời không có gì phải tiếc nuối, không phải sao?

Bạch Tiểu Diệp xoay người, thở dài, đưa tay ôm lấy cơ thể gầy gò, ấm áp bên cạnh mình.

“Chị, em xin lỗi!”

“Con bé ngốc, về sau không được nói những lời này nữa.”

“Trước khi đến thành phố G, mẹ đã căn dặn em, gia đình em nợ chị câu nói ấy.”

“Cái gì mà nhà chị, nhà em, chị họ Bạch, em cũng họ Bạch, chúng ta là người một nhà.” Bạch Tiểu Thuần thì thầm, từ từ nhắm mắt.

Có câu hát rằng: “Đừng nên nhắc lại những chuyện đã qua”, cuộc sống có khi nào không như vậy?

Nếu bắt buộc phải nói lời xin lỗi, cũng không phải là người em gái không hề có liên quan này.

Hơn nữa, trong lòng cô, hoặc giả không có cách nào chấp nhận chuyện những năm ấy, nhưng về mặt tình cảm, đó lại là sự lựa chọn duy nhất.

“Em đi cùng chị.” Bạch Tiểu Diệp cắn môi, cô có vẻ thấy sự buồn bã của chị nhưng lại không biết làm thế nào để an ủi. “Nếu Thư Hạo Nhiên dám coi thường chị, em chắc chắn sẽ không để cho anh ta yên.”

“Anh ấy sẽ không làm như vậy đâu.” Với cá tính của Thư Hạo Nhiên, cho dù là từ chối, cũng sẽ từ chối một cách hợp tình hợp lý, không để đối phương phải cảm thấy khó xử.

“Chị chủ động tìm anh ta đồng nghĩa với câu cạnh. Năm ấy anh ta nói những lời khó nghe, gây tổn thương đến chị như vậy, bây giờ không chừng còn hơn thế nữa.”

Lần đầu tiên đi gặp mà đưa Adam đi cũng không thích hợp lắm, hai người khó tránh khỏi bị khó xử, có Tiểu Diệp đi cùng chắc hẳn không khí sẽ thoải mái hơn một chút.

Nghĩ vậy, Bạch Tiểu Thuần liền đồng ý.

Nhưng lúc này, cô hoàn toàn không thể nghĩ được rằng, quyết định này của mình lại làm dậy một cơn sóng khủng khiếp.

Giáng sinh đến gần, bầu không khí lễ hội nhộn nhịp, rộn ràng bao trùm khắp thành phố G.

Giai điệu sôi động của ca khúc mừng Giáng sinh bay lượn trong sắc đêm nồng ấm, tại trung tâm quảng trường Lệ Cảng, cây thông Giáng sinh cao ba tầng đứng sừng sững được dựng lên, bên trên treo chỉ chít những chiếc chuông vàng và đủ loại đèn màu. Thư Hạo Nhiên đỗ xe bên lề đường, bước đến bên cây thông Noel, dõi theo anh là rất nhiều ánh mắt trầm trồ nhìn ngắm. Không khí lạnh giá, anh rút hai tay trong túi áo khoác màu cà phê, thở ra từng làn khói màu trắng, bất giác nhớ đến Giáng sinh năm ấy,

anh cũng đứng đợi cô tại đây, đang lúc lạnh đến run lẩy bẩy, bên tai bỗng vang vọng một tràng cười rồi dáng hình trắng như tuyết, năng động và xinh đẹp ấy chạy ủa

“Đêm nay là đêm Bình an, anh nhất định phải cùng em ra phố cảm nhận không khí Giáng sinh.”

“Ngày lễ của nước ngoài, em có cần phải hơn hờ đến mức ấy không hả?”

“Tất nhiên là cần rồi! Cho dù là ngày lễ truyền thống của nước mình hay ngày lễ của nước ngoài, tham dự ngày lễ không quan trọng ở bản thân ngày lễ, mà là cảm giác cảm nhận được sự ấm áp và hạnh phúc khi chào đón nó.”

“Bạn nhỏ Tiểu Bạch, không ngờ bạn cũng giỏi lý lẽ gớm nhỉ?”

“Thứ nhất, đây không phải là giỏi lý lẽ mà là sự linh ngộ. Thứ hai, đừng gọi em là Tiểu Bạch, cứ như là gọi tên cún con, mèo con ấy.”

Vài năm sau, sải bước trên những con phố của một đất nước hoàn toàn xa lạ, anh chợt nhận ra không phải cô gái ngốc nghếch luôn ở bên cạnh mình ấy giỏi lý lẽ mà là bản thân mình ngày ấy không hiểu.

“Hi!”

Một giọng nói trong trẻo quen thuộc cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, đưa mắt nhìn, trong ánh đèn sáng bừng, người con gái cao ráo, thon thả, mặc chiếc váy bó màu be, khoác chiếc áo choàng thanh lịch, dung nhan vẫn đẹp như xưa.

Một sự kích động không nói nên lời dậy sóng trong lồng ngực, không đợi anh lên tiếng, bước trên đôi bốt ngắn màu gụ, cô tiến về phía trước, lịch sự nói: “Chắc anh đợi đã lâu rồi? Xin lỗi, Tiểu Diệp bị tắc đường, tôi đợi nó đến nơi rồi cùng đi.”

“Không sao, anh cũng vừa đến.” Lúc này, Thư Hạo Nhiên mới phát hiện có người con gái khác đang đứng bên cạnh cô, chiếc áo choàng bó eo màu đen, áo khoác màu đỏ tươi, dong dỏng cao, cặp mắt cong cong sáng lấp lánh, con bé gầy gò vài năm trước đây bây giờ đã trở thành một người

hoàn toàn khác. Anh mỉm cười, ngẩng đầu, khen một cách thật lòng: “Đúng là con gái hoàn toàn thay đổi sau mười tám tuổi không phải đi cùng Tiểu Bạch, anh không nhận ra em đâu, Tiểu Diệp ạ! Em còn nhớ năm ấy anh đã hứa, bảo em đến thành phố G, anh sẽ đưa em đến khu vui chơi ngồi vòng quay ngựa gỗ không?”

“Tất nhiên là nhớ ạ!”

Người con trai cao ráo như tắm trong làn ánh sáng của những ngọn đèn rực rỡ, khuôn mặt sáng sủa như viên ngọc đang nở một nụ cười tươi tắn. Sau một giây xốn xang, Bạch Tiểu Diệp lập tức tỉnh táo trở lại.

“Nhưng anh Hạo Nhiên này, anh có nhớ năm ấy đã từng nói những gì với chị em không?”

“Tiểu Diệp!” Bạch Tiểu Thuần kéo tay em gái, nói: “Con bé ăn nói không suy nghĩ, xin lỗi anh. Thực ra hôm nay tôi hẹn gặp anh, là vì...”

“Vào Alice ngồi rồi nói tiếp, ở ngoài này lạnh lắm.”

Sau một giây bồi hồi, Thư Hạo Nhiên lập tức điều chỉnh tâm trạng, dẫn hai chị em Bạch Tiểu Thuần tiến về phía trước.

Nhà hàng bài trí vô cùng tinh xảo, dòng suối âm nhạc bay lượn trong không gian hòa vào mùi thơm thoang thoảng của đồ chay lẫn hương vị bò nướng thơm nức mũi.

Sau khi thức ăn được đưa lên, nghe anh nói một vài chuyện mở đầu chẳng liên quan, Bạch Tiểu Thuần quyết định nói luôn ý định của mình.

Hít một hơi sâu, cô đặt dao đĩa xuống, mở miệng một cách bình tĩnh: “Lần trước anh đến thăm tôi, có nói dự án tàu điện ngầm vẫn có thể thay đổi được...”

“Đúng vậy.” Thư Hạo Nhiên gật đầu, nét vui vẻ trong mắt trở nên trầm lắng, anh trầm ngâm: “Anh có thể đến gặp bố anh nói chuyện nhưng anh muốn biết em làm việc này vì em hay vì người khác?”

Anh sớm đoán ra cô chủ động hẹn gặp mình chắc chắn là vì dự án tàu điện ngầm, giờ nghe cô khẳng định, anh bỗng cảm thấy đau lòng...

Mối tình mặn nồng tưởng chừng không có gì có thể chia lìa ấy giờ đã đến mức phải mượn một cái cớ để có thể được gặp nhau.

Tại sao khi anh quyết định vứt bỏ tất cả để trở về thì người đã từng thề sẽ chờ đợi anh mãi mãi lại không còn như xưa nữa?

Khúc dương cầm du dương bất ngờ im bật, sau đoạn dạo đầu uyển chuyển, giọng hát thì trầm như đang kể chuyện nhẹ nhàng cất lên.

Những tiếng nói chuyện trầm hẳn xuống, Bạch Tiểu Thuần lúc này mới nhận ra bài hát đang được phát là ca khúc *La Vie En Rose* do Lisa Ono trình bày.

Nguyên gốc của bài này là một ca khúc tiếng Pháp, so với bản gốc, cô thích bản được hát lại bởi nữ ca sĩ người Nhật Lisa Ono hơn. Nguyên nhân không phải là bản này hay hơn bản kia, mà là vì lần đầu tiên nghe thấy nó là khi cô đang tay trong tay với người con trai ngồi đối diện cô đây bước qua một cửa hàng CD, khi ấy, cô đã mê mẩn vì sự lãng mạn và buồn bã trong giai điệu du dương, nhẹ nhàng ấy, từ đó trở đi, cô chưa bao giờ quên.

“Ý anh là sao?”

Câu hỏi của Thư Hạo Nhiên hoàn toàn không bình thường, cô đã nghĩ đến đủ những câu hỏi mà anh sẽ đưa ra, duy chỉ có câu hỏi này là không nghĩ tới.

“Em đơn thuần chỉ muốn sửa chữa lỗi do mình gây ra, hay còn nguyên nhân nào khác?”

“Cả hai.” Trước mặt anh, Bạch Tiểu Thuần không quen nói dối. “Tôi là một nhân viên của công ty, đóng góp chút công sức cũng là điều nên làm.”

“Được, anh sẽ cố gắng thử xem sao.” Thư Hạo Nhiên mỉm cười, trong đáy mắt khẽ lóe lên một tia sáng hài lòng kỳ lạ.

“Thật ư?” Sự thuận lợi nằm ngoài dự kiến, cô khẽ nhướn mày vui mừng, không nghĩ nhiều, nói tiếp: “Adam nói muốn gặp bố anh, có được không?”

“Cái này...” Một nét u ám rất nhỏ xuất hiện trong đôi mắt, anh cúi xuống uống nước để che giấu cảm giác ấy, một lúc sau anh nói: “Bố anh bình thường, một là không muốn người khác lời ra tiếng vào, hai là cũng không thích các cuộc gặp mặt vì công việc. Nhưng nếu em đã nói vậy, anh sẽ nói ông cố gắng sắp xếp. Nhưng... tốt nhất là Adam nên đi một mình, em cũng biết đấy, bố anh có rất nhiều tài liệu, bao gồm một số tập sách đều viết bằng tiếng Anh, ông có thể nói giọng Anh rất chuẩn...”

“Anh Hạo Nhiên, sao không nói thẳng rằng chị em không thích hợp để đi cùng Adam?”

Câu nói cuối cùng của anh ý tứ quá lộ liễu, một người ăn nói thẳng thắn, ít vòng vo như Bạch Tiểu Diệp còn có thể nghe ra, nói chỉ đến Bạch Tiểu Thuần.

Cô vừa khẽ đẩy tay em gái dưới gầm bàn, vừa khẽ cong đôi môi duyên dáng lên, cố gắng để nụ cười không quá cứng nhắc.

“Không sao, tôi sẽ nói lại với Adam, tôi tin anh ấy sẽ hiểu. Vả lại, có thể nói chuyện là tốt rồi.”

“Tiểu Bạch, thực ra...”

“Đừng giải thích, thực ra anh đã giúp tôi một việc rất lớn rồi.” Bạch Tiểu Thuần tiếp tục cong môi, nụ cười đặc biệt tươi tắn. “Anh cũng biết mà, khả năng dịch của tôi hầu như không qua trường lớp đào tạo nào, chỉ là miễn cưỡng ngồi vào vị trí này thôi, mỗi lần ra ngoài cùng Adam, tôi cũng rất đau đầu, đặc biệt là khi bàn luận các vấn đề kỹ thuật hoặc các chi tiết thương mại, tôi thường xuyên phải ôm đầu, giống như Phật Thích Ca Mâu Ni ấy. Không chỉ có thế, mỗi lần đi như vậy cũng chẳng được ăn no, mệt mỏi muốn chết, tránh được lần nào hay lần ấy.”

Nụ cười của người con gái ngồi đối diện vẫn rạng rỡ như thế, thậm chí khiến người khác không thể cảm nhận được là cô đang giả bộ

Nhưng Thư Hạo Nhiên hiểu, trong lòng cô càng buồn, cô càng giỏi giả bộ...

Giả bộ thành một khuôn mặt vô tâm vô tính.

Từ khóc đến dốc hết tâm can tới cười đến vô tâm vô tính, Bạch Tiểu Thuần, đối với em, sự chuyển biến này chẳng khác gì một màn bơi tuyết chết đuối vì sắc nước phải không?

Trái tim khẽ nhói đau.

Không khí có phần hơi gương gạo, bất lực nhìn người chị giả bộ để giữ hòa khí, Bạch Tiểu Điệp nhếch môi, cầm cốc nước hoa quả lên, vừa uống vừa nhìn người con trai mấy lần suýt nghẹn mà vẫn giữ cho mình vẻ tự tin trước mặt kia. Ngọn đèn dịu dàng như ánh trăng phát ra những tia sáng ấm áp, mỏng manh, từng vòng từng vòng một, khẽ đậu lên đôi mắt điển trai của anh. Có lẽ do ánh sáng của ngọn đèn, hoặc cũng có thể là do nhìn nhầm, cô dường như có thể đọc được từ đôi mắt đen thăm thẳm như màn đêm kia một nỗi đau đớn đang được kìm nén. Cô vẫn còn muốn nói thêm vài câu gay gắt nữa nhưng bỗng nhiên lại mềm lòng, im lặng nhấp từng ngụm nước, lắng nghe hai người nói chuyện một cách ôn hòa.

Chủ đề nói chuyện được cố ý chuyển sang ngôi trường ngày trước hai người cùng học, Bạch Tiểu Thuần dần dần thả lỏng người, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên dịu dàng, khiến Thư Hạo Nhiên cuối cùng cũng cảm thấy không còn quá xa cách.

Lúc câu chuyện đang ở cao trào, một giọng nữ ngọt ngào nhưng vô cùng lạnh lùng xen ngang giữa ca khúc du dương đang được bật: “Hạo Nhiên, thì ra anh nói hôm nay có việc chính là đi gặp hai mỹ nhân này sao?”

Nhìn theo hướng giọng nói phát ra, một thân hình đỏ rực trên đôi giày cao gót sáng bóng tiến đến gần, cặp lông mày lá liễu, đôi mắt thướt tha và khuôn mặt thon dài, chiếc eo thon nhỏ, từng bước đi uyển chuyển duyên dáng, vừa xuất hiện đã lập tức thu hút hầu hết ánh nhìn của những người trong quán ăn, bao gồm cả Bạch Tiểu Điệp đang cảm thấy vô vị, chán ngắt. Cô cảm thấy trên người cô gái này có một khí chất mạnh mẽ khó nói thành lời, không phải cô gái nào cũng có thể so sánh được. Liếc mắt thấy mặt vừa mới trở lại bình thường của Bạch Tiểu Thuần giờ lại trở nên gương gạo, cô

với tay qua tấm khăn trải bàn tua rua, nắm lấy bàn tay phải có phần lạnh giá của chị mình, viết vội vài chữ:

“Cô ta là ai?”

Người đến không phải ai khác, chính là Tiết Vịnh Vi mà cô đã từng gặp ở sân bay hôm đó.

Nhân vật nữ chính xinh đẹp rạng ngời xuất hiện đúng lúc này, không biết tại sao, Bạch Tiểu Thuần lại có cảm giác ngượng ngùng như bị phát hiện lên giường cùng chồng người khác, ánh mắt bối rối không biết nhìn vào đâu.

So với sự căng thẳng của cô, Thư Hạo Nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều.

Anh quay đầu nhưng vẫn ngồi im một chỗ, chỉ hơi khẽ mỉm cười.
“Em đến ăn à?”

Trong đôi mắt to ngượng trên khuôn mặt được trang điểm kỹ càng khẽ vụt qua một nét phức tạp, Tiết Vịnh Vi đặt chiếc túi đất tiền màu đen tuyền xuống, cười tươi như hoa. “Từ lâu đã nghe nói món thịt bò nướng ở Alice rất nổi tiếng, em vẫn muốn đến thưởng thức. Lần trước gọi điện cho anh chẳng phải em đã nói rồi sao, bảo anh đi cùng anh bảo cứ từ từ. Em không đợi được, đến một mình, kết quả là... Sao hả, không định giới thiệu cho em sao? Chào hai người, tôi tên là Tiết Vịnh Vi, có thể gọi tôi là Vivian.”

“Xin chào, chúng ta đã gặp nhau ở sân bay, tôi...”

Lấy lại tinh thần, Bạch Tiểu Thuần không muốn thất lễ.

Lời chưa nói hết, Bạch Tiểu Điệp nghe nhạc hiệu lò mờ đoán được chương trình, liền nhanh nhẩu cắt ngang: “Xin chào, tôi là Bạch Tiểu Điệp, đây là chị tôi, Bạch Tiểu Thuần. Xem ra chị và anh Hạo Nhiên khá thân thiết, vậy thì tôi có lý do để tin rằng chị nhất định đã nghe qua tên chị tôi rồi.”

“Anh Hạo Nhiên?” Tiết Vịnh Vi nhú mày, giữ nguyên nụ cười, đôi mắt long lanh hồng nhạt hơi nheo lại, nhìn cô gái trẻ trung có gương mặt trái xoan ngồi đối diện, nói chằng ăn nhập. “Xem ra em hơi lạc hậu rồi thì phải, trong nước đang thịnh hành cách xưng hô này sao? Bạch Tiểu Điệp tiểu thư,

tôi quả thật là có chút ấn tượng về chị của cô, nhưng là vì không lâu trước đây, chúng tôi đã gặp nhau một lần ở sân bay, không biết Bạch tiểu thư có chút ấn tượng nào về tôi không?”

“Tiết tiểu thư dung mạo hơn người, sao có thể không nhớ được”

Mỗi lần cô xuất hiện đều “vừa đúng lúc”, không ấn tượng mới lạ.

Bạch Tiểu Thuần không thích chủ động tạo mâu thuẫn, chỉ là khi người thấy mùi súng, cô đương nhiên lựa chọn đứng về phía người em gái đã lên tiếng đỡ cho mình.

“Cảm ơn đã quá khen!”

Hoàn toàn loại bỏ được tính công kích của câu hỏi phản vấn, sự ghê gớm của Tiết Tịnh Vi rõ ràng thâm sâu hơn họ tưởng.

“Da mặt còn dày hơn cả bức tường.”

Bạch Tiểu Điệp lắm bâm, giọng không lớn nhưng rõ ràng từng tiếng một. Nhận thấy sắp có chiến tranh, Thư Hạo Nhiên vội vàng tìm cách giải tỏa căng thẳng, nói con bé còn nhỏ người. Không biết có phải không buồn đôi co với cô gái nhỏ Bạch Tiểu Điệp hay không mà sắc mặt Tiết Tịnh Vi hơi tái đi, nhưng rất nhanh sau đó, cô ta đã kiềm chế được hòa khí, lấy lại vẻ mặt ôn hòa, bắt đầu nói chuyện như không có gì xảy ra, còn không ngớt nhắc lại những lời đẹp đẽ mà bố mẹ Thư Hạo Nhiên đã từng nói với cô ta. Bạch Tiểu Thuần dị ứng nhất với những chuyện vừa nhạt nhẽo vừa khó xử thế này, vài phút sau, cô lập tức kéo tay em gái rời đi, Thư Hạo Nhiên trong lòng biết rõ không thể giữ cô được nữa, đành đồng ý, ai ngờ cô cầm túi lên, Tiết Tịnh Vi bất ngờ nói: "Bạch tiểu thư, có thể cùng tôi nói chuyện riêng một lúc được không?"

Trong ánh đèn mờ ảo, Bạch Tiểu Thuần không nhìn rõ nét kỳ lạ, khó hiểu vụt qua trong mắt cô ta.

đơn giản, rõ ràng, tránh xa mâu thuẫn không có nghĩa là ngốc nghếch, từ này giờ cô đã đủ hiểu Tiết Tịnh Vi thâm sâu khó lường đến mức nào. Cô ta muốn nói chuyện, còn là nói chuyện riêng, chủ đề tất nhiên không dễ dàng giả bộ ngờ nghệch cho qua được.

Ngập ngừng một giây, Bạch Tiểu Diệp lại một lần nữa lên tiếng, ngữ điệu giống hệt lúc Tiết Tịnh Vi chậm rãi hỏi Thư Hạo Nhiên ban nãy: "Sao thế, Tiết tiểu thư có chuyện gì không thể nói được với chị tôi trước mặt anh Hạo Nhiên và tôi sao?"

Cô ta là người thông minh, những lúc thế này, đương nhiên sẽ không ngốc nghếch đến mức đưa người con trai chưa hề tỏ rõ thái độ kia vào danh sách ám chỉ.

Quả nhiên chưa đợi Tiết Tịnh Vi lên tiếng, Thư Hạo Nhiên đã lập tức nhếch môi nói: "Tịnh Vi, thôi đi."

"Em có làm gì đâu. Chỉ nói vài câu thôi mà!"

"Được thôi, chúng ta nói chuyện riêng."

Lời vừa dứt, Tiết Tịnh Vi và Bạch Tiểu Thuần đồng thời lên tiếng.

Thấy Bạch Tiểu Thuần bước đi một mồi, người đã đạt được mục đích khẽ nở nụ cười đắc thắng về phía chàng trai mặt đang đang đánh lại rồi xách túi, theo sát ngay sau. Bạch Tiểu Diệp hoàn toàn không hiểu chị mình bình thường vẫn hiền lành, điềm tĩnh sao tự nhiên lại thay đổi ý định, cô lùi vài bước, ngồi vào chỗ cũ, khẽ liếc người đối diện một cái. Vẫy tay gọi phục vụ đưa lên một ly Whisky. Thư Hạo Nhiên uống hết nửa già, vẻ phong độ ngồi ngồi luôn cố duy trì lúc này bỗng bị một nỗi buồn kỳ lạ và bất lực bủa vây.

Về cô đơn hiện rõ trên gương mặt anh, cảm nhận được nỗi buồn đó, những lời trách móc sắp bật ra, Bạch Tiểu Diệp đành nén trong lòng.

Trên đường về, Bạch Tiểu Thuần vẫn im lặng.

Biết tâm trạng của chị đang rối b người lúc nào cũng liên thoảng như Bạch Tiểu Diệp biết điều ngậm chặt miệng.

Trước lúc ngủ, cô không giấu nổi tò mò, liền dò hỏi: "Chị, gia đình Tiết Tịnh Vi chắc hẳn khá giả lắm? Em thấy chiếc túi đeo là hiệu Hermes."

"Chắc vậy." Bạch Tiểu Thuần ậm ừ đáp rồi dặn dò thêm: "Cô ta không hề đơn giản, người bình thường không bì được đâu. Sau này nếu có gặp cô ta, em đừng ăn nói bộp chộp nữa, tốt nhất là nên tránh xa."

"Tại sao chứ, vì cô ta giàu có, quý tộc ư?"

"Rất khó giải thích, em cứ biết vậy là được rồi!"

Ít thấy Bạch Tiểu Thuần dùng giọng điệu cứng rắn như vậy để nói chuyện với mình, Bạch Tiểu Diệp nằm trong bóng tối, nghĩ ngợi một hồi, bỗng thấy lo lắng.

"Có phải cô ta ép chị tránh xa Thư Hạo Nhiên phải không?"

"Không phải. Đừng hỏi nữa, chị buồn ngủ quá!"

"Nhưng..."

Thấy em gái vẫn còn hậm hực, Bạch Tiểu Thuần chỉ còn cách giả vờ ngủ.

Mãi đến lúc nghe thấy những tiếng thở đều từ phía sau, cô mới thở dài một tiếng, hoàn toàn không thể chợp mắt, mặc kệ những dòng suy nghĩ tự do bay lượn trong không gian mờ mịt.

Đêm qua đi.

Ngày hôm sau, việc Bạch Tiểu Thuần làm đầu tiên khi đến công ty là báo cáo tóm tắt với Adam việc gặp Thư Hạo Nhiên tối qua và cuộc hẹn gặp mặt Thư Kiến sắp tới, nếu Thư Hạo Nhiên sắp xếp được, sẽ thông báo cho cô ngay. Kể lại một lượt cho sếp Lý nghe, sếp Lý nói sẽ lập tức với một số người bạn để tiến hành vận động hành lang, ít nhiều cũng có tác dụng tích cực. Buổi chiều hôm đó, sếp Lý nhận được câu trả lời của bạn, nói dự án hôm nay quả thực chưa có chuyển biến gì thêm, đồng thời chỉ ra rằng chỉ cần họ tìm được cách báo giá lại một lần nữa, cơ hội giành phần thắng sẽ rất lớn. Nhận thấy tình hình khá khả quan, Adam lập tức hủy vé máy bay trở về Mỹ, gọi điện xin lỗi gia đình năm nay không thể trở về Mỹ, dự Giáng sinh cùng mọi người.

Trong quan niệm của người phương Tây, lễ Giáng sinh cũng quan trọng như Tết Âm lịch của người Á Đông.

Đến ngày lễ quan trọng như vậy mà anh cũng hủy bỏ, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy rất vui... Người ta nói trên sao dưới vậy, tướng lĩnh thế nào

thì sẽ có những binh sĩ dưới quyền giống thế. Có chàng Adam cần mẫn, chăm chỉ dẫn đầu, trước khối lượng công việc của năm tới, mọi người tuy áp lực những chắc chắn có thêm động lực để làm việc.

Vài ngày sau đó, cô hết sức bận rộn, đi gặp khách hàng, thị sát công trường, lập kế hoạch, khảo sát thị trường cung ứng nguyên vật liệu. Những nơi Adam đến đều luôn có Bạch Tiểu Thuần bên cạnh. Lúc ấy, Quách Hà gọi điện xin nghỉ thêm vài ngày, biết dự án có thể chuyển biến, chị xúc động nói sẽ cố gắng trở về nhanh nhất có thể. Năm ngày trôi qua, không có động tĩnh gì, Bạch Tiểu Thuần khéo léo đề nghị Adam xem xét việc tới công ty ở Vũ Hán hoặc về Thượng Hải, anh suy nghĩ rồi nói sẽ đi tàu cao tốc đến Vũ Hán. Đêm trước ngày Giáng sinh, cuối cùng Thư Hạo Nhiên cũng gửi tin nhắn, nói bố anh đồng ý gặp mặt, địa điểm và thời gian cũng được gửi kèm theo.

Ngày Ba mươi, Adam đang ở Thượng Hải, liền lập tức đáp chuyến bay sớm nhất đến thành phố G.

Thư Kiến đặc biệt thích uống trà, nơi gặp mặt ông chọn là Thanh Minh trà trang nổi tiếng.

Giờ nghỉ trưa, ánh mặt trời mùa đông nhẹ nhàng chiếu rọi, thành phố ồn ào, huyền ảo như khoác lên mình một bộ áo rực rỡ, tươi đẹp.

Chiếc Passat của sếp Lý từ từ lăn bánh trên con phố đông đúc, Bạch Tiểu Thuần lén nhìn chàng trai lịch lãm trong bộ âu phục màu bạc xám tinh xảo đang tập trung kiểm tra tài liệu bên cạnh mình, lấy dũng khí, cô lên tiếng: "Adam, xin lỗi, lát nữa khi đến nơi, Giám đốc Lý và tôi không thể vào gặp ngài Thư Kiến cùng anh. Ông ấy đã từng ở Anh một thời gian, có thể nói tiếng Anh lưu loát, hơn nữa, vì thân phận cũng như các vấn đề khác, ông ấy không muốn gặp mặt giới doanh nhân, vì thế..."

"Tôi hiểu rồi." Adam ngẩng lên, đôi mắt xanh như mặt hồ toát ra vẻ trầm tư không giống với nét ôn hòa và điềm đạm vốn có. "Tôi nghe một số bạn nói ngài Thư Kiến rất cẩn thận. Nick cũng có ở đó chứ?"

"Tôi không biết, nhưng chắc anh ấy sẽ ở đó thôi." Lúc này cô mới nhớ ra Thư Hạo Nhiên không hề nhắc đến việc mình sẽ có mặt ở đó hay

không. Bạch Tiểu Thuần lắc đầu trả lời rồi lại chợt nhớ ra một chuyện khác: "Ngoài ra, sau khi nói chuyện xong, ngài Thư Kiến kiên quyết muốn thanh toán, tốt nhất là anh không nên tranh với ông ấy. Tôi nhớ Nick từng nói, bố anh ấy không thích người khác cố tình mời ông ăn cơm, dùng trà để thiết lập mối quan hệ. Ông ấy là một cây đại thụ trong ngành kiến trúc, hơn nữa vợ ông ấy cũng là người chức cao vọng trọng, nhiều lúc bắt buộc phải như vậy."

"Tôi hiểu." Anh lịch sự gật đầu, nói thêm: "Nick nói với cô những lời này khi nào?"

"Năm tôi học đại học năm ba."

"Tiểu Bạch, trước đây sao tôi không nghe cô nhắc đến cô là bạn học của Tiểu Thư nhỉ, hơn nữa lại còn khá thân thiết nữa?"

Sếp Lý đang lái xe bỗng nhiên xen vào, Bạch Tiểu Thuần đang chăm chú nghĩ xem còn điều gì nên nhắc nhở nữa không, bỗng nhiên thấy lòng thất lại...

Đã bao năm trôi qua, vậy mà cô vẫn nhớ rõ từng câu mà Thư Hạo Nhiên đã từng nói với cô.

Adam hỏi rất tự nhiên, cô cũng trả lời rất tự nhiên.

Thì ra, trong lúc không để ý, bản thân mình lúc nào cũng nói phải quên đi và dứt bỏ, thực ra chỉ lừa dối chính mình và lừa dối những người khác.

Nỗi đau ứa đến như một màn sương khiến trái tim cô buốt giá.

Chương 5

Tâm thâm tình và sự dịu dàng của anh, hoàn toàn âm thầm.

Đưa mắt dõi theo hình bóng màu xám bạc giẫm lên những vệt nắng loang lổ khuất dần trong trà trang, cô không còn hứng thú trả lời câu hỏi của sếp Lý nữa, lắp ba lắp bắp cho qua.

Vừa ngồi xuống, sếp Lý nhận điện thoại, nhà máy xuất hàng gặp chút vấn đề, khách hàng một mực đòi gặp ông để giải quyết.

Dặn cô đợi Adam ra rồi bắt xe đến bữa tiệc tối nay, sếp Lý vội vã ra về.

Khoảng một tiếng sau, Adam bước ra khỏi trà trang, vẻ khoẻ khoắn, đẹp đẽ khiến không ít người ngoái nhìn. Vẻ mặt anh vẫn nhả nhặn như thường thấy, bước từng bước, không nhanh không chậm, thản nhiên vô cùng.

Ánh hoàng hôn rực rỡ, mây bông lớp lớp như bông, nhuộm đỏ khoảng chân trời chạng vạng, rộng lớn mà yên tĩnh, bao la lại bình yên.

Cây đa trước trà trang rì rào qua từng làn gió, mấy chiếc lá vàng lìa cành, vờn theo gió, xoay tròn rồi rơi xuống đất.

Bạch Tiểu Thuần ngồi trong quán cà phê đối diện, nhìn thấy anh, liền xách túi đi đến, ngầm phán đoán tình hình gặp mặt từ những biểu hiện của Adam.

Nhưng chàng trai đứng bên gốc cây đa chỉ mỉm cười, không hân hoan cũng chẳng hề lạc lõng.

Sự yên tĩnh quá mức khiến người ta không biết phải làm sao, bắt taxi đến khách sạn. Cô không kìm nén được, lên tiếng hỏi:

“Sao? Ông Thư Kiên có nói rõ hay có ám thị là sẽ giúp đỡ không?”

“Cũng được, chúng tôi bàn bạc rất thuận lợi, vui vẻ”. Adam nhả nhặn trả lời, câu chuyện lập tức chuyển hướng. “Sherry, yêu cầu một mình tôi đến đó thật ra là được đề xuất khi Nick gặp cô, đúng vậy không?”

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, nghi hoặc nhìn ánh mắt màu xanh trong như nước trong hồ của anh.

Ai đề xuất thì quan trọng lắm sao? Cho dù Thư Hạo Nhiên không nói, cô không chủ động né tránh, Thư Kiến cũng nên yêu cầu như thế.

Cô vốn không biết nói dối, bèn gật đầu, vô vàn những phỏng đoán như thủy triều dạt vào lòng. Cô biết khi Thư Hạo Nhiên cầu khẩn bố mình đồng ý gặp Adam sẽ không nhắc đến cô, mà cô chỉ là một nhân viên vô danh tiểu tốt trong công ty, Thư Kiến cũng không cần thận đến mức tìm hiểu căn cứ công ty đối tác có những ai, nhưng tại sao đột nhiên Adam lại hỏi vậy? Nói chuyện phiếm ư? Không đúng. Với sự thông minh và cá tính của anh, cho dù Thư Kiến có ám thị hay biểu lộ rõ thì anh cũng hiểu được, hơn nữa, chắc chắn anh sẽ vội vã chia sẻ tin đó cho mọi người.

Chẳng lẽ cuộc gặp mặt của họ không thuận l

Cũng không đúng, chuyện này không cần phải nói dối.

Hỗn loạn đan xen, Bạch Tiêu Thần càng nghĩ càng khó xử, nhưng người đàn ông thường ngày vẫn thẳng thắn bây giờ lại không nói nửa lời, quả là dẫn vật.

Hình ảnh bên ngoài cửa xe vừa long lanh vừa tĩnh mịch, vắng vẻ, cảnh chiều chạng vạng, khoang xe lúc mờ ảo lúc hiện rõ như đang rơi vào cõi mộng rồi bời phức tạp.

“Cảm ơn cô!”

“Sao tự nhiên lại cảm ơn tôi?” Anh đột nhiên nói lời cảm ơn bằng tiếng Trung khiến cô không khỏi ngỡ ngàng, ba từ đó tuy thanh điệu bằng bằng nghe có chút kỳ quái nhưng lại rất trịnh trọng, dường như nó được nói ra sau một hồi suy đi tính lại. Cô đột nhiên nhớ tới cuốn sách hay tạp chí nào đó có nói, dùng tiếng mẹ đẻ của đối phương để nói lời cảm ơn hay xin lỗi là để thể hiện sự tôn trọng. Cô hơi bối rối, thay bằng việc dùng một câu tiếng Trung để trả lời, cô lại quay sang anh, hỏi: “For what? [1]”

[1] Vì điều gì?

Nằm ngoài dự tính, người đàn ông thường ngày vẫn thẳng thắn giờ lại trở nên im lặng.

Là một người da trắng điển hình, Adam có ngũ quan đậm như tạc khắc, mũi cao thanh thoát, khiến đôi mắt như sâu hơn, đậm hơn.

Lúc này, anh nhìn cô với ánh mắt đầy nghi hoặc, ánh mắt sáng long lanh ấy chứa đựng sức mạnh mê hoặc lòng người.

Những cảm giác buồn phiền, bức bối dường như đều tan biến dưới ánh mắt ấy, mùi hương bạc hà thanh mát thấm dần vào tim, Bạch Tiểu Thuần không hỏi tiếp nữa.

Vị khách cùng ăn tối là một thương nhân trung tuổi giàu có từ ông Kông đến Đại Lục đầu tư, tên là Lương Hán Sinh, nói tiếng Anh còn lưu loát hơn cả tiếng Phổ thông, ông ta luôn truyền đạt nội dung cuộc nói chuyện với sếp Lý và Adam. Đối với Bạch Tiểu Thuần, bữa tối hôm nay đúng là bữa tối thoải mái nhất từ trước đến giờ. Ăn uống xong, Lương Hán Sinh bận việc đi trước, sếp Lý và Bạch Tiểu Thuần tiễn Adam về Westin.

Trước khi chào tạm biệt, sếp Lý hỏi Adam tình hình cuộc nói chuyện về dự án tàu điện ngầm ban chiều, giống như lời đã nói với Bạch Tiểu Thuần trong taxi, Adam nói cuộc trò chuyện của anh và Thư Kiến rất vui vẻ, còn dự án có biến chuyển theo đúng dự kiến hay không, một người xuất chúng như anh lại không hề tỏ rõ thái độ, thậm chí còn không nói đến cảm giác về phán đoán của riêng mình, chỉ nói một câu bằng giọng tiếng Trung lơ lơ.

“Người tính không bằng trời tính.”

Nhìn anh bước vào cầu thang máy dưới ánh đèn rực rỡ, sếp Lý rút một điếu thuốc, đưa lên mũi hít hà, nghi ngờ lắm bầm: “Còn biết câu “Người tính không bằng trời tính” sao? Tiểu Bạch, anh ta có nói gì với cô không?”

“Không ạ!”

“Lạ thật, chẳng phải từ trước đến nay, anh ta quen nói thẳng, nói thật sao? Sau này có cơ hội, cô nhớ phải thăm thính từ Tiểu Thư.”

Bạch Tiểu Thuần không biết nói gì, cô cũng nhận thấy Adam có gì đó khác thường từ sau khi gặp Thư Kiến, nhưng người ta là tổng giám đốc, cô

không dám hỏi cận kề.

Nhưng phải chủ động liên lạc với Thư Hạo Nhiên vì chuyện này sao?

Trời đêm tối đen như mực, từng làn sương trắng trôi giữa màn đêm tối tăm, thành phố lộng lẫy như một cô gái dịu dàng trong tấm lụa trắng mỏng manh, chứa chan bao tâm tình.

Đài phát thanh đang phát bài *Không chút nhớ nhung* của Trần Dịch Tấn, tài xế taxi cũng khẽ hát theo, Bạch Tiểu Thuần ngồi ở ghế phụ, nghĩ ngợi mông lung, bỗng dừng lại nhớ chuyện xưa, lòng chợt buồn bã. Về đến Bạch Tiểu Điệp đang nằm trên sofa xem phim Hàn Quốc, cười híp mắt nói với cô một tin vui, vé tàu hỏa về quê đã đặt xong, còn là vé năm nữa.

Thành phố G vừa là nút thắt giao thông quan trọng của phương nam, vừa là thành phố lớn có số lượng người ngoại tỉnh đông nhất, nạn tranh vé tàu hỏa về quê ăn Tết kinh dị, không kém trận tranh cướp không có thuốc súng. Nhớ lại, năm nào cô cũng phải lấy hết can đảm, liều mạng mới có thể tìm được chỗ đứng trong muôn vàn người chật cứng, Bạch Tiểu Thuần vốn nhút nhát vừa trút bỏ áo khoác ngoài vừa nghi ngờ nhìn cô em gái đang cười hớn hở.

“Nhờ ai mua vậy?”

“Một đứa bạn học.” Cô gái đáng yêu ôm chiếc gối hình con thỏ trong lòng, cặp mắt như vàng trắng khuyết trước cảnh liêu.

“Nếu chị nhớ không nhầm, ở đây em cũng chỉ có ba, bốn người bạn thôi mà...”

“Ai dà...” Bạch Tiểu Điệp dường như cảm thấy bị làm phiền, chu môi chặn lời. “Chị này, chị mới hai mươi lăm tuổi, không phải năm mươi lăm tuổi, đừng giống mẹ như vậy chứ?”

Bạch Tiểu Thuần giả bộ đồng ý, đến cửa phòng ngủ bỗng nhiên quay lại, ra điều phản vấn: “Người giúp em có phải là một chàng trai không?”

“Sau này chuyển sang gọi chị bằng mẹ cho rồi.”

“Nói nhảm, lúc này mẹ em ở nhà nhất định đang hắt xì cho mà xem.”

Bạch Tiểu Thuần trong phút chốc đã ngã người xuống sofa, chỉ cười đáp lại chứ không hỏi thêm.

Tuổi hai mươi hai đẹp như hoa, có một chàng trai để yêu thương cũng là điều bình thường. Trước mặt cô, Bạch Tiểu Diệp vốn không giấu giếm điều gì, lần này lại không muốn nói ra, nhất định là vẫn chưa đúng thời điểm. Tình yêu là chuyện riêng của hai người, nếu nói cho người nhà sớm quá ít nhiều cũng tăng thêm phiền phức, là người từng i, đương nhiên cô hiểu rõ chuyện này.

Tắm xong cũng là lúc hết phim.

Không biết có phải vì hết chuyện để nói không mà trong tiếng máy sấy tóc ro ro truyền đến câu hỏi của Bạch Tiểu Diệp: “Chị, thật ra chị có thể về nhà bằng máy bay mà, bình thường chẳng nói làm gì, tại sao Tết chị cứ phải đi tàu hỏa chứ, vừa bận vừa mệt!”

“Tiết kiệm mà.” Ngón tay đang rẽ mái tóc ướt bỗng ngừng lại giây lát, Bạch Tiểu Thuần ghen ngào, lạnh nhạt trả lời.

“Vì tiết kiệm thật sao?”

Bạch Tiểu Diệp đứng trước mặt chị, khuôn mặt trắng hồng lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Đối diện với vẻ mặt đầy nghi ngờ của em gái, cô vẫn không đáp lại.

Tiếng máy sấy tóc càng nghe càng cảm thấy khó chịu, cô bối rối, khẽ nhếch miệng, ngẩng đầu phản pháo: “Chị nói dối em làm gì chứ!”

Bạch Tiểu Diệp đột nhiên thấy hối hận, đưa tay ôm chị làm nũng: “Nhưng em nhớ rõ ràng, năm đó chị đưa Thư Hạo Nhiên về nhà là đi tàu hỏa mà. Chị, nếu chị còn yêu anh ấy, tại sao không thử quay lại? Hôm ở nhà hàng Alice, khi chị và cô ta ra ngoài, em thấy anh ấy đã rất lo lắng.”

“Lo lắng gì chứ? Ăn thịt người không chịu nhả xương sao?”

Thân hình nhỏ nhắn tỏa hương thơm ngát, Bạch Tiểu Thuần vốn không quen với người thường ngày vẫn ôn ào tự dừng lại thay đổi thế này.

“Đương nhiên là lo cho chị rồi. Trước đây chị không muốn đi Anh, bây giờ anh ấy quay về rồi, chẳng phải thế sao?”

“Em thấy chị và anh ta chỉ có vấn đề này không muốn đi ra nước ngoài hay sao chứ?”

“Chẳng lẽ không phải sao? Còn về bố mẹ anh ấy, chỉ cần anh ấy yêu chị, tình nguyện sống với chị thì cũng chẳng có gì trở ngại.”

“Lâm, ngốc ạ, sau này em sẽ hiểu thôi, có tình yêu, chưa chắc đã có tương lai.”

Chăm chú nhìn đứa em gái đang sốt sắng vì lo lắng, Bạch Tiểu Thuần như nhìn thấy chính mình trước đây.

Lúc đó, cô cũng ngốc nghếch tin tưởng, chỉ cần có tình yêu, trăm núi ngàn sông, muôn vàn cách trở cũng chẳng là gì, không gì có thể đánh bại tình yêu sâu đậm của hai người.

Nhưng sự thật lại chứng minh rằng, tình yêu là chuyện của hai người, còn hôn nhân và tương lai lại là chuyện của hai gia đình.

“Nếu đã không có tương lai, sao vẫn đâm đầu vào?”

Bạch Tiểu Diệp nghi hoặc nhìn cô, nét dễ thương ẩn hiện trong đôi mắt long lanh rồi nhanh chóng biến mất.

Thấy được nét dễ thương ngẩn ngui ấy, Bạch Tiểu Thuần lập tức nghĩ đến ban nãy, Tiểu Diệp chưa trả lời câu hỏi đó, có thể đoán ra cô em gái dường như đang gặp chút vấn đề về chuyện tình cảm, nếu không, thông minh và lanh lợi như nó sao lại có phản ứng khác lạ đến vậy? Ngược nhìn khuôn mặt xinh như hoa trước mặt, cô cố gắng không để lộ vẻ lo lắng, cười nói: “Vẫn là câu nói đó, sống trên đời nhiều việc không được như ý mình. Nhưng chị mong em hãy nhớ, lúc còn trẻ, đừng để vì tương lai không thể xác định mà bỏ qua tình yêu của mình.”

“Lạ thật, em cứ nghĩ chị sẽ dặn dò em, nếu tương lai không xác định được thì nên dứt ruột từ bỏ chứ.”

“Chính vì chị đã thất bại một lần nên phải nói cho em biết em nên coi tình yêu là hồ báo sao?” Gí ngón tay vào chiếc mũi mềm mại như ngọc của em gái, Bạch Tiểu Thuần mỉm cười, mái tóc vẫn chưa khô hẳn, bộ d trong trắng thuần khiết tràn đầy hy vọng như suối nước long lanh trong đêm trăng sáng tỏ. “Người tin tưởng vào tình yêu sẽ hạnh phúc, chị luôn cho rằng, chỉ có trải nghiệm thật sự mới có thể cảm nhận được đắng cay, ngọt bùi trong đó. Cho dù kết quả không như ý muốn, chỉ có từng yêu, từng đau, người ta mới có thể thật sự viên mãn. Hơn nữa, cho dù chị có nói gì đi nữa, em cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao? Chị không phải là em, không thể lúc nào cũng có cảm xúc tương đồng với em, cho nên em hãy học cách tự mình phán đoán trải nghiệm, understand? [2]”

[2] Hiểu không?

“Bây giờ em có thể chắc chắn một điều, chị và mẹ em không giống nhau.”

“Nhóc ạ, lại đùa cợt rồi! Mau, rửa mặt đánh răng rồi đi ngủ.”

Màn đêm bao trùm đất trời, vô biên như tâm sự vô hạn nơi sâu thẳm trong lòng người cứ quanh quẩn, quẩn quanh.

Hai chị em mỗi người một dòng tâm sự, đều trần trọc, không ngủ được.

Không rõ là bao lâu, Bạch Tiểu Diệp hỏi nhỏ: “Chị, chị cố chấp đi tàu hỏa về quê, không liên quan gì đến chuyện năm đó thật chứ? Em, bác gái, cả bố mẹ em nữa, đều cảm thấy chị chưa vượt qua được chuyện năm đó.”

“Không có gì là không thể vượt qua, chỉ có những thứ không thể quay trở lại.”

Vốn chỉ là một câu nói buột miệng nhằm chặn câu hỏi của em gái hoặc đơn giản chỉ là vu vơ, Bạch Tiểu Thuần không thể biết rằng, cuộc nói chuyện đêm nay thật sự không phải một cuộc thảo luận bình thường về tình yêu giữa hai người, mà đó là khúc dạo đầu cho một đợt phong ba và thương tổn. Mơ hồ nhớ lại câu nói này trong đoạn MV ở iPad của Adam, ánh mắt

màu xanh nước biển ấy cứ thoát ần thoát hiện trong suy nghĩ, Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhàng mỉm cười, xoay người, nhắm mắt ngủ.

Đêm nay, cô mơ một giấc mơ rất dài, trong giấc mơ, đoàn tàu đang ch trên đường ray, đôi nam nữ ngồi cạnh cửa sổ ở một khoang tàu, chàng trai mặt mũi khôi ngô, cô gái thì tươi cười rạng rỡ, họ nắm chặt tay nhau, cùng hy vọng phía cuối con đường chính là sự vĩnh hằng...

Từ đầu đến cuối, Adam chưa hề nói một lời nào về cuộc gặp mặt với Thư Kiến, thậm chí ngay cả dự án tàu điện ngầm cũng không nhắc đến.

Còn Thư Hạo Nhiên đã mấy lần chủ động gọi điện nhắn tin nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để dò hỏi. Giống lúc trước, đôi mặt với người có tài ăn nói như anh, cô luôn tỏ ra ngoan ngoãn, ngốc nghếch im lặng lắng nghe. Tối hôm đó, nói chuyện điện thoại với anh, không biết vô tình hay cố ý, anh bảo nếu lặp lại quá trình mời thầu một lần nữa, anh sẽ ở lại đến năm sau, cô không thắc mắc. Cô tin một khi Thư Kiến đã đồng ý gặp mặt thì sau khi về nhà không thể giữ im lặng mãi được, vấn đề là cô không đủ dũng khí để hỏi. Cô kể lại chuyện này với cô bạn thân vừa về nhà đăng ký kết hôn - Lạc Lạc. Vốn rất hiểu bạn mình, Lạc Lạc nói liền thoáng: “Tiểu Bạch, thật ra không phải là không có dũng khí, mà là có một số vết thương không thể phô bày, người gây ra vết thương đó cũng không thể động vào.”

Câu nói này khiến Bạch Tiểu Thuần giật mình.

Đúng là cô không dám hỏi, vị Thư tiên bối cô chưa từng gặp này lại có ảnh hưởng lớn đến vậy sao?

Tết Nguyên đán được nghỉ theo đúng quy định.

Hai mươi bảy Tết, Adam về Thượng Hải. Anh vốn không thích quấy rầy thời gian riêng của nhân viên nên nói không cần ai tiễn, nhưng sếp Lý vẫn quyết đưa anh đến sân bay, còn gọi cả Bạch Tiểu Thuần lười nhác đi cùng. Đến sân bay vẫn còn khá sớm, sếp Lý có công chuyện nên về trước,

Bạch Tiểu Thuần nghĩ ngợi một lúc rồi quyết định ở lại cùng anh đến khi làm xong thủ tục

Mặt trời ửng hồng dần hiện phía đằng đông, sân bay rộng rãi, vắng lặng, từng làn gió mang hương vị trong lành của không khí buổi sớm mai luôn lướt vào bên trong đại sảnh.

Đưa mắt nhìn cô gái khoác chiếc áo len màu xanh lam ngồi bên cạnh đang vắn vò hai viên len tròn của dây mũ áo, ánh mắt mông lung, nhìn xa xăm, Adam bèn tắt giao diện email trên iPad, dịu dàng hỏi: “Sherry, dường như cô có điều gì muốn nói với tôi?”

“Anh còn nhớ Vivian Xue không?” Cô ngừng tay, vội vàng nói. “Người lần trước để lại số điện thoại cho anh ấy.”

“Yes.” Adam chưa ngốc đến mức cho rằng cô đang ở sân bay nên tức cảnh sinh tình, chỉ cảm thấy kỳ lạ. “And why? [3]”

[3] Thì sao cơ?

“Ồ...”

Chưa kịp nói gì mà mặt đã đỏ ửng, Bạch Tiểu Thuần áp ứng một hồi rồi sợ sệt dò hỏi: “Anh có bạn gái chưa?”

Ánh mặt trời chiếu rọi, gieo ánh nắng màu vàng khắp không khí. Vô số hạt bụi nhỏ nhảy múa giữa không trung, những điệu múa mà bình thường chẳng ai để ý thấy.

Trên khuôn mặt thanh tú chợt hiện lên tia sáng khó hiểu, Adam ngồi nghiêng bên cạnh, im lặng hồi lâu. Tác phong của anh vẫn luôn đĩnh đạc, mỗi khi nói chuyện với người khác đều nhìn thẳng vào mặt họ. Anh coi đó là biểu hiện của sự tôn trọng đối phương. Thần sắc và tư thái của anh lúc này rõ ràng không có gì khác thường, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy sờn gai ốc. Cố gắng nở nụ cười ngượng nghịu, cô cúi đầu, tiếp tục vắn vò hai quả cầu len.

“Sorry, tôi không nên hỏi chuyện riêng tư của anh.”

“Không có gì. nói bằng tiếng Trung.

“Không, đúng là tôi không nên hỏi. Anh là tổng giám đốc của tôi, tôi là nhân viên của anh, không nên nói chuyện...”

“Tôi nói là không có gì, là trả lời câu hỏi trước của cô đấy.”

“Câu hỏi trước?”

Bạch Tiểu Thuần bỗng ngẩng lên, tình cờ bắt gặp ánh mắt màu xanh nước biển lạnh lợi nhưng rất dịu dàng ấy.

Hôm nay, anh mặc áo sơ mi kẻ sọc màu hồng lam, thắt cà vạt nhỏ dài màu trắng bạc, bên ngoài khoác áo vest màu xanh đen, nhìn khôi ngô, tuấn tú vô cùng. Anh đang dịu dàng nhìn cô với ánh mắt chan chứa, khiến ai đó ngày thường vẫn hay mơ mộng không thể không cảm thán trong lòng. Nhưng điều anh vừa nói không phải câu trả lời cho câu hỏi trước đó, vậy là...

Khôi ngô, tuấn tú như vậy mà vẫn chưa có nơi có chốn ư?

Cô biết đối với văn hóa phương Tây, chuyện có người yêu chưa là một chuyện vô cùng riêng tư, Bạch Tiểu Thuần dường như rất vui mừng khi moi được chút tin tức từ cấp trên.

“Anh thân với Vivian không?”

“No. Nghe tên có vẻ quen quen, đã gặp qua mấy lần nhưng chưa thể nói là thân quen được.”

“Vậy tại sao cô lại nhắc đến cô ấy?” Có lẽ vì câu chuyện không liên quan đến công việc, hơn nữa chỉ có hai người nên thần sắc của anh đỡ căng thẳng hơn nhiều, anh cũng nheo lông mày nhiều hơn. Không để người đặt câu hỏi có thời gian giải thích, anh vòng tay ra tựa ghế sau lưng mỉm cười, ung dung đoán: “Nếu tôi đoán không lầm, cô và cô ấy sau này có gặp lại nhau. Hơn nữa còn nhắc đến tôi, phải không?”

“Anh... Sao anh biết

Cặp mắt tinh tường bỗng chốc mở to tròn, mỗi khi Bạch Tiểu Thuần vội vã hay kinh ngạc, cô đều thốt lên bằng tiếng mẹ đẻ, chán nản vỗ ngực, vội vàng nói lại một lần nữa.

Ngón tay ngọc ngà trắng trẻo dừng lại trên những sợi len màu xanh lam trước ngực, giống như đặt một miếng ngọc trắng cạnh món đồ trang sức sẫm màu, tuy không quý giá như kim cương, cũng không rạng rỡ như vàng bạc nhưng lại rất tao nhã, giản đơn. Ánh mắt Adam vẫn ngơ ngẩn trước những ngón tay của cô, nét cười càng rạng rỡ dịu dàng.

“Đoán thôi.”

“Đoán?”

Nếu chưa tiếp xúc với anh một thời gian dài, có lẽ Bạch Tiểu Thuần sẽ chấp nhận câu trả lời này.

Nhưng anh vốn là người cẩn thận, hơn nữa phản ứng nhanh gấp mấy lần người khác, khó khăn lắm cô mới có đủ dũng khí nhưng lại do dự không biết có nên nói tiếp hay không.

“Yes! Tôi là cấp trên của cô nhưng tôi nghĩ cuộc nói chuyện bây giờ là friend talking.”

“Ồ!” Rõ ràng mình lảm bảm tiếng Trung mà anh ta cũng hiểu sao?

“Tôi có mời giáo viên dạy tiếng Trung mà, cô quên rồi sao? Đến giờ vẫn chưa có tiến bộ gì nhiều nhưng cũng học được không ít từ mới, như: thanh toán, nước Mỹ, Trung Quốc, làm ăn, hẹn hò, v.v... Cô vừa nói vì tôi là cấp trên của cô nên có nói gì cô cũng không thể không tin?” Người nước ngoài thường rất khó phát âm thanh trong tiếng Trung, Adam cũng không ngoại lệ. Khi nói mấy từ đó bằng tiếng Trung, lông mày anh hơi chau lại, thần sắc cũng lộ vẻ nghiêm túc.

Bạch Tiểu Thuần quả thật không biết phải nói gì.

Xem ra, sau này muốn ăn hiếp người không hiểu tiếng Trung, phải luyện những từ khó hơn mới, nếu không, người thông minh như anh, sớm muộn gì cũng có thể nói chuyện bằng tiếng Trung ngang ngửa mình.

“Tôi có thể biết Vivian nói gì với cô được không?”

“Cô ấy hỏi anh bao lâu đến thành phố G một lần, tại sao sau lần gặp mặt ở sân bay lại không hề liên lạc với cô ấy?”

Cô chợt nhận ra mình đã ngoan ngoãn để bị cuốn theo câu chuyện của người ta. Vừa nãy còn có chút do dự, người ta vừa hỏi đã khai ngay, thành thật đến mức khiến cô hận không thể tự xử luôn cho rồi. Ngoài tư duy linh hoạt, Adam còn có một điểm đáng khâm phục khiến Bạch Tiểu Thuần ngưỡng mộ. Cho dù nói chuyện với ai, nội dung gì, anh vẫn duy trì được sự cảnh giác cao độ và cảm giác nhạy bén, cho dù đối phương có vòng vo hay có cạm bẫy gì đi nữa, muốn anh mắc mưu là điều không thể, trong thời khắc quan trọng, anh sẽ lập tức quay lại lập trường trên nguyên tắc mục đích mà mình muốn đạt được. Đây cũng là khuyết điểm hỏi gì trả lời nấy của cô gái họ Bạch kia.

Nét mày khoan thai, Adam mỉm cười, đôi mắt xanh chan chứa vẻ dịu dàng của làn nước mùa xuân. Anh biết rõ, chỉ cần anh đột nhiên tấn công, có chuyện gì cô cũng biểu hiện hết lên mặt, không giấu được. Sở dĩ anh chọn cách hỏi trực tiếp là vì anh hy vọng cô cảm nhận được sự tôn trọng của anh.

“Vậy sao?”

“Ồ...” Bạch Tiểu Thuần áp úng, lôi cuốn sổ ghi chép màu hồng từ chiếc túi xách màu cà phê ra. “Cô ấy còn nói, lần trước viết số điện thoại lên tay anh, sợ anh quên nên nhờ tôi đưa lại cho anh.”

“Còn gì nữa không?”

“Hết rồi.”

Cô lắc đầu, xua tay, ánh nắng chiếu lên má cũng làm khuôn mặt thanh tú thêm rạng rỡ, Adam thậm chí còn nhìn rõ lớp lông tơ nhỏ đang lay nhẹ dưới ánh nắng ấm áp. Động tác phủ nhận kịch liệt đó rất dễ để anh đoán ra cô đang cố ý nói dối, hoặc đang giấu giếm điều gì. Liếc nhìn đồng hồ trên tay, anh đón lấy cuốn sổ, chau mày, nói: “Cô và cô ấy không thân quen, cũng chẳng phải bạn bè, vì sao cô lại giúp cô ấy? Tôi nghĩ cô ấy và cô không chỉ nói mỗi chuyện đó”

“Ý anh là sao?”

Nghe giọng của anh, Bạch Tiểu Thuần giật mình.

Không sai, Tiết Vịnh Vi và cô cũng nói nhiều chuyện nhưng cô không thể nói ra.

Chính xác hơn là không muốn nói.

Người đến sân bay càng lúc càng đông, đại sảnh càng thêm ồn ào. Mùi hương bạc hà nhẹ nhẹ đột nhiên nhạt dần, khiến không khí trở nên trĩu nặng, lòng người cũng vì thế mà nặng trĩu.

Đề ý thấy mặt anh tối sầm lại, đáng lẽ cô không nên hỏi tiếp nhưng lại tò mò.

“Anh là người phương Tây, trong văn hóa của các anh, con gái chủ động làm quen, theo đuổi con trai là việc bình thường, có lẽ anh không cảm thấy ngạc nhiên và chán ghét với cư xử của Vivian đấy chứ? Thật ra, chỉ cần có tình cảm, con trai theo đuổi hay con gái chủ động cũng chẳng có gì quan trọng cả, điều quan trọng là...”

Người đàn ông đang im lặng bỗng đứng dậy, thân hình cao lớn, lực lưỡng che lấp ánh sáng trước mặt cô.

Cô ngẩng lên nhìn, đôi mắt màu xanh biển sáng trong càng đậm màu, khiến người khác thần thờ.

Cho dù là “friend talking” thì không phải chuyện gì cũng có thể nói được. Bạch Tiểu Thuần lập tức đoán ra mình đã nói ra gì đó quá đáng, vừa này chẳng phải anh vẫn bình thường sao? Tự nhiên lại bực tức. Đúng là vui buồn thất thường, thật khó hiểu.

Cô cắn môi, đứng dậy, bất an nói: “Sorry, có phải tôi...”

len lén nhìn anh, vẫn ánh mắt dịu dàng ấy, khiến người ta trở nên tiếc nuối.

Hít một hơi thật sâu, Adam cố gắng kiềm chế cảm giác lạ lẫm trong lòng rồi tự trách mình. Từ trước đến giờ, cô chưa bao giờ quên thân phận giữa cấp trên và nhân viên, trước ánh mắt hay vẻ mặt không bình thường của anh, cô đều cảm thấy lúng túng, thậm chí là sợ hãi.

“No, tôi phải xin lỗi cô mới đúng. Đến giờ xếp hàng làm thủ tục rồi...”

“Tôi đợi anh kiểm tra an toàn rồi mới về.” Lễ phép hay nhận lỗi cũng được, dù sao về lý về tình, tiền Phạt phải tiền đến Tây Thiên.

Các cửa kiểm tra đều xếp thành từng hàng dài, hai người họ chọn cửa tương đối ít người.

Thấy anh không nói gì, Bạch Tiểu Thần nghĩ đi nghĩ lại những vẫn không tìm được nguyên nhân dẫn đến sự khó chịu đó, chỉ biết lặng lẽ theo sau.

Ba phút, năm phút, khoảng hơn mười phút sau, cuối cùng cũng chỉ còn hai người xếp hàng.

Adam quay sang nhìn cô, cô vội vàng quay mặt đi chỗ khác, đôi môi màu anh đào không chúm chím như mọi khi mà chu lại, lộ rõ vẻ buồn bã, dường như đang có điều khó nói. Tư thế hoạt bát phía trước không ngừng thôi thúc cô nhớ tới một bóng hình trong ký ức, lồng ngực bỗng nhói đau, khiến góc nhỏ trong trái tim ai kia tự cho rằng đã có thể kiềm chế bỗng nhiên sụp đổ, anh nhẹ nhàng hỏi: “Sherry, cô quen Nick từ khi nào vậy?”

“Đại học năm nhất.”

Một câu hỏi bất ngờ khiến Bạch Tiểu Thuần cảm thấy kỳ lạ. Nhưng người biết rút kinh nghiệm như cô vẫn ngoan ngoãn trả lời.

Lát sau thấy Adam đứng lên đầu hàng, tiếp đó, anh sẽ bước vào vị trí kiểm tra an toàn.

“Năm nhất, có nghĩa là năm mười tám tuổi phải không?”

“Vâng.”

“Đến lượt tôi rồi, cô về đi, đi đường cẩn thận, hẹn gặp lại!”

“Bye!”

“Sherry!”

Vẫy tay chào, Bạch Tiểu Thuần vừa quay lưng, phía sau truyền đến một tiếng gọi nhẹ nhàng.

Ngoảnh lại, Adam vừa đã đi vào trong đang vội vã quay ra, gần đến vạch ngăn màu vàng mới dừng bước, mỉm cười, nói từng từ chậm rãi: “Tôi sẽ liên lạc với Vivian.”

“Ok.”

Mãi đến khi ngồi trên xe bus, Bạch Tiểu Thuần vẫn chưa hiểu rõ ý câu nói cuối cùng đó của Adam. Cho dù cuộc nói chuyện với Tiết Vịnh Vi đúng là không chỉ đơn giản như vậy, nhưng anh có liên lạc với cô ấy hay không thì liên quan gì đến cô chứ, tại sao lại phải nhấn mạnh với cô như vậy? Cô cảm thấy không thể hiểu nổi thái độ lạ lùng đó của Adam, dù rõ ràng trước mắt nhưng không thể tả nổi cảm giác lạ lùng ấy.

Sau đó, nhớ lại những gì đã xảy ra hôm nay, cô mới nhận ra, tầm chân tình và sự dịu dàng của anh sâu lắng như làn nước mùa thu, âm thầm, dịu ngọt.

Tết được nghỉ bảy ngày.

Bốn giờ sáng ngày Hai mươi chín Tết, hai chị em họ Bạch lên tàu về quê.

Bạch Tiểu Điệp đã mua được vé nằm nhưng quá trình vào ga cũng là một trận đánh gian nan vất vả, hình dung bằng cụm từ “biển người đông nghìn nghịt”. Những người từng trải qua cảnh tượng đó đều hiểu một khi đã rơi vào trận đánh này thì chỉ còn cách đổ sức, không thể nhường nhịn, chỉ cần nhường một chút là người khác lập tức đùn lên, gây tắc hơn.

Vào dịp Tết, đáng lẽ nhà ga không bán vé trực tiếp nhưng Thư Hạo Nhiên khăng khăng đòi đi tiễn nên anh không chỉ bảo vệ hai chị em vào ga an toàn, mà còn nhẹ nhàng giúp họ lên tàu bằng lối dành riêng cho nhân viên nhà ga. Cách giờ khởi hành khoảng nửa tiếng, sân ga Trường Trường yên ắng, vắng vẻ trong ánh bình minh, ánh đèn điện le lói sáng choang, hoàn toàn trái ngược với cảnh tượng đông nghịt ngoài kia.

"Ghé số chín bên kia, qua đó đi."

Bạch Tiểu Điệp khoác chiếc ba lô nhỏ màu vàng giục giã, ánh mắt lộ rõ niềm vui.

Có lẽ do sương sớm nên mái tóc trước trán cô ướt ướt, dáng vẻ hoạt bát đáng yêu của cô khiến không ít nhân viên nhà ga phải chăm chú dõi nhìn.

Cô chưa từng chính thức đối mặt với bối cảnh thực sự của "chuyến hành trình mùa xuân", vừa xuống xe đã bị biển người trước mặt dọa cho chân tay bủn rủn.

Không phải vội vã, vất vả, lại còn lên tàu bằng đường khác, quả là có cầu còn không được nữa là.

"Đợi một chút, toa vẫn chưa mở cửa mà."

Bạch Tiểu Thuần đi ngay phía sau, chiếc áo ka ki đậm màu giống như màn sương ban mai. Đây cũng là lần đầu tiên cô đi tàu mà vào được ga dễ dàng đến vậy, nhưng cô không mừng rỡ như em gái mà cảm thấy lo lắng nhiều hơn. Dường như Thư Hạo Nhiên cũng chưa từng thấy cảnh tượng đông đúc ở ga tàu thế này bao giờ, vừa xuống xe, anh liền gọi điện thoại cho ai đó, nhà ga lập tức cử người đón họ vào theo lối đi dành riêng cho nhân viên, vừa đi vừa hỏi han rất ân cần, khách sáo. Không khó để đoán được rằng anh đã gọi điện cho cấp trên của nhà ga. Chuyện Adam và Thư Kiến gặp mặt đã từng là một món nợ rồi, quả thật cô không muốn nợ thêm bất cứ điều gì.

"Không sao, sẽ có người mở cửa ngay bây giờ mà, mình lên càng sớm càng tốt."

Thư Hạo Nhiên xách hành lý đi ngay cạnh cô, anh mặc áo khoác màu xanh nước biển, bên trong là áo len màu trắng ngà, lộ rõ cổ áo sơ mi bên trong. Nhìn anh khôi ngô, tuấn tú đến nỗi không tìm được điểm nào để chê, chỉ có duy nhất quần mắt thâm đen vì thức đêm. Anh có thói quen ngủ muộn, đột nhiên phải dậy lúc hơn ba giờ sáng thế này, chắc chắn không quen.

"Đúng vậy, lát nữa người ta ồ ạt xông vào, sợ lắm, nên lên tìm chỗ ngồi trước thì hơn."

"Có phải anh Thư Hạo Nhiên không ạ?"

Giọng nói trầm ấm của một người đàn ông vọng đến.

Người đàn ông cao lớn, mặc đồng phục màu xanh của nhân viên quản lý đường sắt tiến lại gần.

Nhìn kĩ, trên tay anh ta còn đeo một dải băng đỏ, bên trên ghi dòng chữ: Trưởng tàu.

Bạch Tiểu Thuần hơi giật mình, người đàn ông bên cạnh cô mỉm cười, nói: "Tôi chính là Thư Hạo Nhiên, chào anh, anh chắc là trưởng tàu Tổng phải không, cảm ơn anh đã ra đón chúng tôi. Tôi có hai người bạn đi tàu của anh, có thể châm chước cho chúng tôi lên chỗ trước được không ạ? Anh cũng biết đấy, dịp Tết mà, đông người quá, họ là con gái cũng vất vả. Còn nữa, trên đường đi cũng mong anh quan tâm hơn, rất cảm ơn anh."

"Không phải khách sáo vậy. Trạm trưởng đã dặn dò tôi rồi, anh cứ yên tâm. Xin mời theo tôi."

Dưới sự dẫn dắt của Trưởng tàu, họ chỉ mất vài phút để xử lý hành lý và tìm được chỗ ngồi.

Cả đoàn tàu lúc này chỉ có ba người, không khí có vẻ yên ắng kỳ lạ.

Quan sát xung quanh một hồi, Thư Hạo Nhiên liền ngồi xuống, nhìn ngắm cô gái thanh tú đối diện.

Hết nhìn cái này lại ngó cái kia, Bạch Tiểu Điệp vốn không thích sự yên ắng, liền lên tiếng: "Anh Hạo Nhiên, vừa nãy Trưởng tàu nói được Trạm trưởng dặn dò, anh quen với Trạm trưởng sao?"

"Đâu có."

"Vậy..."

"Thư ký của mẹ anh quen ông ấy."

Quả đúng là bà ấy.

Câu nói nhỏ nhẹ, dịu dàng lọt vào tai, Bạch Tiểu Thuần sớm đã đoán được điều đó.

Trình Cẩm Tâm, mẹ ruột của Thư Hạo Nhiên, chủ nhiệm ban Công vụ tỉnh, người gốc Bắc Kinh, năm đó vì ngưỡng mộ tài hoa của Thư Kiến mà lặn lội đến thành phố G, nhà mẹ đẻ của bà vô cùng danh tiếng, không chỉ xuất thân trong gia đình quân đội, chính trị thương nghiệp cũng rất lớn mạnh, được coi là gia tộc cán bộ cấp cao tâm cỡ tại Bắc Kinh. Nhớ lại những gì trước đây Thư Hạo Nhiên đã từng kể, cô thầm thở dài, trong đầu bỗng xuất hiện hình ảnh một người tuy mờ ảo nhưng lại thấy rõ dáng vẻ đầy cao ngạo. Tuy chưa từng gặp mặt trực tiếp nhưng cô từng nhìn thấy bà ấy xuất hiện trong các hội nghị, Bạch Tiểu Thuần cũng biết, nếu bỏ được nét kiêu ngạo thì quả thật bà ấy rất quý phái, xinh đẹp và trí tuệ.

Bạch Tiểu Diệp cười nói: "Rõ rồi, vậy là vừa nãy anh gọi điện cho thư ký của mẹ anh à?"

"Ừ, có bà ấy liên hệ, người ta dù sao cũng ưu ái hơn mà."

"Có người quen tốt thật, nếu không, bây giờ chắc chắn chúng ta vẫn đang chen lấn ngoài kia

Câu nói cuối ít nhiều cũng mang sắc thái ngưỡng mộ, Bạch Tiểu Thuần không hề muốn tiếp lời, không nhin nổi, đành quay mặt lại.

Bạch Tiểu Diệp lôi từ trong túi ra đủ loại đồ ăn, chiếc khăn len màu trắng quấn kín cổ, lấp lánh dưới ánh đèn vàng vọt trên tàu, chiếc áo đỏ kết hợp với váy ngắn thanh thoát, giày cao cổ trắng tinh, sắc mặt hồng hào, toát lên vẻ hoạt bát, hiếu động của một cô gái mới lớn. Cô ngẩng đầu, đưa bánh kem xộp cho Thư Hạo Nhiên, vẻ dịu dàng ẩn hiện trong ánh mắt.

Cảm giác như tim mình thiếu mất một nhịp, không đợi cô lên tiếng, Thư Hạo Nhiên rút ví, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Diệp, anh có chuyện muốn nói với chị em, em ra mua chút đồ ăn được không?"

Hai tay đang đóng khóa túi xách bỗng nhiên ngừng lại, Bạch Tiểu Diệp nhìn về phía chị gái này giờ vẫn im thin thít.

Cũng muốn nói chuyện rõ ràng với anh, Bạch Tiểu Thuần không hề phản đối, mỉm cười với em gái vốn đang phân vân, lưỡng lự.

Bạch Tiểu Điệp đi khỏi, Tiểu Thuần có cảm giác sự ấm áp giảm đi khá nhiều.

"Cảm ơn anh đã đến tiễn chúng tôi." Do cô mím môi hơi lâu, lúc này mở miệng nên nghe chừng hơi gượng và đau.

"Anh nhớ lần đầu tiên về quê em, Tiểu Điệp vẫn đang học cấp ba, chẳng mấy mà đã tốt nghiệp đại học rồi nhỉ? Nếu anh không làm thì nó học báo chí phải không?"

Thấy Thư Hạo Nhiên vẫn nhìn theo hướng Bạch Tiểu Điệp vừa đi, cảm giác trái tim bị gò ép được xua tan. Không biết là lo lắng hay quan tâm, cô không giấu nổi tâm sự lạnh nhạt nói: "Anh từng nói trong *Nhân Vương Kinh* [4] có viết, mỗi nháy mắt sáu mươi phần giây, một phần giây chín trăm sinh diệt, thời gian trôi nhanh, vốn không để cho người ta kịp trở tay. Tiểu Điệp mới bước vào xã hội, còn nông nổi lắm, hy vọng anh đừng so đo với nó, dù sao nó vẫn chỉ là một đứa trẻ"

[4] Nhân Vương Kinh, hay còn là Bát Nhã Nhân Vương kinh, tên đầy đủ là Bát Nhã Nhân Vương hộ quốc thần bảo ký kinh, là một bộ kinh bao gồm khoảng 40 bài kinh Đại thừa được gọi chung dưới tên này với nội dung, mục đích hướng dẫn hành giả đạt được trí Bát Nhã, thành tựu Bát Nhã Ba La Mật Đa. Bộ kinh này là một phần quan trọng của bộ Kinh Phương đẳng, được ghi lại từ thế kỷ thứ nhất trước công nguyên đến khoảng thế kỷ thứ năm trước công nguyên.

Sắc mặt thanh tao, lời lẽ tế nhị.

Chiếc áo khoác ka ki sẫm màu như một tấm bình phong ngăn giữa Bạch Tiểu Thuần của hôm nay với Bạch Tiểu Thuần của trước kia.

Thư Hạo Nhiên nhìn cô, cảm giác trong lòng càng khó tả.

Anh còn nhớ, trước đây cô thích gam màu đậm, không trắng tuyết thì đen mực, không đỏ rực thì xanh ngọc thúy, nồng nhiệt, chẳng bỏ qua bất cứ điều gì. Còn bây giờ, cô lại mặc những màu tẻ nhạt ảm đạm như: xanh nhạt, trắng ngà, nâu xám, đến nụ cười cũng không còn tươi tắn như trước. Rõ ràng hơn cả là cách nói chuyện, trước đây không có gì là cô không dám nói, nhưng bây giờ cô lại biết cách chuyển chủ đề để lẩn tránh, thậm chí còn biết

lắt léo dẫn dắt câu chuyện sang hướng khác. Anh biết, cô thông minh hơn trước, điều đó cũng chẳng có gì là xấu, con người một khi đã gia nhập xã hội, học được cách cẩn thận và tự biết cách tự bảo vệ mình là điều cần thiết, nhưng anh vẫn luôn hoài niệm về người con gái ngây ngô, ngốc nghếch của ngày trước.

Nghĩ đến đây, anh bỗng cười nhạt, nói: "Ám chỉ điều gì vậy?"

"Anh... vốn thông minh, chẳng lẽ lại không hiểu?" cô nghĩ anh sẽ đoán ra, còn hỏi vặn lại, đúng là ngoan cố.

"Cô ấy vẫn là đứa trẻ, chuyện của năm đó không liên quan, không nên làm liên lụy đến cô ấy. Cô ấy còn trẻ con, không thể có ý gì khác được, nếu không sẽ là phá hoại một đóa hoa đẹp của Tổ quốc. Phải vậy không, Tiểu Bạch

Một đơn âm tiết cực thấp được phát ra, liếc nhìn người đàn ông với thần thái hài hước trước mặt, Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, cảm thấy mình có vẻ hơi nhay cảm.

Thư Hạo Nhiên và Tiểu Điệp, dù thế nào đi nữa cũng chẳng thể có chuyện gì xảy ra được. Sở dĩ cô không còn lảng tránh anh vì nghĩ mình đang nợ người ta một ân uệ nên muốn làm chút gì đó.

"Đôi với anh, Tiểu Điệp vẫn là một đứa trẻ." Quay ngược thời gian, Thư Hạo Nhiên dường như trở về với trước đây, lúc đó anh hay tìm cách trêu đùa người con gái đối diện này. "Nhưng em biết vì sao anh không muốn kéo cô ấy vào chỉ vì chuyện của năm đó không? Hơn nữa, tại sao anh hết lần này đến lần khác muốn nhìn ngắm cô ấy không?"

Quả là nghĩ nhiều rồi, Bạch Tiểu Thuần bầm bụng. Nhận ra mình đã bị cuốn theo chủ đề của người ta, cô nói: "Chuyện dự án tàu điện ngầm, cũng phải cảm ơn anh, tôi lại nợ anh một ân huệ, say này sẽ báo..."

"Vì anh thấy được hình ảnh ngày trước của em trên người cô ấy, hoạt bát giống một con chim tước, không bao giờ suy nghĩ nhiều, muốn nói gì thì nói, không biết che giấu hình tượng, vui mừng một chút thôi cũng cười rất rạng rỡ, rất dễ thỏa mãn. Giờ thì em mãi cảm với mọi thứ, giống như một con cua giương càng, chỉ cần một chút tác động từ bên ngoài cũng đủ khiến em lẩn tránh trong vỏ bọc của chiếc mai trên lưng..."

Ánh đèn mờ ảo chiếu lên khuôn mặt thanh tú, giọng nói trầm âm như khúc nhạc violin, nhẹ nhàng, ảm áp. Dường như cả anh và cô đều rơi vào cõi mộng với những ký ức màu hồng, trôi dạt nơi sâu thẳm trong trái tim thổn thức.

Bất giác khóe mắt nhòa lệ.

Không dám nhìn thẳng vào ánh mắt anh. Bạch Tiểu Thuần quay mặt, cố gắng không để thần sắc của mình lộ ra điều gì đó...

Tình yêu chưa khi nào nguội lạnh vẫn luôn gõ cửa trái tim, nhưng mỗi khi nhớ lại những năm tháng chờ đợi tuyệt vọng đó, cô lại cảm thấy mình giống như một kẻ tù tội chôn vùi dưới chốn đại dương mê mông, không sao tìm được cảm giác xưa cũ. Tận mắt chứng kiến những gì mình kỳ vọng tan thành mây khói trong điêu tàn, xám xịt, cảm giác vô vọng đó buồn bã hơn bất lý sự tiêu điều của bông hoa nào bị vùi dập trong gió bão. Mùa

xuân đến là hoa lại có thể nở rộ, nhưng dẫu khi một khi đã đánh mất, thanh xuân hay hy vọng cũng vậy, đã mất rồi thì rất khó có thể lấy lại được.

"Tiểu Bạch, quay lại với anh được không?"

Không biết từ khi nào anh đã ngồi sát bên cô, bỏ gói bánh xuống, nắm tay cô, thật chặt.

Chương 6

*Chị hoài niệm bọn chị của những ngày xưa
nhưng chị càng yêu bản thân mình của bây giờ*

Cô trốn chạy.

Thời gian đầu khi mới chia tay, cô cũng giống các cô gái thất tình không thể quên đi ký ức khác, đôi lúc nghĩ nếu Thư Hạo Nhiên chủ động lên tiếng đề nghị mình quay trở về bên anh ta thì sẽ thế nào. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, khoảng thời gian hai năm hóa thành bong bóng mơ mộng đủ màu sắc, từng quả, từng quả bay lên rồi lại v

"Lần đầu tiên em cùng anh về nhà, chúng ta đã ngồi chuyến tàu đêm, trong tiếng xích xích ấy, anh đã nói, nếu như chuyến tàu này có thể chạy đến một nơi trời đất hoang vu thì tuyệt biết mấy. Anh nói, nếu được ở bên em, qua một đêm bỗng trở nên già cỗi cũng chẳng phải là một việc đáng sợ. Anh nói, nếu sau này chúng ta thực sự sẽ sống ở Anh, nhất định phải đến quê hương của Wordsworth và Shakespeare, vì ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh đang ngồi đọc những tác phẩm của họ. Anh còn nói, tình yêu trên thế gian này có muôn hình vạn trạng thực ra cũng không nằm ngoài những gì được miêu tả trong *Kinh thi*, thật tuyệt vời khi được nắm tay em, cùng nhau già đi..."

Cuối cùng cũng không thể kìm nén được, nước mắt bỗng tuôn trào.

Khung cảnh tay nắm chặt tay trên tàu năm ấy như mới chỉ hôm qua, hiển hiện trước mắt, chân thật đến lạ thường.

Duy có điều, cô luôn có cảm giác thiếu thứ gì đó.

"Không thể đến được đích thì hãy trở lại điểm xuất phát, được không?"

Những lời thì thầm truyền đến bên tai, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận rõ hơi thở của anh phả lên má mình, cảm giác khẽ run rẩy như mới chỉ hôm qua.

Nhưng một từ "được" đơn giản lại nặng tựa đá tảng, trái tim cô không gánh nổi.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, chắc Bạch Tiểu Điệp đã mua đồ ăn quay về.

Cô gắng sức vùng ra khỏi vòng tay của anh, ngồi sang một bên.

"Về đi, anh quen ngủ muộn, tự nhiên dậy sớm thế này chắc chắn sẽ mệt lắm."

Thư Hạo Nhiên khẽ mỉm cười, cảm thấy vui vì cô vẫn còn nhớ thói quen của mình. Anh hiểu và biết chắc trong lòng cô vẫn chưa quên mối tình trước đây giữa hai người, nếu không, với tính cách của cô, sẽ không im lặng, khó xử đến vậy. Từ trái nghĩa với "tình yêu" chưa bao giờ là "hận đến tận xương tủy", mà là sự "phân ly nhạt nhòa", cô tuy hiểu điều đó nhưng lại quên đi sự khác biệt rõ rệt giữa phân ly thực sự và khoảng cách được cố tình tạo ra. Chỉ cần cô vẫn còn khóc cho quá khứ, anh vẫn có niềm tin cô sẽ trở về bên anh. Quá trình ấy có thể sẽ rất gian nan nhưng anh vẫn tiến về phía trước, không lùi bước.

Bạch Tiểu Điệp xách hai túi cháo trắng trở về, Bạch Tiểu Thuần không muốn phụ tâm lòng em gái, Thư Hạo Nhiên cũng muốn ở lại thêm lúc nữa, hai người lặng lẽ ăn từng thìa cháo.

Trong toa càng lúc càng đông người, Thư Hạo Nhiên đứng dậy, rời đi. Trước khi đi, anh rút một bức thư từ trong túi áo choàng, nhét vào tay Bạch

Tiểu Thuận.

Một sớm mùa đông, mây mù giăng phủ, lạnh thấu tâm can. Con tàu từ từ tiến về phía trước, tiếng còi hú inh ỏi phá tan vẻ u ám của buổi sớm mai. Nhìn qua khung cửa sổ, Thư Hạo Nhiên vẫn đứng trên sân ga, vẫy vẫy tay. Chậm chậm, chậm chậm, dáng người màu xanh nước biển mờ dần, mờ dần rồi biến mất hẳn.

Trở lại thực tại, cô thấy Bạch Tiểu Diệp ở giường đối diện đang nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ. Bỗng nhiên phát hiện mình đang nghĩ ngợi vẩn vơ, cô quay mặt đi chỗ khác, may là Bạch Tiểu Diệp không truy hỏi đến cùng như thường lệ. Tiểu Thuận lật giở mấy cuốn tạp chí một lúc rồi xoay người vào trong, ru vỗ giấc ngủ.

Con đường dài tăm tắp, bầu trời càng lúc càng sáng, những làn sương dày đặc che khuất ánh mặt trời chiếu rọi, Bạch Tiểu Thuận không hề buồn ngủ, liền mở phong thư màu xanh nhạt, lấy ra một bức thư có in hình hoa văn. Dày đặc mấy trang giấy toàn chữ là chữ, thực ra nét chữ của Thư Hạo Nhiên không được coi là đẹp, nhưng là dân kỹ thuật, khả năng sử dụng từ ngữ và cách diễn đạt rõ ràng của anh vẫn khiến người khác phải tán thưởng. Mấy nghìn chữ dài dằng dặc, anh không hề nhắc đến chuyện tình cảm giữa hai người, chỉ nói đông luận tây, từng câu từng chữ đều bộc lộ sự nhớ nhung và tiếc nuối những gì đã qua.

Tiểu Bạch, em đã từng nói, cho dù là điện thoại, fax hay email đều không thể thay thế những bức thư tình được viết bằng tay. T cảm được thể hiện qua từng nét bút, từng chữ, từng câu còn tuyệt vời hơn cả ngàn những lời có cánh.

Từ bây giờ trở đi, chỉ cần em bằng lòng, lúc nào anh cũng có thể viết thư cho em, mãi đến khi chúng mình đã tóc bạc da môi, răng rụng hết.

Được nắm tay em, cùng nhau già đi.

Ngày ngày mong ngóng, chờ đợi em về.

Những câu cuối cùng hòa theo tiếng còi tàu vang vọng mãi trong tâm trí, Bạch Tiểu Thuận từ từ bò dậy, ngồi tựa vào cửa sổ. Những giọt sương đọng trên kính cửa sổ dần tan biến, mặt trời từ từ nhô lên phía chân trời, xua tan hoàn toàn màu u ám của màn đêm, không gian hiện lên một màu xanh

nhẹ nhàng ngút mắt... Một cảm giác lạnh lạnh, dường như là những giọt nước khế len qua khóe mắt.

Không phải là cô không hiểu sự kiêu ngạo của Thư Hạo Nhiên.

Một người đàn ông sẵn sàng vứt bỏ những tháng ngày giàu sang phú quý trước đây quả thật rất đáng trân trọng, cô cũng hiểu điều đó. Nhưng tại sao cô không thể tìm lại được sự dũng cảm để nắm chặt lấy tình yêu như thuở ban đầu ấy? Là vì giống như một lần bị rắn cắn mà sợ đến mười năm, hay vì một nguyên nhân nào luôn thường trực trong lòng? Một Tiết Vịnh Vi xinh đẹp, hào phóng, một Thư thị phu nhân cao cao tại thượng, không chỉ có vậy, những chuyện đã xảy ra trong quá khứ quả thực có thể nhẹ nhàng mà xóa bỏ như vậy sao?

Có lẽ đều đúng cả.

Hoặc có lẽ, đều không phải.

Núi rừng trùng điệp, sông nước mênh mông, sơn thôn ngói rạ, đồng ruộng hoang vu, khung cảnh của những ngày mùa đông bên ngoài cửa sổ không hề giống chuyến tàu du lịch mùa hè với những khung cảnh tươi mới trong ký ức.

Vừa rục rờ lại vừa bi thương

Kìa vừa hoan hỉ, bỗng dưng bàng hoàng.

"Chị, anh ta viết gì vậy? Nhìn sắc mặt chị không tốt lắm. Lát nữa về đến nhà, chị nhớ cười lên nhé, không bác gái lại lo lắng."

Những ký ức lằng đặng trôi nổi trong mười mấy tiếng ngồi trên tàu chẳng dễ gì tan biến, trên chuyến xe bus số 5 trở về nhà, Bạch Tiểu Điệp quan tâm căn dặn.

Đường xá quê hương không hoa lệ như ở thành phố G, nhưng lại khiến cô cảm thấy thân thiết kỳ lạ.

Bạch Tiểu Thuần nhìn đôi mắt đen láy, sáng ngời của cô em gái, trả lời chẳng liên quan: "Lần sau về ngồi máy bay thôi, đi tàu mệt thật."

"Hả?" Bạch Tiểu Diệp ngạc nhiên nhưng nét vui mừng lướt qua trong đôi mắt. "Tại sao ạ?"

Cẩn cẩn đôi môi hồng tươi, biết rõ cô em gái thông minh, xinh đẹp chắc chắn hiểu rõ ý nghĩa câu nói ấy, Bạch Tiểu Thuần ngẩng mặt nhìn bầu trời xanh thẳm với những đám mây lững lờ trôi, khẽ thở dài.

"Chị hoài niệm bọn chị của ngày xưa nhưng chị càng yêu bản thân mình của bây giờ."

Họ hàng thân thiết nườm nượp đến thăm, ăn lẩu giết gà, gặp lại những người bạn thời thơ ấu, cùng chơi long môn trận, ở nhà thật tuyệt vời, nhưng điều duy nhất không được tuyệt vời cho lắm, đó là mẫu thượng đại nhân Lý Mỹ Phân luôn miệng phàn nàn cô đã đến tuổi kết hôn, nghe nhiều đến mức đầu phát phình ra gấp hai lần. May là từ nhỏ cô đã quen với việc học thuộc bài như vẹt đọc thơ, những lúc không thể nghe tai trái cho ra tai phải thì đành coi đó như một chút an ủi cho những ngày tháng nhớ nhung. Hôm nay, Bạch Tiểu Thuần thức chờ Giao thừa, tiếng chuông báo mười hai giờ điểm một cách chính xác, chúc mừng năm mới lũ lượt ủa đến. Những tin nhắn chúc Tết hầu hết đều là những tin nhắn chẳng thú vị gì, người này chuyển của người kia, người kia chuyển lại của người khác, cô chẳng mấy hứng thú. Sáng mừng Một mở điện thoại ra, cô bỗng phát hiện có một tin nhắn được gửi từ số của Adam.

"Sherry, chúc mừng năm mới! Cô nói đón năm mới là thời khắc náo nhiệt nhất trong năm của người Trung Quốc, tôi lại cảm thấy Thượng Hải những ngày này chẳng khác gì so với ngày thường, chỉ có một điều khác hay ho, đó là có nhiều thời gian để học tiếng Trung hơn."

Trong tiếng pháo đì đoàng, Bạch Tiểu Thuần lúc này đầu tóc vẫn như ỏ rơm, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đối với những nhân viên được điều động tới một quốc gia khác làm việc, công ty luôn có chế độ đãi ngộ đặc biệt.

Chung cư công ty thuê cho Adam không hẳn được coi là nơi tốt nhất Thượng Hải nhưng chắc chắn không khác nơi ở của đại gia là mấy. Ở nơi đất đai đắt đỏ, nhà nào biết nhà nấy, nơi chỉ dành cho người nước ngoài ở

ấy, có không khí Tết mới là lạ. Hơn nữa, mỗi dịp cuối năm, ở Trung Quốc sẽ diễn ra một cuộc di dân ngắn hạn từ các thành phố lớn trở về quê, Thượng Hải cũng không phải ngoại lệ. Sự náo nhiệt thực sự của ngày Tết không phải ở những nơi phồn hoa đô thị, mà là ở những miền quê nhỏ bé, chẳng trách anh nói không khí im ắng như vậy.

Một dịp tết đến xuân về càng nhớ người thân thêm bội phần, Adam lúc này chỉ biết những từ như "xin chào", "tính tiền" chắc hẳn không biết đến câu thơ ấy, mà tức cảnh sinh tình cũng là một điểm chung của con người. Mọi người đi chơi Tết, anh một mình một bóng, trong lòng chắc hẳn cô đơn lắm, hơn nữa lễ Giáng sinh, anh cũng không được về nhà. Sự nhớ, thực ra Adam không lớn hơn mình là mấy, trong lòng cô bỗng trỗi dậy cảm giác dịu dàng tha thiết. Chẳng phải bình thường cô vẫn cảm thấy vẻ mặt tươi tỉnh và ôn hòa của anh có sự trong sáng của một đứa trẻ sao? Có lẽ lúc này, tâm trạng của anh chẳng khác gì một đứa trẻ đang trải qua nỗi cô đơn. Nghĩ ngợi một lúc, cô gọi điện cho Adam. Chuông đổ được hai hồi, Adam lập tức bắt máy, vừa lên tiếng đã dùng tiếng Trung Quốc chúc cô năm mới vui vẻ. Mặc dù vẫn còn ngượng ngùng nhưng ngữ điệu của anh lên xuống, có vẻ cực kỳ thích thú.

Sau khi nói chuyện, hỏi han vài câu, anh nói hôm qua sếp Lý gửi cho anh một email rất dài. Sau Tết, thành phố G sẽ tổ chức một cuộc giao lưu lớn dành cho các doanh nghiệp, tất cả doanh nhân nổi danh khắp miền Nam đều tham dự, ông ấy đã đăng ký, hy vọng tới lúc đó, Adam có thể dành thời gian tới tham dự cùng. Bạch Tiểu Thuần hiểu dụng ý của sếp Lý, ông ấy cảm thấy mình chưa thực sự đủ sức nặng để tham gia những cuộc gặp mặt như thế này, đưa một tổng giám đốc người nước ngoài đi cùng, sẽ có tác dụng nâng cao hình tượng cho công ty. Hơn nữa, bản thân Adam cũng hy vọng có thể hiểu thêm và quen biết nhiều hơn với doanh nhân nổi tiếng các giới của đồng nghiệp trong nước, quả thực đây là một cơ hội tốt.

Đang nói dở, mẫu thượng đại nhân bước vào thúc giục, cô đành phải vội vàng cúp máy. Trước khi cúp máy, Bạch Tiểu Thuần khéo léo khuyên Adam đừng học tiếng Trung liên tục như vậy, nên ra ngoài đi lại, trải nghiệm không khí Tết của người Trung Quốc. Về lý do, cô đương nhiên

không nói mình cảm thấy anh đáng thương vì chỉ sống một mình, không hòa nhập với thế giới xung quanh, mà nói rằng năm ấy, khi cô học tiếng Anh, thầy giáo đã nhắc đi nhắc lại điều này: "Không có con đường tắt nào để học tốt ngoại ngữ, chỉ có con đường duy nhất là nghe trước nói sau và luyện tập thật nhiều."

Câu chuyện nhỏ xen ngang ấy nhanh chóng bị những lịch trình kín mít vùi lấp. Trong cuộc họp lớp cấp ba, các bạn học của cô hầu hết đã kết hôn và sinh con, chàng này kêu ca bị kẹt vào giữa trận chiến của bà mẹ và nàng dâu, nàng kia hỏi kinh nghiệm sinh nở và nuôi dạy con cái, một người vẫn độc hành trên con đường tiến về phía trước như Bạch Tiểu Thuần ngoài chào hỏi thông thường, hoàn toàn không có cơ hội nói chen vào. May mà ngày ấy cô không quá nổi bật trong lớp nên cũng không bị người ngoài chú ý. Buổi tối sau khi đi hát karaoke về, cậu bạn duy nhất trong lớp vẫn còn đang học tiến sĩ được lớp trưởng sắp xếp đưa cô về nhà một cách hoàn toàn hợp lý...

Người này tên Trị họ Vương, cũng là một "kẻ độc thân", hay còn gọi là đồng bệnh tương lân. Bạch Tiểu Thuần cũng chẳng thân thiết với anh chàng này lắm, chỉ nhớ mang máng anh ta vừa cao vừa gầy nên lúc nào cũng đứng cuối hàng, được mọi người đặt biệt danh là "Vương cây sào."

Những câu chuyện chẳng mặn chẳng nhạt bỗng rơi vào im lặng sau một ngã rẽ trên đường về nhà, trong lúc đang nghĩ ngợi xem nên nói gì tiếp, người im lặng nhiều hơn bỗng nhiên lên tiếng: "Công ty cậu đang làm cũng tốt đó chứ."

"Cậu biết à?" Tuy không nằm trong top mấy trăm công ty hàng đầu thế giới nhưng tập đoàn Good cũng là công ty đa quốc gia, có trụ sở và công trường tại bốn mươi quốc gia trên thế giới, chắc cũng xứng đáng với hai chữ "rất tốt" đó.

"Mình còn biết sau khi tốt nghiệp, cậu xin vào đó làm và chưa từng đổi việc lần nào."

"Đúng vậy, mình cũng không có tham vọng gì lắm."

"Cậu không phải không có tham vọng mà là sợ những nỗi khổ mơ hồ."

Cậu ta nói rất thẳng thắn, may là sau khi quen Adam, khả năng chịu đựng những lời nói thẳng thắn của Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng tốt, cô không biết nói gì, cười khẽ.

"Sao lại thế?"

"Con người có bản năng chạy về hướng có lợi và tránh xa những thứ có hại, mong muốn một cuộc sống yên ổn là tâm lý hết sức bình thường của con người nhưng kinh nghiệm của mỗi người mỗi khác, mức độ cũng không giống nhau."

Đến lúc này, Bạch Tiểu Thuần không thể không nhìn kỹ lại cậu bạn học cao gần 1m80 trước mặt này, anh ta vẫn gầy như thế, để mái tóc khá chân phương, đeo chiếc kính gọng đen, đôi mắt nhỏ, chiếc mũi không cao, bề ngoài đại khái thuộc vào lớp trung bình, đứng trong đám đông cũng khó lòng nhận ra, nhưng ban này lúc họp lớp, không ít người đã nhắc đến ngôi trường anh ta đang theo học tiến sĩ ngành kiến trúc, đó là trường đại học nổi tiếng nhất nhì Trung Quốc - Đại học Thanh Hoa. Thầy giáo hướng dẫn đánh giá rất cao tố chất chuyên ngành của anh ta, tiền đồ về sau nhất định rất rộng mở, không chỉ trở thành người có học vị cao nhất trong lớp, mà thành tựu nhất định cũng là cao nhất. Xem ra, anh ta không chỉ là một con người chỉ biết cắm đầu vào học.

Cô chợt thấy hứng thú, đứng giữa làn gió lạnh buốt, cười hỏi: "Ý cậu là

Đầy gọng kính, Vương Trị nheo đôi mắt nhỏ sau lớp kính dày cộp, ngập ngừng nói: "Thầy Bạch mắt sớm, mà cậu... Thực ra mình đã từng đến Đại học G."

Phải chăng tất cả những người có chỉ số IQ cao khi nói chuyện đều có thói quen thay đổi mạch tư duy rất nhanh, bỏ cô mất và trường đại học mà anh ta từng đến có liên quan gì tới nhau? Quả là khó hiểu.

Trước giờ cô không muốn làm khó người khác, liền tiếp lời: "Giao lưu học thuật à? Theo như mình biết, khoa Kiến trúc của trường mình không có gì nổi bật lắm."

"Không phải, mà là..."

"Hai chú hổ, hai chú hổ, chạy rất nhanh..."

Chuông điện thoại cắt ngang cuộc trò chuyện, nghĩ là điện thoại của mẫu thượng đại nhân, Bạch Tiểu Thuần cuống quýt rút điện thoại ra.

Nhìn lại, hóa ra là Adam!

Giờ cũng muộn rồi, anh ấy gọi điện có việc gì nhỉ?

Mỉm cười xin lỗi Vương Tri, cô bấm nút nhận cuộc gọi, giọng nói âm áp quen thuộc vang đến bên tai qua từng cơn sóng.

"Xin lỗi, muộn thế này rồi phiền cô, Sherry, tầm chín giờ tối tôi có nhận được một email, do Giám đốc Lý gửi."

"Có phải anh cần tôi dịch không?" Sếp Lý có phong cách của một người cuồng công việc, cho dù là ngày thường hay ngày lễ, trong đầu lúc nào cũng chứa toàn chuyện công việc.

"Cô đang nghỉ lễ, tôi đã nhờ người dịch giúp rồi, trong email Giám đốc Lý nói dự án tàu điện ngầm sẽ được mời thầu lần thứ hai sau kỳ nghỉ Tết, bạn của ng ấy tiết lộ, trong ủy ban đã ngầm định chúng ta sẽ thắng thầu."

"Thật sao?"

Đúng là một tin vui, nhưng không hiểu sao trong giọng nói của Adam không bộc lộ sự vui mừng, thay vào đó là sự bình tĩnh đến bất thường.

Chiếc khăn quàng đỏ thắm được ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn đường chiếu rọi, tạo thành một màu mờ nhạt, nghe câu trả lời khẳng định trong điện thoại, Bạch Tiểu Thuần đang thở ra từng tràng khói trắng bông bật cười lớn, hòn đá nặng nề đè nén trong lòng bấy lâu cuối cùng cũng được dỡ bỏ. Các mối quan hệ quen biết của sếp Lý rất lớn, còn có thể lấy được thông tin nội bộ, ít nhất tỷ lệ cũng phải đạt tám mươi phần trăm. Như vậy,

tuy không thể khẳng định Thư Hạo Nhiên quả thực có ra tay giúp đỡ, nhưng có thể chắc chắn anh ấy đã ngầm ủng hộ, nếu không, mọi việc đâu thể diễn ra một cách trơn tru đến vậy. Có thể hoán chuyển càn khôn trong khoảng thời gian ngắn, không thể nằm ngoài khả năng và danh tiếng của Thư Kiến. Thì ra Adam không nhắc cụ thể cuộc gặp mặt với Thư Kiến ngày hôm đó ra sao là muốn chờ mọi việc xong xuôi mới tuyên bố.

"Judy có biết chuyện không?" Là người trực tiếp phụ trách dự án, Quách Hà chắc chắn sẽ vô cùng vui sướng.

"Email của Giám đốc Lý đã được forward cho cô ấy."

"Chị ấy chắc chắn sẽ rất vui. Tôi nghĩ lần sau anh đến thành phố G, nên đích thân đến cảm ơn ngài Thư Kiến. Sự giúp đỡ của ông ấy rất có lợi cho chúng ta."

Vẫn đang chìm đắm trong cảm giác vui mừng nên cô nói liên một tràng, nhưng không thấy Adam trả lời.

Cẩn mòi một cách bất an, tự xỉ vả cái tật lảm nhảm, cô nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, có phải tôi không nên nói những điều đó không?"

"Không phải."

Một tiếng thở dài rất nhỏ lọt đến bên tai, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy kỳ lạ nhưng không biết nên hỏi thế nào.

Lát sau, hình như anh đã điều chỉnh lại được cảm xúc, dịu dàng nói: "Chỉ là tôi cảm thấy mọi việc chuyển biến nhanh quá. Kỳ nghỉ lễ sắp kết thúc rồi, hãy tận hưởng những giây phút ở nhà đi nhé. Chúc ngủ ngon!"

Mọi việc chuyển biến nhanh quá là sao? Phải chăng cô đã đoán sai, ngày hôm đó, Thư Kiến không hề đồng ý giúp đỡ?

"Giám đốc của cậu à?"

"Ừ." Bạch Tiểu Thuần đang nghĩ ngợi mông lung chợt tỉnh táo trở lại, nhanh chóng mỉm cười với người bị mình bỏ mặc này giờ. "Xin lỗi nhé, để cậu phải chờ lâu."

"Không sao mà." Vương Trị cười cười, nét buồn thoáng hiện trong đôi mắt. "Đi nào, sắp đến nhà cậu rồi."

Suốt chặng đường không ai nói câu nào. Rẽ vào con ngõ nhỏ hẹp, cô vẫn mãi suy nghĩ mông lung, bỗng nhiên bên cạnh truyền đến một câu nói khe khẽ: "Cậu đã bao giờ nghĩ đến việc sống ở Bắc Kinh chưa?"

"Chưa, mình không quen thời tiết ở Bắc Kinh, cũng không ưa đồ ăn ở đó."

"Ồ."

Đến cửa nhà, đang định quay người mỉm cười cảm ơn, Vương Trị bỗng nhiên bước về phía trước, chẳng nói chẳng rằng, ôm cô vào lòng. Chỉ vài giây ngắn ngủi rồi anh ta lùi lại, nhanh như gió chạy ra khỏi con ngõ nhỏ. Bị anh ta bất ngờ ôm vào lòng, Bạch Tiểu Thuần tròn mắt, miệng há hốc. Sau giây sững sờ, cô nhớ lại câu nói khe khẽ và nhanh gọn của Vương Trị văng vẳng bên tai: "Năm ấy mình đến Đại học G là để thăm cậu. Chỉ là, có nhiều chuyện thay đổi nhanh quá."

Hình như anh ta học đại học ở Tây An, tới thành phố G xa xôi cách trở chỉ vì để gặp mình sao

Bày tỏ mối tình thâm kín?

Thay đổi nhanh quá ám chỉ điều gì?

Từng dòng suy nghĩ lũ lượt kéo đến, Bạch Tiểu Thuần không thể không cảm thấy buổi tối hôm nay đúng là vô cùng kỳ lạ... Adam giành được dự án mà vẫn không vui, cậu bạn học lớp cấp ba bày tỏ tình cảm thâm kín. Ông trời ơi, đúng là loạn thật rồi!

Về đến nhà, người bị sét đánh đen thui này còn phải tiếp tục thành khẩn khai báo dưới sự thẩm vấn, tra hỏi của mẫu thượng đại nhân. Tưởng mẹ mình cũng sẽ cảm thấy kỳ lạ, ai ngờ bà cười tươi như hoa, luôn miệng khen ngợi con gái nhìn thế mà cũng lợi hại gớm. Nhìn bà vui mừng đến nỗi hát hò, nhảy múa theo tiết mục trên ti vi, cô chẳng buồn giải thích thêm. Một người đang học tiến sĩ ở trường Đại học Thanh Hoa danh tiếng, nghe thì có vẻ là một sự lựa chọn không tồi nhưng hề nghĩ đến việc anh ta thăm

để ý đến cô khá lâu rồi mà bản thân không hề hay biết, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy toàn thân ớn lạnh, nổi da gà. Sau buổi tối hôm đó, Vương Tri không có động thái gì thêm, thỉnh thoảng gửi vài tin nhắn, nội dung cũng toàn những thứ không liên quan.

Thời gian ăn uống, nhảy múa trôi vèo vèo, đêm trước khi quay trở về thành phố G, Bạch Tiểu Thuần muốn ngủ cùng mẫu thượng đại nhân. Mẹ con nói chuyện hàn huyên, hiển nhiên không thể thiếu chuyện tình yêu và hôn nhân. Quanh đi quẩn lại, lại nói về việc tìm bạn trai, trong lòng không hề muốn đi xa, cô vòng tay ôm cơ thể đang già đi theo năm tháng của mẹ, ngoan ngoãn gật đầu chấp thuận.

"Nghe Tiểu Điệp nói Tiểu Thư trở về, còn đến tìm gặp con hết lần này đến lần khác. Con bé này, rốt cuộc con muốn thế nào?"

"Con đã nói rồi mà, con chẳng muốn thế nào cả."

Không biết tại sao, bà mẹ tính tình vui vẻ, thân thiện, dễ gần của cô chưa bao giờ cảm thấy thân thiết với Thư Hạo Nhiên. Kể cả năm ấy, khi chưa xảy ra chuyện, bà cũng không hề tỏ ra thái độ yêu quý cậu

Lý Mỹ Phân thở dài, đưa đôi bàn tay đầy những vết chai sạn, âu yếm xoa má cô con gái rượu.

"Con do mẹ sinh ra, sao có thể qua được mắt mẹ? Không phải con không muốn gì, mà là không chắc chắn. Trong lòng con vẫn còn có nó. Tiểu Thuần, không phải mẹ muốn can thiệp hay phản đối quyền tự do lựa chọn bạn trai và kết hôn của con, nhưng bất cứ bà mẹ nào trên thế gian này cũng mong con gái mình được hạnh phúc, vui vẻ. Tiểu Thư không phải là người phù hợp với con."

"Hình như mẹ trước nay luôn không thích anh ấy, tại sao vậy? Nói thật lòng, ngày trước khi còn yêu nhau, anh ấy đối với con cũng rất tốt mà."

"Đúng, gia đình nó rất tốt, xuất thân danh giá, học thức cao, du học nước ngoài, đối tốt và yêu thương con mới quan trọng."

"Anh ấy đối với con cũng tốt mà."

Tuy khi còn yêu nhau đa phần là cô nghe theo anh, nhưng hai người yêu nhau, thường sẽ có một người nói và một người nghe theo, không phải sao?

"Thời thanh xuân của con gái có hạn, nếu nó thực sự đối tốt với con thì lúc ấy đã không đi nước ngoài, cho dù có đi nước ngoài cũng sẽ không để con chờ đợi một cách ngốc nghếch lâu như vậy."

Về điểm này, Bạch Tiểu Thuần không hề phản đối. Sau một giây im lặng, bà mẹ mang trong lòng nhiều tâm sự lại tiếp tục: "Trong chuyện cưới gả, người xưa rất quan trọng việc môn đăng hộ đối, điều kiện gia đình Tiểu Thư rất khá, bố mẹ nó chắc hẳn đã có sự sắp xếp rồi. Con vua thì lại làm vua... Con học hành, đọc nhiều sách như vậy, chắc hẳn con hiểu. Thật ra, những điều này không phải là điều mẹ quan tâm nhất, mà mẹ lúc này cũng cảm thấy Tiểu Thư quá thâm sâu, tuổi còn nhỏ mà đã khiến người khác không thể hiểu nổi. Đôi mắt ấy nhìn thì đẹp thật nhưng hoàn toàn không thể nhìn thấy đáy. Người đàn ông như vậy, nếu may mắn thì không nói làm gì, nếu không may mắn chắc chắn sẽ là một người không đơn giản. Giống như bây giờ, nó chia tay con hơn hai năm rồi lại quay về muốn làm lành, còn định cầu hôn, làm mọi chuyện hết sức thần bí, chẳng có ý nghĩa gì cả."

"Tại sao mẹ không nghĩ anh ấy vì thực sự yêu con nên mới làm như vậy?" Nhân cơ hội cô và mẹ mở lòng trò chuyện, cô muốn hỏi cho ra nhẽ.

"Nếu như yêu, trước hết phải tôn trọng. Nó muốn quay về thì quay về, muốn cầu hôn thì cầu hôn, hoàn toàn không nghĩ đến việc nó làm phiền cuộc sống của con. Nói dễ nghe một chút, nó còn quá trẻ con, nói khó nghe thì là ích kỷ. Người thực sự nghĩ cho con sẽ không xốc nổi như vậy. Con thử nghĩ kĩ mà xem, trước đây khi còn bên nhau, cho dù là trước hay sau khi nó ra nước ngoài, có phải là nó nói gì con nghe nấy không? Đàn ông nên có chủ kiến, nhưng có chủ kiến và có yêu thương con hay không hoàn toàn không liên quan." Lý Mỹ Phân đang nói, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, liền thay đổi chủ đề. "Phải rồi, sáng mừng Một, con nói chuyện điện thoại với ai thế?"

"Tổng giám đốc ạ. Sao thế mẹ?"

"Không có gì, chỉ là nhìn sắc mặt con lúc ấy rất dịu dàng, mẹ lại tưởng có anh chàng bí mật nào giống Vương Tri."

"Giời ạ! Mẹ chắc bị "lạm" phim *Bí mật* quá rồi. Người ta đâu biết tiếng Trung, hiển nhiên con phải nói dịu dàng giống như nói với một đứa trẻ rồi..."

Lại là một buổi sớm âm u, Bạch Tiểu Thuần chào tạm biệt người thân tại một sân bay nhỏ, kém xa sự xa hoa đồ sộ của sân bay thành phố G. Máy bay lao vút lên trời cao, nhìn ra ngoài cửa sổ, một góc thành phố chuyển từ rõ nét sang mờ ảo rồi biến mất. Một biển mây lững lờ trôi, từng tia nắng như khoác lên trên những đám mây một tấm áo mỏng màu vàng, đẹp đến nghẹt thở. Những lời căn dặn của mẹ văng vẳng bên tai, cô khẽ cong vành môi, một cảm giác ấm áp len lỏi khắp cơ thể.

Bạch Tiểu Điệp quyết định sẽ tới thành phố G tìm việc, vì bị cảm nên cô say máy bay, ngủ li bì, mê mết, vừa mơ màng tỉnh dậy đúng lúc nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đang mỉm cười một mình. Những tia nắng nhẹ nhàng, sáng tỏ hắt qua cửa kính, nhìn chéo từ phần tóc mai bên thái dương của Tiểu Thuần, ánh sáng dừng lại trên chiếc mũi nhỏ nhắn và đôi môi tươi tắn, những màu sắc nhẹ nhàng, giản dị vừa tươi sáng vừa dịu dàng, xinh đẹp đến lạ thường. Tiểu Điệp nhớ lại, trên một cuốn tạp chí có nói: vẻ đẹp thực sự khiến người nhìn qua đã không thể nào quên không phải là những đóa hoa rực rỡ sắc màu mà chính là những cánh hoa giản dị e ấp, hòa mình dưới mưa xuân, âm thầm len vào trái tim. Từ nhỏ, Bạch Tiểu Điệp đã luôn được khen ngợi vì vẻ xinh đẹp, lần đầu tiên cô cảm thấy người chị có phần bình thường của mình thực ra không hề thua kém cô chút nào, chỉ là những nét đẹp ấy nếu không tiếp xúc nhiều sẽ khó có thể cảm nhận được. Cũng giống như hai năm trước, chia tay rồi, Thư Hạo Nhiên mới phát hiện ra những điều tốt đẹp ở cô.

"Ngồi máy bay đúng là sướng hơn đi tàu, vừa thoải mái vừa đỡ tốn thời gian. Chị, lúc trước chị ngốc quá, cứ nằng nặc đòi ngồi tàu về nhà."

Bạch Tiểu Điệp lẩm bẩm, lời nói đến khóe miệng, chợt thấy chột dạ. Cô không phải không hiểu lý do chị mình muốn đi tàu, nói ra những lời này

thật không phải.

Quay lại nở một nụ cười, thấy sắc mặt cô em khẽ khượng lại, Bạch Tiểu Thuần giả vờ bình thản, nói hùa theo: "Ừ thì sướng, nhưng là đắt, kỳ nghỉ lễ đâu có giảm giá."

"Kiếm tiền để hưởng thụ mà." Thấy chị không có nét gì bất thường, Bạch Tiểu Điệp khịt khịt mũi. "Đợi em tìm được việc rồi, dịp nghỉ lễ Quốc khánh tới, em mời chị đi máy bay về nhà."

"Được. Nhưng phải nhanh chóng tìm được việc đã, đúng không?"

"Ừm..."

"Sao thế?" Thấy cô em ngập ngừng, Bạch Tiểu Thuần đưa tay xoa xoa cái trán cô. "Vẫn cảm thấy không khỏe à?"

"Không phải. Chỉ là, em cảm thấy có nhiều việc thay đổi nhanh quá. Sau này, chị em mình sẽ phải nương tựa vào nhau ở thành phố ồn ào, náo nhiệt này rồi."

Bạch Tiểu Thuần bật cười, chạy mày, khẽ nói: "Sao dạo này ai ở bên cạnh chị cũng nói câu "có nhiều việc thay đổi nhanh quá" thế nhỉ? Anh chàng Adam, Vương Trị, em nói vậy, đúng là kỳ lạ."

Nước mũi chảy ròng ròng, Bạch Tiểu Điệp không muốn nói thêm câu nào nữa. Bạch Tiểu Thuần nhìn đồng hồ, tuy cảm thấy câu nói ấy xuất hiện khá nhiều nhưng cũng không muốn nghĩ về nó nữa. Chỉ có điều, những chuyện xảy ra sau đó đã giải thích cho cô hiểu tại sao mọi người lại nói câu đó, mà lúc ấy, cô không thể thừa nhận một cách bất lực... Sự thay đổi của rất nhiều chuyện quả thực diễn ra rất nhanh, cũng giống những trò đùa chưa từng nghĩ đến lại khiến người khác không kịp trở tay.

Gió đông thổi liền mấy ngày rồi khung cảnh mùa xuân hoa nở, chim bay bắt đầu xuất hiện. Bầu trời trong xanh như được gột rửa, ánh mặt trời mùa xuân chiếu rọi, từng làn gió nhẹ mơn man, trăm hoa đua sắc, từng cảnh liêu phát phơ như nàng thiếu nữ duyên dáng, tiết trời đẹp nhất trong năm đã thực sự trở về.

Cú lộn ngược dòng của dự án tàu điện ngầm đã mở ra cánh cửa rộng lớn cho công ty tại thành phố G, hai thương vụ khác cùng lúc được ký kết. Mọi việc dường như đều đang dự báo năm nay sẽ là một năm thành công. Sếp Lý cực kỳ vui vẻ, khác hẳn vẻ bức dọc trước lúc nghỉ Tết. Theo thông lệ, Tổng giám đốc Adam sẽ mời các nhân viên đi ăn vào tuần làm việc đầu tiên, nhưng nghĩ đến cuộc giao lưu Giám đốc Lý sắp xếp tổ chức vào thượng tuần tháng Tư, anh quyết định đến lúc đó sẽ mời mọi người luôn thể.

Đúng như tin tức đã thăm dò, dự án tàu điện ngầm mời thầu lại diễn ra trong tuần làm việc đầu tiên. Từ sớm đã biết đây chỉ là hình thức nên mọi người không bận rộn, khẩn trương như lần trước. Đầu tháng Ba, ủy ban mời thầu gửi thông báo trúng thầu chính thức, ngày ký kết hợp đồng mua bán được quyết định vào thượng tuần tháng tư. Biết được thông tin này, Adam quyết định sẽ đến thành phố G sớm hơn dự kiến, muốn tự mình xem xét các điều khoản trong hợp đồng. Về việc này, sếp Lý và Quách Hà luôn nhất trí cho rằng Adam làm việc vô cùng nghiêm túc, cẩn thận, là một tổng giám đốc tốt, luôn biết cách ủng hộ công việc của cấp dưới. Có lẽ là do suy nghĩ nhiều, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy việc anh yêu cầu đích thân kiểm tra các điều khoản trong hợp đồng, nghiêm túc, cẩn thận là một nguyên nhân, còn một nguyên nhân khác có liên quan đến thái độ kỳ lạ lúc trước của anh. Cô không hề nói cho bất cứ ai suy nghĩ này của mình.

Nhịp sống bình lặng được đẩy nhanh hơn, sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ tan sở. Điềm không giống so với trước đây là, Tết, Thư Hạo Nhiên xuất hiện bên cô ngày càng nhiều, ngoài nhắn tin, gọi điện, gặp mặt, anh ta còn cách vài ngày lại viết cho cô một bức thư như đã hứa. Có chàng trai cứ cách vài ngày lại viết một bức thư tình gây bất ngờ, e rằng chẳng có cô gái nào không cảm thấy vui sướng trong lòng. Bạch Tiểu Thuần không phải không cảm động, nhưng kỳ lạ là cho dù gọi điện hay gặp mặt, có vui vẻ thế nào, chỉ cần nhắc đến việc trở lại như trước kia hay nói về tương lai của hai người, cô lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Vì anh ta giúp đỡ rất nhiều trong dự án tàu điện ngầm, cô vốn không phải người dễ nói thẳng, nói thật, đã nợ anh một ân huệ thì khó có thể thẳng thắn từ chối lòng tốt của anh, chỉ đành

im lặng mỗi khi anh nói đến chuyện tương lai. Hơn nữa, có em gái đến ở cùng, người quen sống một mình như cô cũng thay đổi ít nhiều.

Ngày cuối cùng của tháng ba, Bạch Tiểu Diệp đã tìm được công việc tại một tòa soạn báo khá nổi tiếng của miền Nam. Để tiện cho việc đi làm, cô thuê nhà gần tòa soạn cùng một cô gái khác cũng trúng tuyển cùng đợt với cô.

Dự án tàu điện ngầm thay đổi cục diện, công việc của em gái cũng sắp xếp xong xuôi, hai tảng đá lớn trong lòng Bạch Tiểu Thuần được gỡ bỏ, cô yên tâm chờ đợi Adam đến. Lần này, anh sẽ ở lại thành phố G nửa tháng, cô không thể không tập trung tinh thần hơn mức bình thường.

Tháng Tư hoa nở, đất trời như sáng bừng. Cây cối rợp trời thành phố G, không khí trong lành, mát rượi. Từng đóa hoa tím nở rộ trên cành, buông mình lan tỏa hương thơm. Vô vàn loài hoa cũng đua nhau khoe sắc. Khi nàng gió kiêu diễm lướt qua, những cánh hoa bay phấp phới, xoay vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng chạm đất. Từng cánh hoa chao liệng như chào tạm biệt những bông hoa tươi tắn trên cành. Bước đi trong thành phố như bước vào vương quốc các loài hoa. Từ thành phố Thượng Hải lạnh giá tới đây, bước trong rừng hoa đua nở dưới tiết trời dịu mát, Adam cảm thấy vô cùng phấn chấn, ngay tối hôm đến nơi đã mời mọi người cùng đi ăn tối.

Ba ngày sau, hợp đồng mua bán của dự án tàu điện ngầm chính thức được ký kết, tất cả các điều khoản đã được thông qua sự thẩm định kỹ lưỡng. Bạch Tiểu Thuần cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, giây phút con dấu đỏ chót đóng trên trang giấy, cô thấy Adam ngồi cạnh mình lúc trước còn hết sức căng thẳng, lúc này cơ mặt đã dần ra. Cô cũng giống anh, cảm thấy gánh nặng trong lòng đã được trút bỏ.

Để chúc mừng việc thuận lợi, ngày hôm sau, Adam mời tất cả nhân viên và các kiến trúc sư tới dùng cơm tại Lộc Minh sơn trang. Anh đích thân gọi điện mời ngài Thư Kiến bớt chút thời gian đến tham dự, nhưng ông khéo léo từ chối, cử con trai đến dự thay mình. Bữa tối thịnh soạn kết thúc trong sự vui vẻ của cả chủ lẫn khách, mọi người hẹn gặp lại vào cuộc giao lưu thường niên vài ngày sau đó. Bạch Tiểu Thuần vốn rất vui vẻ, ai ngờ,

tiền khách khứa xong, cùng Adam bước ra ngoài thì phát hiện Thư Hạo Nhiên vẫn đang đứng đó chờ cô.

Trong một tối gió xuân nhẹ nhẹ, mảnh trăng lưỡi liềm in trên nền trời, không khí thoang thoảng mùi thơm nhẹ nhẹ của cỏ cây hoa lá, len lỏi vào tim. Ánh sáng dịu dàng phát ra từ vô số những ngọn đèn lồng khế dập dờn chao liêng, tạo thành vô số những chiếc bóng hắt trên mặt đất. Quảng trường trước dãy núi lúc bình thường xe đồ chật kín, giờ đã về khuya, chỉ còn lại dăm ba chiếc, không gian trở nên rộng lớn vô cùng. Thư Hạo nhiên đứng bên trái cửa ra vào, dựa lưng trên một chiếc Audi màu đen còn khá mới, mặc chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, ngoài khoác bộ com lê màu xám bạc, những màu sắc ôn hòa làm nổi bật khí chất phi phàm của anh. Một vòng sáng nửa hồng nửa sẫm đậu trên vai anh, anh khẽ nhíu mày, thần sắc vẫn ung dung, tự tin. Sếp Lý suốt buổi không uống giọt rượu nào để lái xe đưa Adam về khách sạn, vừa nhìn thấy Hạo Nhiên liền mỉm cười, liếc cô gái xinh đẹp trong bộ quần áo bó eo màu be dài ngang gối bên cạnh mình.

"Tiểu Bạch, Tiểu Thư đang đợi cô kìa."

"Ồ." Không nghĩ anh ấy sẽ đứng chờ mình. Bạch Tiểu Thuần đáp lại một tiếng, mặt bỗng ửng hồng.

"Hay là thế này, cô sang ngồi xe của Tiểu Thư, tôi sẽ đưa boss về khách sạn."

Câu nói này khá đơn giản, cô tin với trình độ tiếng Trung tiến bộ rất nhanh của Adam, anh có thể hiểu được. Nhưng điều khiến cô bất ngờ là, chàng trai tuấn tú trong bộ âu phục màu đen bên cạnh cô không lên tiếng ngay lập tức. Nhìn thấy ba người họ đứng trước cửa ra vào, Thư Hạo Nhiên rào bước đến, chào hỏi từng người rồi mới dùng tiếng Anh nói với Adam: "Adam, có thể để Sherry đi cùng xe với tôi không? Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa cô ấy về đến nhà an toàn."

"Thành thật xin lỗi, vẫn còn một số chi tiết trong dự án tôi và Giám đốc Lý cần phải bàn bạc, không có Sherry bên cạnh, e rằng không thể tiến hành được." Không ngờ câu trả lời của Adam lại là sự từ chối rõ ràng, mạch lạc. Khóe miệng Bạch Tiểu Thuần khẽ nhếch lên rồi chột khựng lại, mùi

bạc hà thoang thoảng xen lẫn mùi rượu trên người anh khiến cô có cảm giác dường như anh đang khéo léo gửi thông điệp đến cô qua đôi mắt màu xanh lam dịu dàng kia, sau đó, anh nói tiếp với thái độ lịch sự. "Tôi cũng rất xin lỗi cô, Sherry, buổi tối lẽ ra là thời gian riêng tư của cô, nhưng công việc gấp quá, mong cô thứ lỗi."

"Không vấn đề gì."

Tuy miệng nói vậy nhưng Bạch Tiểu Thuần không hề nghĩ ra dự án nào mà gấp gáp đến nỗi phải bàn bạc thêm vào buổi tối thế này. Điều lạ nhất là, Adam vốn dĩ không phải là một tổng giám đốc thích chiếm dụng thời gian nghỉ ngơi riêng tư của nhân viên, quả là quá kỳ lạ! Thư Hạo Nhiên vốn chỉ vì khách khí nên mới hỏi như vậy, lúc này sắc mặt bỗng tái đi, giờ đã là tám giờ, về đến khách sạn cũng gần chín giờ, còn bàn luận công việc gì nữa?

Chỉ là cái cơ mà thôi!

Biết rõ Bạch Tiểu Thuần không biết cách từ chối người khác, anh ta mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Vừa ký kết dự án tàu điện ngầm xong đã có ngay một dự án khác phải thức đêm để thảo luận, quý công ty quả là bận rộn, mới đang là đầu năm, không chừng đến cuối năm, công ty sẽ đạt được chỉ tiêu kinh doanh mới đây."

Lôi dự án tàu điện ngầm ra đúng lúc này, ý đồ của Thư Hạo Nhiên đã quá rõ ràng... Không có sự ủng hộ, giúp đỡ từ anh ta và ông bố, cho dù có cơ hội đấu thầu lần thứ hai, kết quả cũng chưa biết được sẽ thế nào. Nếu chuyện nhỏ thế này mà Adam cũng không nể nang, khó tránh khỏi bị người khác nghĩ là qua cầu rút ván. Sếp Lý đứng ngoài sao có thể không hiểu đằng sau việc này là gì, thần sắc ông hơi nhợt đi, những khổ nỗi bị kẹp ở giữa, không biết nên mở lời ra sao. Một bên là tổng giám đốc người nước ngoài luôn tự tin, cương trực, bên kia là công tử của một ngôi sao Bắc Đẩu trong ngành, cũng không thể tùy ý đắc tội. Ông suy nghĩ một lúc rồi khẽ ho, nheo đôi mắt nhỏ màu vàng, không ngừng ra hiệu cho Bạch Tiểu Thuần. Liếc thấy cử chỉ của sếp Lý, Bạch Tiểu Thuần hiểu ông đang ngầm ra hiệu

cho mình chủ động dàn xếp mọi việc cho êm xuôi, nhưng cô thực sự không biết nên dàn xếp thế nào cho phải.

"Nói thật lòng, có thể giành được dự án tàu điện ngầm này, cá nhân tôi cảm thấy rất bất ngờ."

Không đợi cô vắt óc suy nghĩ đưa ra ý kiến, Adam đang đứng chính giữa ánh sáng của ngọn đèn, đã thẳng thắn trả lời. Anh nhìn Thư Hạo Nhiên, trong đôi mắt luôn hiền hòa, thân thiện có vẻ sắc lẹm như loài chim ưng.

"Ý anh là sao?" Trong bầu không khí như có mùi thuốc súng vừa lướt qua, đừng nói là Thư Hạo Nhiên, đến Bạch Tiểu Thuần đang như kiến bò trong chảo và sếp Lý muốn nói mà sợ há miệng mắc quai cũng không hiểu tại sao bỗng nhiên Adam lại buông một câu như vậy... Quả là tương phản với vẻ khoan dung ôn hòa, phong độ ngời ngời thường ngày của anh.

Ai cũng có thể nghe ra đây là một câu chất vấn khá trực tiếp, Adam vẫn mỉm cười, ôn nhu nói: "Nếu Thư Kiến tiên sinh cho rằng câu nói khi này có bất cứ ý mạo phạm nào với Thư Kiến tiên sinh, tôi thực sự lấy làm xin lỗi. Còn ý tôi là gì, tại sao Thư tiên sinh không trực tiếp đi hỏi bố anh để biết rõ hơn?"

"Boss..."

Từ cách gọi Nick đến Thư tiên sinh là một khoảng cách lớn, không cần nói cũng hiểu. Có lẽ nghe ra được ý tứ trong đó, sếp Lý không thể không chen ngang vào một tiếng, nhưng người trước nay chưa bao giờ bị ai phản bác như vỗ vào mặt như Thư Hạo Nhiên lập tức cắt ngang, lạnh lùng hỏi lại: "Nghe ý của ngài Adam thì hình như trong lần gặp mặt với bố tôi hôm đó, ông ấy không hứa sẽ giúp quý công ty giành được dự án tàu điện ngầm sao? Người Trung Quốc có câu, người có ơn với mình thì phải nhớ mãi nghìn năm. Bữa tiệc vừa mới kết thúc, ngài Adam đã không công nhận vai trò quan trọng của bố tôi trong chuyện vừa rồi, thử hỏi, về sau còn ai dám hợp tác cùng ngài và quý công ty nữa đây?"

Thấy bàn tay to bản của sếp Lý đang vỗ vỗ trên lưng, Bạch Tiểu Thuần biết cô không thể tiếp tục im lặng thêm nữa. Cấp dưới đương nhiên

không thể khuyên tổng giám đốc, cô mím mím đôi môi khô nẻ, miễn cưỡng rặn ra một nụ cười, nói khô khốc: "Thực... thực ra Adam không phải có ý đó."

Nhưng trong mắt Thư Hạo Nhiên, câu nói ấy chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa... Rõ ràng anh đang nghĩ cho cô, rõ ràng là vì cô nên mới đi cầu cứu bố mình, thì sao, cô lại lựa chọn bao biện cho một gã tổng giám đốc tư bản không biết điều! Lòng mày nhú chặt, bụng mang một bô lửa, gương mặt Thư Hạo Nhiên lạnh như băng, anh nói tiếng Anh một cách lưu loát: "Buổi tối sau lần gặp mặt ngài Adam trở về, bố tôi đã nói rõ ràng rằng ông đã nghĩ đến phương án thiết kế có thể hoàn thiện thêm và thành ý của ngài Adam nên ông đồng ý ủng hộ việc mời thầu lại lần nữa, ông còn nói sẽ thảo luận với chủ tịch và những người khác trong ủy ban mời thầu. Bây giờ, dự án đã được ký kết, ngài Adam lại nói rất bất ngờ khi giành được nó, điều tôi muốn hỏi là, rốt cuộc ngài Adam không hiểu ý của bố tôi hay cố tình làm vậy?"

Lời đã nói đến mức này, mọi việc tưởng chừng lắng dịu lại bùng lên. Sếp Lý cười gượng gạo, nghi hoặc nhìn Tổng giám đốc, miễn cưỡng nói một câu: "Tiểu Thư, tôi tin Adam tuyệt đối không phải là người vong ơn bội nghĩa, chắc chắn là... trong khi nói chuyện với thầy Thư đã có chút vấn đề nho nhỏ thôi."

"Ý Giám đốc Lý muốn nói, khả năng nói tiếng Anh của bố tôi không đủ để ngài Adam hiểu được sao?"

Truy vấn đến cùng, sự khách khí trước đây đã hoàn toàn biến mất. Bị một hậu bối chỉ đáng tuổi con trai mình chặn họng không hề khách khí, sếp Lý gượng gạo vài giây nhưng không thể bực tức được, chỉ đành cười trừ. Thư Hạo Nhiên trước giờ luôn sùng bái ông bố tài hoa, học vấn uyên thâm của mình, nhưng Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không ngờ anh ta lại có thể không nề nang gì như vậy.

Trong chốc lát không thể hỏi Adam một cách kỹ lưỡng được, cô chịu chặt cặp lông mày lá liễu, bước đến bên cạnh gã đàn ông mặt đang đánh lại như sắt, thấp giọng khuyên giải: "Hôm nay anh sao vậy? Giám đốc Lý trước

giờ luôn ngưỡng mộ tài hoa, học thức của bố anh, sao lại có thể nghĩ trình độ tiếng Anh của ông có vấn đề được chứ? Có thể giành được dự án, Adam luôn cảm kích bố anh hết mức, điều đó có thể nhìn thấy qua việc anh ấy đích thân gọi điện thoại mời ông tới dự tiệc. Giả sử có hiểu lầm gì đó, tôi thay mặt anh ấy xin lỗi. Anh về nhà trước đi, ngày mai chúng ta đi ăn tối rồi nói tiếp, được không?"

Để nhanh chóng kết thúc màn đối đầu căng thẳng này, Bạch Tiểu Thuần chỉ còn cách nói nhỏ nhẹ. Giọng nói dịu dàng và làn gió mát rượi vi vu lướt qua tai, Thư Hạo Nhiên cũng dịu đi phần nào, nhưng trong lòng vẫn như có kim châm... Anh tin rằng, nếu còn như trước đây, cô sẽ đứng chung một chiến tuyến với mình, cho dù phải quay lưng với cả thế giới. Nhưng bây giờ, lời nói của cô lại như ám chỉ anh đang gây rối một cách vô lý. Chẳng qua chỉ là một công việc chết dẫm thôi, mà dùng những lời lẽ như đồ một đứa trẻ ranh để khuyên anh, thậm chí còn chủ động đồng ý tối mai đi ăn cơm. Cố ý hắt tay cô ra, càng nghĩ càng bức, anh cười lạnh lùng, nói với Adam: "Ngài Adam, Sherry nói tiếng Trung, anh có thể hiểu. Cô ấy nói, nếu hôm nay giữa chúng ta có sự hiểu lầm, cô ấy thay mặt anh xin lỗi tôi. Những lần gặp trước, tôi luôn nghĩ ngài Adam có phong độ hào sảng, chuẩn mực, nhưng giờ nghĩ lại, đến lời xin lỗi vẫn phải cần đến cấp dưới nói hộ, cái gọi là ga lăng, cũng chỉ đến thế mà thôi. Sherry là nhân viên của quý công ty, điều đó không sai, nhưng tôi nghĩ công việc của cô ấy không bao gồm việc phải đứng ra chịu trách nhiệm cho lỗi của tổng giám đốc."

Nhận ra nét tức giận vừa vụt qua trong mắt Adam, Bạch Tiểu Thuần bỗng cảm thấy bất an, buột miệng nói: "Anh nói gì vậy?"

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, sếp Lý càng thêm lo lắng. Thư Hạo Nhiên nói quá nhanh, ông gần như chỉ nghe được vài từ.

"Thư Kiến tiên sinh thực sự nói với anh rằng ông ấy đồng ý giúp chúng tôi giành được dự án tàu điện ngầm ư?"

Khuôn mặt sắc cạnh sáng ngời, dưới ánh đèn càng thêm rạng rỡ, Adam không hề tỏ thái độ tức giận, duy chỉ có đôi mắt màu xanh lam đánh lại, sắc lẹm.

"Anh vẫn còn hoài nghi điều gì?"

Lại là một câu hỏi phản vấn, nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh mình lo lắng, bất an nhưng đôi mắt vẫn nhìn chàng trai kia không rời, Thư Hạo Nhiên tức đến mức muốn đánh nhau. Adam khẽ nhíu đôi mày, im lặng vài giây, sau đó nhẹ nhàng tiếp lời: "Sherry, làm phiền khoảng thời gian cá nhân của cô quá thực rất không phải. Nếu Thư tiên sinh đã có ý chờ, vậy cô hãy tự quyết định."

Cảm giác ba cặp mắt đang dán chặt vào mình, Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, lòng rối bời. Đã làm việc khá lâu với Adam, cô lấy đầu mình ra mà đảm bảo anh không phải là chàng trai ích kỉ, nhỏ nhen, hành động tối nay chắc chắn là có nguyên do. Nhưng Thư Hạo Nhiên cũng không sai, làm ơn mắc oán, tức giận cũng là chuyện thường tình. Không biết vì sao mỗi lần rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, cô đều phải lựa chọn. Bạch Tiểu Thuần thấy bất an, cắn cắn môi, len lén nhìn người lãnh đạo kinh nghiệm đầy mình của mình. Đúng như những ngày trước Thư Hạo Nhiên đã nói, sếp Lý quả là một người lươn lẹo hơn cả lươn. Tả hữu đều không thể đắc tội, ông đương nhiên sẽ không ra mặt, lờ đi như không nhìn thấy cấp dưới đang cầu cứu. Thấy người duy nhất có thể hy vọng được lại tỏ vẻ không liên quan, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình đúng là khổ hết chỗ nói. Trong lúc đang trầm ngâm, than vãn, bàn tay trái của cô bỗng nhiên có cảm giác âm ấm. Cúi đầu nhìn, thì ra là Thư Hạo Nhiên đang nắm tay cô, chẳng nói chẳng rằng, kéo cô tiến về phía chiếc Audi. Đi theo cũng không được, giằng ra cũng chẳng xong, cô chỉ còn cách vừa tiến về phía trước vừa ngoái lại phía sau.

Có lẽ do khoảng cách khá xa, ánh sáng trở nên mờ ảo, cô thấy Adam khẽ nhíu môi, dáng vẻ nghiêm túc, nhíu chặt đôi mày, giống một thiếu niên đang cố ra dáng người lớn. Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến điều này không chỉ một lần, nếu cô không biết ngoại ngữ mà ra nước ngoài, chắc chắn còn đáng thương hơn Adam. Cô nghĩ lại, kể từ khi anh lên nhậm chức đến nay, mỗi lần cần nói chuyện với ai đều phải dựa vào cô, trong lòng bỗng mềm đi, cô bước chậm, cố gắng giữ bàn tay rộng lớn đang kéo mình lại, nói: "Xin lỗi, Hạo Nhiên, tối nay tôi không thể đi cùng anh. Anh ấy là tổng giám

đốc của tôi, lại không biết nhiều tiếng Trung, để anh ấy ở lại một mình không hay lắm. Đâu phải ngay ngày mai tôi có thể xin nghỉ việc, tôi không muốn để mọi người trong công ty nói ra nói vào..."

"Chẳng phải chỉ là một công việc thôi sao, có gì mà khó tìm đến thế? Tiểu Diệp..."

"Tiểu Diệp?" Anh ta tức quá nên mất tỉnh táo rồi sao, tự nhiên nhắc đến người chẳng liên quan đến việc này làm gì?

"Tiểu Diệp đã tìm được việc rồi, không cần dựa vào em nữa." Thư Hạo Nhiên hít một hơi thật sâu, năm ngón tay đan chặt hơn, không hiểu vì sao, một người trước giờ luôn tự tin như anh giờ chỉ cảm thấy mông lung, mờ mịt, hơn nữa, cảm giác không chắc chắn ấy lại đến từ một người mà trước giờ anh luôn tin tưởng. "Vì thế, mất việc cũng không sao, cũng chẳng phải quyền cao chức trọng gì, lúc nào em cũng có thể tìm được một công việc tốt hơn!"

Lại thêm một lần ngạc nhiên. Bạch Tiểu Thuần chớp chớp mắt, những việc không ngờ tới quả thực quá nhiều, cô mình không tiếp nhận kịp. Trong mắt một người từ nhỏ đến lớn muốn gió có gió, muốn mưa có mưa như Thư Hạo Nhiên, công việc cô đang làm chẳng đáng để mắt tới chẳng? Người luôn miệng nói cô quay lại đã như thế này thì ông bố quyền cao chức trọng của anh ta sẽ như thế nào?

Nếu yêu, đầu tiên phải tôn trọng.

Lời căn dặn của mẹ lại vang bên tai, cô cười nhạt, lạnh lùng giăng năm ngón tay bị nắm chặt ra.

"Tôi tạm thời không có ý định tìm việc khác."

"Anh..." Biết đã lỡ lời, Thư Hạo Nhiên dịu giọng. "Xin lỗi, Tiểu Bạch, em biết là anh không có ý coi thường công việc của em."

"Công việc vốn dĩ rất bình thường, không có gì mà coi thường với không coi thường."

Sự động lòng trong suốt những ngày qua giống như dòng nước xối xả chảy xuống vực sâu không đáy, cô cười lớn, vẻ mặt bình thản. Đối diện với

điều cười xa cách của cô, người vì nóng giận mà lỡ lời nhất thời không tìm được cách để đáp lại. Sau giây phút im lặng, Bạch Tiểu Thuần xoay người. Khoảng đất trống phủ đầy sương mờ tạo nên một cảm giác không chân thực, vừa bước được vài bước, sau lưng đã vọng đến giọng nói tức giận nửa ngờ ngàng của Thư Hạo Nhiên: "Bạch Tiểu Thuần!"

"Anh về nhà đi, lái xe cẩn thận."

Chương 7

Muốn hát cho em nghe về anh,

nhân lúc chúng mình đang thời niên thiếu

Khẽ quay người, lời nói dần tan biến trong cơn gió và ánh sáng của những ngọn đèn.

Nhìn Bạch Tiểu Thuần đang đi về phía này, sếp Lý cảm thấy mọi việc đang xoay chuyển theo chiều hướng hết sức kỳ lạ và không thể hồi chuyển. Là một người rất giỏi nghe nhạc hiệu đoán chương trình, ông lập tức dùng vốn tiếng Anh ít ỏi của mình nói với Adam đã khá muộn rồi, nên nhanh chóng ra xe trở về thành phố. Adam gật gật đầu, bước lên phía trước, đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần, khẽ mỉm cười, ánh mắt lại trong trẻo như thường. Ánh sáng từ những ngọn đèn lồng duyên dáng khi mờ khi tỏ, chiếc Passat nhanh như điện, lập tức hòa vào sắc đêm.

Ba người, ba dòng suy nghĩ, suốt chặng đường không ai nói câu nào.

Về đến khách sạn Westin là chín giờ mười phút, Adam hình như không có ý định giải thích, nhẹ nhàng chào tạm biệt. Mặt sàn sáng loáng phản chiếu chiếc bóng xiêu vẹo của ba người, nghe sếp Lý nói “good night”, Bạch Tiểu Thuần không kìm được nữa, bất ngờ hỏi: “Adam, nếu không liên quan đến bí mật làm ăn, anh có thể cho tôi biết hôm anh và Thư Kiến gặp mặt, rốt cuộc hai người đã nói chuyện gì không?”

“Tiểu Bạch...” sếp Lý khẽ nhắc, thực ra ông cũng rất tò mò, chỉ có điều không muốn biểu lộ mà thôi.

“Xin lỗi, sự việc hôm nay, tôi cũng có một phần trách nhiệm.”

Ánh đèn chiếu rọi, mùi hương thoang thoảng bay. Chiếc đèn thủy tinh mang phong cách châu Âu nhiều tầng tinh xảo lung linh, vài nhành hoa thiên điều[1] nở r trong những chiếc chậu sứ tinh tế. Adam đứng bên cạnh, đưa tay nói lỏng chiếc cà vạt có hoa văn hình quả trám, trong đôi mắt tinh nhanh hiện rõ vẻ nóng ruột hiềm có. Giọng nói của anh vẫn ôn hòa nhưng câu trả lời không nhằm vào câu hỏi.

[1] Thiên điều: là một loại cây thân thảo, có nguồn gốc từ các nước miền Nam châu Phi và châu Mỹ nhiệt đới. Hoa bao gồm ba lá đài màu da cam rực rỡ, ba cánh hoa màu lam ánh tím. Tròng hoa màu lam sẫm, nhụy hoa trắng. Hai trong số ba cánh hoa hợp lại thành tuyến mật hình mũi tên.

Động tác nói lỏng cà vạt tuy không làm mất vẻ phong độ vốn có nhưng ít nhất cũng nói lên rằng lúc này anh không bình tĩnh như mọi khi, hơn nữa, câu đầu tiên anh nói là “xin lỗi”. Bạch Tiểu Thuần cảm thấy xấu hổ, không thể hỏi đến cùng, miễn cưỡng nở một nụ cười rồi im lặng. Chào tạm biệt một lần nữa, cô và sếp Lý cùng xoay người bước đi. Khi họ bước qua bồn hoa lớn nằm giữa đại sảnh khách sạn, Adam bỗng nhiên đuổi theo. Thân sắc lộ ra vài phần mệt mỏi, anh miễn cưỡng mỉm cười, hàng mi rậm rũ xuống, tạo thành hai chiếc bóng đen sẫm trên khuôn mặt trắng sáng.

“Những lời Thư Kiến tiên sinh nói với tôi không phải bí mật nghề nghiệp gì, chỉ có điều, có những lời không nói ra sẽ tốt hơn cho mọi người.”

“Boss không muốn nói thì không cần nói, không sao cả, nhưng chắc hẳn Tiểu Thư sẽ có lời ra lời vào về chuyện tối nay.”

Bạch Tiểu Thuần chỉ muốn bù đắp lại những mất mát đã qua, chưa bao giờ nghĩ đến mọi việc sẽ trở nên phức tạp nhường này, cô lựa chọn từ ngữ cẩn thận, dịch lại những lời của sếp Lý, bỗng nhìn thấy sắc mặt Adam khẽ khựng lại, trả lời với giọng nghiêm túc: “Đúng, mỗi người trong công ty, bao gồm cả tôi, đều hiểu rất rõ khi làm dự án đa phần đều phải dựa vào xây dựng các mối quan hệ, những thứ này không phải là không thể chấp nhận, nhưng nếu việc thành công của dự án lại phải xây dựng trên một giao dịch

hoàn toàn không có chút liên quan gì thì vô cùng xin lỗi, tôi không thể chấp nhận được điều đó, vả lại, nguyên tắc của tôi nói với tôi rằng, ở bất cứ thời điểm nào, tôi không có bất cứ quyền gì đem việc của người khác ra để giao dịch bất cứ thứ gì. Tôi nguyện chấp nhận bỏ ra nhiều công sức hơn để hoàn thành công việc của mình. Những chuyện làm ăn nhờ vào mối quan hệ không thể gọi là làm ăn đúng đắn, tôi sẽ không vui mừng vì đạt được, càng không vì mất đi mà tiếc nuối.

Anh nói nhanh gấp mấy lần so với bình thường, Bạch Tiểu Thuần phải căng tai nghe mới có thể nắm bắt được trọn vẹn. Thông thường, người ta vô tình nói nhanh hơn là do đang vội, hoặc không giấu nổi sự bối rối trong lòng. Adam rõ ràng thuộc trường hợp thứ hai. Chắc chắn anh cũng nhận ra những lời vừa nói cho dù là từ ngữ hay điệu bộ cũng đều không giống với ngày thường, liền xoay người, bước về phía thang máy, chỉ buông lại một câu “see you” vội vã. Thân hình cao lớn bước vội trong ánh sáng của những ngọn đèn rồi nhanh như cắt, biến mất sau một góc tường.

Sếp Lý thấy anh đã đi khuất, nheo nheo mắt, theo thói quen, rút từ trong túi áo ra một điều thuốc thơm, nửa hồi thúc, nửa nghi hoặc nói: “Những lời này... chẳng phải lúc nào cậu ta cũng thích nói thẳng sao? Hôm nay nói tới nói lui chẳng đâu vào đâu. Mà kể cũng lạ, cậu ta nói rõ là không thể chấp nhận giao dịch. Nếu cậu ta không thể chấp nhận, tại sao dự án tàu điện ngầm vẫn về tay chúng ta? Lẽ nào là do Thư Kiến nhất quyết đề nghị nên cậu ta mới miễn cưỡng chấp nhận, nhưng thật ra trong lòng không hề thấy thoải mái? Tiểu Bạch, cô tiếp xúc với cậu ta nhiều nhất, cô thử phân tích xem, rốt cuộc là ý gì?”

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào. Một người dày dạn kinh nghiệm như sếp Lý còn không hiểu, sao cô có thể hiểu nổi đây? Nhưng cô cảm thấy những điều ông nói rất có lý... Trong cuộc gặp mặt giữa Thư Kiến và Adam nhất định đã nhắc đến một giao dịch gì đó. Giao dịch ấy rốt cuộc có đạt được hay không, không ai biết nhưng cô không đồng ý với cách nói miễn cưỡng chấp nhận nhưng trong lòng không vui của sếp Lý, mà cô thiên về ý không đạt được. Một buổi tối đáng lẽ rất vui vẻ cuối cùng trở thành như vậy, chưa bao giờ thấy Adam nêu rõ lập trường một

cách khó từ chối như hôm nay, ngoài ngạc nhiên, Bạch Tiểu Thuần còn có vài phần ưu tư.

Ngày hôm sau, không có lịch làm việc nhưng Adam vẫn đến văn phòng đúng giờ, sự ôn hòa, nho nhã trở lại trên khuôn mặt, anh điềm đạm chào hỏi từng nhân viên, nụ cười tươi rói như ánh mặt trời, dường như sự không nhượng bộ trong cuộc gặp mặt tối qua với Thư Hạo Nhiên và việc luôn miệng xin lỗi cô và sếp Lý chỉ là một giấc mơ không chân thực. Sếp Lý thấy vậy, gọi ngay cô vào văn phòng nhắc nhở không nên hỏi thêm nữa, cô đương nhiên ngoan ngoãn gật đầu, chỉ có điều, không hỏi han, không nghe ngóng, liệu thực sự có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra không? Có lẽ Adam và sếp Lý có thể, cô cũng miễn cưỡng có thể, nhưng người nào đó thì hoàn toàn không thể.

Liên tiếp ba ngày sau đó, Thư Hạo Nhiên hoàn toàn không hồi đáp những liên lạc của cô. Cô biết, nguyên do khiến anh ta bức tức là vì tối hôm đấy cô chọn đứng về phía Adam... Nhưng tình hình khi ấy có thể có sự lựa chọn nào khác sao? Quan trọng là cho dù Thư Hạo Nhiên bỗng trở nên chu đáo, dịu dàng thì bản tính kiêu ngạo đã ăn sâu vào xương cốt anh ta vẫn có hữu, không hề giảm bớt. Chính vì thế, đương nhiên anh ta cho rằng tối đó, cô nên theo anh ta, chẳng qua đó chỉ là một công việc bình thường, đủ nuôi sống bản thân và chẳng có tiền đồ gì thôi mà. Nghĩ đến đây, cô bất giác ngược nhìn bầu trời xanh ngắt như đang cuộn lại, hàng lông mi dài nhỏ khẽ uốn thành một hình vòng cung, thấm đẫm nét u sầu.

Doanh nhân thành đạt người Hồng Kông – Lương Hán Sinh đến thành phố G, Adam đi gặp ông ta một mình, cô được dịp nhẹ nhàng sung sướng, Quách Hà bèn rủ cô đi ăn lẩu. Khổ nỗi người hễ nhẹ nhõm, tránh không khỏi trong lòng dao động, suy nghĩ linh tinh. Ngày xuân ấm áp, những góc từng bên đường cành lá sum sê, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi, rơi trên mặt đất tạo thành tia nắng với đủ hình dạng và màu sắc rực rỡ. Bước vào Little Sheep, chọn món xong đâu đấy, trên khuôn mặt phúc hậu của Quách Hà hiện lên sự cảm kích từ tận đáy lòng.

“Tiểu Bạch, cảm ơn em!”

“Em có làm gì đâu...”

“Trong lòng mọi người đều rõ, nếu không phải có em thì Thư Hạo Nhiên cho dù biết có cơ hội xoay chuyển cũng không dễ dàng nói ra như vậy. Bên Jarry cũng đã tốn không ít cho bên ủy ban mời thầu.”

Jarry cũng đến từ nước Mỹ, luôn là đối thủ cạnh tranh hàng đầu của công ty cô. Mỗi khi có dự án mời thầu, hai công ty đương nhiên sẽ vào thế dê đen và dê trắng, so sánh với vị trí đầu thầu của Good, cái giá mà Jarry đưa ra luôn chiếm ưu thế, thắng nhiều hơn bại. Biết rõ dự án tàu điện ngầm có ảnh hưởng rất lớn đến việc hoàn thành nhiệm vụ năm và thu nhập của Quách Hà, Bạch Tiểu Thuần chỉ khẽ mỉm cười, không muốn nói nhiều.

Món lẩu thập cẩm thơm ngon, hấp dẫn được mang lên, vô cùng bắt mắt. Thấy Quách Hà định cho rau xanh vào nồi lẩu, cô vội ngăn lại: “Đừng cho rau vào trước, ăn lẩu phải ăn từ từ, kéo dài thời gian, một lượt thịt rồi một lượt rau, ít nhất phải được ba lượt mới được.”

“Em đúng là chỉ biết ăn thôi.” Quách Hà mỉm cười, đôi mắt phảng phất nét buồn khẽ cong lên.

“Ăn được là tiên mà.”

Nồi lẩu nóng hơi xua tan áp lực u ám đè nặng trong lòng, với Bạch Tiểu Thuần, thích ăn cay chỉ là một phần, thực ra cô thích cảm giác trong bụng ấm nóng khi ăn lẩu...

Dạ dày gần tim thế cơ mà, không phải sao?

“Em biết không, chàng Adam thích ăn nhất là món ăn Tứ Xuyên và Hồ Nam, đặc biệt là món lẩu.”

“Cái này thì em chưa hỏi bao giờ, không ngờ khẩu vị của anh ấy cũng nặng nhĩ?”

Bạch Tiểu Thuần đang nhúng một lát cá mỏng tiện miệng tiếp lời, nói xong mới để ý thấy Quách Hà đang tủm tỉm cười, ánh mắt như có vài điều muốn nói nhưng lại thôi. Bóng tối dần bao trùm bốn phía, những ngọn đèn đường cao vợi phía ngoài cửa sổ lần lượt tỏa sáng. Nồi nước dùng không

ngừng bốc lên những cuộn khói mờ ảo, ánh sáng hắt vào đó bỗng trở nên sáng bừng, một bên là màu đỏ bắt mắt, một bên là màu trắng như bầu sữa.

Chiếc đĩa đưa lên nửa chừng bỗng khựng lại, cô nhướn mày, giả bộ tức tối: “Chị định nói gì hả? Em cứ nghĩ, chị với em lúc nào cũng có thể nói với nhau mọi chuyện cơ đấy!”

Trình độ ăn cay của Quách Hà hiển nhiên đã thua xa ai đó sinh ra và lớn lên ngay trên mảnh đất Tứ Xuyên, gấp một miếng thịt bò trong nồi nước dùng, chị mím môi thôi, như đang suy nghĩ xem có nên nói hay không. Một lúc sau, chị ngẩng lên, cẩn thận nhìn ngó bốn phía rồi mới nhỏ giọng nói tiếp: “Buổi chiều, chàng Adam gọi chị vào phòng họp, nói chuyện khoảng gần một tiếng, em biết trước khi rời đi, anh ấy đã dặn dò chị câu gì không?”

“Cho em xin, câu hỏi này chẳng khác nào mò kim đáy bể.” Tro bỗng như có vật gì đó rơi tòm một tiếng, chiều nay Bạch Tiểu Thuần không có mặt tại văn phòng, cô ra về tỉnh bơ. “Em sao mà biết được hai người đã nói những gì.”

“Lời cuối cùng anh ấy nói, hy vọng những gì hôm nay bọn chị nói chỉ có anh ấy và chị biết thôi, tốt nhất là không nên nói cho người khác biết, đặc biệt... là em.”

“Em?”

Cầm suýt chút nữa rơi tòm xuống bát, cô vô cùng kinh ngạc, hai đồng tử đen láy mở to hết cỡ.

“Hai người đã nói chuyện gì thế, sao lại liên quan đến em?” Sau buổi tối ở Lộc Minh sơn trang hôm ấy, Adam và cô gần như không có lúc nào ở cạnh nhau mà chỉ có hai người, thỉnh thoảng có mười mười lăm phút, anh cố ý coi như không có chuyện gì xảy ra, sếp Lý cũng đã căn dặn cô từ trước nên đương nhiên cô không nhắc lại chuyện cũ. Vốn dĩ cô muốn đi gặp Thư Hạo Nhiên, ít nhất cũng biết được anh ta nghĩ gì, nhưng anh ta gần như cắt đứt liên lạc nên cô đành bỏ cuộc. Adam không nói điều bí mật với sếp Lý, mà lại đi nói với Quách Hà, chẳng phải rất kỳ lạ sao? Dấu chấm hỏi hiện lên trên khuôn mặt, cô đặt đĩa xuống.

“Chắc anh ấy không than phiền với chị rằng em làm việc không đủ chuyên nghiệp đây chứ? Nếu đúng như thế, chị đừng nói ra, để em đỡ cảm thấy bối rối trong lòng.”

“Không phải, thực ra không hề trực tiếp nói đến em.”

“Hà?” Mãi ngẫm nghĩ, đang hít hà mùi hương nồng lẫu, cô cong môi. “Không thể nói cho em, trừ phi là chuyện bí mật trong lãnh đạo công ty?”

“Đoán đi đâu thế, chuyện bí mật trong lãnh đạo công ty mà anh ấy nói cho chị đầu tiên sao?” Quách Hà với tay, gõ lên đầu cô, nói với giọng hết sức nuông chiều. “Bọn chị đã nói đến dự án tàu điện ngầm.”

Những lời này không nói ra sẽ tốt hơn cho mọi người. Câu nói hôm ấy tại đại sảnh khách sạn Westin bỗng nhiên vọng về, trái tim cô bất giác loạn nhịp. Lẽ nào giữa anh và Thư Kiến còn có một giao dịch

“Nếu anh ấy đã đề nghị chị đừng nói ra, sao chị còn nói với em? Yêu cầu của công ty chị đâu phải không biết, lén lút bàn luận việc lương bổng, đãi ngộ còn bị quở trách, huống hồ anh ấy còn...”

“Chị lúc đầu cũng không định nói nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này dường như không đơn giản như vậy.”

Chiếc áo sơ mi nữ bó eo thêu ren màu trắng khiến khuôn mặt có nét vàng vọt và xương xương của Quách Hà trở nên xinh đẹp hơn phần nào, cầm cốc sữa đậu nành lên, đặt chiếc đĩa dài màu nâu gụ xuống, chị quay sang phải, nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt dài một mí nheo lại. “Chàng Adam nói, anh ấy cảm thấy vô cùng bất ngờ khi giành được dự án tàu điện ngầm, vì thế mới không yên tâm nên đích thân bay qua đây tự mình xem xét các điều khoản. Anh ấy nhắc đi nhắc lại rằng, sau này, dự án có bất cứ tiến triển nào, ví dụ như thanh toán, gửi hàng, hoặc xảy ra bất cứ vấn đề gì, hy vọng chị sẽ đích thân xử lý, báo cáo trực tiếp cho anh ấy, nếu khi dự án chưa kết thúc mà chị có việc phải rời đi, dự án cũng chỉ có thể giao cho người khác tiếp tục theo sát, tuyệt đối không được là em.”

Số nhân viên trong công ty tại thành phố G khá khiêm tốn, nếu bên kinh doanh quá bận rộn, họ sẽ nhờ Bạch Tiểu Thuần giúp đỡ một số việc, ví

dụ như báo giá, giám sát việc xuất hàng, v.v... Adam chắc chắn hiểu rõ trước đây đã từng có những việc như vậy nên mới nói những lời này.

Nhưng tại sao chứ?

Ngoại trừ vấn đề lợi nhuận cụ thể của công ty là bí mật ra, các điều khoản lớn nhỏ trong dự án cô đã từng xem qua, nếu muốn giấu, chẳng phải đã quá muộn rồi sao?

“Anh ấy...” Bạch Tiểu Thuần nhú chặt đôi lông mày lá liễu, cắn môi nói. “Có nói với chị việc gặp mặt giữa anh ấy và Thư Kiến không?”

“Không.” Quách Hà thu lại ánh mắt xa xăm, nhẹ giọng nói tiếp: “Chị biết, Thư Kiến thanh danh lẫy lừng chính là bố của Thư Hạo Nhiên, qua những gì em nói trước đây, chắc hẳn Thư Hạo Nhiên đã ra sức cầu xin Thư Kiến giành lại dự án cho chúng ta. Nếu Thư Hạo Nhiên muốn với em, chắc chắn sẽ làm hết sức mình. Kỳ lạ ở chỗ Adam biết rõ những điều này, tại sao sau khi xảy ra mọi chuyện lại muốn em không tham gia vào dự án? Sợ em cướp công sao? Phỏng đoán này không hợp lý, em làm bên bộ phận khác, chẳng xung đột lợi ích gì với bên kinh doanh, công của sếp Lý càng không phải em muốn cướp là được, hơn nữa, từ trước tới nay Adam không phải là người nhỏ nhen, hẹp hòi. Sếp Lý đã nói riêng với chị, buổi tối hôm ở Lộc Minh, Thư Hạo Nhiên đã có ý đợi em, Adam lại không để em đi, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một khả năng...”

Quách Hà là nhân viên được tuyển dụng trong lứa đầu tiên sếp Lý trừ bị cho công ty ở thành phố G, vì Quách Hà vốn thông minh nên ông luôn ưu ái chị hơn những nhân viên khác. Ông có thể kể chuyện xảy ra ở nhà hàng Lộc Minh cho chị nghe, Bạch Tiểu Thuần không lấy làm ngạc nhiên. Nhưng lúc này Quách Hà nói năng nhỏ nhẹ, lại như có điều gì đang suy nghĩ, khiến vô số những sợi dây đàn trong lòng Bạch Tiểu Thuần rung lên... Một cảm giác không rõ ràng dấy lên, nhưng cô không dám làm rõ, càng không dám hỏi rõ ngọn ngành.

“Cái... gì?” Giọng nói của cô líu ríu, lộ rõ tâm tư trong lòng, đôi má bất giác trở nên ửng đỏ.

“Anh ta có cảm tình với em, hơn nữa, còn là một cảm tình khá sâu sắc.”

“Sao có thể thế được?”

Tơ lòng rung lên bần bật trong thoáng chốc, dường như còn lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo như băng tuyết. Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc kêu lên, vô số chi tiết hỗn loạn ủa vào đầu như dòng thác mãnh liệt: “Ý chị là anh ấy có cảm tình với em, cô ý dùng công việc để ngăn em tiếp xúc với Thư Hạo Nhiên? Không thể nào, anh ấy không phải người như vậy!”

“Đây chính là phản ứng đầu tiên của em sao?”

Gắp vài cọng giá đỗ đã nhúng kĩ cho vào miệng nhai, Quách Hà mỉm cười, có chút tỉnh táo và trêu đùa của người ngoài cuộc.

“Em cũng nói anh ấy không phải là người nhỏ nhen...”

phải là người chưa từng yêu, Bạch Tiểu Thuần sao có thể không hiểu, câu phản bác đầu tiên không phải là để giải thích tại sao là không thể, mà chỉ đơn giản là tin tưởng nhân cách của anh ấy, là hấp tấp mà lỡ miệng nói ra sự thật. Cầm lấy lon Vương Lão Cát [2] uống lấy uống để một hơi, điều hòa lại nhịp tim bất ngờ đập nhanh quá mức quy định, cô vội vã làm ra vẻ vô tội. “Lần đầu gặp anh ấy, em đã bị mất mặt như thế, sao có thể có cảm tình được? Hơn nữa, với điều kiện của anh ấy, muốn tìm cô gái thế nào chẳng được, sao anh ấy có thể có cảm tình với một con bé bình thường như em chứ? Còn nữa, Thượng Hải và thành phố G xa nhau như vậy, chưa nói đến việc anh ấy không chấp nhận việc yêu xa, em cũng không thể chấp nhận điều đó.”

[2] Vương Lão Cát: một loại đồ uống giải nhiệt của Trung Quốc, thành phần gồm: tiên thảo, đàn hoa, hoa cúc, kim ngân hoa, hạ khô thảo, cam thảo.

Càng nói càng rối, cô bất ngờ vồ vào cạnh bàn, nói chắc chắn: “Nói chung, anh ấy không thể có tình cảm nam nữ với em được, cho dù có tình cảm, cũng là vì thấy em làm việc chăm chỉ thôi.”

“Ok, phán đoán của chị có thể sai, còn sếp Lý thì sao? Em và chị đều biết, ánh mắt của ông ấy thâm sâu thế nào, chẳng khác mấy so với đồng ốt

trong nồi lẩu này.”

“Ông ấy?”

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc tới nỗi miệng há hốc, sếp Lý cũng cảm thấy chàng Adam có cảm tình với mình? Cô thường ngày vẫn hay ăn cay, không hiểu vì sao giờ bỗng nhiên cảm thấy toàn thân rần rần ngứa ngáy. Đôi mắt xanh trong vắt, dịu dàng như thủy tinh hiện lên trong tâm trí, bụng bỗng nhiên ầm ập lạ thường. Cô nhớ nụ cười ầm ập như ánh mặt trời của anh vào đúng thời khắc quan trọng này, thật tội lỗi!

Đôi má đỏ ửng như đánh phấn bỗng phủ thêm một lớp đỏ hồng nữa, cô cuống quýt lắp liếm, vội vàng tìm cách đáp lại: “Sếp Lý suốt ngày buôn linh tinh, hôm nay hỏi người này đã có bạn gái chưa, ngày mai hỏi bạn trai thế nào, lời của ông ấy sao có thể tính được? Adam là tổng giám đốc của chúng ta, em tuyệt đối không dám trêu cao. Hơn nữa, người ta là người Mỹ, chẳng có gì chắc chắn, em không muốn tìm một anh chàng ngoại quốc, càng không muốn ra nước ngoài. Nếu muốn ra nước ngoài, năm ấy... Quan trọng nhất là, anh ấy không biết tiếng Trung, hoàn toàn không thể giao tiếp được, nói gì đến có cảm tình? Chẳng lẽ chị hy vọng tìm một người đến câu “Anh yêu em” bằng tiếng Trung cũng không biết nói, chỉ suốt ngày “I love you” sao? Thôi đừng, ba từ ấy, nghe tiếng Trung vẫn là thích nhất.”

“Hình như chị chỉ mới nói anh ấy có cảm tình với em, sao em đã nghĩ đến “I love you” hả? Câu có tật giat mình có nghĩa là gì, chắc không cần phải giải thích nữa chứ!”

“Chỉ biết ức hiếp em thôi! Chị có thể từ bi một chút được không? Đừng đùa nữa, em không nuốt nổi đâu.”

Cầm đôi đũa đã lạnh ngắt từ lâu, Bạch Tiểu Thuần chỉ muốn chạy trốn khỏi sự khó xử, cầm đũa vào nồi lẩu, gắp mấy miếng đậu đã chín. Không biết có phải do cho quá nhiều ớt với hạt tiêu không, một lúc sau, hai má Bạch Tiểu Thuần như vàng mặt trời đẹp tươi chói lóa. Ăn xong, hai người khoác tay nhau bước ra con phố nhộn nhịp, huyên náo, trong không khí vẫn còn phảng phất hương vị nồi lẩu.

Một đêm gió xuân mơn man thổi, thỉnh thoảng có vài cánh hoa dập dờn trong gió như những cánh bướm bay lượn giữa không trung. Hai người men theo con phố, ngó ngang ngó dọc các cửa hàng một lúc, rồi cùng dừng ở trạm chờ xe bus. Đường sá đông như mắc cửi, người qua người lại như nêm, các loại âm thanh náo nhiệt, tạo nên cảm giác vô cùng ngọt ngào. Bạch Tiểu Thuần nhấp nhòm chờ xe đến, bên tai bỗng vang lên câu nói: “Nói nghiêm túc, Adam hợp với em hơn Thư Hạo Nhiên.”

“Sao lại nhắc đến chuyện này rồi, cẩn thận em không chơi với chị nữa đâu.”

“Chị biết em và Thư Hạo Nhiên quen nhau từ hồi năm nhất, em mơn mõi chờ đợi cậu ta bao nhiêu năm, tình cảm đó không dễ gì vứt bỏ. Cậu ta cho dù là bề ngoài, học thức, gia đình đều hoàn hảo, chỉ có điều, em đã bao giờ nghĩ, cậu ta chỉ hơn em một tuổi, chưa đủ chín chắn. Nói một cách nghiêm túc, đưa tay lên ngực mà tự hỏi một câu, em và cậu ta ở cạnh nhau, là em nghe theo cậu ta nhiều hay cậu ta bao dung em nhiều? Có thể em sẽ nói với chị, Adam cũng đâu có nhiều tuổi, mới có hai mươi tám, không sai, anh ấy quả thực không lớn hơn là mấy, nhưng ở tuổi này đã có thể gánh vác với giá trị kinh doanh gần một tỉ đồng, năng lực và sự nhẫn nại của anh ấy không phải người bình thường nào cũng có thể so sánh. Em tiếp xúc với anh ấy nhiều nhất, chắc rõ về tí cách của anh ấy rồi chứ...”

“Chị và chồng...”

Quách Hà mím môi mỉm cười, đưa ngón tay trở ngăn đôi môi nhỏ nhắn đang định cãi lại, dịu dàng nói: “Nghe chị nói hết đã. Thực ra, cuộc giao lưu thường niên cuối tuần này là một cơ hội không tồi để làm rõ thực ra Adam có cảm tình với em không.”

“Ồ...”

“Hôm đó, em ăn diện một chút, dù sao cũng phải ở đó vài ngày, có nhiều cơ hội. Xe đến rồi, chị về trước, em cứ nghĩ đi nhé!”

Quách Hà nhẹ nhàng nhảy lên xe tuyến 12 vừa đỗ lại, nhìn chiếc xe dần chuyển bánh đi xa, chỉ còn lại một mình, khóe môi cô khẽ lay động... Thư Hạo Nhiên, Adam, Bạch Tiểu Thuần, ba người tạo thành mối quan hệ

tam giác, Nguyệt Lão phải chẳng lười nhác ngủ quên ở đâu đó rồi? Nhưng có tin hay không và có nghĩ hay không trước giờ luôn là hai chuyện chẳng liên quan đến nhau. Cho dù, Quách Hà không nhắc lại nữa, trong lòng Bạch Tiểu Thuần vẫn không ngừng nghĩ đến những lời chị nói trước khi lên xe, dẫn đến việc mấy lần ra ngoài gặp khách hàng, cô đã phiên dịch nhầm. Adam vốn chu đáo, liên quan tâm hỏi han có phải cô không được khỏe hay là có tâm sự gì, kết quả là cô chột dạ, mặt đỏ bừng, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thẳm, trong vắt của anh như trước đây. Cô thầm xỉ vả bản thân đâu có làm chuyện gì tội lỗi mà phải như thế, nhưng càng xỉ vả càng sai, đến mức Adam cho rằng cô đã làm việc quá sức nên kết thúc sớm cuộc gặp mặt và yêu cầu cô về nhà nghỉ ngơi. Cô đem câu chuyện đầu đầu khó hiểu này kể lại cho cô em gái nghe, ai ngờ Bạch Tiểu Diệp lại tán đồng quan điểm của Quách Hà, khiến cô một lần nữa rơi vào trạng thái hoang mang, mù tịt.

Đêm trước khi đến Hà Viên tham gia cuộc thi giao lưu thường niên, Thư Hạo Nhiên bật vô âm tín suốt mấy ngày qua cuối cùng cũng xuất hiện. Vừa gặp mặt, anh ta đã chủ động xin lỗi, nói Viên thiết kế gần đây bận tới mất tới mũi, bố anh ta ở bên cạnh giám sát nên không có thời gian gặp cô. Những cái cớ này quá lộ liễu, Bạch Tiểu Thuần đã hiểu rõ.

Nếu giá trị của bạn đủ sức nặng trong trái tim một người đàn ông, cho dù có bận đến chân không chạm đất, anh ta cũng sẽ sắp xếp dành thời gian để ở bên bạn, mặc kệ cách núi ngăn sông. Nếu anh ta nói không có thời gian thì chỉ là không có thời gian dành cho bạn mà thôi.

Nghĩ đến câu nói này, trái tim đã lạnh giá bấy lâu chợt thấy xót xa... Còn có cả một nỗi đau âm ỉ như bị côn trùng cắn nhưng không cào xé tâm can sống chẳng bằng chết như trước đây.

Chiếc Audi đỗ một cách chuẩn xác trước cửa khu chung cư, trong khoang xe sực mùi nước hoa nhưng vẫn có thể ngửi thấy một mùi hỗn tạp của thuốc lá và rượu nhẹ. Liếc nhìn chàng trai có khuôn mặt sắc nét đang

im lặng tựa vào xe, Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng nói: “Anh từng nói, mẹ anh không thích đàn ông hút thuốc...”

“Nghe.”

Hai mắt khẽ khép hờ, Thư Hạo Nhiên đưa ngón tay trở đặt lên miệng suýt một tiếng, sau đó nắm lấy tay trái cô.

“Muốn hát cho em nghe về anh, nhân lúc chúng mình đang thời niên thiếu như hoa... Hỡi người anh yêu nhất ơi, dù có xa xôi ngàn dặm chúng mình mãi bên nhau nhé...”

Giọng nữ trong trẻo, đáng yêu hòa cùng giọng nam khàn khàn vang lên trong khoang xe, Bạch Tiểu Thuần ngẩn ra, không hiểu gì, sau đó nhận ra bài hát đang được phát là bản song ca *Muốn hát cho anh nghe về em* [3] của Vương Tranh và Lão Lang. Bài hát này hình như là tác phẩm của họ trong cuộc thi văn nghệ do trường tổ chức năm 2006, là bài hát cô và Thư Hạo Nhiên đều rất thích khi chưa tốt nghiệp đại học, cho dù xa cách trăm núi vạn sông, những sở thích và “sở ghét” của họ luôn luôn giống nhau. Thư Hạo Nhiên dường như đang tận hưởng giây phút này, nhẹ nhàng ngân nga theo điệu nhạc. Thời áo trắng tung bay đều là miền đất cực lạc trong trái tim mỗi con người, những câu chuyện quá khứ ủa về theo điệu nhạc, lúc vui vẻ, khi đau đớn. Vui vẻ là vì đã từng có một quãng thời gian thanh xuân vô cùng tươi đẹp nhưng đã mãi mãi trôi đi. Đau đớn vì khi nhớ lại những hồi ức đã qua ấy, quá khứ như dòng nước, không thể quay trở lại

[3] Bài hát chủ đạo trong một bộ phim truyền hình về tình yêu học đường lần đầu tiên được làm theo thể sitcom, có trong album Mùa đông ở Bắc Kinh do hãng Warner Music phát hành vào 1/1/2010.

“Adam có cảm tình với em, chắc em cũng biết, đúng không?”

Những âm điệu du dương tái hiện khung cảnh quá khứ giống như một giấc mơ, Bạch Tiểu Thuần đang đắm chìm trong giấc mơ ấy bỗng giật mình vì câu hỏi bất ngờ, toàn thân run lên... Đến anh ta cũng cảm thấy Adam đối với mình không giống những người khác sao? Cô mở trừng mắt, bầu trời đêm đen như mực, đôi mắt sâu thẳm như màn đêm không lay động, dường như muốn tìm thấy đáp án qua cái nhìn im lìm ấy.

Chiếc mũi nhỏ nhắn, trắng trẻo khẽ phập phồng, bàn tay đang nắm gọn trong tay kia run lên một cách rõ ràng vào giây phút âm nhạc lắng

xuống, Thư Hạo Nhiên chưa bao giờ bỏ qua một cử chỉ nhỏ nào, lạnh lùng nhếch khóe môi, vòm ngực bên dưới chiếc áo sơ mi màu xám lên xuống từng nhịp, như có vật gì đó đè nặng, khiến anh phải cố hết sức mới có thể hô hấp một cách bình thường. Bài hát mang theo vô số ký ức và hoài niệm kết thúc, anh chăm chú nhìn người con gái trước mặt, ánh mắt toát lên vẻ u sầu xa xăm, như một dòng thác không ngừng tỏa ra luồng khí lạnh lẽo, buốt giá.

Quả nhiên giữa bọn họ không chỉ đơn giản là mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới! Bàn tay càng lúc càng siết chặt, đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay, truyền đến cảm giác đau nhè nhẹ. Bạch Tiểu Thuần thậm chí còn bất ngờ vì bỗng nhiên mọi người xung quanh đều cho rằng Adam có cảm tình với cô nhưng cô không hiểu tại sao Thư Hạo Nhiên lại vừa buồn bã vừa căm hận... Anh ta giống như một người chồng bất gặp kẻ đang gian díu trên giường với vợ mình nhưng chỉ biết đứng đó như trời trồng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Đôi mắt ngập tràn sự nghi ngờ hòa vào màn sương mỏng của đêm xuân, mờ ảo, mơ hồ. Cô lắp bắp, không phát ra được bất cứ âm thanh rõ ràng nào. Cũng giống trước đây, khi thi thoảng gặp phải chuyện gì đó không như mong muốn hoặc không vui, trước mặt anh, cô lúc nào cũng không nở, hoặc không muốn thể hiện lập trường, mỗi lần như vậy đều im lặng chịu đựng. Đáng tiếc, sự im lặng của cô trong mắt Thư Hạo Nhiên lại thể hiện một tầng ý nghĩa hoàn toàn khác. Tận mắt thấy khuôn mặt đã quen thuộc đến mức không cần nhìn kĩ cũng có thể hình dung ra trở nên vừa ngượng ngùng vừa ngạc nhiên, trong anh ngập tràn sự tức tối và bí bách, đột nhiên kéo mạnh tay cô. Cô không hề có sự chuẩn bị trước, lao vụt về phía trước, anh nhân cơ hội đó ôm chặt bờ vai cô, nói từng từ: “Anh đã nói sai, đúng không? Anh không nên hỏi em có cảm nhận được không, mà nên hỏi hai người rốt cuộc có mối quan hệ gì, đúng không?”

Dưới chiếc áo mỏng, đôi vai bị ôm chặt đến đau đớn. Hơi thở ấm nóng mang theo mùi nước hoa Eau de Cologne anh thường dùng xộc đến, Bạch Tiểu Thuần chưa từng thấy anh tức giận đến mức này, kìm nén cảm

giác đau, nói nhỏ: “Mối quan hệ gì? Anh ấy là tổng giám đốc của tôi, mọi người ai cũng biết!”

Khuôn mặt điển trai càng lúc càng gần ngay trước mắt, tuy ngồi hai ghế khác nhau nhưng cơ thể đã sát lại gần, cô thậm chí còn có thể nhìn rõ sự tức giận trong mắt Thư Hạo Nhiên. Không hiểu tại sao bỗng nhiên anh lại nhắc đến chuyện này, càng không thể hiểu nổi, cho dù chuyện xảy ra ở Lộc Minh tối hôm ấy khiến anh vô đoán thì cũng không đến nỗi tức giận tới mức này chứ!

“Tổng giám đốc?” Thư Hạo Nhiên nhướn mày, trong đôi mắt nảy lửa chất chứa sự hận thù. “Nếu chỉ là tổng giám đốc, tại sao tối hôm đó em lại đi cùng anh ta?”

“Anh biết là sếp Lý không rành tiếng Anh, Adam... Adam không biết tiếng Trung, tôi không đi theo, họ không thể nói chuyện được.”

“Thế sao?”

“Đúng vậy.”

Trong không gian chật hẹp của khoang xe chỉ có một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng lơ mơ. Có lẽ do cảm xúc hỗn loạn tạo thành ảo giác, Bạch Tiểu Thuần dường như có thể nhìn thấy vẻ tức giận như bị ai đó lừa bịp trong ánh mắt Thư Hạo Nhiên.

Có thể nói, Thư Hạo Nhiên thừa hưởng ưu điểm từ ngoại hình của Thư Kiến và Trình Cẩm Tâm, tính cách có lẽ giống mẹ nhiều hơn, cao quý, nho nhã, thích sự phong độ, sự cao ngạo khó đoán biết ăn sâu vào xương cốt. Vì thế anh ta lúc nào cũng phong độ, lịch sự, thể hiện nền nếp gia giáo của mình. Hiếm khi thấy anh ta tức giận như thế này. Đôi vai bị bóp chặt, cô không chịu nổi, chau mày, nửa trách móc nửa giải thích: “Anh buông ra đã, có gì từ từ nói. Tôi và anh ấy không phải như anh nghĩ, chẳng biết anh nghe mấy lời đồn thổi này ở đâu...”

“Được.” Thư Hạo Nhiên hạ quyết tâm nhưng vẫn không chịu buông tay. “Vậy em giải thích cho anh, làm mất dự án tàu điện ngầm vốn dĩ là do sai lầm của em và Quách Hà, tại sao anh ta đang yên đang lành lại nhận hết

trách nhiệm về mình? Dự án bị mất, nếu không phải vì anh ta, một người trước nay ít khi quá mức quan tâm chuyện công ty như em sao phải chủ động tìm gặp anh như vậy? Thêm nữa, cuối cùng dự án cũng thành công, anh ta lại phải rũ bỏ tất cả cố gắng của anh và bố anh, còn nói cái gì mà vô cùng bất ngờ! Kẻ ngốc cũng nhìn ra anh ta là một người nhỏ mọn, qua cầu rút ván, thế mà em...”

“Tôi làm sao?”

Nếu nói đến đây mà cô vẫn chưa nhận ra ý tứ trong đó thì không nghi ngờ gì nữa, cô là kẻ đại ngốc. Trong mắt anh, cô vì muốn giúp đỡ Adam nên mới chủ động tiếp cận anh, hơn nữa, sau khi mọi chuyện xong xuôi, sẵn sàng rũ bỏ tất cả, trở về là người vong ơn bội nghĩa xấu xa như trước đây. Dùng tình cũ để đánh cược, dùng sắc đẹp làm vũ khí, tất cả chỉ vì gã đàn ông khác...

Ha! Thế mà cứ tưởng cô xứng đáng để anh động lòng!

Chiếc cằm trắng muốt bị ánh sáng mờ mờ chia thành hai nửa, khẽ hếch lên, cao ngạo đến xa lạ. Thư Hạo Nhiên tức tối im lặng nhìn cô, lòng bỗng đau như bị ai xé, đôi vai cứng rần bất giác mềm nhũn.

Nỗi đau từ hai vai lan dần ra toàn thân, Thư Hạo Nhiên vẫn không chịu buông tay, những lời phát ra từ đôi môi mỏng yếu ớt như vừa chịu một lực tác động mạnh: “Tiểu Bạch, em thay đổi rồi.”

Những giọt nước ngang bướng đọng đầy khóe mắt, nỗi xót xa bóp nghẹn trái tim, đau đớn cùng cực. Cô cố gắng kìm nén, cười giễu: “Buổi tối hôm ở Lộc Minh, không ngoan ngoãn đi theo anh, là tôi đã thay đổi. Chủ động đi cầu xin anh, là tôi đã thay đổi. Đối diện với sự chỉ trích bất ngờ mà vẫn im lặng, là tôi thay đổi. Ý anh như vậy phải không? Nhưng Thư Hạo Nhiên à, lúc tôi tình nguyện ở bên anh cho dù phải phản bội cả thế giới này thì anh đang làm gì? Thế giới này mỗi giây mỗi phút đều đang thay đổi, dựa vào cái gì anh có thể thay đổi còn tôi thì không, dựa vào cái gì khi anh quay trở lại, tôi nhất định phải ở nguyên chỗ cũ, khổ sở chờ đợi?”

Một loạt những câu hỏi phản vấn như những đóm lửa tóe ra từ tràng pháo hoa rơi trên đỉnh đầu, nóng rẫy. Cho dù giọng nói của cô không cao

nhưng với Thư Hạo Nhiên, đó chẳng khác gì những tiếng gào thét ghê rợn. Sự im lặng đáng sợ hóa thành nỗi đau, trái tim anh bị hất lên cao rồi rơi xuống không thương tiếc, anh cúi xuống, bờ môi đập xuống đôi môi đang hé mở của cô.

Không sao, anh nợ cô.

Phải chăng chỉ bù đắp thôi là chưa đủ, còn phải thêm cả sự lợi dụng âm thầm nữa hay sao?

Những nụ hôn liên tiếp ủa đến như làn mưa xuân, mi, mắt, mũi, cổ, má, hõm cổ, vừa có sự nóng bỏng âm ào như thủy triều, vừa có sự hấp tấp, nóng nảy. Mùi vị dục vọng ủa đến một cách tự nhiên như rượu lên men, khiến người ta muốn say. Chẳng nói chẳng rằng, Thư Hạo Nhiên trườn qua, cơ thể đè hẳn xuống. Chiếc ghế phụ trượt ra phía sau, hai vai Bạch Tiểu Thuần bị khóa chặt, chịu không nổi sức nặng, theo đà trượt xuống. Chiếc ghế bọc da như được sưởi ấm bởi nhiệt độ nóng bỏng xuyên qua chiếc áo liền thân mỏng manh cô đang mặc. Yêu nhau nhiều năm, không phải họ chưa từng thân mật, nhưng dục vọng lúc này có ý nghĩa gì?

Cách thức để cầu hòa hay là một cách để giải tỏa?

Cô gắng nhắc đôi vai bị đè chặt dưới cơ thể của anh, nước mắt cô tuôn rơi, trong giây phút, trái tim cô như đã chết.

“Buông tôi ra, buông tôi ra!”

Cô gắng giằng kéo nhưng không thể thay đổi được tư thế nóng bỏng ấy, cô gào lớn, một nỗi đau âm ỉ không ngớt như cơn mưa giăng mịt mù.

Nhục nhũ.

Trong cơn mờ mịt, cô ngã vật trên ghế, tóc tai buông xõa, rồi bù. Nơ áo trắng muốt bật mở, vài vết đỏ lựng hiện lên, giống như những đóa hồng nở sớm khi đông về. Trong tiếng kêu gào, Thư Hạo Nhiên chuyển sang ngồi sát mép ghế, đôi chân rắn chắc mạnh bạo đè chặt đôi chân không ngừng giãy đạp của cô, một tay siết lấy hai cánh tay cô, ép lên đỉnh đầu, một tay bắt đầu du ngoạn khắp cơ thể. Ngón tay của anh còn ấm áp hơn cả đầu lưỡi, khi lướt trên da thịt, mang đến từng cơn tê tái mơn man. Trong đôi mắt đỏ

ngầu của anh, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy toàn là sự hấp tấp và u ám đến xa lạ. Cô bắt lực, chỉ biết hạ giọng cầu xin: “Anh hãy thả tôi ra, được không?”

Kẻ vẫn đang chìm đắm trong cơn mê dục vọng mím môi bật cười, khước môi nhếch lên mang theo vẻ lạnh lùng đến giá buốt tâm can. Những ngón tay di chuyển từ má xuống cổ, chiếc xương quai xanh nhô lên một cách gợi cảm, đầy mê hoặc giữa ánh sáng lơ mơ. Những ngón tay anh như dòng điện, lan tỏa khắp cơ thể, kích thích xúc cảm trong người cô.

“Vì một gã đàn ông mới quen chưa được nửa năm, em đã có thể lợi dụng anh. Tiểu Bạch, tại sao lại như vậy?” Anh gần từng tiếng, cặp lông mày trong bóng tối nhíu chặt lại, chèn ép giữa sự đau đớn và tức giận, khuôn mặt thanh tú, khôi ngô trong phút chốc trở nên xanh xao, nhìn kỹ lại có màu đỏ giống như gan lợn. “Chẳng phải em không muốn ra nước ngoài sống sao? Chẳng phải em lúc nào cũng bảo không tìm được tiếng nói chung với những người không hiểu văn hóa Trung Quốc sao? Chẳng phải em đã nói sẽ mãi mãi ở nguyên một chỗ chờ đợi, muốn cùng anh nắm tay đến đầu bạc răng long sao?”

Lợi dụng, cuối cùng anh đã nói ra từ ấy.

Nước mắt tuôn trào, từ khước mắt đến lông mi, lạnh ghê người.

Hôm nấu canh gừng cho cô, anh nửa buồn nửa trách móc nói, cô cho rằng hai năm trôi qua thì họ đã xa lạ đến mức anh không hiểu cô đang nghĩ gì hay sao? Khi ấy, anh đã vô cùng cảm động, giờ nghĩ lại, đó chẳng khác nào trò đùa nực cười. Sức lực toàn thân cạn kiệt, cô không cố gắng phản kháng nữa, trở ra như đá, mặc kệ đôi bàn tay to bản tận hưởng bữa tiệc của nó. Chiếc áo ngực mỏng manh bỗng trở thành một vật cản đáng ghét dưới bàn tay sờ soạng của anh, cô chẳng hề la hét, phó mặc giống như một con búp bê vải không có linh hồn. Thấy cô không còn vùng vẫy nữa, Thư Hạo Nhiên như nhận được tín hiệu đồng tình, những chiếc hôn nóng bỏng ào ạt ập đến, bàn tay to bản nóng rực quyết đoán xé toạc chiếc áo, mò đến mép quần

Do mở điều hòa, nhiệt độ trong xe hơi thấp. Phần bụng bỗng nhiên lạnh toát thức tỉnh cảm giác phó mặc và vô cảm của Bạch Tiểu Thuần, cô

cố gắng túm chặt tay anh, những giọt nước trong khóe mắt dần chuyển thành nỗi căm hận quyết liệt chưa từng có. Dễ dàng hất bỏ những ngón tay đang định ngăn cản ra, Thư Hạo Nhiên nằm đè lên người cô, giọng nói trầm sâu mang đầy dự vọng và tức giận: “Có câu nói tình cũ khó quên. Tiểu Bạch, nếu trong lòng em không có người khác, tại sao lại cự tuyệt anh?”

Mỗi từ được nói ra, những ngón tay của anh lại trượt xuống thêm một đoạn. Bàn tay không có bất kỳ sự cản trở nào trượt xuống như chiếc lá khô rơi tự do, nghĩ đến việc tối nay có thể không thoát được, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần chợt tái đi... Cô không phải là người có quan niệm cũ kỹ, nhưng nếu đây không phải sự tự nguyện thì có khác nào cưỡng bức? Con người đen láy như mực chuyển động, cô hoàn toàn từ bỏ việc giải thích ngọn ngành, toàn thân mềm nhũn, chỉ có thể cử động khóe môi trắng bệch, hờ hững nói: “Thư Hạo Nhiên, nếu anh muốn tôi hận anh suốt đời thì cứ tiếp tục.”

Những ngón tay sắp sửa tiến vào thành lũy bảo vệ cuối cùng bỗng nhiên khựng lại, cái đầu vùi trong hõm cổ từ từ ngẩng lên, lạnh lùng nhìn dung nhan nhợt nhạt trước mặt.

“Em hận anh đâu chỉ có hôm nay? Nếu em không hận anh, sao có thể lợi dụng anh? Tiểu Bạch, em biết không, anh lúc nào cũng nghĩ em sẽ không bao giờ đổi thay, cho dù mọi người đều thay đổi. Nếu em không phải là vì Adam, hãy cho anh một lý do hợp lý, là em muốn giành lấy một phần quyền lợi, hay em muốn thể hiện một chút kiên nhẫn? Đều không phải! Đối với em, khát vọng về tiền bạc, quyền lực đều không thể sánh được với tình cảm, trên thế gian này thứ duy nhất có thể khiến em chịu hạ mình cầu xin chỉ có thể là tình cảm, không phải sao? Cũng giống năm ấy, em đã vì tình cảm mà hạ thấp bản thân, chịu tội nhục.”

Anh khẽ dừng lại, ánh mắt trùng điệp như những đám mây ùn ùn kéo về. Khi nhắc đến từ tội nhục, giọng nói gay gắt có phần chùng xuống, nhưng ngay lập tức trở lại vẻ quái dị pha lẫn tức giận và lạnh lùng.

“Cứ nghĩ rằng những chuyện năm ấy sẽ không bao giờ xảy ra nữa, kết quả là không chỉ xảy ra, mà từ một người thân thiết không thể xa rời bỗng biến thành một người đũa phải thân cũng chẳng phải địch.”

Câu chuyện cũ chẳng khác nào một vết sẹo khắc cốt ghi tâm, như có người cố tình tách nó ra, rồi cố hết sức xát muối lên đó. Những câu nói rín rít qua kẽ răng như những chiếc dao cạo khổng lồ quét đến, đôi má hết khô lại ướt, hết ướt lại khô, cô nghiêng chặt răng ngăn bản thân không gào lên nức nở, cười nhạt một cách yếu ớt.

“Thì ra trong lòng anh, bản chất của sự hiểu lầm ấy thực ra chỉ là sự lợi dụng. Thư Hạo Nhiên, không thể không thừa nhận, tôi nợ anh, nợ nhà họ Thư một món nợ ân tình, nếu như bắt buộc phải gọi đó là sự lợi dụng, tôi cũng chẳng biết nói gì khác, dù sao nó cũng đã xảy ra rồi. Nhưng trong dự án tàu điện ngầm, tôi tuyệt đối không nhận mình đã lợi dụng anh. Nếu như hôm đó anh từ chối, hoặc bố anh không hề ra tay, tôi cũng sẽ không nhắc lại việc đó với anh lần thứ hai. Từ lúc mới quen nhau, yêu nhau, lúc nào tôi cũng nghĩ anh là người đàn ông hiểu tôi nhất trên đời này, hiểu những gì tôi thích, hiểu những gì tôi ghét, giờ nghĩ lại, ha, trong mắt anh và bố anh, tôi chỉ là một con bé nghèo túng muốn trèo cao và lấy đó làm điểm tựa...”

Nước mắt lã chã tuôn rơi, trái tim đau như đóa hoa tàn. Bạch Tiểu Thuần chưa bao giờ nghĩ rằng, sẽ có một ngày, cô nói những lời trách móc nặng nề trước mặt người con trai cô yêu đến khắc cốt ghi tâm này. Cô lúc nào cũng nhắc nhở bản thân, cho dù gia đình có nói gì thì cô ngay không sợ chết đứng. Cô luôn cảm thấy, dù thế nào đi chăng nữa, chỉ cần người đó là anh, tất cả đau khổ trên đời đều xứng đáng. Cô thậm chí còn cho rằng, ở bên nhau cũng được, chia xa cũng được, những ám ức không cần nói ra, anh cũng sẽ hiểu. Con tức giận đè nặng trong lòng đã nói ra nhưng dường như không đúng lúc lắm... Nếu là nói lúc còn mặn nồng, anh chắc chắn sẽ ngọt ngào dỗ dành. Còn bây giờ, ngoại trừ việc thả trôi mọi nỗi ám ức, còn có nghĩa lý gì nữa?

Đúng là một con ngốc!

Giọng nói nhỏ nhỏ kèm theo những tiếng thút thít như một chậu nước lạnh giội thẳng xuống đỉnh đầu, hoàn toàn dập tắt ngọn lửa âm ỉ trong lòng ngực. Buông lỏng đôi bàn tay cứng như thép, chỉnh đốn quần áo, trở về ngồi ghé lái, Thư Hạo Nhiên quàng tay ôm chặt người con gái đang rơi

nước mắt, giọng nói khàn đặc, run run trong không gian mịt mờ: “Là anh...”

Lời đã đến bên miệng, nh bống nhớ tới mối nghi ngờ vẫn chưa được giải đáp, cánh tay ôm lấy cô bống siết lại...

Bố chắc sẽ không lừa mình đâu, đúng không?

Cảm nhận rõ ràng động tác dịu dàng, hồi lỗi của anh bống nhiên thay đổi, ngăn dòng nước mắt, Bạch Tiểu Thuần dùng lực, đẩy cánh cửa xe bật mở. Màn sương đêm ủa đến, lạnh toát. Nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc hỗn loạn, quay người nhìn chàng trai đang ngồi bất động trong xe, cô bình tĩnh nói: “Tôi thay đổi, anh cũng thay đổi, chúng ta đều thay đổi rồi. Thư Hạo Nhiên, chúng ta chấm hết ở đây đi.”

Những ngón tay đặt trên vô lăng nắm chặt lại, đốt ngón tay nhô cao, trắng bệch trong lớp ánh sáng mờ mờ, ma mị.

Chấm hết ở đây, sao có thể chấm hết ở đây? Nếu như có thể, tại sao anh phải từ bỏ tất cả ở nước Anh để quay về?

Trái tim bị bóp nghẹt lại rung lên như vừa có một cơn gió lạnh buốt thổi qua, phát phơ, run rẩy. Thư Hạo Nhiên nhanh như cắt nhảy ra khỏi xe, kéo giật Bạch Tiểu Thuần đang định quay đầu rời đi. Những giọt nước mắt trên khuôn mặt trắng bệnh đã khô từ lâu, chỉ còn lại sự bất cần và lạnh lùng đến vô cảm. Bao lâu nay, trước mặt anh, cô đều mang đến một gương mặt vui cười tươi tắn, thi thoảng dịu dàng, thực nữ khiến anh cảm thấy bình yên đến lạ, nhưng lúc này đôi mắt ấy chỉ còn lại sự lạnh lùng, vô cảm. Cô bống trở nên xa lạ, thậm chí khiến anh sợ hãi. Là sợ hãi từ đây sẽ không tìm lại được người con gái tươi tắn trong ký ức nữa hay sợ hãi cô mang theo sự xa xôi cách trở, khó có thể hiểu được?

Cây tùng già vươn mình trong màn đêm, mỗi lần cơn gió thổi qua, cành lá lại cọ vào nhau thầm thì. Trái tim đau đớn dần mềm đi trong sự im lặng, anh nắm lấy tay cô, tiến về phía trước, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Xin lỗi em, Tiểu Bạch. Có lẽ do uống nhiều rượu, anh không biết mình làm sao nữa, cảm thấy bức bối trong lòng. Chỉ cần nghĩ từ nay em sẽ

không bao giờ trở về bên anh, anh lại cảm thấy mình không thể thở nổi, khó chịu đến mức muốn tìm thứ gì đó để đập phá. Em biết không? Lễ Giáng sinh sau khi chia tay em hai năm trước, anh đi trên đường mà đâu đâu cũng có thể nhìn thấy cây thông Noel, trước mắt anh chỉ có hình bóng của em. đã từng nói, có thể gặp nhau, quen biết nhau rồi yêu nhau là niềm hạnh phúc được tích từ kiếp trước, vì thế em không nỡ từ bỏ duyên phận có lẽ phải mấy đời mấy kiếp mới tích được ấy, anh cũng không nỡ. Hãy để chúng ta quên đi tất cả những chuyện buồn trước kia, được không em? Anh hứa với em, sau này nhất định sẽ không bức tức vô cớ, tin tưởng những gì em nói, sẽ..."

"Sự bức bối của anh bắt nguồn từ khi anh quay lại, phát hiện ra tôi đã không còn ở chỗ cũ nữa, đúng không?"

Những làn khói len vào khóe mắt giống màu sắc tâm trạng cô lúc này. Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, ánh mắt như một dòng suối băng đang tan dần mỗi khi xuân về.

"Tin tưởng hay không chỉ anh biết, anh thề sau này sẽ tin từng lời tôi nói, rốt cuộc là sợ một sự nhượng bộ không có kết quả, hay là tin tưởng chính con người tôi?"

Trước mặt anh, cô rất ít khi tỏ ra lạnh lùng, lúc nào cũng ngoan ngoãn, ngốc nghếch, giống chú mèo con lười nhác nằm gọn trong lòng chủ nhân phơi nắng trong một buổi chiều dịu nhẹ. Câu hỏi sắc sảo biến thành những lưỡi kiếm sáng loáng lao đến, Thư Hạo Nhiên nhận ra sự sắc sảo của cô vượt xa sức tưởng tượng của anh khi quyết định từ Anh trở về.

"Tiểu Bạch, em bảo anh phải nói sao đây?" Anh bắt lực, lần đầu tiên thấu hiểu cảm giác không thể nói lại được.

"Thực ra không cần phải nói gì cả, càng không cần phải làm gì cả..."

"Em đang muốn trừng phạt anh vì đã chia tay em hai năm trước sao? Nếu đúng như vậy, em đã làm được rồi đấy, đây là lúc đau buồn nhất trong cuộc đời hơn hai mươi năm qua của anh."

"Trừng phạt ư?"

Một nụ cười nhẹ như làn gió hiện lên trên khóe môi, Bạch Tiểu Thuần lùi lại, nhìn kĩ người con trai thần sắc nhợt nhạt trước mặt, trong lòng chua xót không nguôi. Là do cô trước giờ luôn nhìn nhầm, hay khoảng thời gian hai năm chia cắt đã biến a người khác? Những ngày tháng tay nắm chặt tay cùng nhau cười đùa cuối cùng cũng bị sự im lặng vô hình của thời gian cuốn xa mãi mãi. Thư Hạo Nhiên, ba chữ một thời đã từng vô cùng thân thuộc, đến hôm nay nghĩ lại, vẫn mang theo sự ngọt ngào và bồi hồi đến da diết. Nhưng khi anh đứng trước mặt cô một lần nữa, tại sao khoảng cách vô hình ấy cứ dài mãi mãi không ngừng?

Cứ nghĩ thứ mà mình muốn nắm giữ mãi mãi là con người trong ký ức đó, nhưng thực ra, điều thực sự khiến chúng ta nhớ đến là hồi ức về thời thanh xuân và mối tình tươi đẹp, chỉ là anh ta không sớm không muộn, xuất hiện vào đúng lúc ấy. Sẽ có một ngày, khi người mà bạn đã từng nhớ nhưng không nỡ rời xa ấy bước qua những vết hằn của thời gian ấy, nhẹ nhàng hoặc nặng nề bước đến bên bạn, bạn sẽ phát hiện ra rằng, anh ta chẳng có điểm gì giống với thời niên thiếu trong ký ức ấy nữa, thậm chí còn căm ghét đến mức muốn chạy trốn càng xa càng tốt, chỉ bằng chưa bao giờ gặp...

Nhĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cơ thể và trái tim đều rã rời. Nhìn thấy trên gương mặt cô hiện lên một nụ cười giống như trong ký ức, Thư Hạo Nhiên chẳng hề cảm thấy vui mừng, chỉ thấy lạnh giá trong tim. Quả đúng như vậy, không đợi anh lên tiếng, cô bất ngờ lùi lại phía sau, lạnh lùng cất lời: "Hạo Nhiên, tối nay không thích hợp để chúng ta nói thêm bất cứ điều gì nữa, cả hai hãy nghỉ ngơi một thời gian rồi nói tiếp. Tạm biệt, chúc ngủ ngon!"

Bóng dáng mịt mờ khuất dần sau bóng tối phủ xuống từ những hàng cây, Hạo Nhiên từ từ ngồi sụp xuống, hai tay luồn vào mái tóc rối bù. Rất lâu sau, anh đứng dậy, ngẩng mặt lên trời thở dài.

Bầu trời đêm nay có trăng và có sao.

Nhắc đôi chân nặng nề, bên tai vang lên màn đối thoại đang dần tan biến:

"Anh nói tạm biệt rồi cúp máy trước đi." Giọng nói kèm theo tiếng cười khúc khích giống tiếng chuông ngân trong gió đêm, dịu dàng, đáng yêu.

"Tại sao?" Anh hỏi.

"Nghe nói, khi một người đã kiên trì tình cảm trong một k thời gian khá dài sẽ thích nghe người kia gác máy trước."

"Nghe ở đâu thế, chẳng có chút căn cứ gì cả..."

Tiểu Bạch, phải chăng em đã kiên trì đủ lâu rồi, lâu đến mức em quyết định nói lời tạm biệt trước rồi sao?

Chương 8

Quá nhiều blue, sẽ biến thành blues

Nơi diễn ra cuộc giao lưu thường niên cách thành phố G khá xa, nằm tại một trấn nhỏ có suối nước nóng rất nổi tiếng. Muốn mọi người giao lưu, vừa có cơ hội nghỉ ngơi, bên tổ chức quyết định chọn Hà Viên. Tuy gọi là "viên" nhưng thực chất đó là một sơn trang kết hợp giữa nghỉ ngơi và giải trí, nằm trên một khoảng đất rộng, tựa lưng vào núi Thanh Sơn sừng sững, có suối nước nóng tự nhiên, xây dựng thêm các nhà hàng, khách sạn, hội trường, casino, sân golf, có thể gọi là cần gì có nấy, là nơi thư giãn, nghỉ dưỡng của mọi người. Còn tại sao lại có cái tên là Hà (*Hoa sen*), Bạch Tiểu Thuần xem các tài liệu trên mạng, trong viên này có một hồ rộng mênh mông, trồng rất nhiều hoa sen, cứ đến mùa hè, lá sen phủ rợp, hoa sen mọc kín, mang ý vị của hai câu thơ: "Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích. Ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng^[1]", vì thế mới được đặt tên là hồng.

[1] "Lá sen xanh biếc liền trời thắm. Nắng chiếu hoa sen lạ sắc hồng." Hai câu trích trong *Hiếu xuất Tĩnh Từ Tự tổng Lâm Tử Phương (Buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiền Lâm Tử Phương)* của nhà thơ Dương Vạn Lý thời Nam Tống, Trung Quốc.

Chậm rãi kể những điều này cho Adam nghe, Bạch Tiểu Thuần ngồi trong chiếc Passat của sếp Lý tiến thẳng về Hà Viên, vài chiếc xe của đồng nghiệp theo sát phía sau. Để từng bước chiếm lĩnh thị trường phía nam, công ty đã đầu tư không ít, đa số nhân viên trong công ty tại thành phố G đều có thể tham gia. Những vách núi trùng điệp khoác trên mình một màu xanh ngút ngàn, từng bông hoa đại khê đung đưa theo gió. Cảnh sắc ở ngoại ô mang nét hoang dại tươi mới của tự nhiên. Cả đêm trằn trọc không ngủ được, giờ nhìn thấy phong cảnh tuyệt vời này, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy sảng khoái phần nào.

Lúc tới Hà Viên mới là bốn giờ sáng, sau khi đăng ký với người phụ trách, sếp Lý lái xe đưa mọi người đi xung quanh ngắm nhìn cảnh sắc. Xanh mướt một màu, hoa mọc chen chúc, có cây tươi tốt, nước chảy róc rách, những khu vườn kết hợp giữa phong cách Trung Quốc và phong cách Baroque, cảnh sắc nơi nào cũng mê đắm, vừa có sự uyển chuyển mềm mại của những cây cầu nhỏ bắc ngang dòng suối, vừa có cả những kiến trúc hiện đại hoa lệ, tinh xảo, đặc biệt là khu hội trường diễn ra chương trình khai mạc tối nay, ngắm nhìn từ xa, cả tòa nhà mang dáng chiếc dương cầm, nhìn kỹ, chủ đề, kiến trúc và thiết kế đều thuộc hàng thượng đẳng, tinh tế, bắt mắt. Có lẽ đã quen nhìn các kiểu kiến trúc kì lạ trên khắp thế giới, Adam không quá hứng thú với kiến trúc được mọi người trầm trồ khen ngợi không ngớt này, nhưng lại bị thu hút đặc biệt bởi nét điểm xuyết mang phong cách Trung Hoa đầy chất thơ.

Cảnh mặt trời lặn vào mùa xuân luôn đẹp hơn bất cứ mùa nào khác, bầu trời với những đám mây giống như một chiếc bảng phối màu khổng lồ, sắc tím, sắc hồng, sắc vàng, vàng sáng, xanh lam, đủ màu sắc nép vào nhau, không có trật tự nhưng đẹp vô cùng. Bên ngoài dãy hành lang dài, cỏ non xanh rợn chân trời, vài khóm đào Ấn Độ màu hồng phấn đang khoe sắc rực rỡ. Phía xa xa, cây mộc miên nở rộ, cành lá tươi tốt, hoa mọc um tùm. Nhưng tránh sao được quy luật của đất trời, chỉ vài ngày sau, những bông hoa ấy lại rụng tả tơi.

"Nhất triêu xuân tận hồng nhan lão, Hoa lạc nhân vong lưỡng bất tri
[2]i>[2] *"Hồng nhan thấm thoát xuân qua, Hoa tàn người vắng ai mà biết*

ai." Trích trong Táng hoa từ (Bài từ chôn hoa) trong tiểu thuyết nhà của Tào Tuyết Cần đời Thanh, Trung Quốc.

Vô tình nhớ đến những câu thơ buồn thương mà Lâm Đại Ngọc đã ngâm trong *Hồng lâu mộng*, bước bên Adam cùng ngắm cảnh, Bạch Tiểu Thuần bất chợt cảm thấy lạnh lẽo.

Chẳng phải mình cũng suốt ngày u sầu buồn bã sao?

"Tôi nhớ cô từng nói cô thích màu xanh."

Một tia nắng như dát bạc chiếu lên vai, Adam trầm giọng lên tiếng, chiếc áo sơ mi màu tím nhạt trong ánh tịch dương toát lên vẻ dịu dàng giống một tâm sự không thể nói ra. Cô quay đầu lại, theo thói quen, ngược nhìn cặp mắt màu xanh trong vắt, im lặng chờ đợi câu nói tiếp theo. Nhắc cánh tay trái đang rảnh rỗi cầm lấy chiếc áo com lê màu đen thẫm đang vắt trên vai phải, thần sắc điềm đạm, anh nói nhỏ nhẹ: "Nhưng quá nhiều blue sẽ biến thành blues đấy [3]"

[3] Blue trong tiếng Anh vừa có nghĩa là màu xanh da trời vừa có nghĩa là nỗi buồn.

Bạch Tiểu Thuần mỉm cười, Adam quả thực là một người đàn ông thông minh và thuần khiết.

"Anh nói rất đúng. Nhưng blue mà tôi thích chẳng liên quan gì đến blues cả, chỉ là cảm thấy nó mang lại cho tôi cảm giác yên bình, thư thái."

Cô khéo léo che giấu, không để lộ chuyện xảy ra tối qua.

Nếu anh không muốn nói ra nội dung cuộc nói chuyện với Thư Kiến, lại nhắc đến một cuộc giao dịch không thể chấp nhận được, cô tin những điều đó đều có nguyên nhân. Còn việc tại sao Thư Hạo Nhiên lại lên tiếng chỉ trích c lợi dụng anh ta, có lẽ vì anh ta không muốn chấp một nỗi oan ức không rõ ràng, nhưng cho dù có sự hiểu lầm, khúc mắc gì đi nữa thì điều khiến cô không thể chấp nhận được đó là anh ta có thể dễ dàng tin rằng cô lợi dụng tình cũ để đạt được mục đích.

Việc đã đến nước này, nội tình rốt cuộc ra sao, còn quan trọng không?

Thứ gọi là trái tim đã lạnh, lòng đã giá băng, chắc hẳn chính là đây.

"Hy vọng là như vậy."

Thực ra, từ lúc check out tại khách sạn, đi xe đến Hà Viên, Adam đã nhận ra cô có gì đó không ổn. Với tính cách của cô, nếu có cơ hội ra ngoài chơi, không sung sướng tốt bậc thì cũng vô cùng thích thú. Nhưng hôm nay cô không những không tỏ ra thích thú chút nào, ngược lại còn im lặng một cách kỳ lạ, như mặt hồ im lìm chết chóc. Anh đoán tâm trạng của cô ít nhiều liên quan đến Thư Hạo Nhiên, người trước giờ luôn biết rõ mình nên làm gì và không nên làm gì như anh bỗng cảm thấy ngập ngừng... Nói hay không nói thì vẫn đau đớn, anh không cố ý, chỉ là dù sao cũng không thể hoàn toàn gạt bỏ mọi quan hệ.

Trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến những lời Quách Hà và Thư Hạo Nhiên nói, Bạch Tiểu Thuần ngượng ngùng, im lặng bước cùng anh trên dãy hành lang dài hun hút.

Những đám mây chiều dần trở nên sẫm màu, dưới ánh nắng chênh chếch, bóng hai người hắt trên mặt đất, một trước một sau nép sát vào nhau như thể vòng tay ôm trù mến, con đường phía trước dịu dàng uốn lượn, sau lưng là một khoảng trầm lắng mênh mông, khoảng cách vừa đủ, động tác đồng đều, huyền ảo như một bức tranh giấy. Một cơn gió thổi tới, Adam nghiêng mặt tránh bụi bay, hình ảnh ấy phản chiếu trên mặt đất, đôi mắt màu xanh lam sâu thẳm giống một mặt biển màu xanh ngọc bích dưới ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi, tỏa ra vô vàn tia sáng hòa cùng làn gió, trong vắt rạng ngời.

"Sherry..."

"Adam..."

Hai cái tên đồng thời cất lên từ miệng hai người một cách ngẫu nhiên, Adam quay đầu, thấy mái tóc người con gái đứng ngược chiều ánh sáng khẽ lay động trong gió, ánh mắt thật tinh khôi. Ngày xuân đã xa, nhiệt độ tăng dần, chỉ có sáng sớm và tối muộn thời tiết mới mát lạnh, cô cảm thấy hơi lạnh, vì chỉ mặc một chiếc váy len đến đầu gối, màu xanh lục và không thể mỏng hơn, đôi tất giấy giấu trong đôi giày cao gót màu đen, trên cổ chỉ thắt chiếc khăn lụa mỏng kẻ xanh trắng hình bướm bướm, những hoa văn mờ ảo

đó cứ thế len lõi vào trái tim, sau đó hóa thành làn nước xuân trong vắt, dịu dàng.

Trái tim bất an bất giác mềm đi, anh mỉm cười, nhưn cảm nói:

"Cô muốn hỏi gì? Cô nói trước đi."

Nhìn xa xa, khu hành lang ngoằn ngoèo dài hun hút chỉ có hai người. Trên tầng mây mỏng màu vàng nhạt phủ lên bầu trời, chỉ còn lại vài đám mây chênh vênh lơ lửng trôi. Mùi nước hoa bạc hà nhẹ nhàng gần trong gang tấc, nghĩ đến câu bông đùa của Quách Hà và sự trách móc của Thư Hạo Nhiên, trong lòng Bạch Tiểu Thuần ngập tràn tâm sự, bất chợt không nói được gì...

Ánh nhìn nghi ngại của anh rất chú tâm và dịu dàng, không phải sao?

"Anh nói trước đi." Cô lên tiếng, thà thừa nhận lúc này tâm trạng đang rối bời, giống như có một cành liễu xanh cứ phát phơ trong tâm trí, những gì định nói đã quên sạch, còn hơn thừa nhận đây là thói quen nhượng bộ được hình thành qua mấy năm đi làm tại công ty. Nhận thấy một thoáng ngưng ngừng xuất hiện trên khuôn mặt giản dị, Adam "ừ" một tiếng rồi im lặng.

Gió thổi, không gian mờ mịt.

Giây phút bốn mắt chạm nhau, có tiếng của một vật gì đó rơi xuống vọng đến bên tai, như tiếng gió ngân nga, như tiếng cành lá rì rào, như những đóa hoa đang hé nở.

Lúc này, im lặng cũng là một thứ âm thanh.

Ngoại trừ với Thư Hạo Nhiên, Bạch Tiểu Thuần chưa bao giờ trải qua khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, không nói một lời với bất cứ người ăn ông nào khác. Gương mặt trắng trẻo chuyển từ ửng hồng sang đỏ bừng bừng như ráng chiều, cô cúi đầu, nhìn xuống ngón chân, trong đầu cứ lặp đi lặp lại hai câu hỏi: Những gì anh muốn nói liệu có giống với suy đoán của Quách Hà và sự trách cứ của Thư Hạo Nhiên không? Nếu như đúng thế, sẽ phải trả lời như thế nào?

"Trước kỳ nghỉ Tết, tôi có gọi điện cho Vivian, cô ấy..."

"Adam, Tiểu Bạch, thì ra hai người vẫn ở đây." Giọng nói của Owen, một đồng nghiệp, từ xa truyền đến, quay lại nhìn, một thân hình hơi mập mập đang rào bước đến gần, vừa đi vừa nói: "Tìm hai người khắp nơi

không thấy, sếp Lý bảo tôi ra đây tìm. Mọi người cũng đến gần đông đủ rồi, lễ khai mạc sắp bắt đầu, nhưng quan trọng nhất là sếp Lý nói lát nữa khi ăn tối, bàn bạc xong với bên tổ chức, Adam sẽ ngồi cùng bàn với một số nhân vật quan trọng từ xa đến.”

Đầu óc vẫn còn đang ngẩn ngơ, mãi đến lúc nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Adam, Bạch Tiểu Thuần mới giật mình, dịch lại một cách đại khái. Gật đầu đồng ý, Adam hướng về tòa nhà dương cầm dưới sự dẫn đường của Owen. Trước khi đi, anh quay lại nhìn người con gái đi ngay sau mình, như có ý xin lỗi. Nhận thấy anh đang nói lời xin lỗi với mình, Bạch Tiểu Thuần mỉm cười.

Là một nhà tài trợ quan trọng, ban tổ chức đặc biệt dành cho Adam năm phút để phát biểu.

Trong hội trường sáng như ban ngày, mười mấy chiếc bàn tròn xếp thành ba hàng, người người nói chuyện ồn ào huyên náo. Vừa xuất hiện, Adam lập tức thu hút hầu hết ánh mắt của mọi người. Chưa nói đến dáng vẻ cao lớn điển trai và phong độ ngời ngời, ngoại hình ngoại quốc của anh vốn dĩ đã thu hút sự chú ý, hướng hồ, trong bộ âu phục lịch lãm, anh bước từng bước mạnh mẽ, dứt khoát lên khán đài, cặp mắt xanh tinh tường, toát lên khí chất ngời ngời.

“Từ lâu đã nghe nói tổng giám đốc mới nhận chức của Good là một người nước ngoài, không ngờ lại trẻ như vậy.”

“Đúng vậy, xem ra còn chưa đến ba mươi.”

“Thanh niên trẻ tuổi chắc chắn sẽ năng nổ, nhưng không biết có thể làm tốt hơn Tổng giám đốc Vu không.”

Những tiếng bàn tán vang khắp nơi, Adam vẫn giữ nụ cười điềm đạm, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Loáng thoáng nghe câu cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần thầm nghĩ, may mà anh vẫn chưa hiểu nhiều tiếng Trung, nếu không chắc chắn sẽ cảm thấy bức bối.

“Sau đây, kính mời Tổng giám đốc kinh doanh Adam Cooper của công ty Good lên phát biểu, xin mọi người cho một tràng pháo tay!”

Vừa ngồi xuống được vài phút, sau lời tuyên bố của người dẫn chương trình mặt mày tươi rói, những tiếng vỗ tay lập tức vang lên như sấm. Vì phải cùng lên để phiên dịch, Bạch Tiểu Thuần từ nhỏ đã không quen và không thích trở thành tâm điểm chú ý tại những nơi quan trọng bỗng cảm thấy máu trong cơ thể ùn ùn dồn về đỉnh đầu, mọi người và ánh đèn điện trước mặt dần trở nên mờ ảo. Bước theo Adam, những lời phát biểu cô đã học thuộc nhuần nhuyễn trước khi đến đây lúc này bay tới bay lui trong đầu, sự tập trung quá mức và cảm giác bất an khiến cô hoàn toàn không nhận ra ánh mắt sâu thẳm ở hai bên đang nhìn chằm chằm về phía mình. Trên bục có rất nhiều bóng đèn màu chiếu rọi, màu sắc sặc sỡ, ánh sáng hắt lên mặt một cách đáng sợ. Cô giống như một người đã rất lâu rồi không nhìn thấy ánh sáng, bỗng nhiên bị luồng sáng mạnh mẽ làm cho lóa mắt, nhìn xuống dưới đen kịt một màu, khuôn mặt căng thẳng hơi nhợt nhạt dần đỏ ửng, trông vô cùng khó coi.

Định nhìn ra xa để giảm bớt sự căng thẳng, ai ngờ ông trời như muốn chống lại cô, vừa lấy lại được chút dũng khí để ngẩng đầu lên, dáng người trong bộ âu phục màu xám nhạt đứng cách đó không xa lập tức đập vào mắt. Cho dù nhìn không rõ nhưng cô có thể chắc chắn, đó là Thư Hạo Nhiên. Bên tai vang lên một tiếng động lớn, cô chỉ cảm thấy mắt mờ mịt, tai trống rỗng.

Sau một tràng những lời cảm ơn, Adam bắt đầu phát biểu. Để mọi người dễ nắm bắt, mỗi đoạn anh đều dừng lại ở một chỗ thích hợp, sau khi dịch sang tiếng Trung rồi mới nói tiếp. Nhưng đoạn đầu tiên đã nói xong, người con gái bên cạnh vẫn ngây ra như phỗng. Hội trường im lặng như tờ. Toàn bộ ánh mắt trong hội trường đổ dồn về phía đôi nam nữ trên bục phát biểu, im lặng đoán xem rốt cuộc họ đang muốn làm gì. Sếp Lý nhìn cô ngẩn ngơ như một con búp bê vô hồn, gương mặt vui vẻ dần tái đi. Quách Hà ngồi cạnh cũng len lén lau mồ hôi, nhíu mày, giả vờ ho một tiếng. Tiếng động bất ngờ vọng đến phá vỡ sự im lặng, Bạch Tiểu Thuần giật mình, nhìn về phía Adam, nhận ra đầu óc mình đã mất tập trung vào thời khắc cần tập

trung tình thần nhất. Tất cả sự thay đổi cảm xúc thực ra không quá mười giây nhưng cô lại có cảm giác nó kéo dài vô tận, vội vàng cầm micro bắt đầu phiên dịch. Khổ nỗi, chiếc micro không phát ra âm thanh nào, những gì cô nghe được chỉ là những thanh âm run rẩy như tiếng muỗi vo ve của chính mình. Sự căng thẳng và xấu hổ lan khắp cơ thể, bình thường cô chẳng thiếu những mẹo vặt, vậy mà lúc này chẳng khác gì một con ngốc. Có ai đó bắt đầu bàn luận, mặt cô đỏ bừng, hận nỗi không có tia sét nào đánh thẳng xuống đầu mình cho xong. Đúng lúc đó, MC định bước lên, một mùi hương bạc hà nhẹ nhàng đã ủa đến bao bọc lấy cô, Adam điềm tĩnh bước tới, đưa cho cô chiếc micro trong tay, nói nhỏ một câu:

“Cứ mỉm cười, coi tất những người đang ngồi dưới kia là những hòn đá.”

Giọng nói âm áp giống như làn nước suối dưới ánh trăng, có một sức mạnh thần kỳ làm trái tim con người bình tâm trở lại. Cảm giác bất an và hoang mang dần tan biến, Bạch Tiểu Thuần cầm micro, khẽ cong khóe môi tươi tắn, mỉm cười rạng rỡ... Cho dù vậy, chỉ có cô và ông trời hiểu rõ, vẻ rạng rỡ đó chẳng qua chỉ là sự miễn cưỡng mà thôi. Khi đầu óc đã minh mẫn hơn, cô chợt nghe thấy Adam rảo bước quay trở lại bục phát biểu, tươi cười nói: “Có người đã nghiên cứu và chỉ ra rằng, giọng nói của con người có mối quan hệ nhất định với thể trọng và chiều cao, người Trung Quốc cũng có một câu thành ngữ nghĩa gần giống như vậy, ý chỉ giọng nói hào sảng, nếu Thượng Đế đã ban cho tôi một cái đầu lớn thế này, chắc hẳn cảm thấy tôi không cần đến micro, vì thế mới trêu chọc chúng ta một chút, khiến bữa tiệc tuyệt vời tối nay có chút khiếm khuyết. Sau đây, mời Chúa vạn năng và mọi người cùng tiếp tục nghe bài phát biểu chưa xong của tôi, cảm ơn.”

Trong số người tham dự không phải ai cũng không hiểu tiếng Anh, nghe anh đối đáp thông minh lại còn dùng tiếng Trung để nói hai câu thành ngữ Trung Quốc, họ bắt đầu cười thầm. Sau khi dịch xong, những tiếng cười hòa cùng những tiếng vỗ tay. Thấy tình huống được giải nguy, Bạch Tiểu Thuần và Adam đưa mắt nhìn nhau, cô không dám để đầu óc treo ngược cành cây một lần nữa, dốc toàn bộ tâm trí vào bài phát biểu sắp tới.

Đoán rằng Adam nhất định sẽ cúi người cảm ơn, sau khi dịch xong câu, Bạch Tiểu Thuần cũng cúi người chào. Những tiếng vỗ tay rầm trời một lần nữa vang lên, sếp Lý không thể hài lòng hơn, mỉm cười trò chuyện cùng đồng nghiệp phía sau. Vô tình liếc mắt về bên phải, người trong bộ âu phục màu xám nhạt đang sa sầm nét mặt, ông khẽ giật mình, lo lắng nhìn về phía Tổng giám đốc và Bạch Tiểu Thuần đang ở trong vòng vây của tốp người trên bục phát biểu.

Bây giờ, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Chiếc bàn mà sếp Lý đặc biệt có lời với bên tổ chức sắp xếp cho Adam ngồi cùng đều là những đại diện khách hàng quan trọng, bao gồm các ngành lớn như dầu khí, công nghiệp hóa học, y dược, kiến trúc mà công ty đặc biệt coi trọng. Chẳng trách Owen nói toàn là các nhân vật chủ chốt, những người đến đây ít nhiều cũng giữ những chức vụ quan trọng trong doanh nghiệp, không chừng còn là những nhân viên chủ chốt của bộ phận Kinh doanh, nếu như có dự án nào khởi động, bọn họ không chỉ có thể thăm dò giúp, biết đâu còn có thể giúp đỡ vận động hành lang. Bạch Tiểu Thuần vừa chú ý nghe đôi bên giới thiệu vừa nghĩ thầm, sếp Lý trước giờ có thể giữ vững vị trí giám đốc kinh doanh trong công ty tại thành phố G không chỉ dựa vào sức mạnh kinh tế, các mối quan hệ cũng góp phần không nhỏ. Bữa tiệc mấy trăm người ồn ào, náo nhiệt, nhân lúc Adam đang nói chuyện với một số kiến trúc sư, Quách Hà cầm một cốc rượu vang, len qua đám người bước đến, vỗ vỗ vai Bạch Tiểu Thuần đang vội vã ăn ít đồ.

“Lúc này hú vía nhỉ?”

“May mà chị ho một tiếng, nếu không chắc em chỉ còn biết lấy cái chết ra để đền tội.”

“Chàng Adam đồng ý chứ?” Quách Hà chớp chớp mắt trêu đùa, nhìn thấy cô đang lườm, vội vàng nói sang chuyện khác. “Không ngờ anh ấy còn biết mấy thành ngữ đó, đúng là giỏi thật.”

Nếu đã học được đến vài thành ngữ rồi, những lời so sánh giữa anh và sếp Vu ban này có lẽ anh cũng hiểu. Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần bất giác ngẩng lên, nhìn về phía Adam đang lịch sự trò chuyện cùng một phụ

nữ trung niên... Ai cũng nói vui sướng hay tức giận đều không thay đổi sắc mặt là biểu hiện của sự trưởng thành vững chãi, anh năm nay hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, quả thực là một người đàn ông vô cùng kiên cường. Sau một vòng chúc tụng để nâng cao khí thế bữa tiệc, mọi người ai nấy trở về chỗ ngồi của mình

Adam trở về, ngồi cạnh Bạch Tiểu Thuần, cởi áo khoác, chiếc áo sơ mi sạch sẽ kết hợp với cà vạt màu tím nhạt toát ra khí chất giản dị nhưng không kém phần nho nhã, có lẽ do trời hơi nóng, anh xắn tay áo, những sợi lông tơ màu vàng nhạt trên cánh tay phát ra ánh sáng nhè nhẹ dưới ánh đèn điện. Người đàn ông ngồi cạnh anh thấy thế, vừa nhăm nháp đồ uống vừa liếc mắt cười cợt với những người khác.

“Này, mấy hôm trước tôi đọc báo thấy viết, người có lông tay càng dài thì khả năng tình dục càng mạnh, không biết có phải thật không nhỉ?”

Ngoại trừ Bạch Tiểu Thuần và Adam không hiểu gì ra, tất cả bọn họ đều cười ồ lên. Trong ngành khoa học Tự nhiên vốn dĩ dương thịnh âm suy, những người ngồi đây đều đã vào độ tuổi dễ cảm thấy tự cao tự đại, không nói vài câu châm dè chắc hẳn là hơi khó. Người này rõ ràng nhìn thấy cánh tay của Adam nên mới nói như vậy, quả thật là mất lịch sự.

“Bạch tiểu thư, chắc hẳn Adam không hiểu đâu, mau dịch lại cho anh ấy nghe đi.”

Người đàn ông có thân hình tròn vo ngồi đối diện cười bốn cợt rồi chỉ vào bát canh lớn đặt trên bàn.

“Còn nữa, canh này được chế biến từ một loại rắn vô cùng bổ, đặc biệt là có tác dụng tráng dương, đúng là một thứ tuyệt hảo dành cho đàn ông, bảo anh ấy ăn nhiều một chút.”

Lại một tràng cười nữa rộ lên, những người đàn ông tinh anh trong ngành ngồi quanh bàn đưa mắt nhìn nhau, cười bí hiểm. Hoa Viên đang cố gắng trở thành một địa điểm nghỉ ngơi đẳng cấp tại ngoại ô thành phố G, không thể không cho xây khu nhà massage. Trước khi đến đây mọi người đã thì thầm với nhau tay nghề của các nữ nhân viên massage ở đây rất độc đáo, thân hình lại thon thả, cứ gọi là tuyệt. Còn các nữ nhân viên có thực sự

chỉ biết massage hay không, trong lòng mọi người ai nấy đều hiểu rõ. Dù xã hội có văn minh thế nào, ít nhiều cũng sẽ tồn tại những góc khuất, Bạch Tiểu Thuần cũng chẳng cảm thấy bất ngờ, chỉ là bọn họ nhắc đến những điều này, quả thật không biết phải ứng phó thế nào... Dù có bỏ qua sự ngượng ngùng mà dịch lại, thì từ “tráng dương” phải dịch thế nào đây? Nhìn mọi người xung quanh cười nói, Adam đưa ánh mắt dò hỏi về phía cô. Không cần nhìn cũng có thể biết ánh mắt anh lúc này chắc chắn ngập tràn sự tin tưởng, cô đứng ngồi không yên, đành quay đi chỗ khác.

“Bạch tiểu thư, dịch đi chứ!”

Người mở màn cho chủ đề này lên tiếng thúc giục, cô mím môi không nói, lông mày nhíu chặt như những đợt sóng xô vào nhau. Vốn đã cảm thấy buồn nôn với thái độ mất lịch sự của anh ta, nghe thấy anh ta thúc giục, nghĩ mãi không ra cách nào, cô lừ mắt, nói rõ ràng: “Xin lỗi, tôi không biết từ tráng... tráng dương phải dịch thế nào, họ là người phương Tây, hình như không có khái niệm này.”

“Thì cứ dịch là có thể tăng cường khả năng của nam giới... ở trên giường ấy.”

“Không có khái niệm đó, thế tại sao Viagra được nhập khẩu từ Mỹ?”

Đây không phải là những lời bậy bạ đầu tiên mà Bạch Tiểu Thuần được nghe, càng không phải lần đầu tiên bị đưa vào thế khó xử, nhưng quả thực đây là lần đầu tiên cô muốn nói vào mặt những người đồng bào của mình trước mặt một người ngoại quốc như Adam rằng: “Các anh làm ơn có thể chú ý đến thể diện một chút không, đừng làm mất thể diện trước người nước ngoài, có được không?”

“Sherry, are you ok? [4]”

[4] Sherry, cô không sao chứ?

Nhìn thấy bàn tay trên bàn của cô bất giác nắm chặt lại, sắc mặt đỏ ửng, Adam không hiểu chuyện gì xảy ra, thấp giọng hỏi. Anh khẽ nghiêng người, bờ vai chạm vào người cô gái bên cạnh, chiếc bóng của hai người dường như nép sát vào nhau, vô cùng thân mật. Dù đã uống không ít rượu, mùi nước hoa bạc hà dịu nhẹ quen thuộc vẫn không mất đi, ngửi thấy mùi

hương quen thuộc, Bạch Tiểu Thuần hít vào vài hơi, quay lại mỉm cười, gật đầu tỏ ý vẫn bình thường. Sự mệt mỏi, phiền muộn dần tan biến, cô tự tin ngồi thẳng người, mỉm cười với những người đàn ông vẫn đang ngồi xung quanh bàn chờ đợi câu trả lời kia, thẳng thắn nói: “Rất xin lỗi các vị, Adam nói anh ấy muốn chúc rượu vài vị kiến trúc sư, cần phải rời đi trong chốc lát.

Trong căn phòng náo nhiệt, ồn ào, chẳng ai so đo với vài câu nói đùa. Dùng tốc độ nhanh nhất có thể nói lại cho Adam mình vừa nói gì, hai người cùng đứng dậy, bước đi. Khi bước đến phía bàn đối diện, đang nghĩ thăm cuối cùng cũng đã xử lý được một đám đàn ông vô vị, bất chợt Bạch Tiểu Thuần lại cảm thấy bất an, ngược nhìn người đàn ông với tư thế đỉnh đạc bên cạnh mình.

“Xin lỗi, chưa được sự đồng ý của anh mà đã tự mình quyết định.”

“Không sao.” Adam cúi đầu, khóe miệng nở một nụ cười xa xôi. “Thực ra, tôi còn muốn làm một việc, vừa may bây giờ có thể đi được rồi.”

“Việc gì vậy?”

Nhận thấy ánh mắt anh phẳng lặng hơn lúc bình thường, cô vừa tò mò vừa lo lắng. Lúc này khi phát biểu, anh đã để lại một hình ảnh rất tốt, đừng có ý nghĩ gì không đúng lúc chứ. Anh không trả lời, bước thẳng về phía trước. Bạch Tiểu Thuần rảo bước theo sát, tim càng lúc càng đập nhanh. Họ đi tới bàn của những kiến trúc sư. Người ngồi ở vị trí đầu tiên đương nhiên là ngài Thư Kiến đức cao vọng trọng. So với thân phận hiển hách của mình, cách ăn mặc của ông giản dị hơn rất nhiều, một chiếc áo sơ mi đơn giản và một chiếc áo len cài khuy màu nâu xám, chiếc cà vạt màu xanh đậm, lông mày xéch ngược dữ tợn, đôi mắt sáng quắc, có thần sau cặp kính oval, thấp thoáng hiện lên nét phong độ của thời trai trẻ. Ngồi phía bên phải ông đương nhiên là cậu con trai độc nhất Thư Hạo Nhiên trong bộ âu phục màu xám nhạt, gương mặt rất giống bố, chỉ có điều trong đôi mắt có thêm phần cao ngạo, có lẽ là thừa kế từ người mẹ quyền cao chức trọng Trình Cẩm Tâm. Những bước đi trên đôi giày cao gót trở nên run rẩy, cô cúi thấp đầu,

hận nổi không thể đem đôi mắt lấp trên trán. Adam không phải không biết khúc mắc giữa anh và Thư Hạo Nhiên, tại sao lại qua bên đó?

“Xin chào, lúc đầu cứ nghĩ Thư tiên sinh sẽ không tham gia cuộc giao lưu lần này, không ngờ tối nay được gặp lại ngài, tôi rất vui mừng.”

“Gặp lại ngài Adam, tôi cũng cảm thấy rất vui.” Thư Kiến điềm đạm đứng lên, chậm rãi trả lời. Âm thanh của chiếc ly đế cao chạm vào nhau vang lên. “Nhờ có sự cố gắng mà quý công ty đã giành được dự án tàu điện ngầm, tôi vẫn chưa có dịp được chúc mừng.”

Một vài tiếng cười rúc rích bị tiếng huyền não át đi, cảm thấy bất an, Bạch Tiểu Thuần lúc này mới nhận ra Thư Kiến đã che giấu tất cả những lưỡi dao sắc nhọn bằng một lời nói nghe có vẻ chân thành và ôn hòa. Những người ngồi đây hẳn đều là người thân cận với ông ta, chắc phải biết rõ Good giành được dự án tàu điện ngầm là do có sự giúp đỡ của ông ta. Ông ta vẫn còn nói chúc mừng, chẳng phải như một cái tát vả vào mặt Adam hay sao? Với sự thông minh của mình, chắc hẳn Adam đã nghe ra ý tứ trong đó, nhờ may xảy ra xung đột thì phải làm sao? Cô bất giác ngẩng lên, vẫn còn chưa đưa mắt, cái nhìn u ám như trách móc của Thư Hạo Nhiên đã liếc tới. Trăm nghìn cảm giác ủa đến dồn dập trong lòng, cô lập tức quay mặt đi. Đáng mừng là khuôn mặt Adam vẫn bình thản như thường, nhấp vài ngụm rượu vang, trong lời nói chứa đựng sự khôn ngoan và kiên định, khiêm nhường:

“Thư tiên sinh là bậc thầy trong giới thiết kế trong nước, khi chưa gặp mặt, tôi vẫn luôn ngưỡng mộ tài năng của ngài, sau khi gặp mặt lại càng ngưỡng mộ. Dự án tàu điện ngầm có thể về tay công ty chúng tôi, tôi chắc chắn phải cảm ơn sự giúp đỡ to lớn của ngài. Ngoài ra, trong lần nói chuyện tại trà trang lần trước, điều khiến tôi vô cùng ấn tượng, nói một câu có phần hơi quá, tôi cho rằng, trong cuộc đời tôi, có thể sẽ gặp được thêm những nhân vật nổi tiếng khác nhưng lời nói và trí tuệ của ngài mãi mãi khắc ghi trong lòng tôi.”

“Điều đó là đương nhiên, học thức tài hoa của thầy Thư khiến hậu thế báai phục là chuyện bình thường.”

Một cậu trẻ tuổi nhân cơ hội tâng bốc, Thư Kiến không cảm thấy vui mừng, ngược lại sắc mặt khẽ sa sầm như những đám mây đen kéo đến mỗi lần chuyển mưa.

“Vì thế bây giờ anh phải thừa nhận công sức của bố tôi trong việc công ty anh giành được dự án tàu điện ngầm rồi chứ?”

Cầm ly rượu vang lên, uống một ngụm lớn, Thư Hạo Nhiên ném cái nhìn ngạo mạn lạnh lùng về phía Adam.

“Trẻ con không được nói linh tinh.” Thư Kiến quay đầu, giả ý trách móc, sắc mặt đã bình thường trở lại. “Ngài Adam đích thân đến đây chỉ để cảm ơn thôi ư?”

“Gặp được ngài không phải dễ dàng, đương nhiên phải gặp mặt trực tiếp để cảm ơn.” Adam ngẩng cao đầu, sự khiêm tốn và lễ phép của một hậu bối nên có không hề mất đi. Anh lại nhắc ly, cùng với Thư Kiến, khẽ nhấp nửa ngụm, như bỗng nhớ ra điều gì đó, liền lên tiếng: “Phải rồi, quên không giới thiệu với ngài, đây là cô Sherry Bạch, Bạch Tiểu Thuần.”

Ba từ cuối cùng, anh nói bằng tiếng Trung, chuẩn xác và rõ ràng. Thứ nước màu đỏ đậm khẽ lay động trong chiếc ly thủy tinh, màu sắc tươi sáng tự nhiên hấp dẫn đến kỳ lạ. Hoàn toàn không nghĩ anh sẽ nói những lời này, Bạch Tiểu Thuần quá đổi bất ngờ. Trước mặt mọi người, Bạch Tiểu Thuần đành cố gắng nhìn thẳng về phía trước, miễn cưỡng mỉm cười, nhỏ giọng chào hỏi.

Có thể nhận ra, Thư Kiến cũng bất ngờ không kém. Ánh mắt sau cặp kính lóe lên thứ ánh sáng giống như một mũi tên bạc rồi lập tức biến mất, ông ta chủ động giơ tay, nheo mắt mỉm cười vẻ gần gũi, thân mật của một trưởng bối. Cô đưa tay phải chạm khẽ một cái rồi lập tức rút tay về như vừa chạm vào than lửa. Trong một giây, sắc mặt Thư Hạo Nhiên chuyển từ ngạo mạn sang lo lắng, còn có cả sự tức giận... tức giận vì Adam thích quan tâm đến chuyện không liên quan đến mình. Lòng đau nhói như bị ong đốt, nhìn thấy anh ta như vậy, sự lo lắng của Bạch Tiểu Thuần bỗng dung tan biến.

Thư Kiến chẳng qua cũng chỉ là một bề trên ngoài năm mươi tuổi, chẳng liên quan gì tới mình, tại sao lại phải căng thẳng để trở thành trò cười? Chắc hẳn ông ta cũng có suy nghĩ tương tự, nếu không sao lại phải làm ra vẻ lần đầu tiên nghe thấy tên mình?

“Nhìn Bạch tiểu thư có vẻ không phải người ở đây, cô từ đâu đến thành phố G làm việc vậy? Good là một doanh nghiệp nước ngoài rất tốt, xem ra cô rất may mắn.”

Những lời nói ôn hòa, nhẹ nhàng đã chứng minh cho suy nghĩ của cô, cô khẽ mỉm cười, ngược đôi mắt trong trẻo.

“Thầy Thư thật có mắt nhìn người, cháu là người Tứ Xuyên, đến thành phố G học đại học rồi làm việc, được khoảng bảy, tám năm rồi.”

Rõ ràng mạch lạc, không mềm, không cứng, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhận ra, đối lập với thần sắc bất động hóa ra lại là cảm giác này: Cả hai biết rõ nhau, mỗi người đều có những suy nghĩ trong lòng nhưng lại giả bộ nhẹ nhàng như chẳng có gì.

Có những thứ không thể học được cho đến khi chính mình trải qua.

Ha, nếu không trải qua giây phút đối mặt như thế này, cô sao có thể hiểu được trong giây lát như vậy?

“Quả nhiên mồm mép lanh lợi.”

Thư Kiến khẽ nói, trong ánh mắt soi xét kỹ lưỡng thoát ần thoát hiện vẻ khinh thị. Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy điều đó, bỗng nhớ lại trước đây, khi nói chuyện phiếm, Thư Hạo Nhiên từng nói với cô, bà mẹ Trình Cẩm Tâm của anh ta cho dù là về gia thế hay địa vị đều hơn ông chồng, là người từ thủ đô đến đây, bà ta có lẽ có cảm giác mình ưu việt hơn hẳn những người ở đây, trong nhà bà nói một, không ai dám nói hai. Còn bố anh ta, luôn bị vợ quản nghiêm ngặt. Những lời này nghe có vẻ xuất phát từ yêu mến và kính trọng nhưng không thể hoàn toàn phủ nhận rằng sự thành công của Thư Kiến không thể nào so được với bà vợ. Thư Kiến nói những lời này có lẽ là do ảnh hưởng từ vợ.

“Thư Kiến tiên sinh nói gì vậy?”

Adam không hiểu, mỉm cười nhìn người con gái từ chỗ lo lắng, bất an chuyển thành ung dung, bình đạm đang đứng cạnh mình, cảm thấy vô cùng thích thú và yên tâm. Anh luôn tin rằng cô có khả năng đó, chỉ có điều, cô luôn cất giấu nó thật kĩ, giống như một tiềm năng, nếu không đúng thời điểm, không thể bộc lộ. Cố gắng tránh ánh nhìn guồn guồn phức tạp từ phía Thư Kiến, Bạch Tiểu Thuần ngẩng lên, nhìn đôi mắt xanh lam có nét động viên kì lạ ấy, trả lời lưu loát: “Ông ấy khen tôi nói năng nhanh nhẹn.”

“Sherry quả thực rất khá, kể từ khi tôi nhậm chức, cô ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều.”

Nụ cười tươi tắn như đóa cúc dại nở trong gió xuân, Thư Kiến cũng không muốn tỏ ra quá đáng với một cô gái trẻ trước mặt bao nhiêu người, bật cười coi như đáp lễ. So với sự bình tĩnh thỏa hiệp của bố mình, Thư Hạo Nhiên trẻ người non dạ sốc nổi hơn nhiều, uống cạn hai ly rượu nhỏ, gương mặt trắng trẻo phớt hồng. Cuộc gặp không mời mà đến khiến anh lo sợ, không phải lo sợ bố mình sẽ gây khó dễ, mà anh lo Bạch Tiểu Thuần ngốc nghếch sẽ lo lắng, ngượng ngùng, kết quả thì sao, ngoại trừ cái nhìn len lén ban đầu, cô hoàn toàn bình thản, biết tiến biết lui. Với anh, Bạch Tiểu Thuần giờ đây hoàn toàn xa lạ. Đặt tay lên vai con trai, Thư Kiến mỉm cười, khéo léo chuyển sang một chủ đề vô cùng quen thuộc: “Không biết Adam tiên sinh đã nghe nói đến dự án Du Thành CBD[5] chưa?”

[5] CBD: viết tắt của Central Business District, khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay một thành phố.

“Tôi có nghe nói.”

“Dự án này được chính phủ đầu tư rất lớn, yêu cầu dốc toàn lực tạo dựng một CBD tốt nhất, hiện đại nhất khu vực phía tây nam, theo tôi được biết, cả công trình dự toán tám nghìn vạn cho nghiệp vụ của quý công ty.”

“Quả thực là một dự án lớn.” Thêm vào một câu chẳng măn chẳng nhạt, thấy sếp Lý vẫy tay, Adam lịch sự nói: “Cảm ơn Thư tiên sinh đã cung cấp thông tin, nếu ngài không phiền, tôi đến phía kia một lát, chúng ta sẽ gặp lại nhau trong buổi party ngày mai.”

“Ngày mai gặp lại.” Đôi mắt ẩn khuất phía sau cặp kính phản chiếu ánh sáng màu xanh tím chột khựng lại, Thư Kiến bình thản, làm động tác xin mời, lịch sự chào tạm biệt.

“Thưa thầy, dự án Du Thành CBD tuy do Viện Thiết kế số 3 Bắc Kinh tiếp nhận nhưng em nghe nói Viện trưởng Hứa có ý mời thầy cùng tham dự, đúng không ạ? Có thầy cùng tham gia...”

Biết ánh mắt của Thư Hạo Nhiên vẫn chưa rời khỏi, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy như có vật gì đó đang bò sau lưng. Một câu nói lơ mờ truyền đến rồi lập tức bị những tiếng cụng ly át đi, cô có một dự cảm... Nếu Thư Kiến thực sự tham dự vào việc thiết kế Du Thành CBD thì việc ông ta nhắc đến không chỉ là vì có ý muốn cung cấp một số tin tức trong ngành

Ánh sáng ngập tràn, không gian náo nhiệt.

Tối chín rượu, bữa tiệc mới kết thúc, Adam đã tiếp khách cả buổi tối, anh từ chối lời mời đi tắm suối nước nóng của các đồng nghiệp khác, nói muốn nghỉ ngơi. Với đề nghị của Tổng giám đốc, sếp Lý trước nay chưa bao giờ làm trái, lập tức tìm người phụ trách sắp xếp phòng để lấy chìa khóa. Tối qua Bạch Tiểu Thuần mất ngủ, cô cũng cảm thấy rất mệt, và không muốn gặp lại Thư Hạo Nhiên nên cô cũng quay về phòng.

Đợi sếp Lý mặt mày tươi tỉnh cầm thẻ phòng đến, trong lúc mệt mỏi rồi, cô lập tức nhận được tin như sét đánh ngang tai... Do là nhà đầu tư quan trọng, chỗ nghỉ được sắp xếp đặc biệt cho Adam là một tòa biệt thự tọa lạc giữa vườn hoa, có tổng cộng bốn phòng, tầng một có hai phòng dành cho Owen và Jack, căn phòng tốt nhất trên tầng hai dành cho Adam, phòng còn lại sắp xếp cho Bạch Tiểu Thuần. Một tòa nhà bốn phòng, ba người đàn ông cũng đã dành, vấn đề là Owen và Jack đã hẹn bạn đi đánh bài, có lẽ sẽ chơi cả đêm không về, điều đó có nghĩa, tòa nhà sẽ chỉ có hai người, một trai một gái đều đơn thân!

Như sét đánh giữa trời quang, cô không tiện nói, cầm thẻ phòng, miệng méo xệch, ngại ngùng nói: “Giám đốc, chị Hà ngủ ở đâu? Cháu... cháu không quen ngủ một mình, cháu muốn ngủ cùng chị ấy.”

“Cô ấy cùng hai người khác đi tắm suối nước nóng rồi.”

“Dạ... cháu...”

“Đừng đợi nữa, họ đi cùng nhau thì chắc quên cả thời gian. Lớn thế này rồi mà còn sợ ngủ một mình, chẳng phải từ trước đến giờ cô vẫn một mình một phòng sao?”

“Chỉ có mỗi cháu và Adam, không...” Tuy không phải ở chung một phòng nhưng dù sao cũng chỉ cách có một bức tường, lại không có ai khác, quả thật có vẻ không thích

“Làm sao hả?” Sếp Lý không cho là như vậy. “Sao cứ áp a áp ứng? Còn có người đang đợi tôi nữa đây. Có bản đồ hướng dẫn đây, cô đưa Adam về đó nghỉ ngơi, cậu ấy không rành tiếng Trung, không biết đường.”

Vội vàng chào tạm biệt Adam, ông ráo bước rời đi. Thấy ánh mắt dò hỏi của người đàn ông cao lớn đứng trong ánh đèn rực rỡ quét tới, cô đành lấy hết can đảm bước qua, trong lòng chỉ biết âm thầm than thở. Bước ra ngoài cửa lớn, nhận trách nhiệm dẫn đường, cô mở bản đồ ra, miệng lại một lần nữa méo xệch... Tầm bản đồ dọc ngang chi chít, dày di dày dít, cô vốn dĩ không giỏi xác định phương hướng, đây đúng là một bài toán vô cùng nan giải. Bầu trời ở cách xa trung tâm thành phố có màu xanh không tước, những ngôi sao sáng lấp lánh lúc thưa lúc dày, mùi hương ngọc lan len vào phổi theo từng nhịp hít thở. Người đã về hết, sự ồn ào được thay thế bằng bầu không khí tĩnh lặng, chỉ còn lại những ngọn đèn đường sáng rực đứng im lìm xen lẫn hàng cây xanh um tươt tốt. Đã lâu lắm rồi chưa được tận hưởng bầu trời sao lấp lánh như đêm nay, Adam ngẩng đầu nhìn bầu trời, im lặng trong chốc lát. Buổi tối hôm nay, anh uống không nhiều, cảm giác mệt mỏi thỉnh thoảng lại trỗi dậy trong lòng.

Anh biết, tình hình trước mắt không phù hợp để tiếp tục nói chuyện, đặc biệt là những nhân vật có liên quan trong thương nghiệp, về dự án Du Thành CBD, anh đã được nghe từ sớm và nhận được chỉ thị của tổng công ty tại Mỹ, nhất định phải giành được dự án này nên khi này Thư Kiến nhắc đến, anh chỉ lịch sự nói một câu để cho qua. Anh không rõ cảm giác mệt mỏi ấy từ đâu đến, do bận rộn quá, hay do mình tự thay người ta đưa ra một

quyết định chẳng biết là tốt hay xấu? Liếc thấy người con gái bên cạnh cầm tấm bản đồ xoay đi xoay lại, anh bất giác khẽ cười, chẳng còn muốn tìm kiếm đáp án nữa, nhẹ nhàng lên tiếng: "Không tìm thấy chỗ đó à?"

Ngẩng đầu, Bạch Tiểu Thuần vẫn chưa biết phải đi như thế nào, bực bội giải thích: "Tôi không giỏi xác định phương hướng lắm, bản đồ này lại..."

"Đưa tôi."

"Trong này viết tiếng Trung."

"Không sao, có thể hỏi cô"

Không biết làm thế nào với công việc mang tính "kỹ thuật" này, cô ngoan ngoãn đưa tấm bản đồ cho anh. Nói cảm ơn theo thói quen, Adam nheo mắt nhìn tấm bản đồ nhỏ chỉ chút chằng chịt. Anh hết sức tập trung, nhìn nghiêng, gương mặt có chút mờ ảo dưới ánh đèn, toát lên một nét dịu dàng kỳ lạ, giống làn mưa rơi trong đêm xuân, lặng lẽ thấm ướt trái tim.

Một lúc sau, anh đưa trả cô tấm bản đồ, nói đồng dục: "Đi nào."

"Hả?" Không hỏi câu nào mà đã biết rồi? Bước theo những sải chân dài và nhanh của anh, cô không yên tâm, hỏi: "Anh mới xem một lượt đã biết phải đi thế nào rồi sao? Đây là lần đầu tiên đến đây đấy."

"Bản đồ đã nằm trong đầu tôi rồi..." Khoác áo ngoài, Adam chỉ vào đầu mình, sau đó chỉ lên bầu trời. "Chỉ cần xác định rõ phương hướng, sẽ không bị lạc."

Đây không phải là lần đầu tiên được chứng kiến khả năng ghi nhớ tuyệt vời của anh, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu. Bầu trời đêm bao la chỉ chút sao giống như đang phát ra những ánh sáng lấp lánh trên tấm màn không lồ màu xanh thăm thẳm, toát ra vẻ lạnh lùng mà cao quý, một khung cảnh tuyệt đẹp, yên bình và hùng vĩ.

"Hai điều tràn ngập tâm tư với mọi sự ngưỡng mộ và kính sợ luôn luôn mới mẻ và gia tăng mỗi khi nghĩ tới: bầu trời đầy sao trên đầu tôi và quy luật đạo đức ở trong tôi."

Nhớ lại câu danh ngôn được khắc lên bia của Kant[6], cha đẻ của trường phái triết học cổ điển Đức, cảm giác cô đơn, lạnh lẽo, nhỏ bé trước đất trời rộng lớn dâng lên trong lòng. Những cành hoa ngọc lan dọc con đường nằm giữa rừng nguyệt quế im lìm đến bất tận, vừa đi vừa ngắm nhìn, cảm giác rồi bời đang bồng bềnh trong cơ thể bỗng dịu đi nhiều. Những ngọn đèn và bóng cây đan vào nhau, con đường gập ghềnh, mờ tỏ giống như bóng dáng của vô số những ngôi sao rơi xuống. Hai người kẻ vai bước về phía trước, chẳng ai bảo ai, cả hai đều im lặng, những bước chân rất đều và nhẹ, như sợ chỉ cần bất cẩn là có thể làm kinh động đến màn đêm tĩnh lặng như đêm nay.i>[6] Immanuel Kant (1724 – 1804): triết gia nổi tiếng người Đức.

“Anh có biết Kant không?”

Rất lâu sau, ngần ngừ ngẩng đầu như đang bước chậm rãi trên một vùng đất hoang dã rộng lớn, Bạch Tiểu Thuần nhỏ giọng lên tiếng.

“Two things fill the heart with renewed and increasing awe and reverence the more often and the more steadily that they are meditated on: the starry skies above me and the moral law inside me.” Giọng nói như làn gió xuân xuyên qua kẽ lá, nhẹ nhàng dễ chịu nhưng không làm mất đi cảm giác tôn kính từ tận đáy lòng.

Một sự vui mừng ngạc nhiên dâng lên trong đôi mắt trong sáng bị những hạt sương đêm làm mờ đi đôi chút, cô nghiêng đầu, trong đầu vang lên từng chuỗi âm thanh dội lại như tiếng gió thổi qua tán rừng... Câu anh vừa nói chẳng phải là câu nói cô đang nghĩ đến sao?

“Anh cũng nghĩ đến điều đó à?”

“Ngày trước khi còn ở Mỹ, tôi thường một mình lái xe đến những nơi hoang dã rộng lớn để ngắm sao. Một đêm đầy sao rực rỡ và tĩnh lặng có thể khiến người ta cảm thấy nghẹt thở.” Adam gạt đầu trả lời, sau đó dừng bước, cố gắng ngẩng đầu nhìn lại phía sau, giống như một tín đồ đang kính cẩn hành lễ. “Khi ấy, tôi thường nhớ đến câu nói này của Kant. So với vũ trụ bao la vô hạn, sinh mệnh quả thật quá nhỏ bé, nhưng chính những sinh mệnh nhỏ bé ấy tạo ra những điều vô hạn, thậm chí không ngừng cải tạo tự

nhiên, tương lai bao gồm cả vũ trụ. Mọi liên hệ ấy vô cùng kỳ diệu, không phải sao? Cô biết ước mơ ngày bé của tôi là gì không?”

“Là gì vậy?”

Chuyên ngành đại học của anh là kiến trúc, ngày thường tác phong và cách thức làm việc rất giống với những người học ngành tự nhiên, quen với việc tính toán, ước lượng, phán đoán thông qua các số liệu và lượng thông tin. Nhưng lúc này, thần thái và những câu nói của anh rất giống với một người học ngành xã hội, lãng mạn và đầy chất thơ. Trở về thực tại, trên khuôn mặt hồi tưởng của anh nở một nụ cười ngượng ngùng, nói nghiêm túc: “L, tôi luôn mơ ước được làm một nhà phi hành vũ trụ, đi khám phá sự vô hạn bao la của vũ trụ.”

“Anh vô cùng ngưỡng mộ Armstrong ư?”

Có lẽ đứa trẻ nào cũng tò mò với những câu đố chưa có lời giải đáp, cho dù là một bé gái. Từ nhỏ đã không còn cha, mẹ phải đi xa kiếm tiền nuôi gia đình, quãng tuổi thơ của Bạch Tiểu Thuần không có bố mẹ bên cạnh, trừ việc thỉnh thoảng ra ngoài chơi, cô thích nhất là đọc truyện tranh, lớn hơn một chút là những cuốn khoa học viễn tưởng và truyện tranh viễn tưởng, còn mơ mộng một ngày được lên vũ trụ, thật tuyệt biết bao. Nếu cả thế giới này đều cô đơn, đi đến tận cùng vũ trụ, có phải sẽ chạm được vào ngọn nguồn của nỗi cô đơn hay không?

"Ông ấy rất tài giỏi." Adam ca ngợi. "Nhưng mơ ước của tôi không liên quan đến ông ấy, có lẽ do lúc bé chỉ có một mình nên tôi luôn cảm thấy cô đơn."

"Cô đơn?" Cô không hiểu.

"Tôi không có anh chị em."

"Anh không có anh chị em ư? Nước Mỹ đâu có kế hoạch sinh đẻ, rất nhiều gia đình chắc không chỉ muốn có một con giống như ở Trung Quốc."

Lời vừa dứt, Bạch Tiểu Thuần liền cảm thấy không ổn.

Nói chuyện công việc thì chẳng sao, hỏi chuyện gia đình người ta làm gì cơ chứ?

Chàng trai đang đứng dưới gốc cây ngọc lan bỗng im lặng, ánh sáng xuyên qua những tán lá sum sê, trượt qua những đóa hoa trắng như ngọc rồi dừng lại trên đôi vai rộng. Giống như ngửi thấy mùi hương ngọc lan bay tới, anh hơi ngập ngừng giữa không gian nửa tối nửa sáng, hơi thở gấp gáp, gọi cảm.

"Xin lỗi, có phải tôi đã nhắc đến chuyện gì không nên nói không?"

Khuôn mặt bỗng nhiên nóng bừng, may mà trời tối nên che giấu được, cô vội vàng lên tiếng, xóa tan cảm giác bất ngờ ập đến.

"Không phải." Adam nói, bóng hai hàng lông mày sẫm màu phủ xuống hoàn toàn đối ngược với làn da trắng. "Có những chuyện không phải không nên nhắc đến, không thể nhắc đến, chỉ là giống như phản xạ không muốn nhớ lại, vì mỗi lần nhớ tới lại có cảm giác như trải qua nó thêm một lần nữa. Chính vì vậy, rất nhiều người không muốn nhớ về những gì đã qua. Tôi nghĩ, cô có thể hiểu được cảm giác này của tôi, đúng không?"

"Đúng vậy." Chưa bao giờ nghĩ một người như anh cũng có những chuyện buồn không muốn nhớ lại, Bạch Tiểu Thuần khẽ gật đầu... Cũng giống như Thư Hạo Nhiên và mối tình trước đây của cô, cô không hề muốn nhớ lại, dần dần hình thành thói quen trốn chạy, không phải sao?

Bước đi trên những vệt sáng đứt quãng, hai người chẳng ai bảo ai, trở nên im lặng. Bước đến cuối con đường, lại là một ngã ba nhỏ khác. Không chờ cô hỏi, Adam đã chọn con đường phía bên phải. Thấy anh chắc chắn như vậy, Bạch Tiểu Thuần im lặng bước theo. Con đường này khuất giữa rừng cây um tùm xanh tốt, rải đầy những viên sỏi nhỏ, thích hợp cho những người muốn massage chân. Đi trên đôi giày cao gót, chân cô truyền đến cơn đau âm ỉ. Cuối xuân đầu hè, cây cối đua nhau mọc um tùm, những cành lá chi chít như những chiếc ô rủ xuống, chắn hết ánh sáng của những ngọn đèn đường bao quanh, im lìm giống như một dãy hành lang dài hun hút. Không có tiếng chim chóc ca hát, không có những âm thanh tí tách, chỉ có tiếng thở đều đều khi trầm khi bổng của hai người. Bạch Tiểu Thuần bước chậm rãi, vẫn đang suy nghĩ xem những lời khi nãy có phải đã làm cho Adam cảm thấy không vui, cô muốn khuấy động không khí, liền mỉm cười, nói:

"Gần đây tôi đang theo dõi bộ phim truyền hình về một nữ gián điệp, tên là Nikita, anh đã nghe đến tên cô ấy bao giờ chưa? Bộ phim do Maggie Q đóng vai chính."

"Ừm."

Câu trả lời nhỏ đến mức chỉ vo ve như tiếng muỗi kêu. Cô cắn môi, nói tiếp: "Còn cả *The Big Bang Theory*, nghe nói tuần nào cũng xếp thứ nhất ở Mỹ, anh có xem

"Thi thoảng."

"Ồ."

Cuộc đối thoại nào cũng thế, nhất định phải có một người nói và một người đáp. Nếu chỉ có một người thao thao bất tuyệt thì không thể gọi là nói chuyện được. Anh lúc nào cũng rộng lượng, khoan dung, phong độ ngời ngời, cho dù gặp phải những chủ đề không hứng thú hoặc không hiểu rõ cho lắm, ngày thường cũng sẽ lịch sự đối đáp vài câu, chưa bao giờ lạnh lùng như lúc này. Trong lòng bất giác dâng lên cảm giác tội lỗi, Bạch Tiểu Thuần sâu nảo vì mình nói năng chẳng suy nghĩ, tự xỉ vả một thôi một hồi, quyết tâm không nói linh tinh nữa, hỏi luôn vào vấn đề công việc: "Khi này Thư Kiến tiên sinh nói dự án Du Thành CBD có tổng dự toán tám nghìn vạn, đây là con số lớn nhất tôi từng nghe kể từ khi bước chân vào công ty, công ty mình có phải..."

"Nhất định phải giành được."

"Ồ."

Lời nói đơn giản, rõ ràng, đây là biểu hiện của việc không muốn nói chuyện. Một chủ đề nghĩ nát óc mới ra bị dập tắt không thương tiếc, cô hoàn toàn hết cách, chỉ biết tiếp tục duy trì sự im lặng quý quái. Điều quý quái hơn là, lúc bước qua một ngọn đèn đường, trong lòng vốn cảm thấy bất an, cô nhân cơ hội đó quay sang nhìn chàng trai đang cùng bước bên cạnh, bỗng phát hiện khoe môi anh đang như nở một nụ cười. Lúc không vui vẫn có thể cười, quả thực không giống với phong cách của anh, cô liền cảm thấy sờn gai ốc. Cùng với ý nghĩ đó, cô bất giác bước nhanh hơn, cuối cùng cũng

bước ra khỏi con đường lát đầy sỏi đá, hai ngọn đèn trắng và ánh sao thì nhau tỏa sáng, khung cảnh rực rỡ trước mắt xuất hiện với một căn biệt thự rộng lớn, hoa cỏ dịu dàng lung lay theo từng cơn gió trong sắc đêm trong trẻo, hồng nhạt dịu dàng, màu vàng tươi tốt, màu trắng tươi mới, màu tím xanh mê hoặc, chỉ cần nhìn đã cảm thấy thích thú. Một tòa biệt thự tinh xảo tọa lạc giữa một biển hoa, con đường nhỏ phía bên phải xuyên qua biển hoa uốn lượn, khi ẩn khi hiện. Hương hoa theo gió bay đến, xộc vào mũi, thấm vào quần áo, y như những lời quảng cáo lúc vừa mới đến đây...

Bước vào biệt thự Hoa Hải, giấc ngủ của bạn sẽ đắm chìm trong mùi hương của hoa cỏ

Chương 9

Cảm ơn anh đã cho em một tình yêu không mang lại điều gì

Ý nghĩ tán thưởng bất ngờ nảy sinh bỗng tắt ngấm khi thấy Adam vẫn không hề có ý muốn nói chuyện, Bạch Tiểu Thuần kìm nén vẻ thích thú, chậm rãi bước theo sau. Trời đêm lấp lánh, hương hoa ngào ngạt, khung cảnh tuyệt đẹp, chỉ có bầu không khí giữa hai người là không bình thường, đúng là một sự lãng phí lớn!

Loáng một cái đã đến trước căn biệt thự.

Là một nhân viên tận tình, cô nhanh chóng rút thẻ phòng, bước lên phía trước. Đẩy cánh cửa màu mận chín nặng nề, trong phòng là một màu đen kịt, đến mức giơ năm ngón tay ra phía trước cũng không thể nhìn rõ. Adam bước theo sau, đóng cửa lại theo thói quen, chỉ còn lại chút ánh sáng le lói hắt vào từ phía ngoài, quờ quạng hết bên trái đến bên phải vẫn không tìm thấy công tắc đâu, cô đang định quay người nói xin lỗi, bỗng nhiên bước hụt, người ngã về phía sau, chao đảo, cô giật mình, hét lên một tiếng: "Á!" Cô đang nghĩ rằng phen này hình tượng của mình sẽ bị hủy hoại triệt

để bằng một cú ngã tứ chi chào trời thì một cánh tay rắn chắc, mạnh mẽ kịp thời ôm lấy eo cô, kéo vào lòng, cô vẫn chưa kịp hoàn hồn, rơi vào vòng tay thoảng thoảng mùi bạc hà và mùi rượu. Thành thịch, thành thịch, hai người nép sát vào nhau, không phân biệt được nhịp tim của ai đã phá tan sự im lặng nặng nề. Dòng máu nóng truyền thẳng từ chân lên đến đầu, Bạch Tiểu Thuần hoảng hốt và kinh ngạc ngẩng lên, đôi mắt màu xanh lam gần ngay gang tấc trở nên lớn hơn, trong đó, dập dền sóng dịu dàng. Tiếp xúc đã lâu, cô đã từng nhiều lần nhìn thấy ánh mắt của anh, ôn hòa có, xa xăm có, lạnh lợi có, tinh anh có, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt như lúc này... Dường như tất cả tình cảm mềm mại đều được chôn giấu trong đó, vài phần còn như đang muốn thoát ra ngoài. Đầu óc trong phút chốc trở nên trống rỗng. Quên cả lời cảm ơn, quên cả việc nhanh chóng thoát khỏi cánh tay đang ôm lấy eo mình, thứ duy nhất giống như con sóng lúc triều dâng ủa vào tâm trí cô lúc này là những lời của Quách Hà: "Mượn cơ hội tới Hà Viên lần này để thăm dò xem anh ấy rốt cuộc có cảm giác gì với em không."

"Anh..."

"Ừm?"

Người có tâm tính đơn giản không biết làm thế nào để "thăm dò", Bạch Tiểu Thuần đại khái là một người như vậy. Cô rất muốn tỏ ra vô tâm vô tính, ngơ ngơ ngẩn ngẩn hỏi rằng có phải anh có cảm tình vượt ra khỏi mối quan hệ đồng nghiệp với tôi không, nhưng những lời ấy chạy qua chạy lại trong đầu cô mấy trăm lần, cuối cùng câu vụt ra khỏi miệng lại là: "Có phải anh không vui vì chuyện khi nãy không?"

"Khi nãy?" Adam nhíu mày, sự nghi hoặc tan biến rất nhanh. "Đâu có."

"Thật không? Thế... thế tại sao anh lại im lặng, cũng chẳng muốn nói chuyện?"

Mắt đã quen dần với bóng tối, có thể lờ mờ nhìn thấy những thứ gần nhất. Ai cũng có những lúc cảm thấy trái tim mình mềm yếu, có thể là nhìn thấy một khung cảnh nào đấy, cũng có thể là nhìn thấy một con người nào

đấy... Đối với Adam, Bạch Tiểu Thuần là một người đặc biệt như vậy. Mỗi lần vô tình bắt gặp những cử chỉ hoặc nét mặt của cô, trái tim anh bỗng mềm yếu đến lạ.

Có lẽ sự mềm yếu không kịp đề phòng ấy có mối liên hệ nào đó với những khung cảnh sâu trong ký ức của anh.

Có lẽ sự mềm yếu chân thực và thuần khiết ấy xuất phát từ sự thấu hiểu một người có trái tim trong sáng như cô.

Có lẽ sự mềm yếu mang đến cảm giác hạnh phúc ấy chỉ vì cô đã đồng hành cùng anh suốt hơn nửa năm qua.

Có lẽ...

Có quá nhiều điều có lẽ, giống như có quá nhiều điều không chắc chắn và lo lắng vậy. Hai vệt ửng hồng hiện lên trên gương mặt trắng trẻo, đôi mắt khuất dưới hàng mi dài như được bọc bởi một lớp sương mờ ảo, thấy cô như vậy, anh vẫn chưa thu cánh tay về, lần đầu tiên trong đầu xuất hiện ý nghĩ đôi khi "giờ trò" một chút cũng khá thú vị, có cảm giác thích thú khi làm việc "tội lỗi", hơn nữa, với sự dịu dàng vô hại vốn có của cô, cộng thêm sự dạy dỗ trong mấy năm qua của sếp Lý, cho dù trong lòng có thấp thỏm cũng sẽ không bao giờ bất kính với Tổng giám đốc mà vùng khỏi vòng tay anh. Nghĩ đến đây, ánh mắt Adam càng trở nên dịu dàng, anh trả lời rõ ràng, mạch lạc: "Im lặng bước đi trong sắc đêm mờ mịt, nghe tiếng côn trùng kêu, ngắm nhìn bầu trời đầy sao, chẳng phải hay hơn là nói chuyện sao? Thầy giáo tiếng Trung dạy tôi một câu thơ, đó là..."

"Thời khắc này vô thanh thắng hữu thanh."

"Đúng thế, thời khắc này vô thanh thắng hữu thanh." Anh nhắc lại, cố gắng khiến thanh điệu thật chuẩn nhưng lại nghiêng rằng một cách rất khó khăn. Bạch Tiểu Thuần nghĩ một người luôn chăm chú, nghiêm túc như anh cũng sẽ hiền lành, trong sáng của một đứa trẻ, cô khẽ mỉm cười. Nhưng một giây sau, cô nhận ra rằng khung cảnh lúc này quá đổi thân mật, nụ cười lập tức khựng lại.

Lúc cần đầu óc nhanh nhạy thì đơ ra như khúc gỗ, lúc không cần đầu óc nhanh nhạy thì mồm năm miệng mười, hự, Bạch Tiểu Thuần cuộc đời này đúng là một bi kịch từ đầu đến đuôi!

Adam cuối cùng cũng đọc xong từng từ, từng từ một, đôi má của ai đó đã đỏ bừng trong bóng tối âm u. Sự cử động sẽ chỉ làm khoảng cách trở nên gần hơn, cô vừa cười gượng giải thích ban nãy tối quá nên không tìm thấy công tắc điện, vừa khéo léo khẽ nhích sang bên cạnh một chút, định thoát khỏi sự gằn gỏi lúc này. Adam quá đổi thông minh, nhận ra hành động của cô, liền buông tay, để cô trở về vị trí cũ, rồi rút điện thoại, bước xuống bậc cầu thang, bắt đầu tìm kiếm. Trong căn phòng khách rộng mênh mông, ánh sáng hắt ra từ màn hình điện thoại trở nên nhỏ nhoi và mờ ảo, giống như một vệt dài màu trắng đang di chuyển, lại thêm một sự sáo nhảm khác: Nếu ban nãy cô rút điện thoại ra ngay thì làm gì đến nông nỗi suýt chút nữa ngã ngửa.

Cùng là ăn cơm lớn lên, đầu óc lại chẳng giống nhau chút nào!

"Cạch, cạch", hai âm thanh đánh giòn vang lên, căn phòng tối như bùng lập tức sáng bừng. Bạch Tiểu Thuần nheo mắt lại theo phản xạ, có thể là do ảo giác, đang đứng đối diện với cánh cửa sổ thủy tinh, cô lơ mơ nhìn thấy một bóng đen vụt qua rất nhanh.

"Kiến trúc sư đã sử dụng kiểu thiết kế ổ điện chìm trong tường để tạo mỹ quan, quả thực rất đẹp, nhưng cách cửa hơi xa, chút khiếm khuyết nhỏ trong một thiết kế hoàn hảo."

Lời của anh làm đứt mạch suy nghĩ có chút bất an của cô, cô định thần lại rồi nhìn ra ngoài một lần nữa, chắc chắn rằng không có bóng dáng của bất cứ ai khác, lúc này cô mới quan sát xung quanh, xem một lần nữa căn phòng khách dưới ánh đèn rực rỡ. Mặt sàn được lát bằng những viên gạch sứ thanh thoát, bao phủ khắp căn phòng là một màu trắng tinh khiết, ngọn đèn chùm thủy tinh rũ xuống, chiếc thảm lông cừu đơn giản nhưng không kém phần sang trọng, chiếc hộp đựng giấy ăn thêu hoa, tấm màn che cửa sổ với các họa tiết trang trí tinh xảo, tất cả các chi tiết đều toát lên vẻ quý phái, chẳng trách được gọi là biệt thự Hà Viên, một đêm ở đây có

giá vài ngàn USD. Adam đứng cạnh tay vịn cầu thang được chạm trổ điệu nghệ, bàn tay phải chỉ về chiếc hộp chìm chứa tất cả cầu dao điện. Gật gật đầu ra ý trả lời, cô bước về phía trước. Có lẽ là nhân viên dọn vệ sinh hơi bất cẩn, chiếc cửa sổ sáng bóng chưa được khóa chặt, một cánh hé mở, mùi hương hoa cỏ qua khe hở len vào.

Bên ngoài là thảm cỏ xanh mướt mắt, trên phần đất nổi giữa thảm cỏ và khu vườn hoa, vài gốc bạch quả dài cành lá sum sê khẽ đu đưa trong gió. Cô cảm thấy không yên tâm, cẩn thận xem xét một lượt, khóa chặt hết các cửa rồi mới lên tiếng: “Cửa vẫn chưa khóa chặt, chắc là do nhân viên vệ sinh quên mất.”

“Cô đứng ở cửa ra vào mà nhìn thấy cửa bên này chưa khóa chặt sao?”

Do đèn đã được bật, khung cảnh của căn phòng phản chiếu trên khung cửa sổ thủy tinh, khó nhìn được quang cảnh bên ngoài. Biết rõ sự lo lắng chu đáo của Bạch Tiểu Thuần vừa kéo rèm cửa vừa suy nghĩ mình sẽ không nói ra chuyện nhìn thấy bóng đen khi này. Chắc đó chỉ là ảo giác nhất thời mà thôi.

“Cách xa thế sao có thể nhìn thấy được? Chẳng qua là do ở một mình quen rồi nên tôi có thói quen kiểm tra một lượt cửa ra trước khi đi ngủ.”

Nói xong, cô lên nhìn người đàn ông thần sắc bình thản, trong lòng lo sợ anh sẽ nhận ra điều gì đó. May mà anh đang mải ngẫm nghĩ, đáp lại một câu rồi không hỏi thêm gì nữa. Phòng khách rộng lớn trắng lệt, sáng rực như ban ngày, im lặng giây lát, Bạch Tiểu Thuần nhớ lại bóng đen khi này, cô lấy cớ phải tham gia vũ hội trong cuộc giao lưu ngày mai nên muốn về phòng nghỉ ngơi. Chúc nhau ngủ ngon, cô bước từng bước như đang nhảy trên những bậc cầu thang, mỗi bước đều có thể nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch, một cảm giác chân thực đã lâu không xuất hiện tạo ra những đợt sóng dồn dập trong cơ thể, khiến mặt và tai cô đỏ bừng.

Chỉ là sự ngượng ngùng đơn thuần thôi sao?

Quả đúng là có nhưng...

“Sherry!”

Tiếng gọi ngắn gọn, mạnh mẽ vang lên, cô quay đầu lại nhìn, Adam đã bước đến chỗ lúc trước bật đèn, dáng người trong bộ âu phục màu đen tuyền giống như một vết mực đang loang dần trên bức tường màu xanh nhạt, những đường nét không theo trật tự nào dịu dàng đến mơ hồ. Anh định nói gì đó rồi lại ngừng, đôi mắt màu xanh lam phản chiếu dưới ánh đèn, toát ra thứ ánh sáng âm áp. Sớm đã cảm nhận được tối nay anh có gì đó không giống bình thường, Bạch Tiểu Thuần không vội vã nhưng trong đôi mắt trong sáng khẽ toát lên nét nghi hoặc. Một lúc lâu sau, dường như anh đã hạ được quyết tâm, nói một cách rất cẩn trọng nhưng cũng vô cùng nghiêm túc: “Tôi đã gọi điện cho Vivian.”

“Anh đã nói rồi.”

Đã nói một lần lúc ở hành lang, bây giờ nhắc lại là có ý gì? Lẽ nào... Khuôn mặt phẳng phất màu hoa đào khẽ thay đổi, bàn tay đặt trên thành lan can trầm trở tỉnh xảo bất giác

“Điều tôi muốn nói là...” Nhận thấy ánh mắt cô khẽ thay đổi, Adam mím môi, tạo thành một đường cong kiên định. “Tình yêu là thứ tình cảm quý giá nhất mà Thượng Đế ban tặng cho con người, trong những câu chuyện cổ tích mà chúng ta đã thuộc lòng, hoàng tử và công chúa luôn luôn có một kết cục hoàn mỹ, nhưng cuộc sống không phải là một câu chuyện cổ tích, đâu đâu cũng đầy sự tàn nhẫn, nếu trái tim em sống mãi trong những câu chuyện cổ tích để đối diện với nó thì sẽ rất đau khổ. Không biết em đã từng nghe câu nói, một cuộc hôn nhân không được chúc phúc sẽ không có được hạnh phúc, với tôi, tình yêu cũng giống như vậy, đặc biệt... đặc biệt là không có được sự chúc phúc của những người thân thiết nhất. Chúng không chỉ giống như những chiếc xương cá mắc trong cổ họng, mà sẽ ăn sâu vào da thịt, dần dần mưng mủ, viêm nhiễm, thối rữa.”

Những lời vừa nghe không phải chỉ là những tâm sự bấy lâu cô vẫn luôn giấu kín, mà anh còn phân tích một cách rõ ràng, chi tiết hơn nữa. Những tâm sự chôn giấu ấy giống như những lo âu không đáng có khiến người ta thấp thỏm, không yên. Lúc nào cũng nghĩ dù lòng có đau buồn đến

đâu, chỉ cần lúc nào cũng tươi cười thì sẽ không ai nhận ra, hóa ra bấy lâu nay, cô chỉ giấu được lòng mình chứ chẳng giấu nổi ai.

Nhìn gương mặt đối diện kia dần tái nhợt, trong lòng Adam cảm thấy không nổi. Nhưng có những vết thương nhiều năm nhất định phải rạch ra mà làm sạch hoàn toàn thì mới có thể lành lại được, không phải sao? Với tính cách của cô, e rằng sẽ mãi mãi không bao giờ tìm được dũng khí để tự mình làm điều đó.

“Tôi... không hiểu anh đang nói đến điều gì.”

Thứ tình cảm được chôn giấu giống như một con mãnh thú bỗng nhiên tỉnh dậy sau giấc ngủ im lìm ngàn năm, gầm rú một cách hung phân như người thấy mùi máu tanh.

“Bạch Thế Dũng, chú em, khoảng hai năm trước lái xe khi say rượu gây tai nạn, hai người chết và một người bị thương, người bị thương trở thành người thực vật. Theo pháp luật Trung Quốc, lẽ ra ông ấy phải vào tù chịu cải tạo nhưng khi đó ông ấy chỉ bị câu lưu^[1], sau khi sự việc xảy ra, ông được thả sau khi bồi thường một khoản tiền vốn dĩ không thể đủ để bù đắp lỗi làm chết người ấy. Mỗi quốc gia, mỗi lĩnh vực đều tồn tại những luật lệ riêng, tôi đã tham khảo ý kiến tư vấn của luật sư, nếu không có quan chức chính quyền ra tay, chú của em không thể thoát khỏi việc vào tù. Còn vị quan chức chính quyền ra tay giúp đỡ chính là...”

[1] Câu lưu: một hình thức bắt giữ tạm thời, trong khoảng một thời gian ngắn để điều tra.

“Sao anh biết?” Bàn tay đặt trên lan can nắm chặt lại, Bạch Tiểu Thuần nửa ngờ ngẩn nửa kinh ngạc, câu hỏi buột miệng vang lên lạnh lùng như băng sương. “Tại sao anh lại điều tra tôi?”

Người con gái dịu dàng như nước trong phút chốc trở nên xa xôi, sắc nhọn như một con nhím xù lông, Adam lắc đầu, ánh mắt có phần tiếc nuối.

“Không, tôi không hề cố tình điều tra...”

“Không điều tra mà anh có thể biết rõ đến vậy?”

Bàn tay buông lỏng còn lại nắm chặt thành nắm đấm, cô như một con mãnh thú đang bị trói. Bị thương đến cực độ, thứ đang tuôn ra kia hoàn

toàn không phải là nước mắt, mà là sự căm hận, không cam tâm phục tùng.

“Anh là tổng giám đốc của tôi nhưng không một vị tổng giám đốc nào có quyền dò hỏi quá kỹ lưỡng những chuyện riêng tư của nhân viên, đây là vi phạm quyền riêng tư, luật sư của anh không hề cho anh biết sao? Đúng thế, chú tôi lái xe khi say rượu, người chết là hai bố con, bố ba mươi hai tuổi, con trai sáu tuổi, người phải sống thực vật chính là vợ và mẹ của hai người họ! Đúng thế, chú của tôi đã thoát khỏi chế tài của pháp luật, sống một cuộc sống ung dung tự tại ở nhà. Xảy ra một chuyện như vậy, anh cho rằng tôi có thể ung dung sao? Mỗi tình mà tôi khổ sở chờ đợi vì việc này mà bắt đầu rạn nứt, tôi thường mơ thấy người bị đâm chết là chính mình, chính vì điều đó, sếp Lý nhiều lần đề nghị tôi học lái xe, tôi chỉ biết từ chối hết lần này đến lần khác!”

Hai giọt nước mắt rơi xuống, tạo thành hai vệt dài trên khuôn mặt xinh đẹp như ngọc. Sau khi nói ra sự thực, Bạch Tiểu Thuần cười lạnh, sâu trong đôi mắt chỉ toát ra vẻ đau đớn không thể tả xiết

“Quan chức chính quyền mà anh nói chính là bà mẹ Trình Cẩm Tâm của Thư Hạo Nhiên. Chú tôi chủ động nhờ người liên lạc với Trình Cẩm Tâm, bà ấy đã gọi cho tôi, chỉ muốn xác nhận với tôi về mối quan hệ thân thích của tôi và Bạch Thế Dũng, rồi không nói thêm gì nữa. Vì tôi là người bạn gái thê chết cũng không chia lìa của Thư Hạo Nhiên, tất cả mọi người, bao gồm cả Thư Hạo Nhiên, đều nghĩ rằng vì điều đó nên bà ấy mới ra tay giúp đỡ. Tôi không biết vì sao bà ấy lại đồng ý giúp nhưng sâu trong đáy lòng mình, tôi vô cùng cảm kích sự giúp đỡ của bà ấy. Có phải anh cảm thấy suy nghĩ ấy của tôi đã dẫm đạp lên pháp luật, có phải anh cực kỳ khinh thường hành vi ấy? Ha, tôi cũng cảm thấy như vậy. Nhưng tôi có thể làm gì đây, tôi có thể làm gì chứ? Ông ấy là người chú ruột đã có công nuôi dưỡng tôi!”

Một con mãnh thú đã im lặng quá lâu một khi tỉnh dậy thì mạnh bạo, hung tàn hơn bao giờ hết. Nói đến câu cuối cùng, cô chỉ thút thít không thành tiếng, những lời nói ra đều bằng tiếng Trung. Giọng nói khàn đặc của người con gái vang vọng trong tòa biệt thự rộng lớn, những âm thanh kìm nén lọt đến tai, khiến trái tim người nghe run rẩy. Adam không thể hiểu hết

toàn bộ nhưng qua thần sắc và ngôn ngữ cơ thể kích động đến cực độ của cô, anh đã tìm được câu trả lời mong muốn. Anh im lặng bước lên phía trước, dừng lại tại bậc thang thấp hơn bậc cô đang đứng, đôi mắt xanh trong vắt toát lên vẻ xót xa đến vô hạn.

Đưa tay ôm cô vào lòng, cảm nhận được rõ ràng sự run rẩy từ người cô truyền đến trái tim, làm dấy lên nhịp đập thành thịch trong lòng. Cảm giác như trở về những lần tranh cãi, trách móc không có điểm dừng với Thư Hạo Nhiên năm ấy, Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt, nước mắt rơi lã chã như chuỗi tràng hạt bị đứt dây. Sao cô có thể không hiểu hai mạng người và một người sống thực vật tội lỗi đến mức nào, nhưng người phạm tội là người thân có huyết thống đã có ơn giúp đỡ mẹ con cô bao năm qua, làm sao cho vẹn toàn, cô tin không ít người ruột ruột như tơ vò khi nghĩ về điều đó.

Khi biết chú mình nhờ người liên hệ với Trình Cẩm Tâm, cô lo lắng vô cùng, một mặt do dự khôn nguôi, cô luôn biết rõ Thư Hạo Nhiên không muốn nhờ vào quyền thế của bố mẹ, mặt khác cảm giác may mắn cứ âm thầm lớn dần trong lòng, còn việc cảm thấy may mắn vì Trình Cẩm Tâm ra tay giúp đỡ hay vì Thư Hạo Nhiên sẽ thấu hiểu tấm lòng của mình đối với chú, cô cũng không tài nào hiểu rõ. Cuối cùng, một nửa cảm giác may mắn của cô đã trở thành hiện thực, người chú bị bắt tạm giam đã nhanh chóng được thả, người bị hại yêu cầu bồi thường mười vạn. Còn nửa kia thì vỡ vụn, Thư Hạo Nhiên biết chuyện, lúc nào cũng bức tức, không chỉ cho rằng cô đã làm vấy một vết mực lên con đường quan trường của mẹ mình, còn lợi dụng tình yêu giữa hai người để đạt được mục đích. Người chú âm thầm nhờ người liên hệ với Trình Cẩm Tâm, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không biết, cô giải thích mãi, nhưng trên thực tế đúng là Bạch Thế Dũng đã chủ động liên lạc với Trình Cẩm Tâm, Trình Cẩm Tâm gọi cho cô, hỏi họ có phải là họ hàng thân thích không, cô đã nói rằng đúng. Quan trọng hơn là, Bạch Thế Dũng được thả ra nguyên vẹn, không chút xây xước, chỉ phải bồi thường mười vạn. Sự thật quá rõ ràng, sự giày vò, tủi nhục và những lời giải thích của cô đều trở thành một sự vô lý hòng che giấu sự thật. Hai mạng người, một cuộc đời thực vật không biết đến bao giờ mới có thể tỉnh dậy lại có thể dùng mười vạn để lo liệu xong xuôi, quả thực là chuyện chưa bao giờ

gặp. Biết mình đuối lý, cô khóc lóc khẩn cầu Thư Hạo Nhiên tha thứ nhưng lần nào cũng đau khổ trở về.

Có thể là do yêu cầu quá hoàn mỹ về tình yêu, hoặc cũng có thể do không thể chấp nhận sự giải thích khó chấp nhận của người bạn gái mình yêu thương, sau một lần vô cùng tức tối, đập mạnh điện thoại, Thư Hạo Nhiên biến mất. Không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn, email, không đăng nhập MSN và QQ, gần một tháng, anh dường như biến mất hoàn toàn, không còn xuất hiện trong thế giới của Bạch Tiểu Thuần nữa. Một mối tình thiên sơn vạn thủy, nếu như có tình trốn tránh, chắc chắn sẽ trở thành một mê đồ không bao giờ có lời giải. Cái gọi là ngày ngày lên mạng nói chuyện, gọi điện, nhắn tin chẳng qua là đôi bên muốn cho người kia cảm nhận được sự tồn tại của mình. Một khi một trong hai người muốn ra đi, tình yêu sẽ chết.

Thời gian ấy, Bạch Tiểu Thuần vừa về làm việc ở Good không lâu, hằng ngày buổi sáng đi làm, buổi tối dùng nước mắt để rửa mặt, ghê gớm nhất là, trước mặt mọi người trong nhà, vẫn phải giả bộ không hề có chuyện gì... Bạch Thế Dũng là cột chống của nhà họ Bạch, nếu phải vào tù, sau khi mọi chuyện xảy ra, thím và em cô chắc hẳn sẽ khóc đến trời long đất lở, khóc đến mức mất luôn hai mạng người nữa chẳng? Huống hồ, trước khi cô đi làm, sự giúp đỡ dù ít hay nhiều của chú, mẹ cô không nhắc đến nhưng cô vẫn hiểu. Cô không nỡ nhìn chú bị đi tù nhiều năm. Vụ tai nạn xảy ra vào cuối tháng Mười, hơn một tháng sau, Thư Hạo Nhiên âm thầm trở về nước.

Từ lâu anh đã nói sẽ cùng cô trở về nhà, hiển nhiên bây giờ vẫn chưa thực hiện được, điều khiến cô cảm thấy mình gục ngã là anh không chỉ trở về nước mà không nói với cô... Buổi tối khi tan sở, về nhà, bị một người bạn đại học kéo đi dạo phố, trong ánh đèn rực rỡ trên đường phố xe cộ như nêm, cô đứng nơi đầu con phố, từ xa nhìn thấy anh và một người con gái khác cùng đi shopping, tay anh nhét trong túi áo khoác ngoài, người con gái kia khoác lấy tay anh, vô cùng thân mật. Con gió lạnh giá thổi khô dòng nước mắt, cô nhớ đến một bài hát cũ có tên *Lời chúc phúc nơi góc phố* của Đới Bội Ni, ngâm nga suốt trên đường về nhà, rồi ngồi cô đơn đến sáng trên chiếc sofa hai người đã từng ôm nhau.

Nếu là trước đây, chắc chắn cô sẽ lao đến để hỏi cho rõ ngọn ngành.

Nhưng sự việc của chú đã khiến cô hoàn toàn rút lui.

Từ đó, cô đánh mất dũng khí và sự kiêu hãnh khi đứng trước mặt anh, chỉ vì sự tôn nghiêm đằng sau những điều đó đã vỡ vụn. Trải qua một cái Tết không mùi, không vị, sau khi tan sở, Thư Hạo Nhiên chủ động liên lạc hẹn gặp cô. Vốn chuẩn bị sẵn tinh thần cho sự chia ly nhưng vừa gặp nhau, anh đã ôm chặt lấy cô, thành khẩn xin lỗi và giải thích thời gian qua không phải anh cố tình trốn tránh, chỉ là muốn cho mình thời gian để bình tĩnh trở lại. Trong cái ôm dịu dàng và những lời thì thầm âu yếm, cô khóc nức nở. Trước mặt người cô yêu sâu đậm, cô lúc nào cũng mềm yếu, vài câu nói là đã có thể cười, vài câu lại có thể khóc ngay được. Sau đó, hoang mang như vừa hồi sinh sau một lần chết hụt, cô bất an hỏi anh về cảnh tượng bắt gặp khi đi dạo phố hôm ấy. Thư Hạo Nhiên ôm lấy cô, ánh mắt như toát ra một làn sương gần như mê hoặc, trả lời: “Cô ấy là Tiết Vịnh Vi, gia thế gần giống anh nên cảm giác chạy trốn em, cô ấy hiểu rõ nhất. Anh và cô ấy, quá giống nhau mà lại không giống nhau cho lắm, không thể yêu nhau được.”

Một câu nói dập tắt toàn bộ những nghi hoặc và buồn bã mà cô do dự không biết có nên nói ra.

Anh nói, cô tin.

Đây là chuyện quen thuộc trong tình yêu của họ, vì thế lần đầu tiên nghe đến cái tên Tiết Vịnh Vi, cô tin. Xa cách một thời gian dài rồi lại quay trở về, đương nhiên không thể thiếu những lời ngọt ngào có cánh. Chỉ có điều khi ấy, khi Bạch Tiểu Thuần nằm gọn trong vòng tay Thư Hạo Nhiên vừa khóc vừa cười, cô không ngờ được rằng, khi một lần nữa nghe đến cái tên đáng yêu nhẹ nhàng ấy lướt qua bên tai lại là trong một đêm Anh – Trung xa cách.

Do lệch múi giờ, thời gian họ gọi điện cho nhau đều hẹn trước. Buổi sáng hôm ấy, cô gọi điện cho anh như đã hẹn, rất lâu không có người nhắc máy rồi bỗng nhẹ nhàng truyền đến câu nói: “Hi, This is Vivian Xue speaking, I am sorry...”

Cô cứ nghĩ mình gọi nhầm số, nhỏ nhẹ nói rằng mình cần gặp Thư Hạo Nhiên, có phải gọi nhầm số không. Vài năm đã trôi qua, Bạch Tiểu Thuần vẫn còn nhớ như in cảm giác của buổi sáng hôm ấy.

Mùa xuân ấm áp, hoa nở rực rỡ trong thành phố G, còn cô như đứng giữa băng tuyết giá lạnh. Chất giọng ngọt ngào bên kia mang sự uể oải, chậm rãi khó diễn tả bằng lời, cô hận khả năng tưởng tượng của mình quá phong phú, những khung cảnh không hề muốn chứng kiến cứ dồn dập ủa đến. Thực tế đã chứng minh, tưởng tượng mãi mãi không thể đáng sợ như hiện thực, người con gái phía bên kia ngừng lại một lúc, trả lời: “Thư Hạo Nhiên đang tắm, ban này mệt quá. Vừa vào nhà tắm xong, chị muốn đợi hay một lát nữa gọi lại?”

Nửa đêm, mệt quá, đang tắm, người con gái đã từng khoác tay, sự thân mật đến mức có thể tùy ý nghe điện thoại... Những từ ngữ như chẳng liên quan đến nhau lập tức hóa thành một bức tranh sống động mà bất cứ người bình thường nào cũng có thể nghĩ đến một cách kỳ diệu. Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, nói nhẹ nhàng rằng không cần. Chỉ có hai từ, mà cô phải dùng đến sức lực của cả cơ thể. Không biết đúng là do mệt mỏi quá độ hay đắm chìm trong sự dịu dàng quên cả thời gian, mãi đến ngày hôm sau, Thư Hạo Nhiên mới gọi điện, vội vàng giải thích chuyện xảy ra tối qua. Anh nói đó là một sự hiểu lầm, giữa bọn họ không hề xảy ra chuyện gì, anh và Tiết Vịnh Vi là do có những nét giống nhau nên khó tránh khỏi có những sự thân mật nơi đất khách quê người. Cô vừa nghe điện vừa khóc, không ngừng nhớ đến ánh mắt của anh khi lần đầu tiên nhắc tới cái tên Tiết Vịnh Vi trước mặt cô.

Khi ấy, cô cứ nghĩ đó là sự mê hoặc.

Đến lúc này mới hiểu, đó không phải là sự mê hoặc đơn thuần mà là một người đàn ông bị hấp dẫn bởi một người phụ nữ mà không có cách nào nắm giữ được.

Party, Sex, Drug...

Đây là quy luật chủ yếu của cuộc sống sinh viên mà người ta đã kết luận, cô tin rằng một người tâm tính kiêu ngạo như Thư Hạo Nhiên sẽ

không đến mức như vậy. Nhưng dù sao vẫn là nơi đất khách quê người, một môi trường cách nhau cả vạn dặm, chỉ là sự chịu đựng âm thầm, sự chờ đợi âm thầm, không thể ôm lấy nhau, chạm vào môi nhau mỗi khi muốn. Đàn ông là loài động vật dùng thân dưới để suy nghĩ, cô không chỉ một lần đọc được câu nói ấy trên những diễn đàn buôn chuyện, mỗi lần như vậy chỉ chặc lưỡi cho qua, nhưng giờ không thể trốn tránh sự thực được nữa. Lúc cô sung sướng gọi điện sau những giờ phút nhớ nhung da diết thì chàng trai cô yêu thương nhất vừa làm xong cái chuyện dùng phần thân dưới để suy nghĩ ấy.

Càng lo lắng càng chứng minh là có vấn đề, không phải sao?

Hồn dỗi, trách móc, tất cả những thứ ấy như những sợi dây rối bời mắc nghẹn nơi cổ họng, khiến cô cảm thấy khó thở. Chính sự ngăn trở ấy đã tạo ra sự lạnh lùng vốn không thuộc về cô.

Cô nói cần thời gian để suy nghĩ.

Cuối tuần, hai người hẹn nhau gọi video call, cô online đúng giờ. Chàng trai phía bên kia râu ria đầy cằm, cô cũng gầy xẹp đi vì không ngủ được. Lòng cô mềm đi trong giây phút ấy, cô không nhắc đến cuộc điện thoại đó, chỉ nói muốn anh về nước, hai người sẽ kết hôn, cho dù cuộc sống khó khăn đang chờ đợi trước mắt.

Chờ đợi quá lâu, không thể chịu thua người con gái khác, vì thế cô cam tâm tình nguyện lùi một bước, chỉ coi chuyện đó là một vết xước nhỏ.

“Em đang cầu hôn anh sao, Tiểu Bạch?”

Khi đó, Thư Hạo Nhiên đã tốt nghiệp, anh mỉm cười, gương mặt mệt mỏi không giấu nổi vẻ đắc thắng. Bạch Tiểu Thuần hiểu, chắc anh cho rằng cô online đúng giờ, có nghĩa ít nhất đã tha thứ cho anh một nửa. Đúng thế, nhìn thấy bộ dạng của anh, cô quả thật đã tha thứ một nửa, còn nửa kia, chắc chắn sẽ phải tìm một lý do có thể nắm bắt được, ngẫm nghĩ một lúc, lý do duy nhất chính là bọn họ từ đây mãi ở bên nhau, thực hiện những lời nói trước kia, kết hôn, sinh con, sống bên nhau đến già.

Cô lắc đầu, kiên quyết yêu cầu. Còn anh, nhận ra cô không phải đang đùa, bỗng nhiên lại không vui. Hai người yêu thương nhau nếu có một ngày

thù oán nhau, nhất định sẽ trở thành sát thủ khiếp sợ nhất, chiêu nào cũng tấn công hết sức, thắng mà không cần đổ máu. Biết rõ không thể động đến chuyện Bạch Thế Dũng, Thư Hạo Nhiên vẫn cứ gọi lên, lời lẽ sắc nhọn, mỗi lần như vậy đều khiến cô không còn đường lui, đắng ngắt như nuốt phải hoàng liên. Biết rõ không thể nhắc đến Tiết Vịnh Vi, Bạch Tiểu Thuần một mực phải nhắc, những lời châm chọc cạnh khóe đầy tính sát thương, câu nào cũng khiến anh không thể chống đỡ, cuối cùng không còn cách nào khác anh phải tức giận thừa nhận. Lúc kích động chẳng còn lí trí nữa, giống như yêu đến không thể chia lìa rồi phân ly. Giả sử tình yêu là một cốc nước hoa quả nguyên chất thì một lần tranh cãi cũng giống thêm một cốc nước lọc, pha càng nhiều, đương nhiên sẽ nhạt dần, đến khi không thể cảm nhận được mùi vị ban đầu nữa.

Những cuộc cãi vã không có điểm dừng khiến thế giới của cả hai trở nên u uất, cuối cùng cô và anh đều quá mệt mỏi, chẳng còn nhớ ai đã nói chia tay trước, chia tay rồi lại làm lành, làm lành rồi lại chia tay, sau vài lần như vậy, vào tiết trời mùa thu mà Bạch Tiểu Thuần yêu thích nhất, tình yêu của cô chào đón một mùa đông về sớm. Thư Hạo Nhiên âu sầu nói cả hai đều đã mệt mỏi, chẳng bằng chia tay còn hơn hết lần này đến lần khác khiến người kia đau đớn đến cùng cực để đổi lấy một thứ tình yêu đã vụn vỡ, chia tay bây giờ thì ít nhất cả hai còn giữ lại trong nhau sự nhớ nhung. Cô im lặng chấp nhận, chỉ hỏi một câu: “Năm năm chờ đợi, hơn một nghìn tám trăm ngày đêm... Thư Hạo Nhiên, giờ đây em chỉ có thể cảm ơn anh đã tặng cho em một tình yêu không mang lại điều gì, phải không?”

Nụ cười của anh chỉ kèm theo duy nhất một tiếng thở dài vô tận. Khi nghe thấy anh nói lời chia tay, cô không hề rơi lệ, nhưng khi nghe tiếng thở dài ấy vọng đến bên tai, những giọt nước mắt lập tức vượt khỏi sự kiểm soát, tuôn rơi... Khi mối quan hệ giữa hai người chỉ còn lại những tiếng thở dài ngao ngán, đó là lúc nó sắp chấp nhận cái chết. Cho dù có cãi nhau ghê gớm đến đâu, lòng đau như cắt, cô cũng chưa từng thở dài, chưa từng tuyệt vọng, còn anh, người con trai luôn miệng nói muốn lấy cô làm vợ, đã đến lãnh địa chết chóc của tình yêu trước một bước. Cô đã làm gì để vượt qua hai tuần sau khi chia tay, Bạch Tiểu Thuần không còn nhớ nữa, hình như

ngoài sự ngẩn ngơ, chỉ là sự ngơ ngẩn. Thì ra, khi thứ tình cảm quan trọng nhất trong cuộc đời rời xa, sẽ không lập tức đau đớn đến chết mà nỗi đau đớn sẽ ăn sâu vào da thịt mà tồn tại mãi trong đó.

Thư Hạo Nhiên biến mất, sạch sẽ như chưa bao giờ từng xuất hiện, icon QQ hay MSN không bao giờ sáng, email gửi càng ngày càng ít, khiến Bạch Tiểu Thuần thường cảm thấy mình như vừa mơ một giấc mơ tình yêu tươi đẹp, trong giấc mơ, cô dốc toàn bộ sức lực để yêu, sau khi tỉnh dậy thì chẳng còn dấu vết gì nữa. Cô sống mà như đã chết, hơn một năm qua đi vẫn chưa thoát khỏi bóng đen của cuộc tình tan vỡ, Lạc Lạc lúc đầu mắng cô như té tát, sau bắt đầu chuyển sang mềm mỏng khuyên nhủ, nếu không thể quên đi, chi bằng xác nhận lại một lần nữa với anh ta, nếu có thể thay đổi được thì đúng là một điều tuyệt vời, còn nếu không được thì cũng mau chóng từ bỏ. Sợ bạn mình không dám làm vậy, cô còn liệt kê một list dài dằng dặc đủ các loại lý do lớn bé, nào là đàn ông phải nể mặt, rồi thì tình yêu phải có một bên thúc đẩy. Thực ra điều mà cô ấy không biết đó là, đối với Bạch Tiểu Thuần, cả ngàn lý do cũng không thể đánh bại một điều...

Cô yêu anh.

Chỉ duy nhất điều đó đã đủ rồi.

Có khi, lúc mất đi tình yêu, người ta mới hiểu được nó đã từng thực sự tồn tại hay chưa, sức sống của sự tồn tại ấy lớn đến mức nào. Điều này mãi mãi là một mệnh đề mâu thuẫn đáng sợ. Sau nỗ lực động viên tiếp theo của Lạc Lạc, cuối cùng cô đã bấm một dãy số mà đến năm mơ cũng không thể đọc sai. Khi cô do dự hết lần này đến lần khác, lấy hết dũng khí hỏi rằng có thể còn cơ hội quay về hay không, trái tim đập nhanh đến thế, thấp thỏm đến thế, còn hơn cả đối diện với sự sống chết.

Sau khi im lặng hồi lâu, Thư Hạo Nhiên hờ hững trả lời: “Lòng em đầy sự trách móc, con trong anh là sự bất lực, coi như anh có lỗi với em. Tiểu Bạch, cứ như vậy đi...”

Cứ như vậy đi, kết thúc như vậy đi.

Trong một đêm gió lạnh, cô nép mình trong một góc không người, đau đớn gào khóc. Từ đó trở đi, Bạch Tiểu Thuần không còn khóc về tình

yêu trước mặt bất kỳ người nào nữa. Nếu muốn khóc, cô sẽ trốn trong chăn hoặc tìm một nơi hoang vắng không người. Thành phố G lớn đến vậy, hồi ức nhiều như thế, sau mỗi lần gào khóc vì bất gặp một khung cảnh nào đó, nước mắt rồi cũng sẽ cạn dần, không phải sao? C giấu vết thương, học cách cười hi hi ha ha, đối diện với cuộc đời. Nhưng đáng tiếc, đời người chưa bao giờ là một quỹ đạo bất định. Anh trở về, nhưng bọn họ của ngày xưa đã bị một ác ma ẩn mình trong dòng chảy của thời gian nuốt dần, nuốt mòn. Điều mà cô hoài niệm là hai người trẻ tuổi với tình yêu thuần khiết, chứ không phải anh và cô của bây giờ. Còn gì đau đớn hơn khi tận mắt chứng kiến mỗi tình của mình không bao giờ có thể trở về như trước đây được nữa? Trên thế gian này, điều tàn nhẫn và bất lực nhất chẳng phải là điều đó sao? Vẫn là hai con người ấy, vai kề vai đứng cạnh nhau, nhưng chẳng hề có chút động tĩnh, thời gian đã vẽ ra một khoảng cách cứ thế xa dần. Vì thế, với Bạch Tiểu Thuần, sự tức giận của Thư Hạo Nhiên tối qua chứng minh anh ta rất đau đớn, khiến những sợi thần kinh mềm yếu trong cô rung lên...

Không thể trở lại như trước nữa.

Không bao giờ có thể trở lại như trước được nữa.

Kể từ khi Thư Hạo Nhiên trở về, đã bao lần nước mắt tuôn rơi, nhưng cô chưa bao giờ khóc nhiều như tối nay, như muốn trút bỏ tất cả những nỗi uất ức trong lòng. Những tiếng khóc xé nát tâm can khiến Adam cảm thấy trong lòng vô cùng nặng nề, có lẽ lúc này không có gì thích hợp hơn một cái ôm. Quyết định làm một cuộc “đại phẫu” cho người cô gái này, việc cần làm tiếp theo là phải đắp thuốc, từ từ chờ nó lên sẹo rồi lành hẳn. Lần đầu tiên anh nhận ra mình là một người rất kiên nhẫn. Chỉ cần sự kiên nhẫn, chu đáo thật sự cần thiết cho tiến trình chậm chạp ấy, anh xin tình nguyện. Cơ thể nằm gọn trong vòng tay chuyển từ nức nở, thút thít sang run rẩy, không biết là bao lâu, Bạch Tiểu Thuần dần dần bình tâm lại sau cơn đau bất ngờ ập đến. Một mảng ướt đầm trên ngực áo sơ mi trắng tinh như đang nhắc nhở cô rằng, cô chẳng hề để ý đến hình tượng chút nào, Bạch Tiểu Thuần đưa tay lau mắt, khàn giọng nói: “Xin lỗi, tôi không nên lớn tiếng với anh.”

“Tôi không để tâm chuyện đó.”

Rút chiếc tay khăn màu xanh nước biển từ trong túi áo ra, nhẹ nhàng lau khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của cô, Adam khẽ cử động đôi chân hơi tê do đứng qua lâu, dịu dàng nói: “Có người nói, một người có thể khóc thoải mái trước mặt một người khác, điều đó nói lên rằng người ấy không hề coi người kia là người ngoài.”

Cố gượng cười, cô cầm chiếc khăn tay phẳng phất mùi bạc hà thơm mát, trở về điểm đầu tiên của vấn đề: “Có thể nói cho tôi biết tại sao anh lại biết chuyện liên quan đến chú tôi không? Nếu anh không muốn nói...”

“Là Vivian nói cho tôi.”

“Cô ấy?” Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, quả thật không thể hiểu nổi người con gái này mà mỗi lần xuất hiện đều mặt mày rạng rỡ đến mê hoặc ấy.

“Ok, tôi không nên nói dối em. Thực ra...” Adam ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng như ánh trăng thoáng vẻ bất an. “Là tôi chủ động hỏi cô ấy.”

Bạch Tiểu Thuần đang vặn xoắn chiếc khăn tay bỗng khựng lại. Nhìn thấy vẻ mặt lúc nào cũng tự tin của anh hơi có chút bất an, cô cúi đầu khẽ mỉm cười, ánh mắt dừng lại trên chiếc khăn màu xanh tươi mát nơi cổ tay.

“Những gì đã xảy ra thì cũng xảy ra rồi, cô ấy biết cũng không có gì lạ. Chuyện xảy ra lâu như vậy, tôi cũng ít khi nghĩ lại lắm, người khác nghĩ thế nào, tôi không còn quan tâm nữa.”

“Em là người đơn giản như một đứa trẻ, tôi không hề thấy sự việc ấy hoàn toàn là lỗi của em.”

“Đúng là chú của tôi đã chủ động liên lạc với Trình Cẩm Tâm và quả thực Trình Cẩm Tâm cũng đã gọi cho tôi một lần...”

“Bà Trình là quan chức quan trọng trong chính quyền thành phố G, chú Bạch của em ở nơi cách xa thành phố, nếu như không có ai gợi ý, em nghĩ chú Bạch có thể dễ dàng liên hệ được với bà Trình sao?”

“Gì cơ...” Lại một lần nữa trái tim giật thót, Bạch Tiểu Thuần như bị ai đó bóp cổ, sau đó thả lỏng chiếc khăn lụa trên cổ tay. “Là ý gì?”

“Em hiểu mà.”

Ngước nhìn cặp mắt màu xanh lam như mặt nước hồ, cô cảm thấy mọi thứ như mờ đi, bám chặt vào lan can, lắc đầu nguầy nguậy.

“Anh muốn nói chú tôi có thể liên lạc được với bà Trình Cẩm Tâm là do bà ấy, còn bà ấy chủ động... bà ấy chẳng qua chỉ cần dùng đến một chút quan hệ để đạt được mục đích. Thư Hạo Nhiên là con ruột của bà ấy, lúc đầu có thể không biết việc làm của mẹ mình nhưng sau này không thể không biết gì, vì thế, anh ta chủ động đến tìm gặp tôi không phải do tình yêu sâu đậm thế nào, mà chỉ là vì phát hiện ra tôi bị oan...”

Càng nói tim càng đau, càng không dám nghĩ xa hơn. Nếu như điều nghi hoặc mà Adam nói ra và những suy đoán của mình đều là sự thực, thì từ vài năm trước đây, Thư Hạo Nhiên và mình đã là hai quân cờ trên một ván cờ, kết cục thế nào, chẳng qua phụ thuộc vào kỳ thủ phía sau bàn cờ ấy. Quá dễ dàng để nhìn ra, Trình Cẩm Tâm trong vai một kỳ thủ thao túng toàn bộ bàn cờ, không chỉ cao minh, khả năng nắm bắt thế cục quá tốt, mà thủ đoạn cũng vô cùng độc đáo. Hàng mi màu đen run rẩy, Adam trả lời khách quan: “Xin lỗi, tôi không thể nói những suy nghĩ của em đúng hay sai, nhưng tôi cảm thấy việc chú Bạch có thể dễ dàng liên lạc được với bà Trình quả thực có điều gì đó không bình thường. Khi đó, em có nghi ngờ điều gì không?”

“Nghi ngờ?” Một nụ cười khô như chiếc lá rụng xuất hiện nơi khóe môi, Bạch Tiểu Thuần ngập ngừng nói: “Trước đây, Thư Hạo Nhiên đến nhà tôi cũng chỉ giới thiệu qua Trình Cẩm Tâm làm việc trong ủy ban tỉnh, tôi nghĩ rằng chú mình cũng chỉ có bệnh thì vái tứ phương. Sau này khi chú được thả ra, tôi một mặt tự cảm thấy may mắn rồi một mặt bị cuốn vào những mâu thuẫn với Thư Hạo Nhiên, còn đâu mà nghi với chả ngờ. Hơn nữa, tuy biết Thư thị phu nhân trước giờ vẫn không tán thành việc con trai bà và tôi yêu nhau, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ...”

“Chưa bao giờ nghĩ họ sẽ dùng những thủ đoạn để đối phó với mối tình trong sáng của bọn em?”

“Đúng vậy. Có công mài sắt có ngày nên kim, thậm chí tôi đã từng nghĩ bao nhiêu cách để đối tốt với họ, chỉ cần họ không vì sự tồn tại của tôi mà tức giận với Thư Hạo Nhiên.”

Những giọt nước mắt trên chiếc áo dần lan đến ngực. Những giọt nước thấm qua da, trái tim vốn dĩ phải cảm thấy lạnh lại giống như bị bỏng rát, từng hồi đau đớn. Bàn tay buông thõng bất giác nắm lại, anh càng cảm thấy không nổi nhưng lý trí được rèn luyện trong nhiều năm đã nhắc nhở anh... Lúc này không nổi chính là một sự tàn nhẫn về sau. Anh hít một hơi sâu, lặng lẽ nhìn những vết thương đỏ thẫm đến thất lòng trên cổ người con gái đối diện, nói rõ ràng từng tiếng: “Vivian còn nói, đáng ra học xong đại học Nick mới đi Anh du học, đăng ký học thạc sĩ hoặc học thạc sĩ – tiến sĩ tại Nottingham, nhưng thời gian ra nước ngoài của anh ta đã chuyển thành năm thứ hai đại học.”

“Vì sự tồn tại của tôi?”

Cuối cùng cũng tỉnh ngộ, chỉ là cái giá quá đắt, khiến Bạch Tiểu Thuần ước gì mình chưa bao giờ quen biết Thư Hạo Nhiên. Nếu chưa bao giờ gặp, chưa bao giờ yêu, anh sẽ đi trên con đường rực rỡ ánh dương của anh, cô sẽ đi trên cây cầu độc mộc[2] của cô. Sẽ hạnh phúc hơn hiện tại rất nhiều. Thư Hạo Nhiên chưa bao giờ nhắc đến chuyện này, chắc hẳn vì không muốn làm cho cô lo lắng hoặc cảm hận bố mẹ anh. Đúng là anh không hẳn chưa từng phải trả giá. Đáng tiếc, sự trả giá của anh và nỗ lực của cô cuối cùng đã bại trận trong chính bàn tay người cha, người mẹ đã sinh thành, nuôi dưỡng anh.

[2] Cây cầu độc mộc: chỉ chiếc cầu làm từ thân cây khô, bắc qua sông, qua rạch.

Thư thị phụ nhân có sai không?

Không hề. Là bố là mẹ, bọn họ tạo dựng đường đời tốt đẹp cho con trai mình, đâu có gì là sai?

Thư Hạo Nhiên có sai không?

Không hề. Anh có thể đã từng phản bội, từng ích kỷ nhưng cũng đã từng yêu thương, đã từng phải trả giá.

Thế thì cô đã sai ư?

Hình như cũng không phải, để họ có thể được sống mãi bên nhau, cô đã hy sinh những năm tháng thanh xuân quý giá nhất trong cuộc đời người con gái. Chẳng có ai sai cả, hoặc giả, là ông trời đã sai, ông ấy đã dùng mỗi tình như hoa nở rộ rồi để bày ra một trò c mà tạo hóa dành cho con người. Những sự thị phi, sai đúng bay qua trong đầu cô như những đám mây, trong lòng Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn trống rỗng, chẳng còn đau, cũng chẳng vui mừng.

“Tôi muốn về phòng. Chúc ngủ ngon.”

Im lặng quá lâu, đôi môi mím chặt hé mở, có cảm giác đau như vừa bị ai đó rạch ra. Nói còn như vậy, trái tim sao có thể không đau? Chỉ là đau đến bây giờ, có lẽ đã đủ rồi. Dáng người nhỏ nhắn càng lúc càng xa, Adam cảm thấy trái tim mình trống rỗng. Nhìn thấy cô chuẩn bị ngoặt sang một đoạn cầu thang khác, anh vội vàng nói: “Sherry, có rất nhiều người muốn sống hết đời mà không biết rõ chân tướng sự việc, nhưng tôi lại lựa chọn nói ra tất cả sự thực tàn khốc, em có trách tôi nhiều chuyện không?”

“Không đâu.” Đứng giữa chiếu nghỉ, Bạch Tiểu Thuần quay đầu. “Anh quan tâm đến tôi, tôi hiểu điều đó.”

Nếu không phải vậy, chắc hẳn anh chẳng cần phải bước vào vũng nước bẩn ấy làm gì.

“Cảm ơn em đã hiểu. Ngủ ngon nhé! Hy vọng ngày mai sẽ được nhìn thấy em tươi cười.”

“Tôi cũng hy vọng như vậy.” Một nụ cười thoáng nhẹ khó nhận ra hiện trên khóe môi, cô định bước tiếp lên lầu, chợt dừng lại, hỏi: “Nếu đã lựa chọn nói ra sự tàn khốc, tại sao không nói cho tôi ngay ngày anh gặp Thư Kiến, hôm đó hai người đã nói những gì?”

Khẽ ngẩng đầu nhìn thân hình nhỏ nhắn đứng trong ánh sáng mờ ảo của những ngọn đèn, Adam khựng lại. Khẽ nhướn mày, giọng nói trầm ấm của anh vang lên trong ngôi nhà yên tĩnh, giống như một tiếng vọng về từ những năm tháng xa xôi, có cảm giác lạnh như gió sương thổi tới: “Thư tiên

sinh nói, ông ấy có thể giúp công ty giành được dự án tàu điện ngầm, điều kiện duy nhất là tôi có thể dùng chức vị tổng giám đốc để loại trừ em, không để em tiếp xúc nhiều với Nick hoặc nghĩ cách nào đó ngăn cản hai người trở lại với nhau. Ngoài ra, không còn yêu cầu gì khác. Ông ấy còn hứa rằng, chỉ cần hợp tác với ông ấy, Good sẽ nhận được một sự đãi ngộ chưa từng có trong lịch sử tại thị trường phía nam.”

“V một người nhỏ bé như tôi mà làm ảnh hưởng đến chuyện lớn, có đáng không?”

Bạch Tiểu Thuần cười đau đớn.

Đã phải nghĩ đến từ lâu rồi, không đúng sao?

Dựa vào khả năng của Thư thị phu nhân, nếu muốn biết rõ tình hình của cô thì còn gì đơn giản hơn? Chỉ cần bị đuổi khỏi Good, chắc chắn cô sẽ chẳng còn chốn dung thân nào ở thành phố G này.

“Adam, cảm ơn anh!”

Mãi đến lúc này, mọi nút thắt trong lòng cô mới được tháo gỡ... Tại sao sau khi bước ra từ trà trang, Adam không hề nói một lời về dự án tàu điện ngầm? Tại sao khi ở cửa Lộc Minh sơn trang lại yêu cầu cô đi cùng anh một cách không bình thường? Tại sao anh lại nói những lời đó lúc ở Westin? Thực ra, chỉ cần qua một cuộc gặp mặt anh đã biết rõ tất cả. Nếu như không phải nghe được những điều đó từ Tiết Vịnh Vi, e rằng anh mãi mãi sẽ không bao giờ nói ra nội dung cuộc gặp mặt đó, vì không nói ra quả thực sẽ tốt hơn.

“Không có gì, chỉ là tôi cảm thấy em xứng đáng có được tình yêu tuyệt vời hơn.” Adam khẽ mỉm cười, dừng lại một giây rồi mới dịu dàng nói tiếp: “Ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi đã nghĩ như vậy rồi.”

“Lần gặp đầu tiên?”

Vừa mới trải qua khoảng thời gian đau buốt tim, Bạch Tiểu Thuần chẳng còn tâm trí đâu để nghĩ lại sự việc đáng xấu hổ ấy, vội vàng nói tạm biệt rồi đi tiếp lên lầu. Cô không hề nhìn thấy Adam vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt từ tươi sáng chuyển sang u tối, buông tiếng thở dài tiếc nuối.

Ch

Chỉ có điều, phụ nữ rất dễ yêu sâu đậm

Cuộc giao lưu với các bên kỹ thuật kéo dài cả một ngày, khô khan và bức bối. Đến tối, khi MC thông báo buổi vũ hội bắt đầu, sự hưng phấn đã kìm nén suốt một ngày của mọi người bùng nổ như vỡ òa, không khí vô cùng hòa hợp và náo nhiệt. Bạch Tiểu Thuần cùng Adam ngồi trong khu vực nghỉ ngơi bao quanh bởi dây leo và hoa tươi, thảnh thơi nói chuyện với một số người đến chào hỏi, còn lại là thư giãn. Nhìn bên trong hội trường, ánh sáng lung lẫy bao trùm khắp nơi, mùi hương lan tỏa, những bước nhảy theo tiết tấu quét trong ánh đèn lấp lánh chiếu rọi, tạo ra ánh sáng đủ màu sắc, hình thù.

Con chân động đêm qua giống như một giấc mơ đã vỡ tan, những mảnh vỡ văng khắp nơi.

Sáng nay khi tỉnh dậy, Bạch Tiểu Thuần nhìn mình trong gương, nhợt nhạt nhưng lại tinh táo hơn bất cứ lúc nào.

Bởi vì cô đã dám đối mặt với sự thật, quyết định từ giã việc tự lừa mình và lừa người, không phải thế sao?

Khẽ nhấp từng ngụm rượu vang lóng lánh dưới ánh đèn màu, Adam thấy cô có vẻ như đang suy nghĩ ngẩn ngơ nên im lặng. Những lời lẽ an ủi của người khác dù có nhiều thế nào cũng đều vô nghĩa, muốn thoát khỏi vũng lầy mình tự nguyện bước vào thì chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

“Hi! Adam, rất vui được gặp lại anh.”

Tiếng chào từ xa vọng tới, Bạch Tiểu Thuần vẫn chưa quên trách nhiệm của mình, vội vàng trở về thực tại.

Mùi nước hoa sực nức, thân hình thon thả, dáng người cao ráo, yếu điệu, trên người là bộ đồ dạ tiệc lệch vai màu đỏ bạc, Tiết Vịnh Vi thướt tha bước đến, dưới lớp trang điểm đậm, khuôn mặt toát lên vẻ xinh đẹp tươi tắn. Trong lễ khai mạc buổi tối hôm qua không thấy mặt cô ta, có lẽ hôm nay cô ta mới đến. Bước dàng hoàng, đỉnh đặc sau lưng cô ta chính là Thư Hạo Nhiên, cũng giống hầu hết những người đàn ông khác, anh ta mặc áo sơ mi trắng, com lê đen, cổ áo thắt một chiếc nơ lịch lãm, sánh bước cùng người con gái cao ráo, xinh đẹp.

Không biết vì sao, sắc mặt anh ta hơi xấu, có nét xanh xao, khó chịu.

Adam đứng dậy chào Tiết Vịnh Vi đồng thời chào anh ta. Anh ta không nói gì, khẽ nhắc chiếc ly lên coi như đáp lại.

Một Thư Hạo Nhiên hoàn toàn xa lạ.

Khéo léo che dấu tâm tư, Bạch Tiểu Thuần cố gắng tươi tỉnh hơn. Bất cứ lúc nào cũng không được làm mất mặt công ty và Adam, chỉ riêng câu trả lời “No” mà anh đã dành cho Thư Kiến hôm ấy thôi cũng đã xứng đáng được như vậy. Có thể nhận ra, Adam không có thành kiến gì với người mà ai gặp cũng yêu mến như Tiết Vịnh Vi, họ nói chuyện rất lâu.

Bạch Tiểu Thuần ngồi bên cạnh nghe bập bõm, mắt lơ đãng nhìn về phía những người đang khiêu vũ trên sân khấu.

Thư Hạo Nhiên vẫn im lặng, ánh mắt mơ hồ nhìn ly rượu, lười nhác tựa vào ghế, nhấp từng ngụm, thi thoảng ngược cặp mắt mệt mỏi nhìn về phía chàng trai ngoại quốc nho nhã, lịch sự kia.

Vài phút sau, Tiết Vịnh Vi đang nói chuyện vui vẻ với Adam, bất chợt nhận ra mình quên mất người đang ngồi phía bên kia chiếc bàn, liền quay sang Bạch Tiểu Thuần hôm nay mặc bộ đồ dạ tiệc nhỏ nhắn màu đen, nói bằng tiếng Anh: “Bạch tiểu thư, chiếc khăn lụa của cô đẹp quá!”

“Cảm ơn.” Cúi đầu nhìn góc chiếc khăn màu bạc quấn quanh cổ, thực ra bình thường cô không có thói quen trang điểm, ăn mặc đẹp, sở dĩ mấy ngày nay cô thắt kh muốn che những vết bầm tím Thư Hạo Nhiên đã để lại trên cổ cô hôm ấy. Tiết Vịnh Vi lên tiếng khen ngợi, càng khiến Bạch Tiểu

Thuần cảm thấy chột dạ và xấu hổ. Khẽ liếc thấy Adam và Thư Hạo Nhiên cùng lúc nhìn về phía mình, cô cúi thấp hơn, hận nỗi không thể ngay lập tức thoát khỏi cuộc nói chuyện kỳ quái này.

“Lần trước gặp ở quán ăn hơi vội nên tôi chưa có cơ hội uống với Bạch tiểu thư một ly. Nếu không phiền, tối nay, nhân cơ hội này tôi mời Bạch thiếu thư một ly. Cô tùy ý nhé, tôi cặn.”

Tiết Vĩnh Vi nhiệt tình đứng lên, vòng qua chỗ Thư Hạo Nhiên đang ngồi, bước đến, nở một nụ cười tươi tắn. Bạch Tiểu Thuần lúng túng đứng dậy, bất giác cảm thấy khó có thể chớp mắt bỏ qua. Đang định lịch sự từ chối, Adam và Thư Hạo Nhiên, một Anh, một Trung chẳng ai bảo ai, cùng lúc lên tiếng: “Cô ấy không biết uống rượu.”

Lời vừa dứt, hai người đàn ông cùng lúc quay sang nhìn nhau. Hai ánh mắt gặp nhau trong không trung, đầu đó như phảng phất mùi thuốc súng.

“Vĩnh Vi, Bạch tiểu thư không biết uống rượu.” Thư Hạo Nhiên lạnh lùng nhắc lại bằng tiếng Anh, ánh mắt sắc lẹm vẫn hướng về phía gương mặt điển trai, tuấn tú phía đối diện.

Bạch tiểu thư...

Cách xưng hô như với người qua đường, tạo cảm giác xa xôi không thể nói rõ thành lời, đáng lẽ phải buồn bã nhưng Bạch Tiểu Thuần lại bất ngờ mỉm cười.

Cũng tốt, hai người họ từ lâu đã nên là hai người qua đường.

“Xin lỗi, Tiết tiểu thư, quả thực tôi không biết uống rượu.”

“Một chút cũng không được sao?” Tiết Vĩnh Vi cắn môi, lông mày chau lại nhưng vẫn không mất đi vẻ xinh đẹp. “Mất hứng quá, ly này là để đặc biệt cảm ơn cô.”

“Cảm ơn tôi?” Bạch Tiểu Thuần nghi hoặc, không nhớ mình đã làm đáng để cô ta đặc biệt cảm ơn.

“Đúng vậy. Được thôi, dù cô không uống, tôi cũng cạn ly này cho đúng lễ nghĩa.”

“Vivian đã đặc biệt nói lời cảm ơn, Sherry không uống chắc cũng không được. Ly này tôi uống thay cô ấy, được không?”

“Anh?” Ánh mắt Tiết Vịnh Vi đảo nhanh một vòng, vui vẻ gật đầu. “Được thôi. Nhưng đã uống thay, ít nhất cũng phải hai ly, không vấn đề gì chứ?”

“Không vấn đề gì.”

“Có vấn đề đấy!”

Bạch Tiểu Thuần còn đang ngẫm nghĩ xem tại sao lại được cảm ơn, liền lên tiếng, cho dù cô không uống được rượu cũng không thể để Adam uống thay, vừa nãy tiếp khách, anh đã uống khá nhiều, lát nữa e rằng vẫn còn phải uống tiếp.

“Sherry, không sao đâu.” Nhìn qua đã có thể nhận ra sự lo lắng của cô, Adam nâng ly lên.

“Hai ly rượu đối với Adam tiên sinh đương nhiên không là gì, nhưng tôi rất tò mò, anh dựa vào danh nghĩa gì để uống thay? Tổng giám đốc ư, có thích hợp không?”

Câu hỏi mập mờ của Thư Hạo Nhiên khiến cả ba người khựng lại, trong đôi mắt tươi cười của Adam quét qua một tia khó xử. Không khí bỗng chùng xuống, Tiết Vịnh Vi liếc nhìn người con trai sau câu hỏi lạnh lùng lại nhấc ly lên, nhấp một ngụm rượu, nhỏ giọng trách cứ: “Đây là do Adam tiên sinh ga lăng, phong độ, đừng có trẻ con như vậy được không?”

Thái độ của cô ta khiến Bạch Tiểu Thuần càng cảm thấy kỳ lạ, dù chỉ là một mối quan hệ thân mật không rõ ràng được ngầm định sẵn, câu nói này của Tiết Vịnh Vi có vẻ không nể nang cho lắm. Thư Hạo Nhiên ngạo mạn cười lạnh, gương mặt xanh xao, u uất khế hiện lên một nét không cam tâm: “Đây là Trung Quốc, nếu muốn ra về ga lăng, phong độ thì quay về Mỹ mà làm. Hơn nữa, những gã nước ngoài em từng gặp, từng chơi bời còn

nhieu hơn cả đồng quần áo, có cần thiết phải làm tổn thương đến tình cảm đồng bào như vậy không?”

Những lời này thật sắc nhọn, chua chát, lập tức có nhiều ánh mắt tò mò nhìn về phía này, không chỉ có sắc mặt Adam thay đổi, đến Tiết Vịnh Vi cũng vậy, trong đôi mắt thướt tha khẽ xẹt qua cảm giác bất ngờ và đau đớn. Đôi hoa tai hình cánh hồng khẽ rung lên, cánh tay phải cầm ly rượu của cô run rẩy, giống như đang tức giận, lại vừa như đau đớn. Có lẽ vì cùng là con gái, Bạch Tiểu Thuần bỗng có cảm giác thông cảm với Tiết Vịnh Vi, một người hấp dẫn tuyệt vời cũng có lúc như thế này sao?

Vũ khúc Waltz vẫn đều đặn vang lên, bầu không khí giữa bốn người họ đã đóng băng từ lúc nào.

“Hạo...” Vì có liên quan đến mình, Bạch Tiểu Thuần không thể giả câm giả điếc thêm nữa, do dự không biết phải mở miệng thế nào thì bỗng một giọng nói cất lên: “Thư tiên sinh, anh nhất định phải xin lỗi Sherry và Vivian!”

Vòm ngực dưới bộ com lê đen tinh xảo phập phồng, Adam quay người, đối diện trực tiếp với Thư Hạo Nhiên, trong đôi mắt màu xanh lam hiện lên vẻ lạnh lùng đến thấu xương. Giọng nói trầm vẫn âm áp và gợi cảm như thường nhưng anh nói dần từng tiếng thể hiện sự kiên định không dễ cự tuyệt: “Tôi hiểu rõ tại sao Thư tiên sinh lại nói tôi không thích hợp để uống rượu thay Sherry, không sai, tôi là tổng giám đốc của cô ấy, đồng thời cũng là bạn của cô ấy. Bạn bè giúp đỡ, bảo vệ nhau là chuyện bình thường. Hơn nữa, Sherry là con gái, tôn trọng và chăm sóc một người con gái là phong độ của một người con trai nên có. Vivian cũng là bạn anh, những lời anh nói khi này đã làm tổn thương cô ấy sâu sắc, vì thế tôi đề nghị anh xin lỗi cả hai người họ!”

Tiết Vịnh Vi vẫn giữ nguyên dáng vẻ kiêu sa nhưng gân xanh nổi rõ trên cổ đã tố cáo tâm trạng của cô lúc này. Cô vốn là người con gái mạnh mẽ, biết ăn nói, Bạch Tiểu Thuần không hiểu tại sao cô lại không nói lại một lời, mặc kệ những giọt nước mắt bắn hắt lên người, cũng chẳng buồn lau.

“Giúp đỡ, bảo vệ lẫn nhau?” Thư Hạo Nhiên cười khẩy, lập tức hỏi lại. “Adam tiên sinh đến Trung Quốc đã học được sự mềm dẻo vòng vo rồi sao? Tôi nghĩ, nói là yêu chắc sẽ hợp hơn. Tất nhiên, Trung Quốc vẫn còn một từ nữa gọi là bác ái, tôi cảm thấy từ này thích hợp hơn. Bên phải Vivian, bên trái là, xem ra tối nay Adam tiên sinh đúng là phong độ ngồi ngời, trở thành sứ giả bảo vệ các loài hoa. Mỗi câu mỗi từ của tôi đều nói sự thật, bao gồm cả việc của Vivian. Nếu không tin, sao anh không hỏi trực tiếp xem những gì tôi nói có phải là sự thật không? Hoặc giả, anh nên hỏi Vivian xem cô ta có biệt danh gì ở Nottingham.”

Rắc...

Tiếng vỡ của ly rượu rơi trên tấm thảm lập tức bị những thứ tạp âm khác che lấp, vệt nước lan thành đốm đỏ au. Động tác cúi xuống của cô rất nhanh nhưng không mất đi nét duyên dáng, Bạch Tiểu Thuần vẫn có thể nhận ra một giọt nước mắt hiếm hoi lóe lên. Với tính cách của Tiết Vịnh Vi, nếu những lời đó không đúng sự thật thì cô ta đã lao vào cắn xé Thư Hạo Nhiên thành trăm mảnh rồi.

Im lặng đôi lúc là sự giải thích không lời, nhưng đa phần là sự thừa nhận không thể nói thành lời.

Trái tim khẽ rung lên, cuối cùng Bạch Tiểu Thuần ngược mắt nhìn người con trai trong bộ âu phục chỉnh tề đứng đó không xa, vẻ mặt sắc cạnh, đôi mắt sáng ngời, chiếc mũi thẳng và đôi môi mỏng, vàng trán rộng đầy đặn khuất sau hàng tóc mai hất nghiêng, vẫn điển trai, ưu tú ngời ngời y như lần đầu tiên gặp mặt nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày lại nghe được những lời lẽ ác độc từ chính miệng anh ta. Cho dù Tiết Vịnh Vi có danh tiếng thế nào, cho dù giờ đây bọn họ đã trở thành quá khứ, sao anh có thể nói những lời này như kể một câu chuyện cười giữa chốn đông người qua lại, còn tùy tiện coi nó như một thứ vũ khí để công kích?

“Cho dù trong lòng người khác Vivian có thể nào, trong lòng tôi, cô ấy là một người bạn. Thư tiên sinh, lẽ nào anh không cảm thấy mình rất quá đáng sao?”

“Thế ư?” Khinh mạn liếc một cái, Thư Hạo Nhiên đứng dậy. “Nếu Adam tiên sinh bên trái một người bạn, bên phải một người bạn thì tôi không làm phiền anh ở cùng bạn bè nữa.”

“Từ từ đã!” Thấy anh ta định quay đi, Adam nói đồng dục, đặt chiếc ly xuống, bước từng bước dài vòng qua đứng chắn trước mặt, nhắc lại một cách kiên định. “Anh phải xin lỗi họ rồi mới có thể rời đi.”

“Nếu không thì sao?” Thư Hạo Nhiên tiện tay đặt chiếc ly xuống mép bàn, hếch cằm, tỏ ra khinh thường và thách thức.

“Vậy thì tôi chỉ còn biết nói rất tiếc.”

Lời vừa dứt, Adam nhanh chóng vung nắm đấm, nhắm một cách chính xác vào má trái anh ta. Có lẽ tin rằng Adam không thể ra tay với mình tại một nơi công cộng như thế này, Thư Hạo Nhiên không hề có chút phòng bị, nghiêng sang bên phải, khóe miệng rỉ máu.

Cùng với vài tiếng la hét, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía này.

Tiết Vịnh Vi này giờ hoàn toàn mất hồn, nhìn hai người đàn ông đang đứng đối mặt nhau, những giọt nước mắt kìm nén này giờ rơi xuống.

Cảnh tượng xảy ra gần như chỉ trong chớp mắt khiến Bạch Tiểu Thuần không hề lường đến, từ trước đến nay, Adam lúc nào cũng điềm đạm, ôn hòa, nói chuyện cũng ít khi cao giọng, giờ lại ra tay đánh người?

Đưa tay lau vết máu, má Thư Hạo Nhiên đỏ ửng, nhổ nước bọt, đôi mắt nhắm hờ định thần giây lát rồi một nắm đấm lao tới bụng Adam.

“Đó chẳng phải là vị tổng giám đốc người nước ngoài của Good và công tử nhà thầy Thư sao? Đang yên đang lành sao lại đánh nhau thế kia?”

“Đúng là ngựa non háu đá.”

“Mau, mau đi ngăn lại!”

Khung cảnh lập tức hỗn loạn, bất ngờ đến ngăn người, Bạch Tiểu Thuần cuống quýt lao đến, chen vào giữa hai người, rồi rít: “Dừng tay, dừng tay!”

Vào thời khắc quan trọng cấp bách, những gì buột miệng nói ra bao giờ cũng là tiếng mẹ đẻ. Vì thế, chẳng kịp, cô đứng chần chờ trước mặt Adam, hét lên với Thư Hạo Nhiên đang lau khô miệng. Vốn dĩ là hành động vô ý nhưng trong mắt một người vừa ăn mấy cú đấm, khó có thể không suy nghĩ khác được. Thư Hạo Nhiên vội nhìn người con gái đứng về phía Adam, về mặt tối sầm.

Ánh mắt sắc lẹm gần như muốn băm vằm cơ thể ấy ra thành trăm mảnh, Bạch Tiểu Thuần không nghĩ được nhiều, vội vã quay đầu, nhỏ giọng khuyên giải người chưa phải chịu thiệt thòi là Adam.

“Dùng đàn bà làm bia đỡ đạn, đây cũng là thể hiện sự ga lăng, phong độ sao?”

Cảnh tượng trước mắt như chọc vào mắt, Thư Hạo Nhiên lạnh lùng khiêu khích, xoay xoay cổ tay, ý muốn tiếp tục.

“Chuyện gì thế này?”

Một giọng nói trầm bổng xuyên qua đám người, Thư Kiến bước đến, sắc mặt lạnh lùng.

Sếp Lý giờ mới biết chuyện lao đến, sau vài giây há hốc miệng, lập tức nở nụ cười giả lả, giải thích với Thư Kiến đây hoàn toàn là hiểu lầm. Thư Kiến không nói gì, tóm lấy cậu con trai đang khí thế hùng hục.

“Ra tay giữa chốn công cộng, Hạo Nhiên, con định làm gì thế hả? Hãy nhớ, con là con cháu của Viêm Đế lễ nghĩa chi bang [1]!”

[1] Viêm Đế: một vị vua huyền thoại của các dân tộc, chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa, một trong Tam Hoàng và được coi là anh hùng văn hóa Trung Hoa. Câu nói này ý chỉ Trung Hoa là một đất nước trọng văn hóa, lễ nghĩa.

Có lẽ do tập trung tinh thần cao độ, Bạch Tiểu Thuần lập tức hiểu ra ý nghĩa sâu xa của câu nói đó. Ông ta chẳng phải đang đả kích một người đến từ dân tộc man di hung hãn là Adam sao? Đường đường là người lễ nghĩa chi bang, tại sao phải chấp nhặt với anh? Nhìn thấy sếp Lý lúc này cũng đang đứng chần chờ trước Adam, lông mày nhíu chặt, cô biết những suy đoán của mình không s

Thư Kiến ơi là Thư Kiến, không hổ danh là bậc thầy, học vấn uyên thâm, mắng mỏ người khác cũng thật sâu cay. Sếp Lý khẽ nheo cặp mắt híp, nói: “Dịch lại cho cậu ấy nghe.”

“Có được không?” Điều này chẳng phải sẽ làm sự mâu thuẫn lớn hơn sao? Hầu hết những người có mặt đều là người Trung Quốc, chẳng may mâu thuẫn tăng thêm, hình tượng công ty khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

“Adam không phải là người hành động vô lý, hơn nữa, không thể để cậu ấy nghĩ rằng người Trung Quốc chúng ta không biết đúng sai, chống lại người ngoài. Trong ngoại giao không có việc gì là nhỏ cả.”

“Ngoại...”

Quay đầu nhìn người đàn ông ánh mắt vẫn lạnh lùng, kiên định, Bạch Tiểu Thuần ngẫm nghĩ một lúc rồi mới miễn cưỡng can trọng dịch lại những lời khi nãy của Thư Kiến. Người phụ trách của ban tổ chức đã đến, ngọt nhạt xoa dịu cha con Thư Kiến.

Im lặng nghe xong, Adam nhẹ nhàng gạt sếp Lý và cô ta, lấy lại vẻ mặt thân thiện.

“Đúng như những lời Thư tiên sinh nói, Trung Quốc là một dân tộc trọng văn minh, lễ nghĩa. Tôi đến Trung Quốc vài năm, có cảm nhận sâu sắc về điều này. Lương thiện cần lao, nhân ái bao dung là đặc điểm của hầu hết người dân Trung Quốc, nhưng cũng giống như trong bất cứ một trường học nổi tiếng, danh giá nào cũng vẫn có một vài học trò yếu kém. Tôi muốn hỏi một câu, dùng những lời lẽ sắc nhọn để rạch vết thương của người khác lẽ nào cũng là một phần của lễ nghĩa sao? Đáp án quá dễ trả lời, chắc chắn là không. Tôn trọng người khác cũng là tôn trọng chính mình, cuối cùng, tôi thành thực xin lỗi về hành vi lỗ mãng của mình khi nãy.”

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, tiếng xì xầm như tiếng nồi bị nổ bung.

Thư Hạo Nhiên định đẩy người phụ trách đang chắn trước mặt mình ra, mãi đến khi Thư Kiến một lần nữa kéo giạt cổ tay anh ta, ấn

Khung cảnh hỗn loạn, không nghe rõ ông ta nói gì, chỉ thấy Thư Hạo Nhiên tức tối giật tay ra, đi thẳng. Thư Kiến nói thầm vài câu với người phụ trách rồi ung dung bước theo hướng con trai vừa đi, những người khác nhìn nhau bàn tán. Sếp Lý tinh ý, vội vàng phân công Owen và Bạch Tiểu Thuần cùng Adam rời đi trước, ông sẽ ở lại lo những việc khác.

Nhìn Tiết Vịnh Vi vẫn đứng ngây tại chỗ như pho tượng gỗ, Adam nói nhỏ nhờ Bạch Tiểu Thuần đưa cô ấy về, anh sẽ cùng Owen trở về biệt thự. Toàn bộ sự việc xảy ra quá đổi bất ngờ, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không kịp suy nghĩ kỹ lưỡng, cũng không biết phải đối diện với anh thế nào, liền đồng ý.

Sau khi mọi người đi, tiếng nhạc du dương lại cất lên.

Sự hỗn loạn ban nãy như bị vùi lấp, không còn vết tích.

Có người nói công chúng rất giỏi việc lãng quên.

Lời này không sai.

Chậm chậm bước theo sau Tiết Vịnh Vi như người mất hồn, trong đầu Bạch Tiểu Thuần không ngừng lóe lên cảnh tượng Adam tung cú đấm nhanh như chớp và cô lao lên chắn trước người anh, ở một góc trái tim như có thứ gì đó đang vuron ra và lớn lên vô cùng mạnh mẽ.

“Tôi không tìm đến cái chết đâu.”

Dưới tán cây ngọc lan hoa nở trắng muốt, người con gái bước phía trước quay người, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười nhẹ như làn gió.

“Tôi cũng không nghĩ là chị sẽ làm như vậy.” Cố gắng rút ngắn khoảng cách, Bạch Tiểu Thuần mỉm cười tươi tắn, nghịch ngợm nhếch khóe môi. “Adam bảo tôi đưa chị về là xuất phát từ sự quan tâm của anh ấy.”

“Anh ấy là một người đàn ông tốt.” Giơ tay ngắt một bông hoa trên đỉnh đầu, cô ấy nhắm mắt khẽ ngửi, mỉm cười hỏi lại: “Nếu tôi nói những lời của Thư Hạo Nhiên đều là sự thật, cô có cảm thấy tôi là một đứa con gái vô cùng vô vị và vô sỉ không?”

Mùi thơm của hoa cỏ thấm đẫm lá phổi, Bạch Tiểu Thuần khựng lại, không phải vì cô ấy đã thắng thần thừa nhận những gì Thư Hạo Nhiên nói không phải là bịa đặt, mà vì những tính từ cô ấy dành cho chính mình.

Vô vị, vô sỉ?

Bỗng nhớ lại những giọt nước mắt thiếu chút nữa đã rơi xuống của Tiết Vịnh Vi ban nãy, cô lập tức trả lời một cách cân nhắc và khoan dung: “Quá khứ như thế nào sẽ quyết định hiện tại như thế. Cho dù anh ta nói đúng sự thật đi nữa, tôi cũng tin rằng, chẳng có ai khi sinh ra đã tình nguyện trở thành một con người mà mình không mong muốn.”

Khóe miệng hồng tươi như những bông hoa đào rực rỡ trở nên nổi bật trước những đóa ngọc lan nhẹ nhàng e ấp, Tiết Vịnh Vi mỉm cười quay đầu, một sợi tóc nâu đen rũ giữa hàng lông mi nhẹ nhàng toát lên vẻ mơ hồ khiến người ta cảm thấy chua xót: “Cô và tôi gặp nhau chỉ vồn vện có vài lần, đã dùng đến hai tờ tin tưởng. Bạch Tiểu Thuần, xem ra Adam nói đúng, cô là một người rất trong sáng. Thư Hạo Nhiên đã từng nói với cô rồi chứ, gia đình tôi và gia đình anh ấy gần giống nhau, chỉ có điều mẹ tôi theo nghiệp thương trường, bố theo nghiệp chính trường.”

“Anh ta đã từng nói, chị và anh ta có quá nhiều thứ giống nhau nhưng cũng không giống nhau lắm.”

“Đêm nay trời đẹp quá, rất phù hợp để uống rượu, ôn lại chuyện cũ. Cô có muốn nghe câu chuyện của tôi không?”

Chuyện nói với người thân là những chuyện thường ngày chẳng có gì đáng bàn, còn với người lạ lại có thể nói ra hết những tâm sự giấu kín trong lòng.

Cô không nhớ đã đọc được câu nói này ở đâu, cảm giác buồn man mác bỗng ủa đến, Bạch Tiểu Thuần gật đầu.

Gió thổi qua chỗ dừng chân lạnh lẽo, chiếc n treo trên đỉnh đầu đung đưa như đang nhảy múa.

Tiết Vịnh Vi rút một điều thuốc thơm từ chiếc túi da nhỏ đeo bên người, châm lửa, lớp sơn móng tay đỏ sẫm như máu trong ánh sáng lấp lánh

của chiếc gạt tàn. Tiện tay rút chiếc châm ngấn cài tóc ra, cô nhẹ nhẹ lắc đầu xõa tóc rồi rút một hơi thuốc.

“Trước khi kể chuyện, tôi vẫn muốn nói lời cảm ơn dang dở ban nãy.”

Tiết Vịnh Vi quay người nhìn trực diện, tư thế ngồi thẳng lưng, bắt chéo chân tạo thành nét quyến rũ khó tả.

“Bạch Tiểu Thuần, cảm ơn. Mong cô sẽ có được hạnh phúc vì sự lương thiện của mình.”

“Tôi không hiểu.”

“Buổi tối hôm ở quán ăn tôi chỉ nhìn là biết cô vẫn chưa hoàn toàn quên đi mối tình với Thư Hạo Nhiên, vì thế mới muốn nói chuyện riêng với cô. Chắc cô vẫn chưa quên nội dung cuộc nói chuyện ấy, vì khi đó cô tỏ ra khá kinh ngạc.”

Trước mặt một người sắc sảo, lạnh lợi như cô ấy, Bạch Tiểu Thuần luôn có cảm giác thiếu tự tin giống như chưa được tiếp xúc nhiều với sự đời.

“Còn nhớ. Chị nói, cũng giống như việc công ty tôi muốn giành được dự án tàu điện ngầm, mọi việc trên đời này chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch, bao gồm cả tình cảm. Chỉ cần tôi lợi dụng việc gặp gỡ thường xuyên với Adam để giúp chị theo đuổi anh ấy, chị có thể đảm bảo rằng từ nay sẽ cắt đứt hoàn toàn với Hạo... Thư Hạo Nhiên, để anh ta và tôi không phải lo lắng gì về việc sau này nữa, còn chắc rằng sẽ làm cho dự án tàu điện ngầm thuộc về công ty chúng tôi, tuyệt đối không thay đổi.”

“Cô khinh bỉ tôi lắm phải không?”

“Chị muốn nghe lời nói thật hay nói dối?”

Làn khói mỏng lan tỏa, Tiết Vịnh Vi như nghe được một câu chuyện rất thú vị, bật cười thành tiếng. Bạch Tiểu Thuần càng mất tự nhiên, vừa muốn véo mình một cái, vừa thẳng thắn nói: “Thôi thì cứ nói thật nhé, trong thời gian ngắn có nói dối cũng chẳng nghĩ ra được cách chu toàn. Khi ấy, tôi chẳng nghĩ gì đến khinh bỉ hay không khinh bỉ, chỉ có kinh ngạc. Lớn thế này rồi, tôi chưa bao giờ gặp cô gái nào có thể cả gan và thẳng thắn dùng tình cảm để giao dịch. Trong mắt chị, tôi nhìn thấy một cảm giác hoàn toàn xa lạ, không giống như hiện thực mà người ta nói, không phải là người sâu vì tình, thậm chí cũng không lảng lơ. Lúc đầu, tôi cũng từng nghĩ, chị quá ghê gớm, tuyệt đối không thể động vào.”

“Cô không đồng ý mà sau đó còn chủ động ghi lại số điện thoại của tôi cho Adam, chẳng nói gì nhiều, cô khéo léo thể hiện cảm tình của tôi, vì sao thế?”

“Ồ...” Cô ngập ngừng.

“Nói thật đi, cô nói dối là tôi có thể nhận ra ngay.”

Hít một hơi thật sâu, Tiết Vịnh Vi ngẩng lên, như đang nghĩ gì đó.

Giữa sắc đêm dày đặc mênh mông và bộ váy dạ hội màu đen, người con gái đối diện vô cùng mong manh, yếu ớt, chẳng có nét gì liên hệ với người con gái đã khổ sở chờ đợi tình yêu trong nhiều năm.

“Adam là người nước ngoài, chị và tôi là người Trung Quốc. Tôi không bao giờ muốn làm mất mặt dân tộc mình trước mặt một người ngoại quốc, đặc biệt là trước mặt người Mỹ.”

Nói xong cô mới nhận ra trong lúc nói quá nhanh, đã vô tình ám chỉ Tiết Vịnh Vi làm mất thể diện, liền lắc đầu xua tay. “Xin lỗi, tôi không có ý nói chị làm mất thể diện, chỉ là... con người tôi đôi lúc chẳng biết kiêu[2] gì ấy, nói dễ nghe chút thì là yêu nước, nói khó nghe chút thì là một người mang chủ nghĩa dân tộc cực đoan.”

[2] Tiếng địa phương của người ú Xuyên, tương đương với “kiêu quái gì”.

“Đừng giải thích, tôi hiểu. Kiểu min gì ấy là tiếng địa phương à? Tôi nghe Thư Hạo Nhiên nói, cô là người Tứ Xuyên.”

“Không sai.”

Tiết VỊnh Vi mỉm cười.

“Cô phân biệt rõ ràng người Mỹ và người Trung Quốc đến vậy, chưa bao giờ nghĩ một ngày nào đó sẽ yêu một người Mỹ sao?”

Câu hỏi mang ý vị sâu xa phá vỡ sự im lặng, Bạch Tiểu Thuần giật mình, không biết phải trả lời sao. Bản thân cô đối với Adam trước giờ luôn là sự kính trọng của cấp dưới dành cho tổng giám đốc, có chăng thêm một chút ngưỡng mộ giữa những người bạn, nói đến yêu, phải chăng hơi quá?

“Không biết phải trả lời sao không quan trọng, tôi chỉ muốn nói Adam đối với cô có lẽ tốt hơn rất nhiều so với những gì cô có thể nhìn thấy, nếu như vì Thư Hạo Nhiên mà bỏ lỡ mất anh ấy, khi già rồi, chắc chắn cô sẽ tiếc nuối.” Tiết VỊnh Vi đập điều thuốc vào chiếc gạt tàn, tiện tay rút ra một điều nữa, hai ngón tay thon dài nõn nà trở nên tuyệt đẹp trong ánh sáng đỏ mờ ảo. “Thôi, đến lúc kể chuyện của tôi rồi. Cũng giống như cô đã từng yêu Thư Hạo Nhiên, tôi cũng đã từng yêu sâu sắc hai người đàn ông, bọn họ, một người đã chết, một người đang trốn ở một góc nào đó không thể tìm ra trên thế gian này...”

Từ đầu đến cuối, giọng nói Tiết VỊnh Vi đều đều, giống như một người lạnh lùng vô cảm đang thuật lại câu chuyện của ai đó vậy.

Nhưng cô ấy càng lạnh lùng, Bạch Tiểu Thuần càng nhận ra sự run rẩy.

Năm mười sáu tuổi, cô ngây thơ yêu bạn cùng lớp sống cùng nhà họ hàng. Đó là một người con trai gầy gò yếu ớt, bản tính ít nói, họ Tiêu tên VỊ, vẽ rất giỏi, thành tích học tập xuất sắc, nếu muốn nói đến khuyết điểm thì đó là hoàn cảnh gia đình nghèo khó không môn đăng hộ đối với một người xuất thân lá ngọc cành vàng như cô. Tình yêu tự nhiên đẹp đẽ như loài hoa đỗ quyên nở rộ trên đồi, vì anh, một Tiết VỊnh Vi chưa bao giờ lo lắng bản thân mình có điểm gì không đủ tốt, sáng sớm mỗi ngày sau khi

tỉnh giấc việc làm đầu tiên là soi gương tự xét lại mình, từ bỏ nét xinh đẹp ngạo mạn. Rồi anh đến Thượng Hải học đại học, biết rõ bố mẹ mình có đủ khả năng cho mình vào đó học, cô đánh đổi bằng cách tuyệt thực, cuối cùng cô đã thắng và có cơ hội đến với thành phố hào hoa đó. Khi ấy, cô không hề biết rằng, càng cố gắng, tình yêu càng tiến dần đến thất bại.

Mặc cho bố mẹ phản đối, hai người họ vẫn cùng nhau trải qua cuộc sống của một đôi uyên ương sống bên nhau đến đầu bạc răng long.

Để có được sự đồng ý của vợ chồng họ Tiết, Tiêu Vĩ ngày qua ngày nỗ lực không ngừng, mong rằng sự nỗ lực sẽ trở thành động lực giúp anh trở thành chàng rể mà bố mẹ Tiết Vĩ hăng ao ước.

Năm thứ ba đại học, cô đến ngôi nhà sâu tận trong núi của anh, thân mật gọi bố mẹ Tiêu Vĩ như bố mẹ mình.

Cho rằng sự phản đối chỉ càng làm cô con gái duy nhất xa cách hơn, vợ chồng họ Tiết sau khi bàn bạc đã cho hai người họ ra nước ngoài. Khi đó, cô vui mừng như phát điên, cho rằng cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời chiếu rọi sau những ngày chờ đợi u ám.

Đến New York nửa năm, Tiêu Vĩ vừa đi làm thêm vừa đi học, trong một đêm trở về nhà đã bị kẻ xấu đánh đập, đâm ba nhát, chết do mất quá nhiều máu. Cô khóc đến gần như cạn nước mắt, ai có thể ngờ rằng, sự thật tàn khốc ghê gớm hơn vẫn ở phía sau.

Kẻ phạm tội bị bắt, không biết là để bảo vệ bản thân hay muốn được giảm nhẹ tội, hãn khai nhận bị người khác mua chuộc và chỉ đạo.

Không có chứng cứ xác thực, cảnh sát chỉ có thể coi như hãn khai bừa.

Nhưng một người thông minh như Tiết Vĩ lại chú ý đến điều đó, thông qua bạn bè, cô bỏ một số tiền lớn mời thám tử nổi tiếng ở Mỹ điều tra giúp.

K quả không ai ngờ được, mà lại như biết trước.

Người được gọi với danh từ đứng sau chỉ đạo lại chính là trợ lý đặc biệt đã làm việc cho mẹ cô nhiều năm.

Chân tướng sự việc đã quá rõ ràng.

Cô từ chối về nước, bắt đầu chu du khắp các thành phố trên thế giới, tiêu tiền như nước. Tiền bạc là vật bù đắp duy nhất mà bố mẹ cô có thể cung cấp, nếu không tiêu, cô cảm thấy thật nực cười.

Trong một quán bar tại London, cô quen một nhân viên phục vụ tên Trần Quả, giả mạo kết hôn để được di cư sang đây. Trần Quả là một gã đàn ông chẳng có điểm gì tốt, lười nhác, ích kỷ, sở khanh, chẳng có điểm nào lọt vào mắt cô. Điều chết người là, ngoại hình hắn có vài nét giống với người đã chết – Tiêu Vĩ. Cô ở lại London sống cùng hắn, cảm thấy cái xác không hồn như mình đã được hồi sinh.

Hai tháng ngắn ngủi, Trần Quả hiện nguyên hình, không đi làm, tiêu tiền của cô như ném qua cửa sổ, cô cũng không quan tâm, vấn đề ở chỗ Trần Quả càng ngày càng đồ đốn, không chỉ thường xuyên ăn chơi bên ngoài, còn ngang nhiên đưa gái đứng đường về nhà thác loạn. Cô rất tức giận nhưng không nỡ bỏ đi, chỉ hết lần này đến lần khác khẩn cầu nhưng Trần Quả không những không động lòng ngược lại còn ngang ngược hơn, lén lút cài phần mềm ăn cắp mật mã trong máy tính của cô, không chỉ tiêu sạch số tiền trong thẻ tín dụng còn uy hiếp nếu không tiếp tục cung cấp tiền bạc, hắn sẽ gửi những bức ảnh khỏa thân trong hòm thư của cô cho người khác.

Tiết Vĩnh Vĩ vốn là một người ghê gớm, không chịu bị uy hiếp.

Trần Quả rốt cuộc không thể là Tiêu Vĩ, không sợ làm tổn hại đến người con gái chủ động muốn ở lại bên mình.

Tất cả những người hắn liên lạc đều nhận được những bức hình khỏa thân của cô, bao gồm bạn bè cũ, những người bạn quen sau khi ra nước ngoài, thầy giáo, bố mẹ, và hắn còn tung lên mạng.

C trở thành một con điểm trong mắt tất cả mọi người, chỉ sau một đêm.

Vào thời khắc ấy, thế giới một lần nữa rơi vào im lặng.

Vợ chồng họ Tiết từ xa xôi ngàn dặm bay đến London đón cô nhưng không thể đôi mắt với cô nên đành một lần nữa cho cô trở về Anh.

Từ đó, cô qua tay hết người đàn ông này đến người đàn ông khác, nghiễm nhiên được đặt cho một biệt danh “rất kêu” trong giới người Hoa tại Anh: Tiết Hồ Điệp.

Trong một lần về nước, dưới sự sắp xếp của bố mẹ cô quen Thư Hạo Nhiên, khi đó có lẽ Thư Hạo Nhiên đang tức giận ngút trời với Bạch Tiểu Thuần về sự việc của Bạch Thế Dũng nên chẳng ngại ngần làm quen với cô.

Sau khi chia tay với Bạch Tiểu Thuần hai người họ sống cùng nhau, đương nhiên chỉ là sống cùng nhau còn yêu thì không...

Bởi khi đó cô vẫn chỉ là một cái bóng dật dờ trong màn đêm, còn Thư Hạo Nhiên chẳng qua tìm cô để lấp chỗ trống.

Lần đầu tiên gặp Adam tại sân bay, cô đã cảm thấy nhất định phải có được người đàn ông này, cũng giống như chinh phục một đỉnh núi mới. Cô lợi dụng thứ tình cảm lập lờ với Thư Hạo Nhiên để tạo cơ hội nhưng Bạch Tiểu Thuần không chấp nhận giao dịch.

Khi cô nghĩ rằng hy vọng đã tan vỡ thì Adam gọi điện đến, nói: “Vivian tôi biết cô hiểu rõ chuyện giữa Nick và Sherry, cũng biết khi gặp Sherry chắc chắn cô đã nhắc đến tôi cũng như nhờ và hy vọng cô ấy làm những gì. Cho dù cô đối với tôi là thật lòng hay giả dối, tôi chỉ có thể nói rất tiếc. Tôi gọi điện cho cô vì dựa vào phán đoán của tôi thì có lẽ cô sẽ dùng Nick để ra điều kiện với Sherry, Nick có ý nghĩa như thế nào với Sherry thì chắc cô rõ hơn. Tôi lúc nào cũng nghĩ cô ấy xứng đáng có một tình cảm tốt hơn nhưng tôi hy vọng cô ấy hạnh phúc.”

Hôm đó là ngày giỗ của Tiêu Vị.

Đối với Tiết Vịnh Vi, ngày hôm đó là ngày duy nhất trong suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày trong một năm không trêu đùa với cuộc đời.

Hy vọng cô ấy hạnh phúc.

Tiêu Vị ngày trước đã từng nói như vậy, cô cảm thấy điều đó giống như động lực ngẫu nhiên nên mượn hơi rượu để dốc hết những đau khổ

trong lòng.

Adam vốn lạnh lùng nhưng vẫn rất kiên nhẫn, lịch sự nghe hết câu chuyện.

Khi liên lạc lại, cô hỏi Adam tại sao lại quan tâm đến một cô gái bình thường không có gì nổi bật như vậy. Adam trả lời: “Cô có cảm thấy gương mặt cô ấy khi mỉm cười vô cùng trong sáng, khóe môi hơi cong lên, lông mày nghiêng nghiêng, mắt sáng lấp lánh khiến người ta cảm thấy vui vẻ không?”

Tiết Vịnh Vi bật cười nói anh vì yêu nên nhìn người đó lúc nào cũng là Tây Thi, anh cũng không bức bối.

Từ đó, hai người trở thành bạn.

“Bạch Tiểu Thuần, tôi biết đối với cô Thư Hạo Nhiên là cả một thời thanh xuân tươi đẹp rực rỡ, nhưng cô có thực sự cần dùng cả đời để mua tấm vé trở về quãng thời gian chẳng thể nào quay lại đó được không? Lúc đầu khi gặp Trần Quả, tôi đã cảnh báo bản thân rằng Tiêu Vi đã chết rồi, ông trời cho Trần Quả xuất hiện là để cứu vớt và bù đắp. Nhưng đáng tiếc, ông trời dành cho tôi một tên khốn nạn vì anh ta tôi trở thành một con điểm trong mắt mọi người. Cô sẽ hạnh phúc hơn tôi, Adam là một người đàn ông tốt, thật đấy. Quốc tịch, chủng tộc, văn hóa có là gì, chỉ cần đúng người tôi sẽ lấy hết dũng khí để cùng anh ấy chống lại cả thế giới này, cũng giống như cô chờ đợi năm năm liền không hề trách móc. Vì sự lương thiện cô không trực tiếp nói với Adam cuộc nói chuyện giữa chúng ta, vì thế tôi đã có một người bạn thực sự chân thành. Để cảm ơn tôi muốn tặng cô hai câu: Đừng đánh mất đi dũng khí. Đừng học theo tôi.”

Nói xong, Tiết Vịnh Vi vẫy tay chào rồi bước đi.

Màn đêm bao trùm mịt mù, bóng dáng của cô vừa ma mị vừa lạnh lẽo.

Bạch Tiểu Thuần không đuổi theo, không biết cô rời khỏi Hoa Viên lúc nào.

Nhưng về sau mỗi khi nhớ đến Hoa Viên, cô đều bất giác hoài niệm về cô gái chỉ gặp mặt có vài lần và đôi lần bị cô trách móc ấy.

Sự việc tối qua hiển nhiên chẳng mang lại điều gì tốt đẹp, sếp Lý chủ động bày tỏ muốn tìm cơ hội nói vài lời với cha con Thư Kiến, Adam và Bạch Tiểu Thuần đành đi xe bus do ban tổ chức sắp xếp quay lại thành phố trước.

Bên ngoài cửa xe cảnh sắc tươi đẹp như vẽ, chỉ có tâm trạng là phức tạp hơn lúc đến đây.

Suốt một đêm, những lời nói của Tiết Vịnh Vi cứ vang vọng bên tai.

Trước Tết khi tiễn Adam ra sân bay, anh giả bộ vô tình hỏi mình quen biết Thư Hạo Nhiên từ khi nào, rồi lại bất ngờ nói sẽ chủ động liên lạc với Tiết Vịnh Vi, thì ra từng hành động nhỏ ấy không phải là kỳ lạ, nhất thời mà là sự quan tâm chu đáo không để dùng lời mà diễn tả. Nói nhưng hãy làm, đây là câu nói quen thuộc của anh trong công việc, trong chuyện tình cảm anh cũng như thế sao? Bạch Tiểu Thuần im lặng, ngắm nhìn màu xanh tươi mới bao la vô tận bên ngoài, lòng chùng xuống. Cô có đức độ và tài năng gì mà khiến anh tốn công đến vậy, có thật chỉ vì nụ cười của cô rất trong sáng không?

Chắc hẳn chàng trai ngồi bên đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cô rút chiếc gương nhỏ ra, mỉm cười một cách ngốc nghếch với người trong gương. Khóe miệng đúng là cong lên, lông mày đúng là nghiêng nghiêng, nhưng con người khi cười đều như vậy mà.

“Xin lỗi.”

“Hả?” Lời xin lỗi bất ngờ khiến bàn tay cô khẽ run, chiếc gương rơi luôn vào chiếc túi đang mở kh

“Chuyện tối qua có phải tôi đã quá hung hăng không? Tôi biết, điều đó đã ảnh hưởng không tốt đến hình ảnh công ty đặc biệt là trụ sở đặt tại miền Nam.”

Adam tựa người vào ghế, lông mày chau lại, sự trầm ngâm hiện lên trong đôi mắt màu xanh lam. Rất ít khi nhìn thấy người lúc nào cũng nhẹ

nhàng như anh trở nên lười biếng và mệt mỏi thế này, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhớ ra, thực ra anh cũng chỉ xấp xỉ tuổi mình.

Hai mươi tám tuổi, nhiều anh chàng đang trong giai đoạn trưởng thành vẫn còn nghĩ xem tối nay ở nhà nên chơi game gì, cuối tuần đi đập phá ở đâu, còn anh buổi tối nếu không phải tiếp khách, thường sẽ làm việc tới một giờ đêm. Mỗi ngày ngoại trừ thời gian chơi thể thao vào buổi sáng, còn lại anh đều ở trong vòng xoáy cần tư duy cao độ. Nơi đất khách quê người trên vai gánh vác trách nhiệm công ty trị giá trên cả tỷ đồng, nếu là người khác chắc hẳn từ sớm đã không thể chịu nổi.

Bỗng có ý nghĩ muốn đưa tay xoa dịu cảm giác mệt mỏi trên đôi vai anh, cô khẽ hắng giọng khéo léo nói: “Yên tâm, sếp Lý nhất định sẽ tìm cơ hội hàn gắn mối quan hệ, ông ấy rất giỏi việc này, anh biết mà.”

“Tôi biết, chỉ là...” Ngập ngừng một lúc, anh đưa tay day trán. “Có lẽ Peter nói đúng, nhiều khi tôi hơi hung hăng.”

“Với tôi, anh đã làm rất tốt, đặc biệt là trong công việc.”

“Thật sao?” Anh dường như lấy lại chút tinh thần, khoe miệng khẽ nở một nụ cười dịu dàng. “Cảm ơn em đã động viên.”

“Tôi hiểu sự kích động tối qua của anh, tôi và Vivian nợ anh một lời cảm ơn.”

“Cô ấy...”

Nói đến Tiết Vịnh Vi, Adam dường như không nở

Nghĩ lại, anh cũng biết rõ toàn bộ câu chuyện liên quan đến Tiết Vịnh Vi.

Một người tốt bụng như anh, sao có thể không cảm thấy xúc động?

“Lịch làm việc của anh thế nào?” Không để hai người tiếp tục chìm sâu trong nỗi buồn vô nghĩa, Bạch Tiểu Thuần thay đổi chủ đề.

“Sáng mai tôi phải tới Hồng Kông, trước là gặp bên trung gian sau đó tới gặp Lương Hán Sinh tiên sinh. Ông ấy có khả năng trở thành tổng phụ trách công trình dự án Du Thành CBD, chắc chắn sẽ có ích. Ở lại Hồng

Kông hai, ba ngày rồi tôi về thẳng Thượng Hải. Tổng giám đốc tại Mỹ đã bắt đầu chuyên thị sát toàn cầu, Peter và tôi phải trực tiếp báo cáo công việc với ông ấy. Tạm thời sắp xếp thế đã. Nhưng sau khi suy nghĩ thận trọng và bàn bạc với Peter, chúng tôi nhất trí quyết định giao cho Giám đốc Lý trực tiếp phụ trách dự án Du Thành CBD. Du Thành vốn là một khu vực công cộng, một dự án lớn như vậy, có người phụ trách sẽ tốt hơn.”

“Nghịệp vụ của Giám đốc Lý rất vững quan hệ cũng rộng, anh yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng.”

Chiếc xe lao vun vút trên đường.

Bạch Tiểu Thuần tới qua không ngủ được giờ thiếp đi, trong cơn mơ màng bên tai nghe thấy có người thở dài.

Về đến cửa Westin, tỉnh dậy cô thấy trên mình đang đắp chiếc áo com lê còn thoang thoảng mùi hương bạc hà.

Adam đã xuống xe, chắc muốn lấy hành lý rồi mới quay lại đánh thức cô.

Ánh mặt trời dịu dàng chiếu rọi, từ chỗ ngồi của cô có thể nhìn thấy người đàn ông đang cúi người lấy hành lý. Anh bắt tay cảm ơn tài xế rồi chỉ lên xe, có lẽ nhìn thấy cô đã tỉnh lại anh lập tức nở một nụ cười, từng tia sáng lấp lánh hiện lên trong đôi mắt xanh biếc. Sự sống động ấy, ấm áp ấy dường như khiến ánh mặt trời rực rỡ cũng phải nhạt nhòa.

Như có thứ gì đó không ngừng ulla vào tim, lấp đầy nhưng không mang đến cảm giác nặng nề mà nhẹ nhàng như đang bay lượn.

Cầm chiếc áo com lê bước xuống, xe bus rời đi, không dám nghĩ đến cảm giác ban nãy, Bạch Tiểu Thuần chủ động chào tạm biệt. Bắt tay cô như mọi lần Adam đón lấy chiếc áo com lê rồi nhắc va li xoay người bước đi.

Dáng người cao lớn được tia nắng rực rỡ bao trùm có cảm giác vô cùng ấm áp, nhớ đến tiếng thở dài rất nhẹ trước khi thiếp đi, cô bất giác gọi với theo: “Adam...”

Anh vừa bước được vài bước liền quay đầu lại, khóe miệng nở một nụ cười dịu dàng như nước. Không biết vì sao bỗng mình gọi anh lại, Bạch

Tiểu Thuần ngáp ngừng không biết nói gì, giống như cảm giác nhìn nhau trong im lặng này là một việc không thể tự nhiên hơn.

“Cảm ơn anh đã khen nụ cười rạng rỡ của tôi với Vivian.”

Làn sương mờ trong đôi mắt dần tan biến, cô nở một nụ cười rạng rỡ nhất suốt quãng thời gian vừa rồi, sau đó quay người chạy đi.

Adam khẽ ngáy ra, nụ cười càng rạng rỡ, trong đôi mắt trong veo ngập tràn niềm vui sướng từ nơi sâu thẳm trái tim.

Dáng người đang lao về phía trạm xe bus nhỏ nhắn, nhanh nhẹn, vài sợi tóc bay ngược về sau, phần đuôi tóc màu hạt dẻ phản chiếu ánh đèn đường lung linh kỳ diệu.

Cảm giác buồn bã bỗng nhiên nhẹ hẫng đi, anh đứng im ngắm dõi theo hồi lâu, nhìn cô bước lên chiếc xe bus vừa trở tới, cho đến khi khuất hẳn.

Chương 11

Thuốc độc của người, kẹo ngọt của tôi

Tiết Vịnh Vi đã chết.

Trong bồn tắm tại căn penthouse [1] thuộc khách sạn nổi tiếng lưng lầy Hoa Hân xuất hiện một thi thể chết vì rạch cổ tay, máu loang lổ khắp căn phòng.

[1] Penthouse là căn hộ nằm trên tầng cao nhất của một tòa nhà, người ta còn gọi là căn hộ thông tầng.

Bạch Tiểu Thuần đang trong phòng làm việc dịch bản quy phạm kỹ thuật đấu thầu Du Thành thì Bạch Tiểu Điệp gửi tin nhắn báo cho cô biết tin tức này, còn nói tòa báo của họ khi nhận được tin đã nhanh chóng qua đó khai thác nguồn tin để chuẩn bị công bố trên trang nhất, kết quả là lãnh đạo

đã kịp thời gọi điện, ra lệnh dừng việc này lại và nói rằng cấp trên có chỉ thị cần phải giữ kín chuyện này, nếu phát hiện ra ai tiết lộ tin tức sẽ nghiêm khắc xử lý. Còn vị cấp trên nào đã đưa ra chỉ thị thì lãnh đạo không nói chi tiết mà có vẻ rất bí ẩn.

Chiếc bút trong tay rơi xuống đất. Cô không thể kìm nén cảm xúc, hình ảnh cô gái tươi tắn ngày hôm đó ùa về, đột nhiên khóe mắt cay cay.

Chẳng lẽ từ đây nụ cười rạng rỡ, cao ngạo ấy sẽ vĩnh viễn tan biến hay sao?

Tính đến nay đã gần ba tháng kể từ khi rời khỏi Hà Viên, họ vốn dĩ không phải bạn bè, tất nhiên sẽ không gặp lại nhau nữa. Còn với Thư Hạo Nhiên, có lẽ cú đâm của Adam đã phá vỡ hoàn toàn niềm tin và lòng kiên nhẫn của anh, anh không còn ân cần như trước, thỉnh thoảng gặp mặt cũng chỉ để bàn bạc chuyện công việc nhạt nhẽo.

Lại là một ngày đầy sức sống, còn mấy tháng nữa mới đến mùa thu nhưng đã có biết bao chuyện buồn xảy ra.

Cuối tháng Sáu, một cơn bão tài chính bất ngờ bùng nổ khắp toàn cầu. Trong một đêm, thị trường cổ phiếu giảm mạnh, rất nhiều công ty phá sản. Thời gian ảnh hưởng đến các nước đang phát triển ở châu Á muộn hơn, nhưng việc may mắn thoát khỏi thảm họa là điều không thể xảy ra.

Mặc dù có người cho rằng Trung Quốc là khu vực an toàn nhất trong cơn bão tài chính này nhưng đã có rất nhiều công xưởng phải đóng cửa, nạn thất nghiệp tràn lan. Ở ga xe lửa, người ta ngồi la liệt, chẳng khác gì cảnh tượng những ngày giáp Tết. Họ là những người làm thuê trên thành phố bỗng chốc thất nghiệp, buộc phải trở về quê hương.

Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy vô cùng lạc quan vì từ trước đến nay cô chỉ mong muốn một cuộc sống bình thường.

Good là tập đoàn xuyên quốc gia của Mỹ, cũng chịu tác động tương đối lớn, việc ký kết hợp đồng mua hàng với số lượng lớn trong nước bị chậm trễ, những công xưởng trong ba khu vực đều chất đống hàng tồn kho, việc tích trữ hàng hóa nhất định sẽ gây khó khăn cho việc quay vòng vốn,

nhân viên ai ai cũng lo lắng vì phải đối mặt với cuộc thử thách vô cùng khó khăn. So với việc đối thủ cạnh tranh hàng đầu là Jarry lần lượt đóng cửa hai công xưởng tại Châu Á thì tình hình bên Good vẫn còn cố gắng duy trì được, tổng giám đốc bên Mỹ đích thân viết thư thông báo cho các công ty con trên toàn thế giới, hy vọng toàn thể nhân viên trong công ty đồng tâm hiệp lực vượt qua khó khăn này.

Trong giai đoạn khó khăn này, chỉ có chính sách hướng dẫn chỉ đạo của chính phủ mới có thể khiến công ty không bị sụp đổ. Dự án Du Thành CBD nằm trong diện quy hoạch lâu năm của chính phủ, đã được quyết định thực hiện vào năm nay, tuy chịu tác động của cuộc khủng hoảng tài chính nhưng vẫn đang phát triển.

Ước tính tám nghìn vạn quả là một hợp đồng không nhỏ, cho dù không xảy ra cơn bão tài chính thì cũng là một thử thách lớn cho các

Môi trường kinh tế suy thoái, nguy cơ sụp đổ càng cao, tất cả đều hy vọng chiếc bánh lớn này có thể cứu giúp thị trường năm nay, vượt qua được thời kỳ khó khăn này, nền kinh tế sẽ phục hồi. Vì vậy, dưới sự chỉ đạo của tổng bộ bên Mỹ và Adam, cả công ty tại thành phố G hết sức cố gắng, khẳng định sẽ ký kết được hợp đồng.

Ai ngờ lúc này lại nghe được Tiết Vịnh Vi tự sát, Bạch Tiểu Thuần nằm bò ra bàn, dụi dụi cặp mắt đã lơ đãng rồi gửi tin nhắn cho Bạch Tiểu Điệp “Cô ấy tự sát thật sao?”

Cô quen biết rất nhiều người nhưng Tiết Vịnh Vi là người duy nhất có khí chất vô cùng mạnh mẽ, một cô gái nỗ lực hết mình vì tình yêu như vậy sao có thể lựa chọn cắt mạch máu tự sát?

Chẳng lẽ triết lý càng kiên cường càng dễ gục ngã là đúng sao?

Có lẽ Bạch Tiểu Điệp đang bận nên chưa thể trả lời tin nhắn. Sau khi tăng ca, Bạch Tiểu Thuần gọi điện cho Tiểu Điệp, bảo tối nay qua nhà cô ăn cơm rồi ngủ lại.

Sáu giờ tại ga tàu điện ngầm, dòng người đông đúc ủa ra.

Ánh hoàng hôn sưởi ấm trái đất, hướng mắt nhìn ra xa, đâu đâu cũng hiện lên bức tranh về cuộc sống muôn màu tươi đẹp, uyển chuyển và rực rỡ.

Nếu Tiết Vịnh Vi còn sống, nhất định cô ấy sẽ không bỏ lỡ giây phút tuyệt đẹp này nhưng đáng tiếc, Tiết Vịnh Vi không bao giờ còn xuất hiện nữa.

“Sao chị không che ô? Nắng ở đây độc lắm, cẩn thận kéo sạm da đây.”

Cô đang chìm trong suy nghĩ thì giọng nói trách móc dễ thương quen thuộc đã xóa tan không khí nóng rực và ồn ã. Chiếc ô được tô điểm bởi những bông hoa trắng tinh khiết buông xuống như tuyết rơi, che ánh nắng chói chang của mặt trời

Bạch Tiểu Diệp một tay xách túi, một tay cầm ô đi tới, hai cánh tay và đôi chân mượt mà, nhỏ nhắn, kết hợp với chiếc váy liền thân màu xanh nhạt khiến cô lại càng nổi bật, làn da trắng nõn nà, phong cách mới mẻ trông thật quyến rũ.

Mới hơn nửa tháng không gặp mà Bạch Tiểu Diệp đã xuất hiện với vẻ đẹp làm lay động lòng người.

“Chị nghĩ tới Tiết Vịnh Vi.” Bạch Tiểu Thuần nói, giúp em gái vuốt lọn tóc đen. “Em muốn đi ăn ở đâu?”

“Chị muốn đi ăn ở đâu? Hôm nay em mời.” Thấy sắc mặt chị gái phờ phạc nên Bạch Tiểu Diệp muốn làm chị vui.

“Chị không muốn ăn, hay cứ đến quán gần đây ăn tạm chút gì đó nhé?”

“Vâng!”

Đi về phía bên phải khoảng mười phút là tới quán ăn mà trước đây cô đã vào vài lần. Hôm nay chỉ có vài chiếc xe đỗ trước cửa quán, vắng vẻ, im ắng. Con bão tài chính đã ảnh hưởng đến cả những công việc nhỏ nhất thường ngày.

Bạch Tiểu Thuần chọn đại vài món trong thực đơn, vừa lau bát đĩa vừa sốt ruột nói: “Kể chi tiết chuyện của Tiết Vịnh Vi đi, hãy nói tất cả những gì em biết cho chị nghe.”

Bạch Tiểu Điệp gấp một miếng nộm táo, chau cặp lông mày lá liễu, nói: “Chị quan tâm đến việc đó như vậy sao? Chị và cô ấy chẳng phải là bạn bè thân thiết gì, chỉ gặp nhau vài lần, hơn nữa mối quan hệ giữa cô ấy và anh Hạo Nhiên rất mờ ám, trong lòng chị chắc chắn hiểu rõ mà.”

“Bọn chị...cũng gọi là quen biết nhau, tự nhiên cô ấy tự sát, chị thấy rất bất ngờ.”

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, do dự bịa đặt một lý do chính đáng rồi đưa mắt nhìn xuống khăn trải bàn mà không dám với ánh mắt tra khảo của cô em gái.

Vài tháng sau khi từ Hà Viên trở về, cô chưa từng kể cho Bạch Tiểu Điệp nghe về câu chuyện giữa cô với Tiết Vịnh Vi buổi tối hôm đó, đương nhiên cả chuyện Adam gây lộn, Thư Hạo Nhiên nói những lời làm tổn thương người khác. Không phải là cô cố tình che giấu mà chỉ cảm thấy bây giờ giữa cô và Thư Hạo Nhiên không còn gì nữa, có nói ra cũng chẳng giải quyết được gì. Chuyện Tiết Vịnh Vi là bí mật không thể tùy tiện kể cho ai khi chưa có sự đồng ý của cô ấy, hơn nữa, cô không muốn nhắc đến tình cảnh nghiệt ngã của Thư Hạo Nhiên, thà để trái tim mình chôn chặt trong trái tim người con trai đầy sức sống và luôn nghĩ về những điều tốt đẹp trước đây.

Bạch Tiểu Điệp cho miếng nộm táo bẹ cay sè vào miệng, ăn một cách thích thú mà không hề biết sắc mặt của chị gái có chút thay đổi, sau khi uống hai ngụm nước lạnh thì cô kể hết toàn bộ sự việc. Người đầu tiên phát hiện ra thi thể là nhân viên phục vụ phòng của khách sạn Hoa Hân, khi được biết có vụ tự sát ở căn penthouse, cả khách sạn nhốn nháo. Giám đốc trực ban lập tức báo cảnh sát và trùng hợp là trong số những nhân viên phục vụ phòng có một người là thím của một phóng viên tòa soạn Bạch Tiểu Điệp đang làm, người này đã lén lút gửi tin cho cháu mình.

Phóng viên lập tức báo cáo lên cấp trên, yêu cầu đến hiện trường làm rõ sự việc, do cách hiện trường không xa nên họ đã đến trước cảnh sát, lợi dụng mối quan hệ để điều tra vị khách tên là Tiết Vịnh Vi. Các phóng viên chưa kịp thăm dò được nhiều thông tin thì lực lượng hùng hậu phía cảnh sát vội vàng kéo đến, rõ ràng là phía cảnh sát quan tâm đến vụ án này nhiều hơn những vụ án giết người bình thường. Đợi khoảng hơn một tiếng đồng hồ, người phát ngôn phía cảnh sát vẫn chưa đưa ra bất kỳ lời giải thích chi tiết nào, chỉ cho biết thông qua kiểm chứng pháp y, xác định nạn nhân chết do tự sát. Vị phóng viên này đã đưa ra hàng loạt các nghi vấn để tòa soạn thảo luận, mọi người đều cảm thấy sự việc không hề đơn giản.

Phóng viên nghĩ đầu tiên sẽ đăng tin này và dự định bắt tay vào làm báo cáo về việc đi sâu truy tìm dấu vết nhưng cấp trên trực tiếp chỉ thị dừng vụ việc lại, còn ngầm ám chỉ mọi người tốt nhất không được có những hành động nào sau lưng, nếu không, một khi xảy ra vấn đề gì, nhất định ông sẽ không đứng ra bảo lãnh. Lãnh đạo vừa rời khỏi thì các trưởng phòng bộ phận đều đóng cửa, dặn dò rất nghiêm túc, còn có vẻ rất thần bí. Bạch Tiểu Diệp nghe thấy đồng nghiệp của mình nhắc đến Tiết Vịnh Vi thì thăm dò tin tức và xác định đó chính là cô gái đã gặp ở quán ăn phía Tây, cô liền gửi tin nhắn nói cho Bạch Tiểu Thuần biết, còn những việc như tại sao cô tự sát, có để lại di chúc hay không thì cô hoàn toàn không rõ.

Bạch Tiểu Thuần chưa bao giờ nghĩ Tiết Vịnh Vi lại có hành động tự sát để trốn tránh cảm giác sợ sệt như vậy. Cả bữa, Bạch Tiểu Thuần ngồi ăn một cách thờ thẩn.

Ngay cả khi ảnh khóa thân của mình tràn lan trên mạng, cô vẫn kiên cường để đứng vững, mọi âm oán đến bây giờ đã dần được hóa giải, tại sao cô lại đánh mất dũng cảm trong cuộc sống như vậy?

Về tới nhà, Bạch Tiểu Thuần mệt mỏi ngồi xuống sofa, điều hòa hơi lạnh khiến cô nổi hết da gà, bỗng giật mình, mi mắt giật liên hồi. Định giơ tay xoa lồng ngực đang đập mạnh thì trong phòng ngủ bỗng phát ra tiếng nhạc quen thuộc.

Áp tai lắng nghe, đúng là bài La Vie En Rose của Lisa Ono.

Cô đứng dậy, đến trước cửa phòng ngủ, chiếc Nokia màu trắng đặt dưới đèn ngủ nhấp nháy.

“Tiểu Điệp, có điện thoại này.”

Bạch Tiểu Thuần hướng về phía phòng tắm gọi, có lẽ do chưa chấp nhận sự thật là Tiết Vịnh Vi đã chết, cô cảm thấy trong ngực rất khó chịu, có gì đó bất ổn nhưng lại không dám nghĩ nhiều, cũng giống như ban nãy.

“Vâng!” Tiếng nước chảy ào ào đã tắt, Bạch Tiểu Điệp từ trong phòng tắm nói vọng ra. “Chắc là đồng nghiệp của em hỏi về chuyện bản thảo đấy, chị chuẩn bị tắm đi, em ra đây.”

Trong chốc lát, Bạch Tiểu Điệp bước ra khỏi phòng tắm trong chiếc váy ngủ hai dây, đi vội đến chỗ đèn ngủ đầu giường.

Điện thoại đã tắt, hình như Tiểu Điệp có vẻ rất l

Bản thảo không nộp đúng hạn hay có sai sót gì, sao cô lại lo lắng như vậy?

Có lẽ quy định về thời gian làm việc trong tòa soạn không rõ ràng, nhưng đã mười hai giờ mười lăm phút rồi mà vẫn hỏi về công việc thì hơi quá đáng.

“Có thể...” Bạch Tiểu Điệp ôm điện thoại trước ngực, hai má lấm tấm nước của cô hồng như quả đào chín. “Là do em quên chưa sửa chỗ sai, em lên tầng thượng gọi điện đã.”

“Ừ, nếu không được thì sáu giờ sáng mai chúng ta dậy, em bắt tuyến xe sớm nhất đến tòa soạn cũng được.”

Ôm quần áo bước vào phòng tắm nóng hằm hập, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy từ lúc cô em gái ăn cơm xong trở về nhà có gì đó hơi khác lạ.

Cô tắm xong, ra thấy em gái đang thay chiếc áo thun và quần short rồi nhét tất cả đồ đạc vào ba lô. Bạch Tiểu Điệp nghe thấy tiếng động nhưng vẫn cúi đầu xếp đồ, nói: “Hôm nay em không ngủ ở đây đâu, em phải về nhà.”

“Sao gấp vậy, đề ngày mai không được sao?”

“Không được.” Bạch Tiểu Diệp trả lời dứt khoát rồi xách ba lô đi ra cửa. “Em đi đây, chị khóa cửa vào nhé. Chị yên tâm đi, em sẽ chú ý cẩn thận.”

Đôi chân thon dài, trắng trẻo, trong ánh đèn mờ có sức mê hoặc không thể diễn tả bằng lời. Nhìn bóng dáng cao gầy xa dần, Bạch Tiểu Thuần rút chiếc khăn cuốn trên đầu xuống, nói với theo:

“Tiểu Diệp à, khi nào xong việc, chúng ta sắp xếp thời gian trò chuyện nhé!”

Bạch Tiểu Diệp quay đầu lại, mái tóc đen bóng còn đang ướt dính trên chiếc cổ trắng ngần đến ma mị như vừa từ dưới đáy biển xuất hiện trên mặt nước, nở nụ cười.

“Vâng, em cũng cảm thấy rất lâu rồi chúng ta chưa trò chuyện. Chị ngủ sớm đi nhé, chúc chị ngủ ngon!”

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thổi nhẹ của máy điều hòa, Bạch Tiểu Thuần mím môi, nhìn mãi về phía cánh cửa đang khép kín. Thực ra cô không lo lắng lắm về sự an toàn của em gái bởi từ nhỏ Bạch Tiểu Diệp đã rất biết cách bảo vệ, chăm sóc bản thân, điều mà cô quan tâm hơn chính là nỗi lo khó hiểu mà bản thân cô không biết diễn tả thế nào, trực giác mách bảo cô rằng Tiểu Diệp, người thân thiết với cô hơn cả chị em ruột cũng cố ý che giấu cô chuyện gì đó, rốt cuộc là ngại không muốn nhắc tới hay là không thể nhắc tới?

Nhưng cô hy vọng mình đã nghĩ quá nhiều.

Bạch Tiểu Thuần sững người, sau đó lại đi vào phòng tắm.

Trong khi lau mái tóc còn ướt đầm, cô lại nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng.

Chuyện Tiết Vịnh Vi tự sát chết có nên nói cho Adam biết không?

Số lần họ gặp nhau không nhiều nhưng trong lòng họ đều coi đối phương là bạn.

Hiện tại, công ty đang phải đối mặt với tình hình vô cùng khó khăn, nếu như báo cho anh, liệu có làm ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, khiến anh không thể yên tâm làm việc?

Cô trấn trọc cả đêm.

Khi ánh bình minh nhô lên từ phía chân trời, Bạch Tiểu Thuần tỉnh giấc sau một đêm chập chờn. Cô quyết định tạm thời không báo cho Adam biết chuyện của Tiết Vịnh Vi, tốt nhất là khi nào anh đến thành phố G thì hãy nói.

Sự thật phũ phàng này nên gặp nhau, nói chuyện trực tiếp là tốt nhất, ít ra, nếu anh thật sự đau lòng thì cô cũng nhìn thấy, cảm thấy và có lẽ sẽ không phải an ủi, chỉ cần ngồi im lặng bên anh là được rồi. Bạch Tiểu Thuần đẩy cánh cửa trên sân thượng, cả thành phố chưa hoàn toàn tỉnh giấc trở nên dịu dàng hơn nhiều so với hình ảnh bận rộn thường ngày. Ánh sáng nhẹ vào buổi sáng sớm mềm mại như chiếc khăn lụa, lướt trên đôi má có cảm giác trong lành và mát mẻ, cô ngẩng nhìn bầu trời đang dần sáng lên, đột nhiên nhớ tới hương bạc hà thơm mát, dễ chịu ấy.

Mùi hương ấy là mùi vị thuộc về một người đàn ông.

Bốn ngày sau, Adam nhận lời mời của Lương Hán Sinh đến thành phố G.

Với tư cách là tổng thầu công trình, trong buổi đấu thầu đầu tiên, về cơ bản, Lương Hán Sinh chỉ đi xem xét qua thị trường.

Chẳng qua bên Du Thành CBD đã đưa ra văn bản chi tiết về việc quy định tất cả cuộc gọi thầu phải được tiến hành hai lần, do đó đã nhận được báo giá và điều kiện tốt hơn.

Chỉ gặp nhau vài lần mà Lương Hán Sinh đã có ấn tượng rất tốt về Adam, vì vậy mà anh đã từng ám chỉ rằng, chỉ cần anh giành được gói thầu này, nhất định sẽ là công ty đầu tiên ký kết hợp đồng mua bán với Good.

Kết thúc vòng đấu thầu đầu tiên, những chủ thầu nào có ý định cạnh tranh sẽ được xem những bản thiết kế chi tiết.

Với cùng một loại thiết bị, việc thiết kế sẽ dựa vào kích thước thiết kế của đối thủ là Jarry để thiết kế bản vẽ, đối với những người có ý định liên kết với nhau như Lương Hán Sinh và Good thì đây quả là một sự đả kích ngoài ý muốn. Thiết bị mà Jerry cung cấp trên thị trường luôn rẻ hơn Good, nếu Lương Hán Sinh khẳng định muốn hợp tác với Good thì giá trị của dự án sẽ tăng cao, hơn nữa sẽ không phù hợp với phương án thiết kế ban đầu, trường hợp này trong bất cứ vòng đấu thầu công trình nào cũng gây ra tổn thất. Vì vậy, Lương Hán Sinh vô cùng lo lắng, ông vừa không muốn thất tín với Adam vừa không muốn mất thầu vì Good, đành phải bỏ thời gian để gặp mặt, cùng nhau bàn bạc chiến lược.

Bốn giờ chiều, Adam kết thúc cuộc gặp mặt với Lương Hán Sinh

Hai người bàn bạc rất lâu. Lương Hán Sinh nhẹ nhàng nói, hai vòng đấu thầu sẽ được tiến hành sau dịp Quốc khánh, Good nhất định phải nắm bắt thời gian nghĩ biện pháp trên phương diện viện thiết kế, cho dù có thay đổi trong bản vẽ thiết kế thì tốt nhất đừng để người khác phát hiện ra đó là những thiết bị của Jarry. Về vấn đề kinh doanh, nếu như Good không làm được thì ông cảm thấy rất áy náy, trong môi trường kinh tế khó khăn hiện nay, Lương thị tuyệt đối không thể đánh mất cơ hội nhận thầu cả công trình chỉ vì một nhà cung cấp. Ông còn cho biết, hiện nay người phụ trách quản lý tiêu thụ sản phẩm phía Jarry đã nhờ người đỡ lời, chỉ cần Lương thị thay đổi chủ ý thì nhất định cả hai bên sẽ giành được chiến thắng.

Lương thị là một công ty niêm yết uy tín và nổi tiếng. Được hợp tác với Lương thị là niềm mơ ước của rất nhiều công ty. Đây là lần hợp tác đầu tiên giữa Good và Lương thị, cũng là cơ hội mà Adam khó có thể giành được, không thể ngờ lại rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan này.

Mặt trời tỏa nắng, sóng vỗ cuộn cuộn.

Dưới thời tiết nóng như lửa, Adam ăn mặc vẫn rất chỉnh tề. Anh vừa chậm chậm kể tóm tắt sự việc vừa nhâm nhi một cốc cà phê, không hề biểu lộ vẻ hoang mang, lo sợ như trong tưởng tượng của Bạch Tiều Thuần.

Anh lúc nào cũng bình tĩnh như vậy cho dù tình hình thực sự không được lạc quan.

“Anh cũng biết đấy, bên thiết kế chủ yếu của dự án này là Viện Thiết kế số 3 Bắc Kinh, viện thiết kế này mời Thư Kiến và Hứa Thành Công cùng nhau chỉ đạo, cho nên...” Chuyện náo động ở Hà Viên vẫn chưa lắng xuống, sếp Lý thận trọng liếc nhìn vẻ mặt của Tổng giám đốc, đắn đo nói: “Mặc dù về sau tôi cũng cố gắng thử liên hệ với Thư Kiến thông qua các mối quan hệ khác nhưng đáng tiếc lần nào cũng không gặp được ông ấy. Tôi đang nghĩ rằng, chẳng lẽ ông ấy vẫn còn giận dữ vì chuyện lần trước. Hứa Thành Công và tôi cũng có mối quan hệ bạn bè, bản thân ông ấy cũng rất thích sản phẩm của chúng ta, chẳng qua là... Nếu không, chúng ta lại tìm cơ hội khác để gặp Thư Kiến xem sao.”

“Ông đã nhiều lần yêu cầu gặp mặt như vậy rồi mà ông ta vẫn không đồng ý, lần này tiếp tục đi gặp thì e rằng tỷ lệ thành công rất thấp.”

Cô mới dịch một nửa, Adam đã trả lời như vậy.

Sếp Lý và cô đứng ngây ra, sếp Lý có lẽ cho rằng anh đã có dự định riêng cho vấn đề này, Bạch Tiểu Thuần thì lại nghĩ anh ngày càng vững tiếng Trung hơn.

“Ý của anh là...”

Mặc dù tuổi đời của sếp Lý gần gấp đôi tuổi Adam, nhưng ông chưa từng một lần đoán nổi tâm trạng của anh, cũng giống với việc hai cha con Thư Kiến xưa nay không thể đắc tội, mà lại xảy ra chuyện Adam và Thư Hạo Nhiên đánh nhau. Qua sự việc đó, Thư Kiến vẫn còn thích Good mới là lạ. Về dự án CBD Du Thành, từ lâu ông đã tạo mối quan hệ tốt đẹp với Hứa Thành Công, bây giờ bản thiết kế lại phải căn cứ vào kích thước của phía Jarry, không khó để đoán ai đang ngầm giở trò.

Tất cả những điều sếp Lý nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần đều có thể đoán ra.

Cô thậm chí còn đoán sếp Lý nhất định sẽ suy nghĩ về hành vi của Adam tối hôm đó, chẳng qua Adam là cấp trên nên không tiện chỉ trích, phê bình trước cuộc họp.

Cô là người hiểu rõ tại sao anh lại ra tay, vậy thì nên cho rằng anh không hề quan tâm đến tình hình công ty, hay cho rằng anh thực ra không hề có lỗi?

Ánh mặt trời sáng chói chiếu qua khung cửa sổ, cô liếc nhìn anh nho nhả nhấp từng ngụm cà phê, ánh nắng chan hòa đậu trên vai anh.

Có lẽ do quá chói mắt, trong phút chốc cô đã bị anh làm cho chóng mặt.

Adam nhẹ nhàng đặt cốc cà phê xuống, khẽ nheo mắt.

Nhìn ngang, hàng mi cong cong màu vàng nhạt của anh giống như chiếc ô, che phủ cả mí

Anh đang trầm tư suy nghĩ trước khi đưa ra quyết định trọng đại.

Bạch Tiểu Thuần đang mãi nghĩ, bỗng giật bắn người.

Bắt đầu từ khi nào mà mình lại hiểu cả những cử chỉ và thần thái của anh thế này?

Cô nhớ mang máng cuốn tiểu thuyết mà cô đã đọc hồi còn học đại học, trong đó đã viết, nếu như bạn yêu một người thì ánh mắt sẽ trở thành thước đo và kính hiển vi tốt nhất, chiếc áo sơ mi của anh cỡ số mấy, giày da của anh cỡ bao nhiêu, anh buồn hay vui, bức tức hay giận dữ, lòng độ lượng mở rộng đến nỗi dường như từ trước đến nay, bạn hiểu rõ mọi thứ thuộc về anh mà không cần phải hỏi. Tại sao lại như vậy? Đáp án rất đơn giản, là bởi bạn quan tâm tới anh ấy, trong khi đó, việc khó khăn nhất trên đời chính là một người quan tâm tới người khác mà không cần điều kiện.

Bởi vì quan tâm...

Trong đầu cô cứ hiện lên những từ đó, cô cảm thấy mặt mình đỏ ửng như có luồng nhiệt từ bên ngoài chạy vào.

Thời gian trôi qua rất lâu, sếp Lý nhắc lại lần nữa.

Adam cuối cùng cũng ngước mắt, hai bàn tay đan chéo, đặt ở mép bàn, chậm chậm nói: “Theo tôi được biết, mối quan hệ bạn bè giữa Hứa Thành Công và Thư Kiến không được tốt như người ngoài nhận xét.”

“Như thế nghĩa là sao?” Lần này sếp Lý đã hoàn toàn hiểu ra, ông kinh ngạc hỏi lại.

“Có thể gọi thêm giúp tôi một cốc cà phê được không Sherry? Cảm ơn.”

Anh quay đầu lại, cặp mắt xanh long lanh trong suốt, giống như bầu trời trong sáng và thuần khiết, khiến người ta có cảm giác chỉ muốn giơ tay để chạm vào. Anh nhắc cô không cho đường và cho một ít sữa vào cà phê. Bạch Tiểu Thuần gật đầu đứng dậy, trong đầu hiện lên dấu hỏi chấm to tướng.

Rõ ràng có thể gọi nhân viên phục vụ mang đến, tại sao phải bảo mình đi?

Càng đến gần quầy bán hàng, hương vị của mùi cà phê xay càng đậm đà.

Cô nghi ngờ nhìn trộm về phía bàn họ đang ngồi, vì ngược sáng nên cô không nhìn rõ khuôn mặt của sếp Lý, không thể nhận ra sắc mặt của họ như thế nào. Vài phút trôi qua, một cốc cà phê hương vị đậm đà đã được pha xong, cô bê về bàn, thấy sếp Lý đang vùi đầu hút thuốc. Adam không có thói quen hút thuốc, vì vậy sếp Lý luôn chú ý điều này, khi có Adam bên cạnh, ông tuyệt nhiên không hút trước mặt anh, lúc nào thèm lắm mới ra ngoài làm một điếu, sao hôm nay đột nhiên ông lại sơ ý như vậy? Cô thấy sếp Lý luôn nhìn ra bên ngoài, ngoại trừ việc liên tục hút và nhả khói ra, dường như không có bất kỳ hành động nào khác. Khi điếu thuốc cháy đến kẽ tay, sếp Lý mới hoàn hồn, dụi điếu thuốc vào gạt tàn, sau đó trịnh trọng nói: “Có thể thử xem sao, chẳng qua là...”

“Bất kỳ quyết định nào cũng có những rủi ro nhất định, dựa vào tình hình hiện nay chỉ có thể làm như vậy.” Adam dường như đã đoán được ông muốn nói gì, trả lời một cách kiên quyết.

“Bạch Tiểu Thuần và Thư Hạo Nhiên là bạn học...”

“No!”

Chưa kịp lo sợ thì anh đã dứt khoát đưa ra lời phủ nhận.

Sếp Lý thở dài, rời khỏi bàn.

Vì Adam vừa xuống sân bay đã nói tối nay phải tiếp một vị khách quan trọng, muốn Bạch Tiểu Thuần đi theo phiên dịch, không có cách nào từ chối nên cô đành phải tiếp tục ở lại.

Vậy mà khi sếp Lý đứng dậy, ông ném cho cô một cái nhìn đầy hàm ý, cho dù là người không nhạy bén thì cũng dễ dàng phát hiện ra. Trước khi đi, ông lấy một bức chuyển phát nhanh vẫn còn nguyên tem từ công ty Thuận Phong đặt trên bàn, nói Quách Hà đã ký và nhận vào sáng nay, vì chị ấy không kịp đến phòng làm việc nên ông mang tới đây. Liếc thấy trên biên lai vẫn còn để trống dòng người gửi và địa chỉ, Bạch Tiểu Thuần đoán đó là hóa đơn của tổng công ty gửi, cô chẳng nghĩ gì, nhét tất cả vào túi xách.

Từ ngữ ngắn gọn, ý nghĩa đầy đủ được thể hiện rõ trong bức thư, nói trước sáu giờ nhất định phải xử lý hết số bưu kiện lớn đã nhận được trong thời gian gần đây, Adam cảm thấy vô cùng áy náy, anh lập tức nói xin lỗi và mở iPad.

Bạch Tiểu Thuần đã quen phải chờ đợi, cô chẳng thấy có vấn đề gì, sau khi nghịch điện thoại, cô bắt đầu nằm bò trên bàn, nhìn mọi người đi qua đi lại bên ngoài.

Trời mùa hè nóng nực, vạt váy tung bay. Những lớp bụi trên đường bay mù mịt trong ánh nắng chiều, một tiệm bán hoa nơi góc phố bày rất nhiều loại hoa, nào thì hoa hồng đỏ, bách hợp trắng, mận thiên tinh, uất kim hương. Chúng nằm xen kẽ, thi nhau đua nở rực rỡ. Quán cà phê vắng vẻ, trầm mặc khiến thời gian ở đây dường như trôi chậm lại, nhịp sống hối hả và dòng xe vội vã đều thuộc về một khoảng thời gian và không gian khác.

Lén nhìn chàng trai đang chăm chú làm việc, lúc này, giữ im lặng là cách tốt nhất.

Bất giác khóe mắt cong lên, tạo thành những tia sáng của niềm vui mãn nguyện mà lâu rồi cô chưa thấy, vì không ngủ trưa nên đầu óc mơ màng buồn ngủ, cô không để tâm mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Nhưng thật sự cô thấy rất thư thái, thoải mái.

Lúc mở mắt ra, Adam đã tắt iPad lại từ lúc nào, một tay chống cằm , lặng lẽ nhìn cô.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối hẳn.

Trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần giống như bị ai đó giội một gáo nước lạnh lên đầu, tỉnh táo trở lại, môi run run, cuống cuống cầm điện thoại lên x

“Mấy giờ rồi? Xin lỗi có phải tôi đã làm lỡ cuộc hẹn của anh không? Không biết tại sao tôi lại ngủ thiếp đi được, anh... tại sao không gọi tôi đây?”

“Không sao.” Adam mỉm cười, nhìn đôi má ửng hồng trước mặt. “Cuộc hẹn hôm nay tôi sẽ không đến muộn đâu.”

“Nhưng đã sáu rưỡi rồi.” Cô áy náy chỉ tay vào điện thoại.

“Ok! Sherry, nhưng trước khi đi, tôi muốn xác nhận một việc trước, tối nay đúng là em không bận việc gì, không hẹn với ai thật chứ?”

“Đương nhiên rồi! Bình thường sau khi tan ca, tôi rất rảnh, hơn nữa, anh cũng đã bảo tối nay ra ngoài cùng anh rồi, cho dù có việc thì tôi cũng có thể sắp xếp được.”

“Cám ơn em. Vậy chúng ta đi nhé!”

Dọc đường, Adam cũng không nói là đang đi đâu, có vẻ rất thần bí, như đã chuẩn bị từ trước, anh chỉ lấy ra một mảnh giấy nhỏ, đưa cho người lái xe.

Trong khoảnh khắc, chiếc xe chạy biến vào màn đêm.

Đang giờ tan tầm, trên đường xe cộ đông như kiến.

Thấy trời đã tối, Bạch Tiểu Thuần thấp thỏm không yên.

Từ trước tới nay, bất kể là hẹn ai, Adam đều tuyệt đối đúng giờ, anh còn có thói quen đến trước năm phút, người độ lượng như anh không bao giờ quở trách người khác, nhưng lần này anh tự thấy mình thật quá đáng...

“Sao lại ngủ quên được chứ?”

“Sherry! Em không tò mò chúng ta đang đi sao?”

Vừa nhìn thấy vẻ bất an của cô, Adam khẽ cười, không quan tâm tới dòng xe cộ đang chật như nêm ngoài kia.

“Đây là thành phố G, tôi quen thuộc nó hơn anh, đi đâu tôi cũng có thể về được. Hơn nữa, tôi tin anh!”

Vẫn còn đang tự trách mình vì sao lại ngủ quên, cô liền thoảng trả lời mà mắt vẫn dán vào cột đèn đỏ trước mặt, lông mày nhíu chặt. Trong bóng tối, gương mặt tuần tú kia lộ rõ vẻ thích thú, Adam cười đầy ẩn ý, nhẹ nhàng nói: “Đừng lo, tuyệt đối không đến muộn đâu...”

“Trước nay anh luôn luôn đúng giờ, còn nói đến muộn là hành động không tôn trọng đối phương.”

“Phải, đúng là tôi có nói như vậy, nhưng mà...”

“Cuối cùng cũng đi được rồi!! Bác tài, phiền bác chạy nhanh một chút, chúng cháu đang vội, cảm ơn bác!”

Bạch Tiểu Thuần mãi mê nhìn về phía trước mà không chú ý đến nét mặt đầy ẩn ý của Adam, liên tục thúc giục bác lái xe bằng tiếng Trung. Chắc là có cảnh sát giao thông đến phân làn, con đường dài hun hút đã bắt đầu nhúc nhích.

Điểm đến cũng không xa lắm, qua ba chỗ ngoặt là đến nơi.

Ngoài cửa xe, nhìn kỹ thấy ba chữ Anh rất to màu xanh nước biển sáng lấp lánh trên biển quảng cáo: “THE BIG BLUE.”

Cô còn nhớ, đây là tên dịch sang tiếng Anh của một phim điện ảnh Pháp.

Đó là Đại dương xanh thẳm, bộ phim có sự góp mặt của diễn viên nổi tiếng người Pháp Jean Reno, cũng chính là tay sát thủ Léon cô đơn lạnh lùng, làm điên đảo trái tim của biết bao cô gái trẻ trong The Professional [2]. So với The Professional, The Big Blue có nhiều yếu tố nghệ thuật khiến Bạch Tiểu Thuần ấn tượng sâu sắc nhất chính là vô số cảnh quay những bờ

biển xanh ngút ngàn, bao la mà yên bình. Thực sự biển xanh đến mức khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, xem một lần mà nhớ mãi mãi.

[2] Sát thủ chuyên nghiệp.

Đặt tên phim như vậy chứng tỏ khả năng của tác giả cũng không đến nỗi nào.

Đang nghĩ sao mình lại không biết có một nhà hàng kiểu Tây như thế này trong thành phố G, Adam đã kéo cô bước vào chiếc cổng vòm của The Big Blue. Đi qua con đường thoang thoảng hương thơm tối mịt mờ, cho đến khi đứng trước một căn phòng trang hoàng lộng lẫy, mới thấy có ánh sáng. Căn phòng này như đưa người ta vào một thế giới màu xanh vậy. Màu xanh da trời, xanh xám, xanh tím than, xanh hoàng hôn, xanh bạc, các màu xanh đan xen, điểm xuyết, tạo nên bầu không khí trong lành, thoải mái, hoàn toàn không rối mắt chút nào.

Sau khi nói tên mình với người phục vụ, anh quay sang, khẽ thì thầm với cô: “Màu xanh mà em yêu thích đây!”

“Đẹp quá!” Ánh đèn bùng hờ hững, chuyện như trong mơ khiến Bạch Tiểu Thuần ngây ngất ngắm nhìn.

“Mời vào!”

“Bạn anh vẫn chưa đến, có cần đợi thêm chút nữa không ạ?”

Sương mù xanh mỏng nhẹ nhàng lướt qua căn phòng im ắng, vắng lặng, treo lơ lửng giữa trần nhà là chiếc đèn chùm bằng nền trắng, vừa cổ kính vừa lãng mạn.

Khăn trải bàn không dính chút bụi, trên bàn đặt sẵn một bó hoa bách hợp.

“Người mà hôm nay anh muốn gặp chỉ có em thôi!”

“Tôi???” Đôi mắt to tròn mở to, Bạch Tiểu Thuần vô cùng

“Tiểu Thuần! Sinh nhật vui vẻ!”

Anh nói thật rõ ràng bằng tiếng Trung.

Cô có thể tưởng tượng được rằng anh đã luyện tập rất nhiều lần trước khi nói, anh đã khiến cô cảm động, nhưng hôm nay là ngày sinh nhật của ai chứ? Những ánh nến như đang nhảy nhót đột nhiên sáng bừng, vài người phục vụ ăn mặc chỉnh tề mang bánh sinh nhật bước tới, mỉm cười, hát bài hát chúc mừng sinh nhật.

Chờ họ đặt hết các thứ lên bàn, Adam mới mỉm cười giải thích: “Anh hỏi thầy giáo dạy tiếng Trung, ông nói rất nhiều người Trung Quốc không mừng sinh nhật theo lịch dương, cũng là ngày sinh ghi trên chứng minh thư, mà tính theo lịch âm, lịch mà người Trung Quốc đón tết cổ truyền, sinh nhật năm nay của em đúng lúc anh phải sang Nhật dự đại hội giao lưu các doanh nghiệp toàn cầu, không về kịp, anh đành tổ chức sinh nhật sớm cho em, mong em đừng ngại. Và...”

Anh cúi đầu, lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu xanh bạc, nhẹ nhàng nói: “Đây là quà sinh nhật anh tặng em!”

Bạch Tiểu Thuần ngồi im trên ghế, không nhúc nhích, ngậy người nhìn chàng trai dịu dàng ngồi đối diện. Cô quen đón sinh nhật theo lịch âm, nếu anh không nhắc, cô cũng không nhận ra hôm nay là sinh nhật theo lịch dương của mình.

“Anh... Sao anh biết hôm nay là sinh nhật theo lịch dương của tôi?”

Biết bao từ nhảy múa ở trong đầu cô nhưng những lời nói ra lại là một câu rất bình thường.

“Công ty có hồ sơ của tất cả nhân viên, anh biết số chứng minh thư của em.” Adam đẩy hộp quà về phía cô. “Em mở ra xem đi!”

“Là gì vậy?” Bạch Tiểu Thuần do dự, tim đập rất nhanh, tưởng như có thể nhảy ra khỏi lồng ngực

“Không phải vật gì quý giá, em yên tâm.” Ánh lửa soi sáng, nét mặt ngẩn ngơ của cô dường như dần mềm mại, dịu ngọt trở lại. Anh rót sâm panh vào ly của cô, âm thanh nhẹ nhàng từ từ lan tỏa trong không khí, giống hệt một buổi chiều êm đềm, tĩnh lặng, có người ngồi bên nhẹ nhàng kể cho cô nghe những câu chuyện cổ tích.

“Anh nghĩ đối với em, ý nghĩa của món quà không nằm ở giá cả mà là ở giá trị của nó. Tất nhiên, giá trị của mỗi món quà đối với từng người không giống nhau, một số thứ đối với một số người không phải là thứ quan trọng, thậm chí nó không đáng một xu, nhưng đối với người khác, nó là một báu vật. Con người cũng như vậy thôi.”

Miệng lẩm bẩm mấy chữ “người đáng, ta ngọt”, cô đưa tay cầm chiếc hộp, hoàn toàn cảm động bởi lời giải thích của anh. Cô tháo chiếc dây buộc màu bạc ra, mở nắp hộp, thấy chỉ có một mẫu giấy màu vàng nhạt.

Cô ngập ngừng, từ từ mở ra.

Những nét chữ như bông hoa tường vi đón gió, nở rục rở.

“Tiểu Thuần, sinh nhật vui vẻ!”

Phần giữa trống không, những chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, từng nét, từng nét rõ ràng, mặc dù được viết rất cẩn thận nhưng nét chữ vẫn ngây ngô như của đứa trẻ mới đi học. Ánh mắt cô dừng lại ở chữ “Thuần”, nét móc câu được viết hai lần mới hoàn chỉnh, bất giác sống mũi cay xè.

“Đối với đa số người nước ngoài, chữ Hán là kiểu chữ vô cùng phức tạp, vì do yêu cầu của công việc và thời gian, anh chỉ học nghe nói, thời gian học viết rất ít, vì thế bây giờ anh hầu như có thể nghe hiểu hết, nhưng lại không biết viết và nhận mặt chữ. Thầy giáo đã dạy anh rất nhiều lần, nhưng...anh xin lỗi, anh không viết đẹp được như chữ của thầy...” Thấy cô cứ cúi đầu, nhìn mãi vào mẫu giấy, Adam sợ cô buồn bực liền vội vàng giải thích.

“Không, anh viết rất đẹp. Cảm ơn anh! Đây là món quà sinh nhật tuyệt...” Cô ghen ngào, rồi giọng nói tiếp. “...là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất mà tôi đã từng nhận!”

Nhớ lại lúc đọc bức thư tình một nghìn chữ khi đang trên tàu về quê đón Tết, lúc này trên tay cầm mẫu giấy chỉ có vồn vẹn mấy chữ mà cô có cảm giác nó rất nặng, không kém gì ngày hôm đó...

Cũng là một cách yêu thương nhưng không trực tiếp nói ra, Thư Hạo Nhiên thì bay bướm, dùng văn chương để bày tỏ, còn Adam, anh đem tất cả

tình ý gửi vào môn nghệ thuật vừa lạ vừa khó mà anh mới học.

Thời đại học, ở trường cô cũng có rất nhiều người nước ngoài. Lúc đó cô đã hiểu, học chữ Hán là một việc vô cùng phức tạp. Huống hồ, đúng như những gì Adam nói, thời gian học tiếng Trung của anh đều là tranh thủ những lúc công việc rảnh rỗi.

Dùng ngôn ngữ mẹ đẻ của đối phương để bày tỏ lời cảm ơn mới thể hiện được sự chân thành, lẽ nào tình yêu cũng như vậy?

Nếu như có một chàng trai vì bạn mà chăm chỉ học ngôn ngữ của bạn, tôn trọng và hiểu biết văn hóa của đất nước bạn, vậy thì tình cảm sâu tận đáy lòng anh ấy còn cần phải dùng những thứ khác để bày tỏ không?

“Nghe em nói vậy, anh rất vui!” Đôi mắt xanh long lanh tỏa sáng, Adam cười sung sướng như đứa trẻ nhận được phần thưởng vậy. “Em vừa nhắc đến từ “đường”, có nghĩa gì vậy?”

“Người đắng, ta ngọt. Tôi không biết từ thạch tín tiếng Anh nói thế nào, chỉ biết rằng đó là một loại thuốc cực độc.” Cô cẩn thận cất mẫu giấy thơm vào hộp, dường như con tim đang bị lay động trong gió đông ảm áp, nhẹ nhàng nói tiếp. “Nghĩa của câu này cũng gần giống câu anh nói trước đó, nghĩa là một đồ vật đối với những người khác nhau thì cũng sẽ có giá trị khác nhau, đối với tôi có thể là một viên kẹo ngọt, một thứ rất tốt, nhưng đối với người khác, đó có thể lại là thuốc độc.”

“À, anh hiểu rồi!” Adam như lĩnh ngộ, mắt sáng lên, ánh mắt như ánh trăng tràn xuống, nhẹ nhàng nói: “Vậy đối với em, món quà của anh là thuốc độc hay kẹo ngọt?”

Cuối cùng cũng đến lúc...

Cuối cùng cũng đến lúc thẳng thắn bày tỏ, đến lúc phải đối diện trực tiếp.

Dường như trong căn phòng chỉ còn nghe thấy tiếng đập thành thịch của hai trái tim, mặt Bạch Tiểu Thuần đỏ ửng, cô vừa muốn trốn tránh khỏi ánh mắt đầy tình cảm đang chờ đợi của anh, nhưng lại bị thu hút bởi ánh mắt xanh hơn, trong hơn tất cả những màu xanh mà cô từng thấy, quá giống

với màu xanh biển lớn mà cô không thể nào quên trong The Big Blue, sâu thẳm nhẹ nhàng, mang đến một cảm giác yên tâm rất kỳ diệu. Đối với một người phương Tây như Adam, tất cả những gì được coi là hàm súc ẩn giấu bên trong chẳng qua cũng chỉ là bản chất thẳng thắn mà thôi, người thông minh như anh bất ngờ hỏi một câu vừa trực tiếp vừa khéo léo như vậy là lẽ dĩ nhiên.

Thấy cô đang suy nghĩ, mặt và cổ trở nên đỏ ửng, Adam thấy mềm lòng.

Anh không thay đổi chủ đề để xua đi sự ngượng ngùng hoặc nhường bước mà luôn nhẹ nhàng nhìn cô chăm chú...

Nếu bản thân không quyết định được, cô chỉ biết lùi bước hoặc coi như không biết gì. Cũng giống buổi tối ở Hà Viên hôm đó, nếu anh không chủ động nhắc đến, e là mãi mãi cô cũng không nhắc đến, vết thương sẽ chẳng bao giờ được chữa lành.

Đáng tiếc là, do ảnh hưởng của tình hình khủng hoảng kinh tế, anh không chỉ đối diện với một loạt những khó khăn tại CBD Du Thành mà còn đối diện với chính tình cảm của mình. Vì thế, anh không thể cứ mãi lặng lẽ chờ đợi như trước đây, lần này nhất định anh phải tấn công trước. Để đưa ra quyết định chính xác khi giải quyết vấn đề phức tạp, đầu tiên là phải tìm được đáp án cho vấn đề then chốt. Đối với anh lúc này, sự lựa chọn của cô là quan trọng nhất, điều này ảnh hưởng đến tất cả các quyết định khác trong cuộc sống của anh.

Bạch Tiểu Thuần vẫn cúi gằm mặt trước ánh nhìn của anh, trong đầu cứ mơ hồ, không nói được câu nào. Không phải vấn đề chọn cái này hay cái kia, nhìn thì dễ, nhưng thực ra chẳng d

“Em...” yên lặng rất lâu, cô đoán anh sẽ không chuyển chủ đề, liền dừng lại, khó khăn lắm mới thốt được một câu: “Có thể để ăn xong hãy nói được không?”

“Được.” Bộ dạng vừa khó xử vừa không dám nói thẳng, còn giả vờ bình tĩnh của cô thật rất đáng yêu, Adam không kìm được, bật cười, sau đó nâng cốc nói: “Chúc mừng sinh nhật!”

Món thịt bò tái chín sáu phần được mang lên, mùi vị vô cùng thơm ngon, vừa cho vào miệng, vị béo ngậy lan nơi đầu lưỡi. Trước đây, hình như trong lúc nói chuyện phiếm, cô đã từng nói cô không thích ăn thịt bò nấu tái hai, ba phần. Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, chậm rãi ăn, nhưng thực ra cô đang ghen muốn chết. Những gì cô nói anh đều lưu tâm, hơn nữa còn thực hiện.

Suy cho cùng, đó cũng là vì anh có lòng.

Lén nhìn người đàn ông đang rất nhẹ nhàng, lịch sự ngồi ăn đối diện, kìm nén cảm giác sống mũi cay cay, cô nhớ lại một câu nói thời học sinh: “Thản nhiên mỉm cười uống rượu độc, chỉ cần đó là rượu do chính tay mình pha chế.”

Thực ra, kẹo ngọt cũng tốt, thuốc độc cũng chẳng sao, có ý nghĩa gì chứ, quan trọng là, những thứ đó bắt nguồn từ ai.

Lúc rời khỏi The Big Blue vừa đúng tám giờ bốn mươi phút, hai người đột nhiên cùng im lặng, thả bộ trên con đường tấp nập.

“Nếu...”

“Vẫn chưa hết buổi tối, anh đừng bắt em trả lời...Em vẫn đang nghĩ... em đang nghĩ rất nghiêm túc.” Thấy anh mở đầu bằng một câu giả thiết, Bạch Tiểu Thuần vội xen ngang.

Cô chẳng thích từ “nếu” này chút nào.

Một ngày điều “nếu” đó xảy ra, mọi việc không còn thay đổi được nữa, cũng giống việc nếu năm xưa, nếu bạn không muốn trả lời thì sẽ ra sao...

Một tay cầm áo khoác, một tay nhắc túi xách, bao quanh Adam là vàng sáng nhàn nhạt tỏa ra từ những ngọn đèn đường, vàng trán cao, chói lóa khiến người ta phải ngược nhìn.

“Ý anh muốn nói là, nếu em không ngại, anh đưa em về.”

“Hả?” Cô kêu to, hai má đỏ ửng, lắp bắp: “Không, em không... ngại, em sẽ gọi taxi!”

“Đi xe bus được không? Đường về Westin không xa, gần đó lại có trạm xe bus, em vẫn thường đứng đó đợi xe sau khi đưa anh về mà.”

“Hà???”

Đưa một anh chàng ngoại quốc đẹp trai lên xe bus chắc chắn sẽ làm mọi người chú ý, hơn nữa, chen chúc trên xe gần một tiếng đồng hồ, liệu anh có chịu được không?

“Không được đâu! Anh sẽ về khách sạn muộn mất.”

“Anh chỉ muốn đi trên con đường mà em hay đi.” Adam cười, nhú mào, nhìn cô với ánh mắt buồn rầu. “Tuy mỗi tháng anh đều đến thành phố này một lần, có lúc thậm chí là hai, ba lần, mặc dù nhiều lúc anh có thể hiểu em đang nghĩ gì nhưng nói cho cùng, vẫn còn xa cuộc sống thực của em nhiều quá. Em cũng biết rồi đấy, công việc của anh vô cùng bận rộn, cho nên, mỗi lần gặp mặt, anh mong có nhiều thời gian ở bên em một chút, như vậy anh mới có thể cảm nhận được rõ ràng cuộc sống thường nhật của em, cùng đi xe bus, cùng ngắm phong cảnh đường phố...”

“Lần trước ở sân bay, anh đòi đi xe bus về khách sạn, cũng là muốn có nhiều thời gian bên em hơn phải không?”

Trời về đêm càng lúc càng tối.

Câu nói của anh theo gió thoảng đến bên tai, tâm trạng Bạch Tiểu Thuần phút chốc trở nên phức tạp. Thì ra, tất cả mọi thứ đều xoay chuyển theo tuần hoàn, chỉ là bản thân mình quá chậm chạp mà thôi. Trả lời rõ ràng với trái tim, cô ra sức kìm nén dòng nước mắt đang chực tuôn trào, ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng nói.

“Chúng ta đi đón xe bus thôi nào.”

Hơn chín giờ tối, trên xe bus chỉ có vài người, trừ một số đang ngủ gật, những người còn lại đổ dồn ánh mắt hiếu kỳ, ngạc nhiên về phía Adam lúc anh bước lên xe.

Là một thành phố quốc tế hóa cao, hiển nhiên có rất nhiều người nước ngoài, chỉ có điều người ta thường thấy người da đen đi xe bus nhiều chứ người da trắng lại vô cùng ít, hơn nữa, đó lại là một anh chàng da trắng, mắt

xanh, cao to, anh tuấn. Vốn không quen trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, Bạch Tiểu Thuần chạy thẳng đến ghé ngồi, Adam không hề tỏ ra ngượng ngùng hay khó chịu, chỉ mỉm cười đáp lại ánh mắt dò xét của mọi người. Sự thản nhiên của anh khiến những người kia thấy ngại, đến bên tiếp theo, chẳng còn ai quay ra nhìn trộm anh nữa.

Không cần phải nói, cho dù là ở Thượng Hải, Vũ Hán hay là ở đây, chẳng có lúc nào anh bận rộn bằng lúc này. Anh chăm chú nhìn ra bên ngoài, luôn miệng hỏi cái này, cái kia, vẻ mặt ngoan ngoãn lúc thì cười, lúc thì im lặng, dường như chẳng ai nhận ra là ông chủ của một công ty lớn.

Thời gian vui vẻ trôi qua rất nhanh, đến lúc gần xuống xe, đột nhiên Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến hai chuyện khiến tâm trạng đang nhẹ nhàng, vui vẻ của cô trầm xuống. Đầu tiên là tin Tiết Vịnh Vi đã mất, thứ hai là việc liên quan đến hạng mục Du Thành CBD.

Có thể cô chậm chạp nhưng cô không ngu ngốc.

Lúc chiều, Adam cố tình để cô đi lấy cà phê, chắc là có ý né tránh điều gì đó.

Từ trước đến nay, vì luôn cần cô giúp đỡ trong việc giao tiếp với người khác, hầu như anh không hề che giấu cô điều gì, hôm nay anh làm như vậy thực sự rất đáng nghi ngờ.

Xe tới bên nhà cô, Adam xuống trước, cô vẫn đang mãi suy nghĩ, đi sau anh

Không biết là do sự tập trung bị phân tán hay do giẫm phải hòn đá, chân trái vẫn còn trên xe mà cô đã bỏ nhào về phía trước, may mà Adam phản ứng nhanh, nghiêng người đỡ lấy cô.

Vòng tay anh luôn rộng mở, lúc nào cũng ấm áp, Bạch Tiểu Thuần vội vàng cảm ơn.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

“Em... xin lỗi anh, có một việc mà em vẫn chưa kịp nói cho anh biết, bốn ngày trước... Vivian đã tự sát.”

“Sao cơ???” Adam kinh ngạc, bất giác nắm chặt hai tay vừa mềm vừa lạnh. “Tự sát?”

“Anh cũng thấy kỳ lạ, phải không?”

Hai người đứng rất gần nhau, cô có thể cảm nhận được ánh sáng tối mờ trong ánh mắt đầy ngạc nhiên và đau lòng của người đàn ông đang đứng trước mặt.

“Anh nghĩ, chắc là cô ấy đi tìm Tiêu Vị.”

Rất lâu sau anh mới nói, giọng rất nhẹ, như sợ làm kinh động đến điều gì đó.

“Nhưng mà em thấy cô ấy chọn cách tự sát thực sự khiến người khác kinh ngạc, cô ấy là người phụ nữ dũng cảm nhất mà em từng gặp.”

“Rất nhiều người cho rằng tự sát là một hành động hèn kém, theo anh thì một số người tự sát chẳng qua đó là việc theo đuổi không được phép chùn bước.”

“Việc theo đuổi không được phép chùn bước?”

Gió thổi bay tà váy, để lộ một đường cong

Bạch Tiểu Thuần chăm chú nhìn anh, dường như tâm trạng của anh đang rất nặng nề, cô muốn xem xem có phải mình đã nhìn nhầm...

Nhưng rõ ràng cô thấy được vài phần lo lắng, nặng nề như đã từng trải qua trong ánh mắt anh.

“Đúng vậy, theo đuổi! Dù can đảm đến đâu cũng sẽ có lúc gặp phải những chuyện nặng nề không thể gắng gượng.” Anh nhíu mày, nhìn người con gái đang đứng rất gần mình, ánh mắt và giọng nói vẫn đầy kiên định. “Năm anh mười hai tuổi, mẹ anh mất vì bệnh ung thư não, sau đó, bố anh lúc nào cũng buồn bực không vui. Em biết không, đối với anh, bố luôn là người dũng cảm nhất, ông rất thông minh, kiên định, chăm chỉ, uyên bác, anh đã từng nghĩ, người thông minh, biết nhìn xa trông rộng như ông có lẽ sẽ không có khó khăn nào không thể vượt qua. Nhưng anh đã sai, mẹ anh qua đời là một chuyện không thể gắng gượng đối với ông. Năm anh mười

tám tuổi, ngày thứ ba sau khi anh nhập học tại trường Đại học Công nghệ California, ông uống thuốc tự tử, bên cạnh thi thể ông đặt tấm ảnh chụp chung với mẹ.”

“Bố anh...”

Chẳng trách anh nói mình là con một, nói mình rất cô đơn, vì vậy anh mơ ước được khám phá vũ trụ, anh nói có một số chuyện một khi nghĩ lại sẽ giống như là trải qua một lần nữa...

Thì ra là vậy!

Trong lòng đang rất đau đớn, cô nhẹ nhàng nói: “Chắc chắn là bố mẹ anh rất yêu thương nhau.”

“Bố anh nói, đối với ông, anh là người thừa kế vô cùng quan trọng trong cuộc đời ông, còn mẹ anh là cả thế giới đối với ông!”

“Vì vậy anh cho rằng, sự ra đi của Vivian là đang theo đuổi Tiêu Vị, giống như bố anh theo đuổi mẹ anh, đúng không?”

“Phải.” Anh gật đầu, lông mày nhíu chặt. “Bố tin rằng anh trưởng thành có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân, vì vậy mới yên tâm theo đuổi mẹ anh đến một thế giới khác, Vivian đã phải chịu đựng cú sốc lớn nhưng vẫn luôn sống kiên cường, anh đã từng nghĩ, chắc chắn có điều gì đó giúp cô ấy vượt qua. Trước đây, anh cho rằng cô ấy không yên tâm về bố mẹ mình, bây giờ mới thấy không phải như vậy, nếu không, cô ấy sẽ không lựa chọn cái chết khi mọi việc đang dần trôi qua. Để giữ một người tiếp tục sống, không phải chỉ có tình yêu, mà còn có sự hận thù.”

“Hận?”

“Đúng vậy, cô ấy hận Trần Quả.”

Mọi suy nghĩ ban đầu về cái chết của Tiết Vịnh Vi bắt chợt ùa về, càng ngày Bạch Tiểu Thuần càng cảm thấy sự suy đoán của mình là đúng...

Khi chưa gặp Trần Quả, Tiết Vịnh Vi giống như “cái xác không hồn” vậy. Cứ tưởng cuối cùng cũng nhận được lòng thương xót của ông trời, ai

ngờ, thứ mà Trần Quả đem đến cho cô không phải sự cứu vớt, mà là sự tổn thương vô cùng.

Hắn bỏ trốn, để lại mình cô tiều tụy, chịu đựng mọi thứ.

Cuối cùng, cô cũng nhận ra hắn không giống chàng thanh niên yêu cô ngày nào, với tính cách của Tiết Vịnh Vi, chắc chắn cô hận hắn đến tận xương tủy. Trần Quả hoàn toàn biến mất thì mọi hận thù mới tiêu tan, lúc đó, một người thương tích đầy mình như cô cũng không còn đủ dũng khí sống tiếp nữa. Hiện thực luôn tàn khốc như vậy, so với việc chỉ biết sống qua ngày hay chìm đắm trong một vũng lầy giả dối, chi bằng chết một cách thoải mái.

Đa phần phụ nữ đều chọn cách này.

Cho dù vẻ ngoài kiên cường hay mềm yếu, sâu thẳm trong họ, không bao giờ thiếu dũng khí kiên quyết sống hoặc chết vì tình yêu.

Chỉ có điều, đời là bể khổ, liệu có được mấy người như bố của Adam, không ngừng theo đuổi người vợ đã mất sáu năm của mình?

“Thực ra, cô ấy xứng đáng nhận được tình cảm tốt hơn thế.”

Adam rất thông minh, mới đó đã có thể đoán điều cô muốn nói.

“Xứng đáng nhận được tình cảm tốt hơn.” Anh đã từng tự nhủ với bản thân mình câu nói này.

Bạch Tiểu Thuần ủ rũ, không biết nói gì.

Chương 12

Quyết định quan trọng nhất cuộc đời em chính là anh

Trong khoảnh khắc ấy, chiếc Audi màu đen lao đến với tốc độ chóng mặt, âm thanh của tiếng bánh xe ma sát với mặt đất phá tan khoảnh khắc tĩnh lặng của màn đêm. Từ trong xe, Thư Hạo Nhiên lạnh lùng lên tiếng: “Xem ra tôi đến không đúng lúc rồi.”

Nhìn thấy con người như thể từ trên trời rơi xuống ấy, Bạch Tiểu Thuần không khỏi ngơ ngàng.

“Tại sao anh lại đến đây?”

“Đúng! Tại sao tôi lại đến đây? Đến thật không đúng lúc, tận mắt nhìn thấy hai người tay trong tay, ngọt ngào tình tứ.”

Đến lúc đó, cô mới phát hiện từ nãy đến giờ bàn tay của họ vẫn đan vào nhau, Adam nắm chặt tay cô như thể không muốn rời, cô cũng không cảm thấy bất ngờ.

Để tránh sự căng thẳng, Bạch Tiểu Thuần đề nghị Adam bắt xe về khách sạn trước. Cô chủ động chào tạm biệt khiến Adam không kịp phản ứng và cũng không có cách nào để từ chối. Tuy vậy, anh vẫn vô cùng lo lắng, liên tục hỏi cô rằng có ổn không, sau khi nghe được câu trả lời khẳng định chắc nịch của cô, anh mới miễn cưỡng bước đi. Bóng xe đã khuất, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới đưa mắt liếc nhìn người đàn ông đang ngồi trong xe, mặt mũi xám xịt y hệt màu chiếc áo phông anh ta đang mặc.

“Anh tìm tôi có việc gì vậy?”

“Không có việc thì không được tìm em sao?” Thư Hạo Nhiên cười nhạt, đáp. “Sao vậy, có tình mới đã vội ném tình cũ đi không chút thương tiếc rồi à?”

“Sao anh có thể nói chuyện khó nghe như vậy được chứ?” Bạch Tiểu Thuần thấy bức bối.

“Anh không ngờ em có thể thay đổi nhanh như vậy, Tiểu Bạch à. Ở bên cạnh anh ta một thời gian, đến cả những lời chỉ trích người khác em cũng nói giống hệt anh ta.”

Hít một hơi thật sâu, Bạch Tiểu Thuần cố giữ thái độ bình tĩnh nhất có thể. “Muộn thế này rồi mà anh vẫn lái xe đến đây, không phải chỉ để tìm tôi

cãi nhau đấy chứ?”

“Đương nhiên không phải.”

Im lặng một chút.

“Chỉ là anh không ngờ, muộn như thế này rồi, mà đến lại nhìn thấy cảnh không muốn thấy. Anh nhớ trước đây, em từng nói với anh, nếu có một ngày em với anh không thể bước cùng nhau thì em nhất định cũng sẽ không yêu bất kỳ người nào nữa, vì tình yêu thực sự đã quá mệt mỏi rồi. Nhưng hôm nay, xem ra những lời em nói thành vô nghĩa rồi. Mặc dù hiện nay em với anh ta chỉ cách nhau có một bước chân nhưng anh e rằng, một thời gian nữa tình cảm của em lại đi vào ngõ cụt giống như chúng ta trước đây, khoảng cách ấy dài và rộng như Thái Bình Dương chẳng hạn.”

“Anh nói vậy là có ý gì?”

“Chẳng lẽ anh ta không nói với em hay sao? Nếu lần này công ty em không giành được dự án CBD, nhất định tổng công ty sẽ suy nghĩ đến chuyện điều chỉnh công tác của anh ta, rất có khả năng sẽ bị điều về Mỹ.”

Tiểu Bạch đột nhiên có cảm giác như đang bị chìm xuống vực nước sâu, mắt chữ O, miệng chữ A, toàn thân tê cứng.

Thư Hạo Nhiên xuống xe, châm thuốc hút, dựa vào cánh cửa ô tô, ánh mắt u ám, mơ hồ tựa như có một màn sương mù che phủ.

“Không phải em luôn yêu cầu tình yêu phải dựa trên sự thành thật hay sao? Nếu như vậy, anh ta đối với em vẫn chưa đủ thành thật, hoặc cũng có thể nói, em không nắm rõ tình trạng của công ty bằng người ngoài như anh. Trong giới kinh doanh, không có bất cứ công ty nào minh bạch trong việc bỏ phiếu chọn lãnh đạo. Chức vụ mà Adam có ngày hôm nay là nhờ vào một trong hai vị phó chủ tịch hội đồng quản trị phụ trách toàn cầu của tập đoàn Good, có tên là Todd. Vị còn lại giữ chức vụ tương đương có tên là James. Ông ta hoàn toàn khác với Todd, khá bảo thủ trong vấn đề trọng dụng nhân tài trẻ, kiên trì giữ vững quan điểm chỉ sử dụng những người có ít nhất mười năm làm việc trong ngành trở lên đảm nhiệm các chức vụ quan trọng. Ngoài ra, trước mặt CEO khu vực Châu Á – Peter White là người dưới tay James.”

Tiểu Bạch không dám tin vào những gì Thư Hạo Nhiên đang nói, bình thường cô cũng không tìm hiểu cặn kẽ những chuyện nội bộ như vậy, mà những việc đó cũng không liên quan đến một nhân viên nhỏ bé như cô, quan trọng là Adam sẽ có nguy cơ bị điều về Mỹ, cũng có nghĩa là từ đây, cô sẽ không còn được nhìn thấy đôi mắt xanh lam và nụ cười ấm áp của anh, không còn được nghe những nhận xét của anh về mọi việc trong công ty, đặc biệt là giọng nói lơ lơ mỗi khi anh bập bẹ nói tiếng Trung Quốc.

Món quà sinh nhật của anh đã tốn rất nhiều công sức để chuẩn bị cũng chỉ vừa được cô bỏ vào túi. Có lẽ nào người vừa ngoảnh mặt đi là đã xa cách rồi sao

Tim nghẹn lại như đang bị bóp nát, Bạch Tiểu Thuần buồn bã vô cùng.

“Jarvis đóng cửa hai xưởng sản xuất tại châu Á là việc có thể dự đoán được, nhưng nếu trong năm nay không ký được hợp đồng đơn hàng nào có giá trị lớn để thay đổi tình thế thì tiền đồ của công ty em ra sao, chắc em

cũng hiểu. Theo những gì anh được biết thì công ty em còn một lượng lớn các thiết bị tồn đọng chưa có cách khắc phục. Rất nhiều hợp đồng đã được ký kết với các công ty trong nước, Hàn Quốc, Nhật Bản... đa số vốn bỏ ra đều chưa thu lại được. Chỉ có trời mới biết công ty em bao giờ mới phục hồi được như trước. Về lâu dài mà nói, bộ phận lãnh đạo của công ty em nhất định sẽ phải thay đổi. Peter White không những là một nhân vật quan trọng dưới tay James mà chức vụ giám đốc bộ phận Đối ngoại của ông ta cũng đem lại rất nhiều mối quan hệ đáng nể. Nói thật với em, Adam quả là không gặp may, nếu không phải do sự suy thoái kinh tế lần này, có lẽ tiền đồ của anh ta chắc không thảm đến vậy.”

Thư Hạo Nhiên chậm chậm phân tích rõ từng điều, từng điều một, nhưng tai Bạch Tiểu Thuần cứ ù đi, chẳng còn nghe rõ bất cứ điều gì nữa, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh từ ngày đầu tiên cô và Adam quen biết nhau. Những cử chỉ dịu dàng, những lúc anh trầm ngâm tĩnh lặng, những nguyên tắc mà anh đặt ra, còn cả những giây phút lãng mạn, ngọt ngào.

Như những gì anh yêu cầu trước khi lên xe bus, mỗi tháng anh sẽ đến thành phố G một lần, thỉnh thoảng nếu có thời gian sẽ đến hai, ba lần, dù đến nay, thời gian không phải là dài nhưng như vậy thôi cũng đã trở thành một phần cuộc sống của cô. Giờ mỗi sáng không còn được nhìn thấy chàng trai với nụ cười hiền hậu ấy nữa, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên không dám nghĩ tiếp, trí óc và cơ thể hoàn toàn đóng băng.

Thực chất, một dự án chưa chắc thắng không thể quyết định sự thành bại của công ty, nhưng trong tình thế bất lợi hiện nay, quả thật tổng công ty mẹ ở Mỹ chắc chắn đã có dự định.

Thư Hạo Nhiên nói không sai, không có công ty nào không có sự tranh giành quyền lực, có thể leo lên vị trí quản lý, chắc chắn Adam không thể chỉ dựa vào thực lực. Một khi đã lựa chọn đi theo Todd, phải chấp nhận một số rủi ro là điều

“Trong dự án CBD, Adam lựa chọn hợp tác với tập đoàn Nhiễm Thị của Hồng Kông là bước đi rất chính xác, bởi lẽ Nhiễm Thị là tập đoàn có khả năng thắng thầu cao nhất lần này, vấn đề lại nằm ở bản thiết kế...”

“Đừng có dừng lại, anh nói thẳng ra đi, làm thế nào để có thể giành được dự án?”

Những câu kể chậm rãi, từ từ giống như cổ tình kéo dài, Bạch Tiểu Thuần hít thật sâu, chất vấn.

“Gì cơ?”

Nhả một làn khói mờ ảo, Thư Hạo Nhiên có cảm giác người con gái anh đã từng thân thiết bao năm giờ bỗng trở nên hoàn toàn xa cách.

Bình tĩnh, kiên định, lạnh lùng... tất cả đều không giống với những biểu hiện ngốc nghếch, ngờ nghệch của cô trước đây.

“Anh đặc biệt hạ cố đến đây, nhất định không phải chỉ để nói với tôi chuyện Adam có khả năng sẽ bị điều chuyển về Mỹ. Anh từ trước đến giờ chưa từng làm việc gì mà lại không có dự liệu.”

Thư Hạo Nhiên mỉm cười, rít một hơi thuốc.

“Tiểu Bạch, nhìn xem, biểu hiện của em bây giờ có phải là vẫn rất giống em của trước đây không? Luôn nói thẳng những điều mình nghĩ, thật tốt!”

Tiểu Bạch khẽ chau mày. “Chẳng lẽ giống thật sao?”

Nếu là trước đây, trong trường hợp này, có lẽ cô đã khoa chân múa tay, không ngừng hỏi anh phải làm như thế nào, nhưng giờ đây, Tiểu Bạch đã học được thói quen đối mặt với vấn đề bằng cách thỏa hiệp và đàm phán. Đây cũng là một bước thay đổi đáng mừng, nhưng cũng là một sự thay đổi không thể không xảy ra.

“Em rời xa anh ta, anh sẽ nghĩ cách giải quyết vấn đề liên quan đến bản thiết kế.”

Đầu óc đau như thể có ngàn vạn mũi kim xuyên qua, Bạch Tiểu Thuần trân trân nhìn người con trai thần thái vô cùng tự nhiên kia, đột nhiên muốn cười thật to. Trước đây, vì mẹ anh ta dựa vào mối quan hệ quen biết, cứu chú cô khỏi vào tù mà anh ta đã rất tức giận, tuyên bố không bao giờ dựa vào quyền lực của bố mẹ mình làm bất cứ việc gì, vậy mà hôm nay, anh

ta đứng trước mặt cô, ra điều kiện với cô. Thay đổi bản thiết kế không chỉ cần phải có sự tham gia của Thư Kiến, mà còn liên quan đến Viện Thiết kế số 3 Bắc Kinh, giả dụ không nhờ vào mối quan hệ rộng mà bố mẹ anh ta tạo dựng từ trước, liệu anh ta có thể giải quyết được vấn đề không?

“Rời xa anh ấy để quay về bên anh ư?” Tiểu Bạch thì thầm hỏi.

“Chỉ cần em rời xa anh ta, anh nhất định sẽ cố gắng làm mọi cách để em quay về bên anh.”

“Làm sao anh có thể chắc chắn rằng bố anh sẽ đồng ý?”

“Chỉ cần anh nhất quyết muốn, nhất quyết quyết định như vậy thì họ cũng sẽ phải đồng ý.”

“Thật vậy ư? Vậy sao anh không đi hỏi bố anh xem bố anh đã nói những gì với Adam về dự án tàu điện ngầm?”

“Ông ấy...” Thư Hạo Nhiên rõ ràng có đôi chút phân tâm, sự kiêu ngạo dường như đã bị câu hỏi của Bạch Tiểu Thuần rút đi vài phần. “Anh đã nói với em rồi. Tiểu Bạch, nghe lời anh...”

“Tôi không muốn nghe. Thư Hạo Nhiên, anh là người hiểu rõ nhất, bố mẹ anh không bao giờ đồng ý chuyện của hai chúng ta. Năm đó, tại sao chú tôi có thể liên hệ được với mẹ anh, tôi cứ nghĩ rằng là do chú có người quen biết, nhưng thực tế không phải, đúng vậy không? Phải rồi, gia đình anh, muốn quyền có quyền, muốn thế có thế, nhưng cảm giác vui vẻ đạt được bằng cách lợi dụng người khác thì có vui vẻ được không? Anh biết rõ bố mẹ anh có ý để chú tôi liên lạc được với họ, anh cũng biết rõ dự án tàu điện ngầm cũng là bố anh lấy ra để ra điều kiện với Adam. Mọi chuyện anh đều biết rõ, nhưng vẫn chỉ trích là tôi lợi dụng anh, trách Adam qua cầu rút ván. Anh hoàn toàn biết rõ bố mẹ anh giới thiệu anh với Tiết Vịnh Vi là có ý đồ gì, chỉ là anh vừa muốn trêu đùa cô ấy vừa công khai gây thêm nỗi đau cho cô ấy.”

“Tiểu Bạch...” Lòng mày nhú chặt, sắc mặt Thư Hạo Nhiên hoàn toàn ảm đạm. “Là em nghe ai nói vậy? Tất cả những chuyện đó, sau này anh mới biết.”

Giọng nói đầy kích động, giận dữ, phần nộ vỡ thành muôn vàn hạt cát, nhận thức được khoảng cách giữa mình và Thư Hạo Nhiên rất gần, dường như có thể nghe được từng nhịp thở, Bạch Tiểu Thuần sững sờ. Hai ánh mắt giao nhau trong không trung, khoảnh khắc lúc này thật sự rất giống những gì đã từng xảy ra của rất nhiều năm trước.

“Trong mắt em, có phải bây giờ anh là một kẻ hèn hạ đúng không?”

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Từ “hèn hạ” có vẻ nghiêm trọng quá, chỉ là bây giờ trong tiềm thức của cô, Thư Hạo Nhiên không còn là người con trai mà cô từng yêu năm đó.

Đầu điều thuốc lập lòe trong màn đêm, Bạch Tiểu Thuần vẫn nhất quyết phủ nhận, Thư Hạo Nhiên còn cảm nhận được cảm giác sợ hãi từ gót chân lan lên đỉnh đầu, đến tận trời cao. Từ từ nhắm mắt lại một cách đau khổ, Thư Hạo Nhiên gạt nhẹ tàn thuốc rơi trên áo, giọng nhẹ như gió thoảng: “Còn nhớ những gì anh đã từng nói không? Anh và Vịnh Vi có quá nhiều điểm giống nhau, đồng thời cũng có quá nhiều điểm khác biệt. Cũng như những gì thuộc về truyền thống, anh không có cách nào thay đổi suy nghĩ của bố mẹ anh được, nhưng anh nhất định không giống Vịnh Vi, hy vọng viễn vông, mơ tưởng hảo huyền có thể đạt được thành công, được công nhận. Nhưng thực tế đã minh chứng, không mơ tưởng mới là điều đúng đắn nhất. Nếu như ngay từ đầu, Vịnh Vi có thể hiểu được rằng đồng ý ra nước ngoài cũng chỉ là một cách để trì hoãn thì có lẽ sinh mệnh của cô ấy không ngắn ngủi đến vậy.”

Bao năm nay, chưa bao giờ Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Thư Hạo Nhiên buồn bã đến vậy. Biểu hiện chán nản, không chút sức sống của anh ta bây giờ thật sự không giống với Thư Hạo Nhiên vẫn tràn đầy tự tin, kiêu hãnh và cao ngạo. Nghĩ đến việc trước đây, anh ta không hề có sự chuẩn bị cho việc ra nước ngoài sớm, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng dụi đi một chút rồi thở dài bất lực.

“Vì vậy tôi mừng vì mẹ anh vẫn còn tốt hơn cặp vợ chồng nhà họ Tiết, Tiêu Vị chết một cách không minh bạch, còn tôi, may mắn là vẫn đang được hưởng cuộc sống tốt đẹp.”

Thư Hạo Nhiên nhếch miệng cười. “Đây chính là sự bi ai mà anh và cô ấy bị vướng vào, phải đi một con đường đã được dựng sẵn từ khi sinh ra cho đến khi chết đi. Nhưng anh nói rồi, anh không phải cô ấy, anh nhất định sẽ tìm ra cách để thay đổi hiện tại. Em có biết, lúc anh vô vọng và mất phương hướng nhất là lúc nào không? Chính là lúc em không thể không thay đổi, trở thành một người mà em vốn dĩ không mong muốn. Vì tương lai của hai chúng ta, anh không còn bất cứ lựa chọn nào khác, ngay cả việc lợi dụng tất cả những gì mà bố mẹ anh đã có sẵn trong tay.”

“Họ là bố mẹ anh. Cho dù anh có thay đổi đến đâu cũng không thể thoát khỏi họ. Trên cương vị những người làm cha làm mẹ thì những gì họ làm hoàn toàn không sai.”

“Em...”

Không còn đủ tự tin để nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh đến lạ lùng ấy nữa, Thư Hạo Nhiên bắt đầu có cảm giác tinh thần hỗn loạn, trái tim bồng rập. Trước đây, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không biết dùng những lời nói bâng quơ để biểu đạt ý kiến của mình, chỉ ngoan ngoãn nghe lời, cố gắng làm việc hết khả năng của mình. Hạo Nhiên cúi đầu, cố kiềm chế cảm xúc hỗn loạn, không cam tâm.

Ngước mắt lên trời, vẫn là những thanh âm lạnh lẽo, anh hỏi một cách rành rọt: “Tiểu Bạch, anh hỏi em lần cuối cùng, em thực sự muốn rũ bỏ tất cả tình cảm từ hồi còn niên thiếu của chúng ta để theo đuổi một người ngoại quốc như Adam, đúng không?”

Khuôn mặt quen thuộc trở nên mơ hồ sau làn nước mắt đang trào dâng, cuối cùng Bạch Tiểu Thuần cũng có câu trả lời minh bạch nhất cho mối quan hệ giữa hai người họ từ trước đến nay.

“Thực ra, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ muốn rũ bỏ tất cả tình cảm giữa hai chúng ta, chỉ là trong lòng tôi chỉ có hình ảnh Thư Hạo Nhiên của trước đây. với anh, thì vẫn như vậy. Ngay cả khi không có sự xuất hiện của Adam, tôi vẫn nghĩ chuyện giữa hai chúng ta không thể quay lại được nữa, bởi vì mặc dù mãi mãi không quên được nhưng giữa chúng ta đã mất đi cảm giác “không thể không có nhau.”

“Người mất cảm giác đó là em, không phải anh.” Thư Hạo Nhiên khẽ than thở, hai bàn tay nắm chặt như muốn đập phá tất cả những gì trước mắt, anh ta đang tức giận tột cùng.

“Nếu anh cứ một mực cho là vậy, tôi cũng không có cách nào giải thích. Hạo Nhiên, tôi chỉ muốn nói với anh, khi anh biết được bố anh vì muốn ngăn cấm chúng ta gặp nhau mà không ngần ngại lấy các điều kiện ra để trao đổi, có thật anh không hề do dự, muốn rút lui? Nếu như vậy, tại sao anh lại chấp nhận gặp mặt Tiết Vịnh Vi, tại sao anh và tôi lại phải xa cách hai năm, tại sao anh có thể thay đổi thành một người mà bản thân anh cũng vô cùng chán ghét?”

Những lời nói hùng hồn vang vọng trong màn đêm, dường như nó khiến khoảng cách giữa hai người càng kéo lại càng xa, Bạch Tiểu Thuần giữ chặt tay trước ngực, nước mắt cứ thế rơi xuống. Khóc đi, cứ khóc đi, khóc để nước mắt xóa nhòa tất cả những kỷ niệm của tuổi thanh xuân và của tình yêu.

Đau đớn tột cùng, Thư Hạo Nhiên lao vào trong xe, phóng đi thật nhanh.

Đường phố lác đác vài người qua lại, hình ảnh cô gái đứng đơn độc khóc thảm thiết bên vệ đường khiến những người đi qua ngoái lại nhìn.

Bạch Tiểu Thuần có cảm giác mình hoàn toàn kiệt sức, cơ thể nhẹ bẫng như đang bay, chiếc túi xách trong tay bỗng nặng trĩu.

Khuôn mặt buồn bã, đau khổ của cô cứ khô rồi lại ướt, ướt rồi lại khô, cứ thế, trong tâm trạng hoàn toàn vô thức, cô vẫy một chiếc taxi.

Xe dừng lại, ánh đèn rọi sáng cả màn đêm vô định. Đến lúc này, Bạch Tiểu Thuần mới nhận thức được ngày hôm nay cô đã có bao nhiêu cảm xúc, không chỉ la hét với Thư Hạo Nhiên, còn bỏ ra gần trăm tệ để chạy đến khách sạn Westin. Cô cảm thấy mình chẳng khác gì một kẻ điên, không kiềm chế được bản thân, vội vàng lấy điện thoại, gọi c. Hóa ra từ lần chạm mặt đầu tiên với Thư Hạo Nhiên ở sân bay thành phố G, Adam đã lờ mờ đoán được phần nào sự liên quan giữa cô và Thư Hạo Nhiên. Anh rõ ràng

nhìn ra tất cả nhưng lại vờ như không biết, chỉ những thời cơ thích hợp mới mang đến sự quan tâm, an ủi. Lần này anh mượn có sinh nhật cô để nói rõ mọi chuyện, có phải đã biết rõ nếu như không giành được dự án CBD thì nhất định không còn lựa chọn nào khác, chắc chắn sẽ bị điều về Mỹ? Bởi vì anh không còn nhiều thời gian để giấu kín tình cảm trong lòng?

Màn hình điện thoại sáng lên, dãy số quen thuộc hiển thị trên màn hình.

Đã xúc động quá nhiều lần, thêm một lần xúc động nữa, liệu có quay lại được hay không?

Ấn vào nút nhận cuộc gọi. Biết Bạch Tiểu Thuần đang đứng dưới sảnh khách sạn, Adam rất kinh ngạc, vội vàng bảo cô đứng nguyên đó, anh xuống ngay, giọng đầy quan tâm lo lắng. Gác điện thoại, Bạch Tiểu Thuần một phút trước tâm trạng còn như đang rơi xuống vực sâu, cuối cùng đã có thể nở một nụ cười.

Vài phút sau, trước cửa kính khách sạn xuất hiện hình ảnh một chàng trai cao lớn đang vội vã chạy ra. Anh mặc áo sơ mi kẻ sọc màu tím nhạt, hai hàng khuy màu trắng ngọc cài chưa ngay ngắn, dường như anh quá vội mà không kịp chú ý.

“Có chuyện gì phải không? Em ổn cả chứ?”

“Em rất ổn mà.”

Bạch Tiểu Thuần ngược đôi mắt long lanh về phía người đàn ông cao lớn đứng trước mặt, lấy dũng khí, nói: “Chỉ là em muốn hỏi anh một chuyện thôi.”

“Em nói đi.”

“Có phải nếu như không giành được dự án CBD, anh sẽ phải đối diện với quyết định bị điều hồi về Mỹ bất cứ lúc nào không?”

Adam im lặng, từ từ rút hai tay vào túi quần, khuôn mặt đẹp khẽ cau lại. Anh không biết Tiểu Bạch biết đượcin này từ đâu, càng không hiểu vì sao cô phải mất công đến đây chỉ để khẳng định chuyện này.

“Phải.” Anh trả lời sau một hồi suy nghĩ.

Trong tâm trí của cô, Adam không bao giờ nói dối, và lại càng không muốn nói dối. Lúc trước, cô vẫn còn hoài nghi Thư Hạo Nhiên lừa dối cô, tận tai nghe được những lời thừa nhận của Adam, trái tim cô hoàn toàn trống rỗng, như đang bị ai đó bóp nghẹt.

Bạch Tiểu Thuần từ từ nhắm mắt lại, giọng nhẹ như làn khói: “Vậy thì tỷ lệ thành công là bao nhiêu?”

“Căn cứ vào toàn bộ tình hình nắm được trước mắt thì tỷ lệ thành công khoảng ba mươi phần trăm.”

Trong ngành này, nếu như tỷ lệ thành công không chiếm đến năm mươi phần trăm thì căn bản là không thể hy vọng, điều này cô biết rõ.

“Vậy nên, anh đã có sự chuẩn bị để quay về Mỹ rồi đúng không?” Giọng cô càng nhẹ, như phảng phất, sợ vô tình chạm vào điều không nên...

“Phải xem tình hình như thế nào đã.”

Đầu óc cô gần như đã kiểm soát hoàn toàn con tim, Adam không thể nhìn thấy bất cứ biểu hiện nào, nhưng người thông minh như anh không khó để phán đoán được chuyện gì đang diễn ra, đôi mắt đầy lo âu phảng phất những tia vui mừng.

Câu trả lời không rõ ràng khiến Bạch Tiểu Thuần cảm thấy bối rối. “Tình hình gì?”

“Anh đợi một quyết định, nếu như kết quả không được như ý thì chắc là không giành được dự án. Anh sẽ chấp nhận sự điều nhiệm của hội đồng quản trị.”

“Anh đã nói anh rất thích Trung Quốc, cảm thấy con người Trung Quốc rất thú vị”

“Đúng vậy.” Adam gật đầu, anh hiểu quá rõ những gì đã qua quan trọng với cô gái này như thế nào nên nói cho cô một đáp án rõ ràng nhất: “Em chắc chắn đã nghe qua những chuyện tương tự như vậy, một vùng đất nào đó trở nên có ý nghĩa với một người, không chỉ về khí hậu hay công

việc, mà quan trọng hơn thế là có một người có thể làm em cam tâm tình nguyện ở lại. Anh nói anh đang đợi một lời quyết định, là liên quan đến kẹo ngọt và thuốc độc, chỉ cần biết đáp án, anh mới có thể quyết định mọi việc về sau, bởi vì anh luôn luôn nghĩ, đây là quyết định quan trọng nhất trong suốt hai mươi chín năm qua của anh. Nhưng Sherry, anh vẫn muốn nói với em, mặc dù đáp án không đến sớm như mong đợi nhưng em vẫn còn đủ thời gian để suy nghĩ kĩ. Bố anh đã nói nếu yêu, điều đầu tiên phải tôn trọng nhau.”

Kẹo ngọt, thuốc độc.

Những lời nói yêu đương cô đã nghe nhiều, nhưng tại sao lần này lại xúc động đặc biệt như vậy.

Dựa vào anh, chính là quyết định quan trọng nhất.

Quyết định của cô, đối với việc anh đi hay ở, đối với mọi thứ liên quan đến anh là quyết định quan trọng nhất.

Tâm trạng hồi hộp chìm trong mùi hương bạc hà quen thuộc phảng phất giữa không gian, cô khẽ ngẩng mặt, hai má ửng hồng.

“Em chưa bao giờ nghĩ sẽ rời xa Trung Quốc.”

“Anh biết.” Adam gật đầu.

“Ý anh là...”

“Anh muốn nói món quà của em đối với anh không phải là thuốc độc, chỉ là...”

“Đủ rồi!” Cô vội vàng cướp lời Adam. “Đối với em, câu nói này đã là đủ rồi.”

Màn đêm dường như lung linh hơn, Adam vui sướng, lông mày giật giật, hai bàn tay đang đặt trong túi quần không biết làm thế nào để bỏ ra. Lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông hăng ngày vẫn nghiêm túc giờ vui mừng đến mức giống như một đứa trẻ, cảm giác mãn nguyện và thoải mái từ từ trào dâng trong lòng Bạch Tiểu Thuần. Mặc dù con đường phía trước vẫn còn nhiều thăng trầm, nếu có người cùng nắm tay bước qua, ngay cả

khi gió táp phong ba, cũng không phải là thử thách quá lớn. Nắm chặt tay, không buông rời, tất cả những gì cô mong chờ, yêu cầu, từ trước đến nay chỉ đơn giản như thế.

“Giờ em mới phát hiện, niềm vui của anh hóa ra chỉ đơn giản như vậy.” Cô bật cười, cặp mắt long lanh, đen láy như đang gợn sóng.

“Từ bỏ tất cả những ký ức về tình yêu tuổi thanh xuân là việc vô cùng khó khăn, anh vẫn luôn nghĩ rằng, có lẽ mình chưa đủ tốt, chưa đủ cố gắng, chưa đủ chân thành để có thể khiến em sẵn sàng quên đi.”

“Cảm ơn anh!”

Từ lâu cô vẫn nghĩ anh đã sớm nhận ra mình đang phải tranh đấu trong vũng bùn của tình cảm, chẳng phải như vậy sao?

Đôi mắt rực sáng, cô đột nhiên nghĩ tới Tiết Vịnh Vi.

Nếu như lúc đó, người mà cô ấy gặp được giống như Adam thì có lẽ cô ấy đã không có kết cục bi ai đến vậy.

“Đừng mất đi dũng khí, đừng học theo tôi.”

Đó là câu nói cuối cùng của Tiết Vịnh Vi, Bạch Tiểu Thuần tự cảm thấy mình rất may mắn.

Tâm hồn như đang bay trên mây bồng trầm xuống, chưa kịp buông tiếng thở dài, Tiểu Bạch đã bị bao vây bởi một vòng tay vô cùng dịu dàng, ấm áp, tiếng nói mềm mại như nước từ từ rót vào tai: “Anh biết em đang lo lắng điều gì, dự án CBD anh đã có cách ứng phó, cũng đã bắt đầu thực hiện, chỉ cần thuận lợi, tỷ lệ thành công nhất định sẽ tăng lên. Cùng lắm... nếu thất bại, anh sẽ từ chối sự điều hòa về Mỹ, chủ động xin từ chức để ở lại Trung Quốc. Hãy tin anh, anh nhất định sẽ không để chúng ta phải chịu sự xa cách. Vả lại, anh cũng hiểu, một số ông bố bà mẹ Trung Quốc không thích gả con gái cho người ngoại quốc, em sớm đã mất cha, làm tất cả mọi việc trước nhất đều suy nghĩ đến cảm nhận của mẹ em, vì vậy anh nhất định sẽ cố gắng hết sức để mẹ em tiếp nhận anh.”

Tiểu Bạch im lặng, từng lời như khắc sâu vào tâm trí cô, khiến trái tim cô như đang khiêu vũ trong lòng ngực.

“Tại sao anh lại đối với em tốt như vậy?”

“Tại vì anh tình nguyện.”

Tất cả chỉ là “anh tình nguyện”, Tiểu Bạch mãi khắc sâu trong lòng ba chữ này. Cô tin tưởng và chắc chắn tin tưởng, từ thời khắc này, từ giây phút này, cô và Adam nhất định không bao giờ rời xa.

Hai người ngồi trong quán cà phê cho đến khi người quản lý bước tới, ngỡ ý quán đã đến giờ đóng cửa, Tiểu Thuần ôm túi xách, bước ra ngoài, đứng đợi taxi.

Chờ rất lâu mà không thấy chiếc taxi nào chạy qua, Adam đề nghị: “Mười hai rưỡi rồi, giờ này dân chơi đêm cũng về nhà hết, em muốn đợi xe cũng khó, hay là đêm nay em ở lại đây...”

Ở lại?

“Không được! Không được đâu!” Tiểu Bạch vừa lắc đầu vừa xua tay.

Trước phản ứng kịch liệt của cô, Adam bật cười, giữ lấy tay Tiểu Bạch, trấn an: “Ý của anh là, em ở lại Westin, anh sẽ giúp em thuê một phòng khác. Sherry, em đang nghĩ gì vậy?”

“Ồ...” Tiểu Bạch xấu hổ giải thích. “Là... là vì như vậy tốn kém lắm, em bắt taxi về là được rồi” “Chỉ cần em muốn ở lại, những vấn đề khác để anh lo. Nhưng mà Sherry...”

Adam đặt hai tay lên vai Tiểu Bạch, nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa, dịu dàng nhất, nói với cô bằng giọng điệu ấm áp nhất.

“Anh hy vọng em hiểu rõ, bất cứ lúc nào, bất cứ chuyện gì, anh cũng sẽ không bao giờ bắt ép em, càng không bao giờ không tôn trọng ý kiến của em. Sam đã nói với anh, người Trung Quốc vô cùng coi trọng lời hứa, vậy thì đây coi như là lời hứa mãi mãi có hiệu lực của anh đối với em, được không?”

“Mãi mãi?”

Bạch Tiểu Thuần rất miễn cảm với hai từ này, đôi nam nữ nào yêu nhau cũng từng nói đến hai từ này nhưng cuối cùng câu hỏi “Mãi mãi là bao

xa?” vẫn được đặt ra một cách nhàm chán và nhạt nhẽo.

“Nếu em cảm thấy điều này không thực tế thì có thể hiểu là cả đời này anh sẽ vì em, sẽ ở bên em, sẽ chăm sóc cho em. Anh năm nay hai mươi chín tuổi, nếu không có bất cứ chuyện gì ngoài dự tính thì sẽ sống được đến năm bảy mươi tuổi, tiếp sau đó...”

“Em sẽ mãi mãi ghi nhớ lời hứa này của anh.”

Bạch Tiểu Thuần khẽ liếc mắt thấy một chiếc taxi từ xa đang tiến lại gần, cô kiễng chân, hôn nhẹ lên má anh như một lời chào tạm biệt, kết thúc một đêm đầy cảm xúc.

Đôi má ửng hồng lao nhanh vào xe, Adam gọi với theo nhắc nhở cô đi đường cẩn thận, kèm theo một lời chúc ngủ ngon.

Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía người đàn ông cao lớn dưới ánh đèn lung linh, huyền ảo, cảnh tượng vô cùng rực rỡ. Cô nhớ lại câu chuyện vui với bác tài xế taxi khi lần đầu tiên đón xe tại đây.

“Cô gái, bạn trai của cô người nước ngoài hả?”

Đây có được coi là duyên phận hay không?

Về đến nhà cũng đã hơn một rưỡi sáng, Bạch Tiểu Thuần nằm trên giường, trần trọc không ngủ được, cảm giác lâng lâng thật lạ lùng, cô muốn được tâm sự, được chia sẻ niềm vui này với một ai đó. Vào giờ này, người thích hợp nhất chắc chỉ có em gái, cô hồi hộp cầm điện thoại, bấm số. Điện thoại đổ chuông hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không có người bắt máy.

Có lẽ Tiểu Diệp đã ngủ say, tâm trạng phấn khích đến mức không ngủ nổi, cô nhớ đến món đồ chuyển phát nhanh mới nhận được, vội vàng nhảy xuống giường. Món đồ đã được mở ra, không như những gì cô nghĩ, bên trong không phải là hóa đơn hợp đồng mà là một tấm bưu thiếp “Khách sạn...” với những dòng chữ được viết hết sức nắn nót.

“Tiểu Thuần, cho phép tôi được gọi cô như vậy.

Chắc chắn cô sẽ không bao giờ nghĩ rằng mình lại nhận được lá thư này từ tôi nhưng trong giây phút này, người cuối cùng mà tôi muốn nói chuyện chỉ có cô.

Cô biết không, ở cô, tôi cảm nhận thấy một điều gì đó rất mâu thuẫn, vừa mơ hồ lại vừa đáng quý. Nếu nói tôi và Thư Hạo Nhiên có xuất thân giống nhau thì cô và Tiêu Vị lại có một hoàn cảnh tương đồng, bản chất đơn giản, thuần khiết, quan trọng nhất là ở hai người đều có ý chí sinh tồn rất mạnh mẽ, cho dù cuộc sống hiện tại là sung sướng hay đau khổ.

Trần Quả đã chết rồi, chết trong một khách sạn nhỏ ở Lào vì sử dụng ma túy quá liều.

Không cần phải hiểu rõ ràng, có những lúc biết càng ít lại càng có lợi, hơn nữa, có một số người, một số việc, chúng ta không cần tìm hiểu rõ quá trình, quan trọng là kết quả như thế nào.

Tôi chỉ có thể nói với cô, cái chết của hắn, cả tôi và gia tộc họ Tiết đều đã đoán trước được.

Từ lúc những bức hình khóa thân của tôi bị phát tán, coi như tôi đã chết rồi. Nhưng tôi không muốn kết thúc cuộc sống ngay lúc đó là bởi muốn đợi đến ngày tận mắt nhìn thấy hắn bị trừng phạt. Hắn là kẻ mặt người dạ thú. Tiểu Bạch, giờ tôi phải đi tìm Tiêu Vị đây, anh ấy vẫn đang đợi tôi, tôi tin rằng, bất luận tôi là Tiết Vịnh Vi của ngày trước hay là Tiết Hồ Điệp của sau này, trong mắt anh ấy, tôi vĩnh viễn là Tiểu Vi đáng thương và tội nghiệp.

Tôi coi Adam và cô như bạn bè, vì vậy tôi có lời khuyên cuối cùng dành cho cô, hãy tránh xa Thư Hạo Nhiên.

Chúc cô sớm tìm được hạnh phúc.

Vivian tuyệt bút.”

Không thể ngờ, trước lúc chết cô ấy lại viết tuyệt bút cho mình, Bạch Tiểu Thuần không kìm được nước mắt. Cô không ngu ngốc đến mức không hiểu được ý nghĩa những câu nói của Vịnh Vi trong bức thư, nhưng tất cả những điều đó không còn quan trọng nữa, quan trọng là khi cô ấy hiểu rõ

tình cảm của mình thì người cũng đã không còn. Nếu người mà Tiết Vịnh Vi gặp được lúc đó không phải Trần Quả mà là một người giống như Adam, cam tâm tình nguyện vì cô ấy, thì có lẽ cô ấy đã không có kết cục đau buồn đến vậy.

“Đừng đánh mất đi dũng khí. Đừng học theo tôi.”

Bên tai cô văng vẳng hai câu nói cuối cùng của Vịnh Vi tại Hà Viên ngày đó, nước mắt cứ thế tuôn rơi, Tiểu Bạch đột nhiên có cảm giác mình thật sự đã rất may mắn.

Đồng hồ đã điểm hơn năm giờ sáng, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, là Bạch Tiểu Diệp.

“Chị à! Tối qua chị gọi cho em hả?”

“Ừ, chị không nghĩ lúc đó em ngủ rồi. Cũng không có chuyện gì, chị định tìm em nói chuyện linh tinh thôi.”

“Em... cùng với mấy đồng nghiệp ra ngoài chơi, uống rượu nên hơi say, về đến nhà là ngủ luôn, lúc chị gọi em không biết, xin lỗi chị nha!”

“Con bé này, nói chuyện gì lạ vậy, cũng không có chuyện gì quan trọng cả. Mà sao em dậy sớm vậy?”

“Không... Chắc là do hôm qua em ngủ say quá nên tỉnh dậy cũng sớm hơn thường lệ...”

“Vẫn còn sớm đấy, em nằm thêm một chút đi, kéo lát đi làm lại không được tỉnh táo.”

Bạch Tiểu Diệp ngoan ngoãn nghe lời, im lặng một lúc rồi đột nhiên cất tiếng “Chị...”

“Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là muốn gọi chị một tiếng thôi. Em tắt máy đây, bye bye.”

“Con bé này, sao kỳ lạ vậy!”

Thở dài một tiếng, nghĩ lại tất cả những việc xảy ra tối hôm qua, Bạch Tiểu Thuần khẽ cười, vui đầu vào chiếc gối êm ái, chìm dần vào giấc ngủ.

Trong khoảng thời gian này, công việc bận rộn và niềm hân hoan trong tình yêu mới đã phần nào cuốn trôi tất cả những biến cố trong thời gian qua, Tiểu Bạch và Adam cũng đã có giao ước với nhau, trước mắt sẽ không công khai mối quan hệ giữa hai người, nên ngoài nói lấp lửng với người bạn tốt Quách Hà, cô cũng chỉ thông báo thêm với cô em gái yêu dấu Bạch Tiểu Diệp. Sau khi biết được tin này, Tiểu Diệp vô cùng vui mừng.

Đến lúc này, Tiểu Bạch cũng chủ động hỏi em gái liệu có phải đã tìm được bạn trai rồi không, nếu có, nhất định phải nói rõ cho cô biết, cô cũng hứa sẽ giữ bí mật. Tiểu Diệp vẫn một mực lắc đầu phủ nhận, khẳng định cô không giấu chị gái bất cứ việc gì, nếu thực sự tìm được một người tâm đầu ý hợp, chắc chắn cô sẽ là người được biết đầu tiên. Bạch Tiểu Thuần không còn cách nào khác, cô nói thêm vài câu rồi đành chấp nhận.

Có người nói: “Khi thất tình, một ngày dài t một năm, còn khi đang yêu, chớp mắt một cái đã trải vạn năm mất rồi.”

Cách nói này có lẽ cũng không quá khoa trương, Bạch Tiểu Thuần không thể không thừa nhận, trong thời gian qua lại với Adam, cô đã cảm nhận được sâu sắc thế nào là “khi hai người yêu nhau, giây phút bên nhau như ngừng trôi”. Anh dành cho cô sự quan tâm dịu dàng trong những chuyện nhỏ nhặt nhất, mỗi lần đi công tác, cho dù công việc có bận đến mấy, anh cũng cố gắng mang về cho cô một món quà nhỏ. Mặc dù không phải lần nào món quà cũng lập tức được chuyển đến tay cô nhưng mỗi món quà anh đều nhớ rõ là mua ở đâu, tại sao lại mang về cho cô món quà ấy. Cô nhớ nhất có lần, anh đi công tác dài ngày, khi về đến thành phố G, liền đặt một chiếc va li cao đến nửa người trước mặt cô, bên trong ngoài quần áo và các vật dụng cần thiết thì còn có rất là nhiều món quà ở từng địa phương khác nhau, như tượng, nhẫn, nước hoa, bông tai, khăn lụa... Khi anh bày chúng ra, giống như đang bày một quầy hàng nhỏ vậy.

Thực ra, đàn ông muốn lấy lòng phụ nữ cũng không cần phải tốn quá nhiều công sức, không phải làm những điều quá to tát, chỉ đơn giản là chú ý một chút đến những điều nhỏ nhặt nhất trong cuộc sống hằng ngày. Ví dụ như khi ăn cơm, trước hết phải hỏi nàng muốn ăn gì, khi đi chơi, chàng phải

nghĩ ra những tiểu tiết, những ngạc nhiên mà nàng không thể nghĩ tới. Hoặc là, khi nàng mắc phải những sai lầm, chàng phải biết an ủi, tuyệt đối không được chỉ trích, nhiều lúc, phải biết giải thích cho nàng hiểu tại sao sai, sai như thế nào, làm sao để tránh và giải quyết ra sao. Thêm vào đó, nếu hai người ở xa, trước khi đi ngủ, chàng nên gọi điện chúc nàng ngủ ngon vào mỗi tối và kể ngày hôm đó mình đã làm những gì, gặp gỡ những ai. Khi không thể gặp mặt, khoảng cách đã xa lại càng thêm xa, nàng sẽ không thể cảm nhận được nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm của chàng, mà chỉ có thể tự giày vò mình trong cảm giác ngày đợi đêm mong của chính bản thân mình. Vì vậy, với sự quan tâm chăm sóc và vẻ tinh tế của chàng trai, cho dù hai người không ngày ngày được ở bên nhau, nhưng tình cảm của họ sẽ luôn nồng cháy như lúc mới yêu.

Khi sự suy thoái và khủng hoảng tài chính vẫn đang tiếp diễn thì đối với Bạch Tiểu Thuần, đây là thời điểm đáng nhớ nhất trong cuộc đời cô.

Lễ Quốc khánh năm nay đến muộn, Tiểu Bạch ngồi nhà, đếm từng ngày đợi Adam đi công tác Vân Nam trở về, cuối cùng, anh cũng về trước kỳ nghỉ lễ đúng một ngày.

Lạc Lache nói Tiểu Bạch và ông chủ Adam đang yêu nhau, còn dự định đi nước ngoài du lịch thì mừng rỡ như trúng số độc đắc, luôn miệng gọi Tiểu Bạch. “Tiểu Bạch, cậu quyết định kết duyên với anh chàng nước ngoài đó à? Đầu tiên là việc Thư Hạo Nhiên xuất ngoại, đến giờ thì cậu càng ngày càng tiến bộ đấy, lại còn tìm được một anh chàng Tây chính hiệu nữa. Thật đúng là tình yêu không biên giới. Cậu theo kịp trào lưu quá! Khi về, nhớ cho mình xem hình nhé! Sau khi kết hôn, cố gắng sinh một Tiểu Bảo Bảo xinh đẹp nghe chưa? Có những chuyện mình phải nói trước với nhau, khi nào cậu có được Tiểu Bảo Bảo xinh đẹp rồi thì nhất định phải để mình làm mẹ nuôi của nó đấy, nếu không, mình thì là chúng mình sẽ tuyệt giao.”

Ngồi taxi đến công ty, nghĩ tới việc Adam đang trên máy bay từ Thượng Hải về thành phố G mà trong lòng Bạch Tiểu Thuần náo nức khó tả. Tại hành lang công ty, miễn cưỡng kết thúc cuộc gọi, bỏ điện thoại vào túi, cô nhanh chóng bước vào văn phòng, đột nhiên cảm thấy bầu không khí

có điều gì đó rất lạ. Vừa bước một chân qua cửa, Quách Hà lập tức đứng lên, nét mặt hết sức nghiêm trọng, thông báo: “Tiểu Bạch, có người đang đợi gặp em ở phòng họp, sếp Lý đang ở đó tiếp chuyện.”

Owen, Jack, Robert đang ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, đều ngoái nhìn cô về đây ản ỷ. Tiểu Bạch lầy lảm lạp, không hiểu có chuyện gì, liền hướng ánh mắt qua tấm cửa kính, nhìn về phía phòng họp.

“Ai vậy nhỉ?” Cô cảm thấy rất lạ, không thể đoán ra được có chuyện gì.

“Cô ấy nói cô ấy họ...”

Quách Hà chưa kịp nói hết, cánh cửa phòng họp bật mở, sếp Lý lộ đầu ra.

“Vào đây một chút.”

“Vâng, đợi tôi cất tài liệu đã.” Bạch Tiểu Thuần vội vàng đáp lời. Trước khi bước vào, Quách Hà vỗ nhẹ vai trái của cô, như an ủi như cổ vũ.

“Làm phiền đến công việc của mọi người, thật ngại quá. Giám đốc Lý có thể đồng ý cho phép Bạch tiểu thư ra ngoài nói chuyện cùng tôi một lát được không? Chắc cũng chỉ nửa tiếng là đủ, nhất định không m thời gian đâu.”

Sếp Lý xua xua bàn tay còn kẹp điều thuốc, biểu thị không có vấn đề gì, quay đầu nói với Bạch Tiểu Thuần đang đứng nép bên cửa, nói: “Tiểu Bạch, đây là Thừa chủ nhiệm của văn phòng tỉnh ủy. Cô ấy muốn gặp cô một chút.”

Thừa chủ nhiệm?

Tiểu Bạch dường như bất động.

Nhận ra sự kinh ngạc của cô, người phụ nữ có dáng người cao ráo tiến lại gần.

“Tôi là Trình Cẩm Tâm. Bạch tiểu thư xin chào.”

“Chủ nhiệm... Trình, xin chào!” Không hiểu tại sao người phụ nữ trước mặt lại bỏ thời gian quý báu tìm mình, Bạch Tiểu Thuần tự hỏi.

“Tôi có thể nói chuyện với cô một lát được không, Bạch tiểu thư?”

Trình Cẩm Tâm bỏ chiếc kính đen vào trong túi xách, nhẹ nhàng nói thêm: “Yên tâm, Giám đốc Lý của cô cũng đã đồng ý rồi.”

“Vâng, được ạ!” Bạch Tiểu Thuần ngần ngại gật đầu.

Sếp Lý đang đứng ở phòng họp, nhìn cô với ánh mắt ngăm ám chỉ cô phải cẩn thận trong ăn nói.

“Chúng ta đi thôi.”

Trình Cẩm Tâm không hề nhìn lại, bước ra khỏi phòng họp.

Ôm vội túi xách trên bàn làm việc, rồi bước tới thang máy, trước khi thang máy khép lại, Tiểu Bạch đã kịp nhìn thấy mọi người trong văn phòng, từ sếp Lý cho đến Quách Hà, đều đang hướng theo cô với ánh mắt đầy lo lắng.

Trên suốt quãng đường đi không nói một câu nào, Tiểu Bạch có cảm giác đây là quãng đường thật dài.

Trước đây, cô đã nghe Thư Hạo Nhiên nhắc đến Trình Cẩm Tâm – Thư phu nhân. Bình thường bà ta ghét nhất những kẻ bất tài vô dụng, vì vậy những người bên cạnh bà ta đều phải năng lực tinh anh xuất chúng, nhất là đối với thư ký thì yêu cầu lại càng đặc biệt cao. Người được chọn làm thư ký cho bà ta sớm đã được định liệu sẵn.

Chiếc Audi màu đen dừng lại trước một quán trà đạo cách công ty khoảng mười phút đi xe, nhân viên đón tiếp nhanh chóng dẫn hai người vào chỗ đã được đặt sẵn. Tiếng đàn tranh thánh thót vang lên trong không gian tĩnh lặng của quán trà đạo, trong căn phòng đã được đặt sẵn phảng phất hương vị của loại trà Thiết Quan Âm. Nhân viên phục vụ nhanh chóng làm công việc của mình. Pha trà, rót trà... động tác vô cùng thành thục và chuyên nghiệp.

Thư phu nhân nhấp một ngụm trà nhỏ, vẻ thoải mái, cử chỉ vô cùng tao nhã.

“Bạch tiểu thư, cô không uống sao?”

Từ từ thưởng thức hết nửa cốc trà, Thư phụ nhân đặt tách xuống bàn, nhẹ nhàng nói chuyện với Tiểu Bạch đang ngồi đối diện.

“Cháu không hiểu rõ lắm về trà đạo, bình thường cũng rất ít uống trà.”

Hai tay đặt trên đùi nắm chặt, cố gắng giữ thái độ lịch sự nhất và biểu cảm bình tĩnh nhất có thể. Tâm trạng của Bạch Tiểu Thuần lúc này vô cùng phức tạp.

Đây là mẹ của người mà cô đã từng yêu thương, cũng là người có ơn đối với chú cô.

Mấy năm qua, chỉ có một vài cuộc điện thoại kéo dài không quá mười giây, gặp trực tiếp thì đây mới là

“Trước khi đến thành phố G, tôi cũng giống cô, không hề thích uống trà. Chắc cô cũng biết, tôi sinh ra và lớn lên tại Bắc Kinh, là người Bắc Kinh chính gốc. Sau này, chồng tôi, chính là bố của Hạo Nhiên rất thích uống trà, coi việc thưởng thức trà như một thú vui nên dần dần tôi cũng quen với việc thưởng thức trà từ lúc nào không hay.”

Khói từ ấm trà phảng phất bay lên, Thư phụ nhân tự tay rót đầy tách trà của mình, vừa rót, vừa tiếp tục câu chuyện: “Nước để pha loại trà này vô cùng đặc biệt, được chưng cất từ tuyết trên những đỉnh núi phương Bắc, dùng nước này để pha thì càng làm tăng thêm hương vị của trà, đương nhiên, lá trà cũng không phải là loại thường, đây là loại trà Thiết Quan Âm đặc biệt, bình thường muốn mua được cũng không dễ. Cô uống thử đi, hương vị cũng không tồi.”

Không tiện từ chối thêm, Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ, quả đúng là rất đặc biệt, hương thơm đến nao lòng.

“Cô thấy sao?”

“Rất thơm ạ!”

Thư phụ nhân vừa nhấp trà vừa chậm chậm tiếp lời: “Bạch tiểu thư chắc không biết Hạo Nhiên nhà chúng tôi rất thích loại trà Thiết Quan Âm

này.”

Biết rõ mẹ của Thư Hạo Nhiên không rảnh rồi đến mức gọi mình ra đây chỉ để uống trà và nói chuyện phiếm, Bạch Tiểu Thuần cất tiếng: “Thư phu nhân, cháu và Hạo Nhiên ngoài quan hệ bạn bè thì không còn quan hệ nào khác.”

“Điều đó tôi biết.” Ánh mắt lạnh lùng hướng về phía Bạch Tiểu Thuần. “Chỉ là, làm người không nên với cao, biết điểm dừng, an phận là tốt nhất.”

Nghe những lời kỳ lạ như vậy, Bạch Tiểu Thuần hết sức ngạc nhiên, cô và Thư Hạo Nhiên hiện tại là người dung, tại sao lại có thể nói như vậy? Tại sao lại là “với cao”? “Với cao” ở chỗ nào?

Thư phu nhân, cháu không hiểu ý của bác là gì?”

Thư phu nhân bật cười, đôi mắt sắc lạnh nhìn Bạch Tiểu Thuần chăm chăm.

“Năm đó, tôi có thể khiến Hạo Nhiên không còn cách nào khác buộc phải nghe theo sự sắp đặt ra nước ngoài du học thì bây giờ, tôi cũng không thiếu cách để khiến nó một lần nữa ngoan ngoãn nghe lời. Để dạy dỗ một đứa con lúc nào cũng ương bướng như nó, mấy năm nay, lòng dạ tôi lúc nào cũng cảm thấy bất an. Cô không nể ân cũ là do không muốn an phận. Dự án tàu điện ngầm của tập đoàn Good ký kết được không phải không có công sức của chồng tôi, vậy mà cô không những không cảm kích lại còn làm chồng tôi mất mặt tại Hà Viên, đúng là cô không biết tự vừa lòng, không biết như thế nào là đủ. Bạch tiểu thư, cô vẫn còn trẻ, nhưng việc cô làm, tôi cũng chỉ cho là tuổi trẻ háo thắng, nhưng tôi tuyệt đối không bao giờ để loại con gái như cô có thể ở bên cạnh Hạo Nhiên.”

“Loại con gái như cháu?” Bạch Tiểu Thuần không kiềm chế được, thốt lên. Mọi chuyện đều do một tay bà ta đạo diễn, người không biết an phận, không biết bằng lòng chính là bà ta. “Tại sao bác lại giúp đỡ chú của cháu, tại sao Thư tiên sinh lại giúp đỡ công ty chúng cháu lấy được dự án tàu điện ngầm, Thư phu nhân không phải là người hiểu rõ hơn ai hết hay sao? Bây giờ còn nói cháu không biết điều là như thế nào?”

“Cô thông minh hơn tôi nghĩ. Được thôi. Cô muốn đi thẳng vào vấn đề thì tôi cũng không muốn úp úp mở mở làm gì, cô đừng bao giờ tìm cách tiếp cận, ve vãn Hạo Nhiên nhà chúng tôi nữa.”

“Cháu đã nói rồi...”

“Đúng, cô với Hạo Nhiên bề ngoài thì dường như đã không còn quan hệ gì, nhưng cô có dám đảm bảo với tôi rằng cô không giở bất cứ trò gì sau lưng không?” Không cho Bạch Tiểu Thuần cơ hội giải thích, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô y hệt như ánh mắt cô bắt gặp ở Thư Hạo Nhiên trên xe ô tô tối hôm đó. “Tôi còn biết hiện nay cô đang qua lại với Tổng giám đốc của công ty cô – Adam. Mặc dù không khẳng định được tình hình của công ty cô hiện nay như thế nào, nhưng với tình hình kinh tế khó khăn trước mắt, tôi nghĩ cô chắc cũng không mong muốn Adam vì kinh doanh thất bại ở thị trường Trung Quốc mà bị điều hồi về Mỹ, đúng không? Dự án CBD là dự án chủ chốt, chồng tôi trực tiếp tham gia thiết kế, còn Hạo Nhiên, nó là con trai duy nhất chúng tôi.”

“Ý bác là cháu có mưu đồ lợi dụng Hạo Nhiên để giúp Adam lấy được dự án này?”

Không thể không phục trước lời lẽ vô cùng sắc bén và logic của Thư phu nhân, từng câu, từng từ không có một kẽ hở nào.

“Không phải sao?”

Câu trả lời đương nhiên như lẽ phải đó của Thư phu nhân khiến Bạch Tiểu Thuần không kiềm chế nổi, sự phẫn nộ lộ rõ trên nét mặt. Cô đang nghĩ cách làm sao để minh oan cho mình thì Thư phu nhân nói tiếp: “Nếu không phải thì tại sao cô lại nở trả một cái giá lớn đến như vậy? Tôi nghe nói cha cô mất sớm nên bao nhiêu năm nay người giúp đỡ mẹ con cô chính là Bạch Thế Dũng.”

Sự việc sao lại quay về việc liên quan đến chú của cô, Bạch Tiểu Thuần bình tâm lại.

“Thư phu nhân, chuyện cháu và Adam có qua lại với nhau đến thời điểm này vẫn chưa công khai, Thư phu nhân không những biết chuyện mà

lại còn nắm rõ tường tận đến như vậy, chứng tỏ đã phải bỏ ra khá nhiều công sức điều tra kỹ càng. Chính vì vậy, chắc bác cũng rõ Adam là một doanh nhân chân chính. Chưa nói đến cháu không hề làm những chuyện mà Thư phụ nhân vừa đề cập đến, mà cho dù có thì Adam cũng sẽ không bao giờ đồng ý với cách giải quyết đó, bởi vì anh ấy sẽ coi đó là một sự xúc phạm đến lòng tự trọng. Hạo Nhiên cũng đã từng đến tìm cháu, là anh ấy nói với cháu nếu không ký kết được dự án thì Adam sẽ bị điều hỏi về Mỹ, anh ấy cũng nói anh ấy có thể nghĩ cách thay đổi bản thiết kế để chúng cháu có thể tiếp tục hợp tác với tập đoàn Nhiễm thị. Nhưng người không đồng ý chính là cháu, cháu đã từ chối đề nghị của Hạo Nhiên. Từ đầu đến cuối, cháu không bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ lợi dụng Hạo Nhiên. Anh ấy cũng là người có thừa thông minh, bác nghĩ anh ấy có thể ngu ngốc đến mức để người khác lợi dụng mình sao?”

“Cô nói Hạo Nhiên bị người bên cạnh lợi dụng, cô có ngụ ý gì?”

“Bác nghĩ rằng bác và Thư tiên sinh nghĩ gì, muốn làm gì, anh ấy không hề biết hay

Mặc dù hiểu rõ Thư phụ nhân chỉ giả vờ không hiểu, Bạch Tiểu Thuần cũng không thể không đáp trả. Đến giây phút này, cô đột nhiên cảm thấy Thư Hạo Nhiên thực ra rất đáng thương, một người đàn ông kiêu ngạo như anh ấy, tương lai trước mắt xán lạn như vậy, nhưng thực tế lại không thể tự quyết định được cuộc đời mình.

Thư phụ nhân cười nhạt.

“Biết rõ như vậy rồi thì làm sao? Hạo Nhiên là con trai chúng tôi, đương nhiên phải hiểu chúng tôi cũng chỉ muốn tốt cho nó. Quay lại vấn đề chính, nếu cô không nói ra, có phải Adam cũng không hề cảm thấy bị xúc phạm, đúng không?”

Cái gì gọi là nếu không nói ra thì không biết?

Căn phòng trở nên im lặng lạ lùng, Thư phụ nhân điềm tĩnh nhấp một ngụm trà, vẻ mặt bình tĩnh trở lại, cử chỉ lạnh nhạt dường như không thể lại gần.

Biết rõ mình không phải là đối thủ của người phụ nữ đối diện, Bạch Tiểu Thuần bỗng nghĩ đến chuyện Tiết Vĩnh Vi đã từng nhắc tới, cô quyết định chấm dứt, không muốn có bất cứ dây dưa, vướng mắc nào nữa.

“Thư phu nhân, bác và Thư tiên sinh đã an bài sẵn cho Hạo Nhiên một kế hoạch hoàn hảo, sự xuất hiện của cháu chỉ là một phát sinh ngoài ý muốn, nhưng bây giờ phát sinh ngoài ý muốn ấy không còn nữa, bác còn điều gì chưa thể yên tâm hay sao?”

“Những việc ngoài ý muốn một khi đã phát sinh chắc chắn sẽ kéo theo một loạt sự việc khác. Bạch tiểu thư, đầu tiên là Thư Hạo Nhiên, tương lai của hai nhà họ Thư – Thừa chúng tôi, rồi hết lần này đến lần khác, trước là dự án tàu điện ngầm, lần này lại là dự án CBD, không phải tôi nhiều lời, nhưng chắc cô thừa hiểu tầm quan trọng của những việc đó. Chồng tôi quen biết rất rộng, vừa rồi tôi cũng có nói qua với cô, tôi cũng là người gốc Bắc Kinh, nhà bên ngoại hiện nay đều ở Bắc Kinh, vì vậy cũng có chút quen thân với Viện Thiết kế số 3 Bắc Kinh. Cô nói với cô ta giải quyết đưa bé trong bụng đi, đừng có không ngừng làm phiền Hạo Nhiên nữa. Tôi đảm bảo sau này Jarry nhất định không phải là đối thủ của các cô

“Đứa bé?”

“Đừng nói với tôi là cô không hề biết chuyện gì.” Thư phu nhân vừa nói vừa chậm chậm đưa tách trà lên miệng, ánh mắt tràn đầy sự phẫn nộ.

“Cháu thật sự không biết gì hết.”

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?

Bạch Tiểu Thuần vô cùng hoang mang, toàn thân tê tái như có luồng điện cao áp chạy qua.

“Cô thật là con người kỳ lạ. Bảo cô là người ngu ngốc cũng không phải, mồm miệng cô cũng lưu loát lắm. Còn bảo cô thông minh ư, cô đơn giản đến không còn gì để nói. Bạch Tiểu Điệp không phải là em họ cô sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Tiểu Thuần hồn vía như bay lên mây, mặt cắt không còn giọt máu. “Không thể nào! Không thể có chuyện như thế được! Tiểu Điệp làm phiền Hạo Nhiên ư?”

“Từ “làm phiền” trong hoàn cảnh này là quá nhẹ nhàng.” Thư phu nhân lãnh đạm. “Cô ta là cái đuôi phiền toái không có chút thể diện.”

“Không! Tiểu Diệp không thể như vậy...”

Ánh mắt thất thần, người Bạch Tiểu Thuần mềm nhũn, không còn chút sức lực.

Chương 13

Người thích em muốn em của hiện tại,

người yêu em mang cho em tương lai.

Phản ứng ấy đương nhiên không thể thoát khỏi cặp mắt lạnh lợi quá rõ sự đời phía đối diện, ý cười trong mắt càng rõ hơn, bà ta hơi nhướn người về phía trước, giọng đều đều: “Nói những lời này ra, đến bản thân cô cũng cảm thấy rất thiếu sức thuyết phục, đúng không?”.

Sự run rẩy trong lòng không thể kiềm chế nổi, truyền đến tay và chân, cô không nói thêm được gì nữa, chỉ còn biết lắc đầu nguầy nguậy.

Nhìn hành động không biết trả lời thế nào của cô, Trình Cẩm Tâm dừng lại vài giây rồi nói với giọng lạnh lùng: “Nếu đã dùng việc có thai để làm con bài thì đúng là ngu dốt hết thuốc chữa. Tôi mà có đứa con gái như vậy, chắc chắn đã bị nó làm tức chết. Bạch tiểu thư, không ngờ mắt nhìn người của chị em nhà họ Bạch các cô cũng giống nhau đấy, đầu tiên là cô chị, sau đó đến cô em. Sao hả, Hạo Nhiên quả thực tốt đến mức chị em họ Bạch nhà cô phải nối tiếp nhau thế sao? Con bé đã có thai hai tháng rồi, cô nói không hề biết gì, ai tin được? Con bé vào được tòa soạn là có sự giúp đỡ của Hạo Nhiên, tất nhiên, lúc đó là Hạo Nhiên nghĩ đến thể diện của cô,

nhưng nó đã lợi dụng chức vụ để tiết lộ tin tức Vịnh Vi tự sát cho Hạo Nhiên, từ đó có cơ hội để ở bên an ủi, cũng gọi là có chút thủ đoạn, nhưng chắc cô chưa nói với con bé câu chuyện của Tiết Vịnh Vi và Tiêu Vĩ chứ?”

Đến thành phố G đã nhiều năm nhưng chất giọng Bắc Kinh của bà ta vẫn không hề thay đổi.

Những câu nói bằng tiếng phổ thông cực kỳ lưu loát tuôn ra như những ngọn lửa cháy bùng bùng, lục phủ ngũ tạng của Bạch Tiểu Thuần chột bồng rất...

Một có chế độ đãi ngộ tốt, vé tàu không rõ nguồn gốc, sau khi lên tàu, con bé mặt mày tươi tỉnh, nụ cười xinh đẹp khiến người khác rung động.

Cô hỏi có phải đã có bạn trai rồi không, con bé chỉ ậm ừ không nói.

Buổi tối hôm biết tin Tiết Vịnh Vi tự sát, nó mượn có phải sửa bản thảo chưa xong để vội vã ra ngoài.

Hai tháng, có nghĩa là khoảng đầu tháng Tám, nghĩ kỹ, đó là khoảng thời gian cô hoàn toàn chấm dứt với Thư Hạo Nhiên, quyết định ở bên Adam.

Năm giờ sáng, cuộc điện thoại ngập ngừng và kỳ lạ ấy.

...

Những khung cảnh không ngừng hiện lên trong đầu, trong giây lát, Bạch Tiểu Thuần rơi vào cảm giác tuyệt vọng, không từ ngữ nào có thể diễn đạt được.

Trên chuyến tàu về nhà lúc ấy cô đã có chút ngờ ngợ, nhưng nghĩ rằng do mình đa nghi nên lại thôi.

Cô lựa chọn tôn trọng sự giấu giếm của con bé, nghĩ một người có chủ kiến như nó sẽ không làm điều gì tồi tệ, kết quả đã đổi lấy một ngày u ám đầy mây giăng.

Nhưng buổi sáng hôm đó, chẳng phải Thư Hạo Nhiên đã nói rõ rành rành, chỉ coi Tiểu Điệp là một đứa trẻ, con bé suy nghĩ non nớt, chẳng lẽ anh cũng non nớt như thế sao?

Câu nói cuối cùng của Trình Cẩm Tâm đã vô tình mà hữu ý nhắc đến chuyện của Vịnh Vi, đó là một ám thị nguy hiểm, không phải sao?

“Tiểu Diệp...”

Không nói được gì ngoài hai từ ấy, sắc mặt cô nhợt nhạt, cô cố gắng giữ cơ thể mềm rũ của mình thẳng lên, tất cả sức lực đều bay biế

“Đúng thế, cháu không nói cho con bé biết chuyện của Tiết Vịnh Vi. Chủ nhiệm Trình, Tiểu Diệp vẫn còn nhỏ, khó tránh khỏi làm... làm những chuyện bông bột, cháu... sẽ nói chuyện nghiêm túc với con bé.”

“Nói chuyện?” Trình Cẩm Tâm hoàn toàn nắm thế chủ động, khẽ nhíu mày, được đà tiến tới. “Nói thế nào?”

Những câu hỏi dồn dập của bà ta khiến Bạch Tiểu Thuần khó chống đỡ, nghĩ đến tính cách của em gái, cô nói một cách khó khăn: “Cháu sẽ khiến con bé chủ động xa rời Hạo Nhiên.”

“Chủ động xa rời? Bạch tiểu thư, cô đang đùa tôi đấy à? Nếu chỉ cần nói chuyện khiến con bé chủ động xa rời, cô cảm thấy bên cạnh tôi thiếu người có thể nói chuyện với nó sao, sao tôi phải mất thì giờ đến tận đây để gặp cô? Nói luôn để cô biết, tôi đã hỏi Hạo Nhiên rồi, việc có thai là việc hoàn toàn tự nguyện, Bạch Tiểu Diệp chủ động dâng hiến, hoàn toàn không tồn tại cái gì là chịu trách nhiệm. Hạo Nhiên con trai tôi, tôi hiểu nó, dù là nhất thời không kiềm chế nổi, nó cũng tuyệt đối không thể bắt cấn như vậy. Em gái cô quá nghịch ngợm, dùng biện pháp bảo vệ rồi mà vẫn mọc ra một thứ trong bụng. Sau đó, con bé vì việc này mà hết lần này đến lần khác quẩn chặt lấy Hạo Nhiên, thậm chí còn gọi điện đến tận nhà. Hai nhà Thu - Trình đều có những nhân vật tầm cỡ, tôi không muốn làm cho mọi việc trở nên phức tạp, chỉ có điều, Bạch Tiểu Diệp thật không biết điều, tôi cho người nói chuyện với nó, nó không chỉ nghiêng răng nghiêng lợi, mà còn nói rõ ràng rằng sẽ sinh đứa bé ra. Cô nói xem, tôi có thể để nó sinh đứa bé ra không?”

Quả thật là cô đã quá thờ ơ, em gái xảy ra bao nhiêu chuyện ở sau lưng cô, thế mà cô không hề hay biết!

Tức giận, ngạc nhiên, thù hận, tất cả bóp nghẹt lấy trái tim, trước mặt một người ăn nói lưu loát như Trình Cẩm Tâm, Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể hết lần này đến lần khác thoái lui.

“VẬY... bác muốn cháu làm gì?”

“Cho con bé phá thai, nghỉ việc về nhà, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt không... Cho dù thế nào, tôi cũng không để hai nhà Thư - Trình có bất cứ tai tiếng nào đâu.”

“Con bé... còn bông bột, tính cách ngang bướng, chủ nhiệm Trình hãy cho cháu thời gian.”

“Nó nói nếu không để nó sinh con thì sẽ loan tin này ra, cô nói xem, phải làm thế nào? Đúng là nực cười, công việc tại tòa soạn còn phải nhờ đến nhà chúng tôi sắp xếp mới có thể vào được đấy.”

“Cháu sẽ quản chặt nó, chắc chắn sẽ không để sự việc phức tạp, cháu cũng sẽ cố gắng hết sức khuyên con bé... rời xa Hạo Nhiên.”

Cô không nghĩ Bạch Tiểu Diệp lại nói những lời đó, càng không dám tưởng tượng phải đối diện với cô em gái ngang bướng như thế nào, thêm vào đó là sự uy hiếp của Trình Cẩm Tâm.

“Cố gắng hết sức ư? Xem ra cô hoàn toàn không chắc chắn.”

“Ồ...” Đâu phải do chính mình gây ra, sao có thể lập tức đưa ra quyết định?

“Bạch tiểu thư, hôm nay tôi đến gặp cô, không phải vì muốn nhìn một thái độ, mà muốn có một kết quả. Đợt nghỉ Quốc Khách tới là lúc thích hợp nhất để giải quyết chuyện này, cô thấy sao?”

“Đúng vậy.” Cô cố gắng mở rộng đôi môi, cô bất giác nghĩ đến thần sắc nhợt nhạt của Tiết Vịnh Vi đêm hôm ấy, khi kể về chuyện Tiêu Vị bị giết.

“Tôi đợi tin tức tốt lành từ cô. Không còn sớm nữa, tôi về đây, cô muốn tôi tiễn một đoạn hay ngồi thêm lúc nữa? Tôi sẽ thanh toán hóa đơn, cô yên tâm.”

Chẳng còn tâm trạng để nghĩ đến tôn nghiêm hay không tôn nghiêm, cô thấp giọng cảm ơn, miễn cưỡng đứng dậy, chào tạm biệt.

Dáng người cao ráo bước từng bước dài nhưng vẫn không mất đi vẻ cao quý, bà ta vừa đi khi, cô càng cảm thấy lạnh lẽo.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, nghiêng nghiêng rọi trên mép khung cửa chạm khắc hình hoa phía góc tường.

Loại bỏ ngay ý định thông báo cho chú thím giúp đỡ, khuyên nhủ, Bạch Tiểu Thuần như vừa bị sét đánh, liếc nhìn một tia nắng chia thành hai nửa, một sáng rõ, một tối nhạt, ngây người, lòng rối như tơ vò.

Cầm chiếc cốc nhỏ lên, nửa cốc trà đã nguội ngắt, cho vào miệng có chút đắng chát.

Đến khi ngửa cổ uống một ngụm để lấy lại tinh thần, điện thoại bỗng rung lên.

Cái tên hiện lên trên màn hình không phải là Adam như cô nghĩ, mà là Quách Hà.

“Tiểu Bạch, em đang ở đâu? Tiểu Diệp đến văn phòng tìm em, nghe nói em bị Trình Cẩm Tâm đưa đi, con bé ngắt rồi, chị và Jack đang đưa con bé tới bệnh viện Nhân dân số 3 ở phía sau.”

“Em sẽ đến ngay.”

Bệnh viện trong thành phố lớn lúc nào cũng người ra người vào tấp nập.

Ánh tịch dương đỏ như máu, nhuộm cả một góc trời, bên dưới vài góc mộc miên, những nhánh mai Tam Diệp cắt tia gọn gàng tạo nên một phong cảnh tuyệt đẹp.

Khi cô đến cửa phòng, Bạch Tiểu Diệp vẫn chưa tỉnh lại, con bé đang truyền nước, gương mặt nhỏ nhắn xanh xao, nhợt nhạt.

Quách Hà cuống quýt bước ra, nhỏ giọng nói: “Bác sĩ nói con bé bị sốc, cơ thể lại thiếu máu, dẫn đến bị ngắt, không có bệnh gì nghiêm trọng, em yên tâm. Nhưng bác sĩ nói sau này con bé nhất định không được suy

ngũ và phải nghỉ ngơi nhiều, không được trải qua thêm bất cứ cơn sốc nào nữa, nếu không sẽ hại đến thai nhi trong bụng, Tiểu Bạch, Tiểu Diệp nó...” Quay người nhìn người con gái mặt mày tái nhợt nằm trên giường, chị cẩn thận ngó sắc mặt cũng nhợt nhạt không kém của Bạch Tiểu Thuần, cẩn thận nói: “Có phải con bé cãi nhau với bạn trai không? Nhưng tháng trước em còn đùa với chị, nói nhờ chị lưu ý xem có cậu nào phù hợp với Tiểu Diệp không mà, sao lại...”

“Đứa bé đó là của Thư Hạo Nhiên.” Cô không giữ nổi bí mật, cộng thêm tâm trạng đang quá rối bời, quả thật không biết phải làm thế nào, kìm nén cơn run rẩy, nói thẳng.

“Cái gì?”

Kéo ngay cô ra phía đầu hành lang, Quách Hà như không tin vào tai mình, nhỏ giọng hỏi: “Trình Cẩm Tâm biết chuyện, vì thế mà tìm gặp em à?”

Khẽ gật đầu, Bạch Tiểu Thuần nhìn những bóng người đi bên dưới lầu, đầu óc như người say.

“Bây giờ phải làm sao?” Làm kinh doanh nhiều năm, Quách Hà có thể đoán được những khúc mắc và khó khăn trong chuyện này nhanh hơn những người phụ nữ bình thường khác.

“Em không biết.” Tựa vào tường, từ từ trượt xuống, Bạch Tiểu Thuần khẽ nhắm mắt lại, quỳ nơi góc tường, đưa hai tay ra tự ôm lấy mình, vừa tự trách móc vừa bàng hoàng: “Trình... bà ta quyết không để cho Tiểu Diệp sinh đứa bé, nhưng Tiểu Diệp từ nhỏ tính cách đã rất ngang bướng, việc gì đã quyết thì rất khó thay đổi, em không chắc là có thể thuyết phục được nó. Xảy ra chuyện như thế này, em phải chịu trách nhiệm, nếu không phải là em, Tiểu Diệp sẽ không bao giờ quen Thư Hạo Nhiên, càng không bao giờ có thai một cách lãng xẹt như vậy. Còn em, là chị của con bé, mà không hề biết điều gì, quá ngu dốt, quá vô tâm.”

Hai hàng lệ từ từ chảy xuống, cô vùi đầu vào cánh tay, quả thực không biết phải làm thế nào để gỡ rối mớ bòng bong trước mắt này...

Cả nhà đều nghĩ chị em họ ở tại thành phố này lúc nào cũng dựa vào nhau như sinh mạng, nếu mẹ cô biết chuyện, e rằng bà ấy sẽ không chịu được mà trách móc và đánh cô.

“Thư Hạo Nhiên và em đã từng yêu nhau, Tiểu Diệp giấu giếm là chuyện bình thường, sao có thể là lỗi của em? Dù sao đó cũng là giọt máu của nhà họ Thư, sao bọn họ có thể nhẫn tâm đến vậy?”

“Giọt máu ư?” Bạch Tiểu Thuần cười đau khổ. “Sự việc đến nước này, sao có thể gọi là giọt máu?”

“Chẳng phải nói một giọt máu đào hơn ao nước lã sao? Đứa bé trong bụng Tiểu Diệp là cháu của họ, chắc cũng phải có chút động lòng chứ.” Quách Hà ngồi xuống, rút khăn ướt, đưa qua.

“Nếu Tiểu Diệp quyết giữ thì những điều tồi tệ hơn, e rằng vẫn còn ở phía sau.” Nhớ lại câu nói ám chỉ vô tình mà hữu ý của Trình Cẩm Tâm, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy toàn thân ớn lạnh. “Có những chuyện, em không biết phải giải thích với chị thế nào, nhưng chắc chắn phải khuyên Tiểu Diệp phá thai, nếu không... nếu không nhà họ Bạch từ nay sẽ không được sống yên ổn nữa. Chị biết không, sống yên ổn mà em nói đến không phải là việc Tiểu Diệp chưa kết hôn mà đã có thai mang đến bao điều tiếng, mà là... những tai họa hoặc tai nạn bất ngờ chẳng biết khi nào sẽ ập đến.”

Thoáng vẻ sợ hãi vì không tin nổi, Quách Hà gật đầu, nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của Bạch Tiểu Thuần.

“Chị sẽ ở đây với em, đợi Tiểu Diệp tỉnh lại rồi cùng khuyên nó. Con bé còn ít tuổi, vừa mới bước vào cuộc sống, khó tránh khỏi bồng bột.”

“Cảm ơn chị!”

“Khách sáo với chị làm gì, đi nào, chúng ta vào trong phòng, nhờ đâu con bé tỉnh lại không thấy ai lại đâm hoảng.”

Trời sầm tối, bóng khung cửa sổ trên đầu giường dần dần loang rộng.

Chai nước đầu tiên đã truyền xong, cuối cùng Bạch Tiểu Diệp cũng tỉnh lại.

Nhìn thấy dáng người nhỏ nhắn quen thuộc ngồi bên mép giường im lìm như tảng đá, cô vội vàng ngồi dậy, nắm lấy đôi tay chị gái. “Chị!

Bạch Tiểu Thuần ngồi nhìn ánh sáng chiếu trên mặt sàn, ngẩn ra, nghe thấy vậy, trở về thực tại, chắc do hoảng sợ nên dùng lực hơi mạnh, trong đoạn dây truyền trong suốt chảy ngược một đoạn máu tươi.

“Đặt tay thẳng ra, máu chảy ngược rồi kìa.”

Cô đứng dậy, chỉnh lại chiếc gối, ra ý cho Bạch Tiểu Điệp tựa vào đầu giường.

“Chị, em...”

“Còn chóng mặt không? Thấy đỡ hơn chưa? Có muốn ăn gì không?” Đưa tay vuốt lại vài sợi tóc dính trên trán giúp con bé, Bạch Tiểu Thuần xoay người, ngồi ra mép giường, nhìn đôi mắt nhợt nhạt, thất thần của em gái chứa đựng sự phức tạp không nói nên lời. Cô trước giờ luôn béo tốt hơn cô em gái lúc nào cũng nghĩ gầy mới đẹp, lúc này tuy nửa nằm nửa ngồi, nhưng phần bụng phủ dưới lớp áo thêu những bông hoa đào gần như không có chút gì khác thường nhưng bên trong đó đang ôm ấp một sinh mệnh, điều đó là sự thật.

“Em đỡ nhiều rồi.” Để ý thấy ánh mắt chị dừng thật lâu trên bụng mình, Tiểu Điệp hơi chột dạ hỏi: “Bà ấy đã nói với chị rồi, đúng không?”

“Ừ, nhưng chị vẫn muốn nghe em nói, rốt cuộc chuyện này xảy ra khi nào? Em đối với anh ta...”

“Em đối với anh ấy là thật lòng.” Nét xanh xao trên trán càng nổi rõ, cô lấy hết can đảm nhìn vào đôi mắt trầm lặng và u uất của chị. “Là em không tốt, biết rõ chị và anh ấy từng có một mối tình sâu đậm mà vẫn chen chân vào. Chị, em xin chị, đừng oán hận anh ấy và em, được không? Chị đã có Adam, em có thể nhận ra chị và anh ấy ở bên nhau hạnh phúc hơn trước kia nhiều, vì vậy chị hãy tác thành cho em gái, được không? Trước kia chị đã từng nói, chỉ cần không làm hại đến người khác, tình yêu nào cũng xứng đáng được tôn trọng và trân trọng. Chị đã có hạnh phúc thuộc về mình, anh

Hạo Nhiên cũng có thể có được tình yêu mới, anh ấy và em ở bên nhau, sẽ không làm chị tổn thương, đúng không?”

Chỉ cần không làm đến người khác, tình yêu nào cũng xứng đáng được tôn trọng và trân trọng.

Nhưng nếu người bị hại chính là bản thân mình thì cái gọi là tôn trọng và trân trọng ấy từ đâu mà có?

Năm ấy, khi nói câu đó, quả nhiên cô đã quá ngây thơ nhưng cô chưa bao giờ ngờ rằng, tình cảm tại một thời điểm, không phải bạn muốn thế nào thì mọi chuyện cũng đều như ý.

“Em nói vậy có nghĩa là giờ chị đã có Adam, nên không có chuyện chị có tác thành cho em và anh ta hay không ư?”

Im lặng một hồi, trong giây lát, cô cảm thấy mình không bao giờ còn là con bé Bạch Tiểu Bạch ngốc nghếch của trước đây nữa, nắm chặt bàn tay mềm nhũn của em gái, cô nói thẳng vào mấu chốt của vấn đề: “Nhưng Tiểu Diệp, em đối với anh ta thật lòng, còn anh ta đối với em thế nào?”

Những lời nói của Trình Cẩm Tâm từ đầu chí cuối không hề nhắc đến thái độ của con trai, điều này không khỏi khiến cô nghi ngờ tới hai khả năng, một là Thư Hạo Nhiên lại bị ông bố bà mẹ thần thông quảng đại của mình che giấu toàn bộ chân tướng sự việc, không hề biết gì về sự lạnh lùng, vô cảm của bọn họ, hai là anh ta không hề nghĩ đến hậu quả ngày hôm nay, hối hận, sợ hãi, để mặc bàn tay hô phong hoán vũ của bố mẹ sắp xếp mọi việc.

Nếu là khả năng đầu tiên thì vẫn còn có thể tha thứ, còn nếu là khả năng sau, sự bông bột và mù quáng của Tiểu Diệp chỉ càng khiến sự nguy hiểm tiến đến gần.

Đôi môi hồng nhạt khẽ run, Bạch Tiểu Diệp nắm chặt tay chị, trả lời gấp gáp như sợ cô sẽ không đồng ý: “Anh ấy đối với em bây giờ có thể không giống như em đối với anh ấy, nhưng em tin sẽ có một ngày, chẳng phải mọi người vẫn thường nói, chỉ cần có tình yêu chân thành thì cũng có ngày được hạnh phúc đó sao?”

Tình yêu chân thành, rồi sẽ có được hạnh phúc.

Trước đây, Bạch Tiểu Thuần luôn cảm thấy câu nói ấy thật tuyệt, giờ nghe lại, trái tim không khỏi đau...

Nếu vẫn cần bỏ ra sự chân thành không ngừng nghỉ đến lúc sức tàn lực kiệt, e rằng mọi thứ đang nghiêng về khả năng thứ hai.

Tính cách của Bạch Tiểu Điệp từ nhỏ đã mạnh mẽ hơn cô, lại được bố mẹ hết mực nuông chiều, chưa tiếp xúc nhiều với sự đời nên hoàn toàn không thể dễ dàng bị thuyết phục, có lẽ lúc này trong lòng con bé, tất cả những gì nó làm đều để thể hiện sự dũng cảm và không sợ hãi, phản kháng vì tình yêu, kiên trì vì tình yêu, giống như bản thân cô đã chờ đợi một người rất xa xôi năm ấy nhưng vẫn không hề hối tiếc, còn nói với những người không hiểu rằng, tình yêu không thể so đo quá nhiều, chỉ cần dám chờ đợi, sẽ có một ngày ánh nắng trở về bên mặt trời u tối, nếu không dám đợi, chắc chắn sẽ tiếc nuối cả đời.

Trên thế gian này, tình yêu muôn hình muôn vẻ.

Nhưng cho dù là với hình hài gì, thứ tình cảm của thời niên thiếu đã qua sao có thể lấy lại?

Nhìn mặt chị như có vài nét xúc động, Bạch Tiểu Điệp nắm tay chị, nhỏ giọng nói: “Chị, chẳng phải chị hỏi em yêu anh ấy từ khi nào sao? Thực ra, em cũng không nhớ nữa. Nhưng nhìn anh ấy cô đơn, lạnh lùng vì chị không muốn trở về bên anh ấy, trong lòng em rất buồn. Có thể chị không biết, em chỉ vô tình trách móc trước mặt anh ấy rằng chen chúc mua vé tàu về quê ăn Tết thật kinh khủng, anh ấy đã chuẩn bị sẵn hai vé tàu nằm cho em, còn không cho em nói ra, bảo chị mà biết chắc chắn sẽ cảm thấy nợ anh ấy. Sau khi ăn Tết xong, mãi em chẳng tìm được việc gì thích hợp, anh ấy đã chủ động liên lạc với em, xong việc, em đến cảm ơn, anh ấy chỉ cười và nói, chị rất quan tâm đến em, em chưa ổn định, chị có khi còn sốt ruột hơn bố mẹ em. Về sau, có lần, em và đồng nghiệp đến quán rượu, tình cờ gặp anh ấy uống say mềm không biết trời trăng gì. Nhân viên phục vụ nói với em, tối nào anh ấy cũng đến đó, ngồi uống rượu một mình, mãi đến nửa

đêm, khi đã uống say bí tỉ, bọn họ mới dìu anh ấy ra taxi. Chị, chị có biết vì sao không?”

Một cảm giác xót xa rất nhẹ dâng lên trong trái tim và sống mũi, Bạch Tiểu Thuần cúi mặt, lắc đầu.

Tận mắt nhìn thấy cô em gái lún sâu vào lưới tình nói anh ta vì mình mà làm việc, trong lòng vô cùng chua xót, cô chỉ cảm thấy, thế gian này có quá nhiều chuyện, quá nhiều sự mỉa mai.

Nếu là trước đây, cô sẽ cảm động mà khóc òa lên.

Nhưng bây giờ, vẫn là sự cảm kích đó, nhưng không có thêm bất cứ phản ứng nào nữa.

Vì quá khứ chỉ còn là quá khứ và cô không bao giờ phụ tấm lòng chân thành im lặng chờ đợi của Adam, cũng không muốn trở thành vật cản chần ngang em gái và một người đàn ông.

“Anh ấy nói, đều là đàn ông, chỉ cần nhìn thoáng qua, đã biết sự dịu dàng mà Adam dành cho chị. Vốn dĩ đã chẳng sao, nhưng chị lại lợi dụng anh ấy để giúp Adam, điều quan trọng hơn là, khi tới Hoa Viên dự cuộc giao lưu, anh ấy đã nhìn thấy chị và Adam vai kề vai bước đi dưới bầu trời đầy sao, hai người đã nói về Kant, còn nói: “Thời khắc này vô thanh thắng hữu thanh”, trước đây, chị không bao giờ nói câu này với bất cứ người đàn ông nào khác ngoài anh ấy, vì thế anh ấy bắt đầu cảm thấy, trái tim chị chẳng biết từ bao giờ đã dần hướng về Adam. Chị, chị có dám nói rằng, trước khi chị và Adam chưa có một mối quan hệ rõ ràng, chị không hề có cảm giác vượt qua mối quan hệ đồng nghiệp nào khác với anh ta không?”

Bạch Tiểu Thuần lặng người...

Tối hôm đó, trước khi cô và Adam trở về, Thư Hạo Nhiên không hề xuất hiện, nhưng chắc hẳn không phải anh ta đã rời đi, mà là luôn theo sát phía sau.

Bóng đen vụt qua ô cửa sổ trông ra vườn hoa mà cô nhìn thấy cũng chính là anh ta, nếu không, sao anh ta có thể nghe thấy Adam nói thầy giáo

dạy tiếng Trung đã dạy anh câu: “Thời khắc này vô thanh thắng hữu thanh”?

Đúng, cô không thể phủ nhận hoàn toàn rằng mình không hề có cảm tình với Adam.

Nhưng trước khi nghe được câu chuyện về Tiết Vịnh Vi, điều mà cô lúc nào cũng canh cánh trong lòng nhưng không nhắc đến dù chỉ một lời chính là những việc đã qua có liên quan đến a

Đây có lẽ chính là câu “trò đùa của tạo hóa” mà mọi người vẫn thường nói, rõ ràng là một sự hiểu lầm, nhưng sự hiểu lầm ấy cứ dần lớn lên, trở thành con quái vật có hình hài và tình cảm.

Việc đã đến nước này, suy nghĩ và giải thích nhiều cũng chẳng có ích lợi gì.

Cô ngẩng đầu nhìn nét mặt gần như bị ánh trắng bao bọc của em gái, nói: “Tin Tiết Vịnh Vi tự sát, là em tiết lộ cho anh ta, đúng không?”

“Đúng. Sau khi biết, anh ấy đã cảm thấy rất có lỗi, cho rằng những lời nói gay gắt cửa vào vết thương trong lòng cô ấy là nguyên nhân dẫn đến việc cô ấy không muốn sống nữa.”

“Buổi tối hôm đó em vội vàng rời đi không phải để sửa bản thảo, mà là đi gặp anh ta?”

“Anh ấy uống say ở quán rượu, em không yên tâm. Em biết, vì anh ấy hung hăng ở Hà Viên mà chị đã rất tức giận với anh ấy, không phải sao?”

“Đúng thế, cuộc sống riêng tư của Tiết Vịnh Vi cho dù có thế nào, anh ta cũng không nên lấy nó ra làm vũ khí để công kích. Anh ta nên biết rõ đối với Tiết Vịnh Vi, đó là một vết đau không thể động đến.”

“Chị chỉ nhìn thấy nỗi đau của Tiết Vịnh Vi mà không nhìn thấy nỗi đau của anh ấy. Tiết Vịnh Vi và anh ấy, ai có quan hệ thân thiết với chị hơn, chẳng phải đó là chuyện quá rõ ràng để nhận ra sao?”

Phản ứng bất ngờ khiến Bạch Tiểu Thuần khựng người, không dám tin, nhìn gương mặt tràn ngập vẻ trách móc của em gái, cô nói nhỏ: “Em nói

không sai, Tiết Vịnh Vi và chị chẳng qua chỉ gặp nhau có vài lần, còn giữa chị và anh ta lại là một mối tình sâu sắc, đương nhiên nên thân mật với anh ta hơn. Nhưng chính vì thân mật, chị mới không thể chấp nhận hành động chạm đến vết thương của người khác trước mặt bao người của anh ta, anh ta như vậy hoàn toàn không giống người trong những ký ức đẹp đẽ thời niên thiếu của chị, chị không cách nào chấp nhận được. Hơn nữa, dù sao Tiết Vịnh Vi cũng đủ th rồi, lẽ nào cô ấy không đáng nhận được sự thông cảm và nhân từ sao? Tại sao phải xát thêm muối vào vết thương của cô ấy?”

“Cô ta đúng là thảm nhưng những gì anh Hạo Nhiên nói đều là sự thật, không hề có lời nào là nói dối, không phải sao?”

“Tiểu Diệp, em...”

Sống cùng nhau đã một năm, đây là lần đầu tiên hai chị em nói chuyện đối ngược nhau.

Căn phòng bệnh dần chìm vào u ám, cơn gió nửa nóng nửa lạnh khiến toàn thân khó chịu.

Không khí trở nên lạnh lẽo, hai người im lặng, theo đuổi dòng suy nghĩ của riêng mình, lần đầu tiên, họ rơi vào tình cảnh không ai nói với ai lâu đến vậy.

Tiếng chuông điện thoại phá tan sự im lặng, trên màn hình hiện tên Adam, Bạch Tiểu Thuần liền bước ra ngoài hành lang nghe điện.

Nghe thấy cô nói đang ở bệnh viện, lòng Adam nóng như lửa đốt, vội vàng bắt cô gửi địa chỉ bệnh viện, anh bắt xe đến ngay.

Đã nói là mình không sao nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể giải thích rõ ràng được, cô đành gửi địa chỉ bệnh viện cho anh, dặn anh khi nào đến cổng viện thì gọi điện, cô sẽ xuống đón.

Cô trở lại phòng bệnh, Quách Hà đã mua đồ ăn và hoa quả trở về.

Chị đang bỏ một quả cam to vàng ươm, thỉnh thoảng lại nói gì đó với Bạch Tiểu Diệp, hai người mỉm cười với nhau.

Đứng ở cửa phòng, nhìn thấy nụ cười vẫn tươi tắn như thường của em gái, gần như nó không ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, Bạch Tiểu Thuần quyết định không nhắc đến chuyện của Thư Hạo Nhiên và Tiết Vịnh Vi nữa, định thần lại một chút rồi bước vào, nhìn con bé ăn một ít cháo thịt nạc và hai miếng mới nghiêm túc nói, sau ánh mắt ủng hộ của Quách Hà: “Tiểu Điệp, chị không hề có ý tức giận chuyện giữa em và anh ta, vì thế không cần nói đến chuyện tha thứ hay tác thành nữa, nhưng em vẫn còn trẻ, đi làm chưa được một năm, đứa trẻ liệu có thể... không giữ lại?”

Bàn tay đang lau miệng lập tức ngừng lại, Bạch Tiểu Điệp ngẩng đầu, hỏi lại như chưa nghe rõ: “Chị, chị đang nói gì vậy?”

“Tiểu Điệp, Tiểu Bạch nói đúng đấy, em vẫn còn trẻ, chắc em không biết, nuôi dưỡng một đứa trẻ không chỉ là vấn đề tiền bạc, những việc phải hao tâm tốn trí nhiều lắm, chỉ bằng tạm thời bỏ nó đi, đợi sau này mọi thứ chín muồi rồi sinh cũng chưa muộn. Chẳng có bố mẹ nào không muốn cho con cái mình một cuộc sống tốt nhất và những tình cảm lớn lao nhất, đúng không?” Vừa nhìn thấy ánh mắt không bình thường của con bé, Quách Hà lập tức dịu dàng nói thêm vào rồi cầm cốc nước đưa cho nó.

Bạch Tiểu Điệp chẳng buồn nhìn cốc nước đưa đến, hai tay ôm bụng, nói nhỏ: “Đợi mọi thứ chín muồi? Những gì các chị lo lắng thực ra là chưa có chồng mà đã có con, đúng không? Em tin anh Hạo Nhiên cho em một cái kết tuyệt vời nhất.”

“Tin? Em tin anh ta thì tác dụng gì, bố mẹ anh ta không thể chấp nhận em sinh ra đứa trẻ của nhà họ Thư.” Những lời nói của Trình Cẩm Tâm lại dâng lên trong lòng, Bạch Tiểu Thuần vừa tức và buồn, cô nghiêm khắc nói. “Nếu bố của đứa trẻ trong bụng em là bất cứ người đàn ông nào khác, chị cũng không nỡ lòng nói em nên bỏ nó đi, nhưng anh ta là Thư Hạo Nhiên, con trai duy nhất của Thư Kiến và Trình Cẩm Tâm! Nếu em đã biết vì cái chết của Tiết Vịnh Vi mà Thư Hạo Nhiên cảm thấy có lỗi, vậy anh ta có kể cho em biết câu chuyện về Tiết Vịnh Vi chưa?”

“Có kể thì làm sao? Anh ấy chắc cũng nói với chị, anh ấy và Tiết Vịnh Vi có quá nhiều điểm không giống nhau. Nhưng Tiết Vịnh Vi là Tiết Vịnh Vi, em là em!”

“Đúng, anh ta đã nói Tiết Vịnh Vi và anh ta quá khác nhau nhưng chỉ dựa vào câu nói không giống nhau của anh ta là có thể thay đổi kết cục sao? Là đàn ông, dám làm dám chịu, giờ đây em có thai, anh ta đang ở đâu? Nếu anh ta có bất cứ cách nào, thì có đến lượt em phải đi nói với Trình Cẩm Tâm rằng, nếu không để em sinh đứa bé này thì sẽ làm mọi chuyện rùm beng lên không, có đến lượt Trình Cẩm Tâm đến tìm chị, hết lần này đến lần khác ám chỉ phải phá bỏ đứa bé không?”

Không khí có vẻ căng thẳng.

Thấy hai người họ càng nói càng lớn tiếng, Quách Hà khóa chặt cửa lại, khuyên giải: “Tiểu Bạch, bình tĩnh mà nói, Tiểu Diệp vẫn còn trẻ con.”

Không ngờ một người luôn chủ trương tôn trọng tự do như cô lại có ngày bắt buộc phải can thiệp vào đời sống tình cảm của em gái, Bạch Tiểu Thuần cố gắng kiềm chế, nói: “Tiểu Diệp, chị Quách nói đúng, chính vì em là một đứa trẻ, có rất nhiều chuyện hoàn toàn không hề đơn giản như em nghĩ, hãy tin chị.”

“Em tin chị.” Bạch Tiểu Diệp cũng mềm giọng, nhưng sau đó giọng nói lại trở lên sắc lẹm khó chống đỡ: “Nhưng chị không thể thay em quyết định có giữ đứa bé lại hay không được. Trừ phi, là trong lòng chị vẫn không thể rũ bỏ, không thể chấp nhận việc em họ và người yêu cũ ở bên nhau. Nếu chị sợ Trình Cẩm Tâm tiếp tục đến làm phiền thì yên tâm, ngày mai em sẽ đến gặp bà ấy để nói chuyện, nếu bà ấy vẫn không đồng ý cho em và anh Hạo Nhiên ở bên nhau, cùng lắm là cả hai cùng chìm. Dù có thế nào, em cũng không sợ.”

Bốp...

Cái bạt tai đánh giòn vang lên, đưa căn phòng bệnh rơi vào im lặng đến nghẹt thở, cánh tay trái Bạch Tiểu Thuần dừng lại trên không trung, lặng đi.

Cô đang làm gì thế này, sao có thể đánh em gái?

Đưa tay ôm phần má nóng rát theo phản xạ, Bạch Tiểu Diệp nước mắt như mưa, từng giọt, từng giọt rơi xuống.

“Chị...”

Trước nay chưa từng thấy một người hiền lành, thân thiện như cô lại tức giận như vậy, Quách Hà đống người, sau đó rút giấy ăn, lau nước mắt cho Tiểu Diệp.

“Tiểu Diệp, Tiểu Bạch không phải cố ý đánh em đâu, chỉ là cô ấy quá lo lắng. Thư Hạo Nhiên không phải sinh ra trong một gia đình bình thường.”

“Đúng vậy, anh ấy không sinh ra trong một gia đình bình thường, lẽ nào vì điều đó mà bị tước mất quyền yêu và được yêu hay sao?”

Một câu nói phản vấn sắc sảo, rõ ràng như muốn bóp nghẹt trái tim tan nát, Quách Hà không biết phải trả lời thế nào, còn Bạch Tiểu Thuần càng nghe càng cảm thấy đau đớn.

Nếu có thể lựa chọn việc sinh ra, chắc hẳn Thư Hạo Nhiên sẽ không chịu chấp nhận số phận của mình lúc này.

Sinh ra trong nhà họ Thư, có người bố người mẹ như Thư Kiên và Trình Cẩm Tâm không phải là lỗi của anh ta, trước đây khi yêu cô, anh ta không phải không hề cố gắng.

Yêu và được yêu là quyền lợi căn bản nhất của con người, vì sợ phải đối mặt với nguy hiểm, bản thân cô đã ích kỷ yêu cầu em gái mình phải ra đi, con bé sẽ nghĩ gì?

Nhưng nghĩ đến chuyện của Tiết Vịnh Vi ngày trước, cô nào dám để mặc con bé dấn thân vào con đường không có kết cục tốt đẹp được.

Ngoại trừ sự ích kỷ, không còn lựa chọn nào khác.

“Chị xin lỗi...” Lau những giọt nước nơi khóe mắt, cô nhìn em gái đang khóc nức nở. “Tiểu Diệp, không phải chị cố ý.”

“Chị, em muốn ở bên anh ấy, muốn có đứa bé này, chị... hiểu không?”

“Chị hiểu nhưng...”

Càng nói càng thêm rồi, Bạch Tiểu Thuần chớp mắt, những giọt nước mắt tràn đến khóe môi, trôi vào miệng mặn chát.

Điện thoại rung, Adam đã đến cổng bệnh viện.

Cúp máy rồi ra đầu bảo Quách Hà trông chừng Bạch Tiểu Điệp, cô bước xuống lầu, muốn tranh thủ thời gian đó để bình tâm trước khi lại phải tiếp tục đối mặt.

Trời sao dày đặc, một không gian bao la khoác trên mình chiếc áo màu xanh không tước.

Ở cổng bệnh viện vẫn nườm nượp người ra vào, dáng người cao lớn đứng dưới cột đèn đường, chiếc áo sơ mi xanh nhạt ấm áp, bộ âu phục đen tuyền phẳng phiu, ngũ quan như tạc phủ thêm lớp ánh sáng của ngọn đèn toát ra một cảm giác dịu nhẹ khiến người ta cảm thấy an lòng vô cùng. Anh vội vàng nhìn cô, trong đôi mắt xanh chứa đựng nỗi lo lắng. Những giọt nước cố gắng kìm nén ứa đến khóe mắt, Bạch Tiểu Thuần nhìn bóng dáng của người đàn ông quen thuộc, có cảm giác như đang mất phương hướng giữa một đại dương mênh mông, bất ngờ phát hiện ra một ngọn hải đăng sáng rọi, nước mắt dâng trào.

Có anh ở bên, thật tuyệt biết bao!

“Sao em lại khóc, đã xảy ra chuyện gì?”

Anh sai những bước dài đến gần, rèm kim tuyến trên váy cô phát ra những tia sáng chói mắt, anh ôm chặt người con gái đang nước mắt giàn giụa.

“Tiểu Diệp có thai, là con của Thư Hạo Nhiên.”

Cuộc nói chuyện lúc chiều với Trình Cẩm Tâm đã khiến đầu óc cô vô cùng mệt mỏi, cố gắng che giấu dưới đôi mắt, toàn thân rã rời.

Câu trả lời này hiển nhiên vượt ra khỏi suy đoán của Adam.

Anh ngậy ra một lúc, nửa ôm nửa dìu người con gái yếu ớt, mong manh bước vào chỗ nghỉ phía trước.

Giúp cô lau những giọt nước mắt ấm nóng, anh hơi quỳ xuống, dịu giọng nói: “Kể hết mọi chuyện cho anh nghe, đừng sợ ruột, mọi chuyện đều sẽ có cách giải quyết, có anh đây rồi, không cần lo lắng, được không?”

“Xin lỗi anh, kế hoạch đi Vân Nam của chúng mình chắc phải hủy bỏ rồi.” Ngược nhìn gương mặt phong trần của anh, Bạch Tiểu Thuần nước nỡ.

“Chỉ cần em vui, có đi Vân Nam hay không, không quan trọng. Ngày mai bắt đầu kỳ nghỉ, thời gian này anh sẽ luôn ở bên em. Đầu tiên hãy giải quyết vấn đề đã, ok?”

Giọng nói dịu dàng như nước mang theo sức mạnh khiến người ta bình tâm, đưa tay ôm bàn tay của anh, cô bắt đầu kể, nước mắt lại một lần nữa tuôn rơi:

“Không phải em không hề nhận ra Tiểu Diệp có nét khác thường, chỉ là không hỏi han cận kề, nếu em hỏi từ sớm, chắc hẳn mọi việc đã không đến nỗi như bây giờ. Còn nữa, ban nãy em còn tát con bé, không phải em cố tình, chỉ là không thể hiểu nổi, rõ ràng con bé biết những chuyện đã xảy ra với Tiết Vịnh Vi, tại sao vẫn muốn nhảy vào lửa? Trình Cẩm Tâm sẽ không đồng ý cho Thư Hạo Nhiên và Tiểu Diệp ở bên nhau, Tiểu Diệp còn nhỏ như vậy, cho dù có cố gắng chiến đấu đến cùng, cho dù sau cùng có thắng thật thì kết quả vẫn chỉ thua thôi.”

“Em lo nếu Tiểu Diệp không chấp nhận phá thai, Thư thị phu nhân sẽ làm như bố mẹ Vivian phải không?”

“Không chỉ có vậy, sự cố tai nạn giao thông năm ấy của chú em thực ra chính là một quân cờ trong tay bọn họ.”

Bên ngoài dãy hành lang, phảng phất đâu đó hương nguyệt quế nồng nàn.

Adam nhú mào, xót xa ôm người con gái đang tự trách móc mình vào lòng.

“Sherry, em có cho rằng Nick thực sự yêu Tiểu Diệp không?”

“Ý anh là gì?” Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, không hiểu gì, nhìn vào đôi mắt dịu dàng nghiêm túc của

“Nick đối với cô ấy là thật lòng, hay vì em nên anh ta mới ở bên cạnh cô ấy? Em đã từng nói với anh, Nick thấy ở Tiểu Diệp bóng dáng của em ngày trước.”

Trái tim bất giác chấn động mạnh mẽ, cô nhớ lại gương mặt im lặng trầm ngâm của Thư Hạo Nhiên khi hai người nói chuyện trên chuyến tàu ấy...

Anh ta tự hỏi, tự trả lời, nói rằng ánh mắt dừng lại lâu như vậy không phải vì những chuyện đã qua mà giận lây sang Tiểu Diệp, vì anh ta cảm thấy Tiểu Diệp của bây giờ giống với Tiểu Thuần của ngày trước.

“Em không biết.” Cô thành thật trả lời, nhìn thấy anh vẫn nhìn mình chăm chú, trong lòng càng rối bời. “Sao bỗng nhiên anh lại hỏi vậy? Có phải anh cảm thấy...”

Từ trước đến nay, anh luôn dịu dàng, điềm đạm, ngoại trừ việc động thủ ở Hà Viên hôm đó ra, anh rất ít khi mất phong độ.

Nhưng nhìn người đàn ông khoan dung cũng có lúc trở nên ích kỷ, từ lần đầu tiên gặp mặt ở sân bay, anh đã nhận ra mối quan hệ chưa dứt hẳn giữa cô và Thư Hạo Nhiên, đến hôm nay bỗng lại xảy ra chuyện em gái có con với Thư Hạo Nhiên, cô thì khóc lóc, có người đàn ông nào lại không

suy nghĩ? Nghĩ đến đây, cô ngồi thẳng người, muốn giải thích, còn chưa biết nên nói gì, đôi môi mang mùi vị bạc hà thơm mát đã phủ đến, chạm vào khóe môi cô, dịu dàng giữ một lúc, rồi anh nâng khuôn mặt cô, áp vào lòng bàn tay ấm áp.

“Không, anh không hề nghĩ đến điều mà em đang nghĩ. Anh hỏi em chẳng qua là muốn biết thêm thông tin để tìm cách giải quyết vấn đề thôi.”

“Anh biết em đang nghĩ gì ư?” Mùi hương làm cho người khác yên tâm từ lòng bàn tay anh truyền tới ngực, Bạch Tiểu Thuần xúc động, khuôn mặt tươi tắn hơn.

“Honey, anh hiểu em hơn là em nghĩ đấy. Vì thế anh tin vào phán đoán của anh, nếu không tạm biệt hẳn với quá khứ, em sẽ không ở bên anh.

Honey, lần đầu tiên nghe thấy anh gọi mình như vậy, cảm giác ngọt ngào dịu nhẹ âm thầm lan tỏa.

Nếu như không xảy ra chuyện này, hoặc nếu không có cơ hội để hiểu, cô sẽ không bao giờ biết anh lại thấu hiểu cô đến vậy...

Trước giờ, cô chưa từng làm tốt trò chơi mập mờ có liên quan đến tình cũ.

Có thể chính vì hiểu rõ điều này nên Thư Hạo Nhiên sau khi trải qua việc ở Hà Viên mới dần dần im lặng, không có cách nào thay đổi.

“Theo lời kể của em về những hành động và lời nói của Tiểu Diệp, anh cho rằng, có lẽ cô ấy sẽ không chấp nhận bất cứ lời khuyên nào đâu. Em nói, trong cuộc đối thoại của em với bà Tâm, từ đầu chí cuối không hề nhắc đến thái độ của Thư Hạo Nhiên, đồng thời em còn nghi ngờ hai khả năng, hoặc Nick không biết sự thật hoặc không dám đối diện. Biện pháp giải quyết tốt nhất đó là để Nick đến. Nếu anh ta bị bố mẹ che mờ mắt, muốn giữ lại đứa bé và chăm sóc Tiểu Diệp, Thư phu nhân có phản ứng thế nào là chuyện sau này mới nên xét đến. Nếu như đúng là anh ta không dám đối diện, vậy thì... chỉ có nhanh chóng khiến Tiểu Diệp hiểu rõ sự việc, tránh để cô ấy sống mãi trong giấc mộng. Đặc biệt, nếu giấc mộng ấy lại là

việc Nick có tình cảm với cô ấy nhưng thực tế là Nick chỉ vì em nên mới làm như vậy.”

“Nhỡ ra... là ý sau, em sợ...”

Đối với bất cứ chuyện gì, Adam đều phân tích rõ ràng, ngọn ngành từng khía cạnh, những gì anh nói không phải không có lý.

Những cứ nghĩ đến việc Tiểu Diệp không có cách nào chấp nhận việc mình là một vật thay thế, lồng ngực Bạch Tiểu Thuần lại lạnh toát.

“Cởi nút thắt...”

“Ý anh là muốn cởi nút thắt phải cần đến người đã thắt nó?”

“Đúng thế. Nếu không may là khả năng thứ hai, chỉ bằng phá vỡ giấc mộng đó, nhanh chóng bắt đầu lại từ đầu.”

Dồn vào bước đường cùng để trở nên mạnh mẽ hơn. Không hiểu vì sao, bỗng nhiên cô lại nhớ đến câu nói đó. Nhưng cô nhanh chóng lắc đầu, giống như vừa nghĩ đến những thứ rất xấu xa hoặc không may mắn.

Thấy sắc mặt cô vẫn nhợt nhạt và lạnh buốt, Adam ôm chặt hai vai cô, truyền sức mạnh, nghiêm túc nói: “Sherry, Tiểu Diệp là em gái em, anh sẽ không đưa ra quyết định thay em. Nhưng trước mắt, gọi Nick đến là biện pháp thích hợp nhất. Sự việc cũng đã xảy ra, chúng ta không thể tránh được mọi tổn thương, chỉ đành cố gắng để những tổn thương ấy ở mức thấp nhất có thể. Em yêu Tiểu Diệp, còn anh yêu em, vì thế những đề nghị anh nói với em đều là những suy nghĩ rất kỹ càng, hãy tin anh, được không?”

Người Phương Tây quen bày tỏ tình cảm trực tiếp, nghe câu nói “I love you” rõ ràng mạch lạc, Bạch Tiểu Thuần đỏ bừng mặt.

Ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng cô gật đầu. “Em tin anh nhưng không chắc chắn anh ta có đồng ý hay không, nếu như anh ta không dám đối mặt...”

“Anh sẽ gọi điện cho anh ta.”

Adam đứng lên, rút điện thoại, sau khi xoa xoa đôi má cô vài cái, anh bước ra xa vài bước, bấm nút gọi.

Lòng rồi bởi như tơ vò, Bạch Tiểu Thuần nghe không rõ lắm cuộc điện thoại này, dường như anh nói nhanh hơn lúc bình thường nói chuyện với cô rất nhiều.

Dừng lại một lúc, anh bước qua, một tay xách va li, một tay ôm lấy cô, dịu dàng nói: “Trong vòng nửa tiếng nữa anh ta sẽ đến, chúng ta trở về phòng bệnh trước. Em là chị của Tiểu Diệp, những lúc như thế này, chắc hẳn con bé mong có em ở bên.”

“Nhưng em vừa cho nó một cái bạt tai.”

Nghĩ đến điều đó cô chỉ muốn vả mình vài cái, nếu nói Tiểu Diệp có gì sai, chẳng qua cũng chỉ là yêu lắm người, nhận lại một mũi tên, sao cô có thể đánh con bé?

Cẩn thận dìu cô bước từng bậc thang, Adam cúi đầu mỉm cười, dịu dàng nói: “Đợi con bé bình tĩnh lại, sẽ tự hiểu rằng đó là em muốn tốt cho nó. Nhưng Sherry, đồng ý với anh, trở về phòng đừng xúc động như vậy nữa, đặc biệt là khi Nick đến. Tất cả đã có anh, ok?”

Căn phòng bệnh sáng ánh đèn, Quách Hà đang nhỏ nhẹ an ủi Bạch Tiểu Diệp vẫn còn thút thít. Nhìn thấy hai người họ khoác tay nhau xuất hiện, chị vô cùng vui mừng, nhưng do tình cảnh hiện tại nên không tiện bộc lộ.

Đặt gọn hành lý sang một bên, Adam dắt tay Bạch Tiểu Thuần vẫn đang cúi đầu buồn bã bước đến bên giường bệnh, chào Tiểu Diệp bằng tiếng Trung.

Sau vài câu thăm hỏi ân cần, anh vẫn giữ nụ cười âm áp, dùng những câu tiếng Trung đơn giản nói: “Tiểu Diệp, anh muốn nói chuyện với em, vì tiếng Trung của anh vẫn chưa đủ lưu loát để nói những vấn đề phức tạp thế này, nên anh chỉ có thể dùng tiếng Anh để diễn đạt, chị em sẽ giúp anh dịch lại, được không? Anh chắc chắn chị em sẽ không đánh em nữa, hơn nữa, những gì anh nói sau đây hoàn toàn là cách nghĩ của riêng anh, em có thể lựa chọn nghe hoặc không nghe theo, chị em và anh sẽ tôn trọng quyết định của em.”

Nhìn khuôn mặt tỏ vẻ vô cùng hối lỗi của chị, Bạch Tiểu Diệp gật đầu.

Dù sao cũng chẳng còn cách nào khác, Bạch Tiểu Thuần chỉ còn biết để Adam đóng vai trò giảng giải, còn cô hoàn toàn không lạc quan về kết quả sẽ đạt được.

Cầm cốc nước ấm Quách Hà đưa qua, đặt vào tay Bạch Tiểu Diệp, Adam bắt đầu nói chuyện với cô ấy như đang nói chuyện với cô em gái nhỏ.

“Ok, theo em, tình yêu là gì?”

“Bây giờ anh và chị em đang yêu nhau, còn phải hỏi em tình yêu là gì ư?” Bạch Tiểu Diệp hỏi lại với nét mặt phòng bị, không hiểu anh đang có ý gì.

“Đúng thế, anh và chị gái em yêu nhau nhưng mỗi người đều có cách nhìn khác nhau về tình yêu. Với em, thích và yêu là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, người thích em sẽ tận hưởng những gì của em ở hiện tại, còn người yêu em sẽ muốn làm thế nào để tạo ra tương lai cho em. Là đàn ông, nếu anh yêu một người con gái, anh sẽ dành cho cô ấy sự tôn trọng và thấu hiểu, nỗ lực cố gắng để tạo dựng cho cô ấy một tương lai và để cô ấy có thể dựa vào được. Em muốn ở bên Nick, kiên quyết muốn sinh đứa bé, anh nghĩ, em yêu anh ta, bởi vì em muốn cùng anh ta có một tương lai tươi đẹp. Nhưng việc tạo dựng tương lai trước nay không phải là một người hay hoặc một người lớn và một đứa trẻ là có thể tạo thành. Tiểu Diệp, Nick có muốn mang đến tương lai cho em không, hoặc anh nên hỏi rằng, khi bọn em ở bên nhau, anh ấy có từng nói với em về tương lai của hai người không?”

Những câu tiếng Anh lưu loát vang lên trong gian phòng giống như những con sóng gợn lăn tăn trong lòng ba người còn lại.

Bạch Tiểu Thuần nhỏ nhẹ dịch lại, thấy sắc mặt của em gái rõ ràng cứng lại. Nhưng chỉ sau một giây, con bé đã bình thản như thường, tiếp tục hỏi ngược lại: “Không nói đến thì làm sao? Chỉ cần bọn em muốn ở bên nhau, bố mẹ anh ấy và tất cả những người khác đều không thể ngăn cản.”

“Tất nhiên.” Không hề tức giận về thái độ của con bé, Adam vẫn điềm đạm và ôn hòa. “Dưới ngòi bút của Shakerspeare có Romeo và Juliet, ở Trung Quốc có Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, trên thế giới này, không thiếu những câu chuyện vì tình yêu mà phải trả giá bằng máu và nước mắt, anh không hề muốn thảo luận với em về thái độ của bố mẹ anh ta hoặc cách nhìn của những người khác, anh chỉ muốn thảo luận với em về chính tình cảm của bọn em.”

“Ý của anh là Hạo Nhiên không hề có tí tình cảm gì với em?”

Bạch Tiểu Diệp sắc sảo, lạnh lợi tiếp tục câu hỏi lại thứ ba, trong đôi mắt đen lánh khẽ toát lên một màn s

“Không, Nick có tình cảm với em hay không, mọi người đều không có quyền nói đến, chỉ có Thượng Đế và anh ta biết rõ.”

“Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Điều anh muốn nói là, sau khi suy nghĩ rất kĩ càng, anh và chị em đã thông báo cho Nick đến bệnh viện. Mọi việc dù sao cũng cần được giải quyết, chỉ bằng, tối nay chúng ta nói thẳng, nói thật với nhau một lần. Nếu Nick đồng ý chăm sóc em và đưa bé một cách rõ ràng, vậy thì cho dù bố mẹ anh ta có thái độ thế nào, bọn anh cũng sẽ tôn trọng và chúc phúc cho hai người. Ngược lại, nếu Nick không đồng ý thì Tiểu Diệp, anh chỉ muốn hỏi em một câu, vì sao em muốn giữ lại đứa bé? Em yêu anh ta, đương nhiên tin tưởng anh ta sẽ chăm sóc cho em và đứa bé, thực ra bọn anh cũng đều hy vọng như vậy, nhưng...”

“Không có nhưng, em tin anh Hạo Nhiên. Sau khi biết em mang thai, anh ấy nói có một đứa bé cũng tốt.”

“Rất tốt, vậy bọn anh sẽ cùng em chờ anh ta đến.”

Thời gian rơi vào tĩnh lặng, ngẫm nghĩ kĩ lại một lượt những lời của Adam khi nãy, Bạch Tiểu Thuần dần dần hiểu ra dụng ý trong đó...

Những lời này chính là một mũi tiêm phòng cho Tiểu Diệp, chẳng may sự việc không như ý con bé thì ít nhất cũng không đến một cách quá bất ngờ và khốc liệt.

Nhưng sự tận tâm của anh, một người bướng bỉnh như Tiểu Diệp có thể cảm nhận được không?

Con bé nói Thư Hạo Nhiên bảo có một đứa bé cũng tốt, cái gì là tốt ở đây có thực sự là cảm giác vui mừng khi được làm bố hay không?

Thời gian cứ thế trôi đi, Quách Hà đi mua mấy chiếc bánh ngọt và nước uống chia cho mọi người nhưng chẳng ai muốn ăn.

Tám giờ k cuối cùng Thư Hạo Nhiên cũng xuất hiện.

Anh mặc một chiếc áo phông kẻ trắng đen, quần bò thô, đi giày thể thao hiệu Nike, trông rất thoải mái, gọn gàng, nhưng gương mặt lại không hề nhẹ nhàng, chiếc cằm lún phún râu, gương mặt vẫn luôn rạn rờ giờ đã mất đi thần thái, khế cúi xuống. Anh ta rút tay vào túi áo, chẳng chào hỏi bất cứ ai, tiến thẳng đến rồi ngồi xuống chiếc sofa nhỏ phía đối diện, liếc nhìn xung quanh, lạnh lùng, im lìm, chỉ duy nhất một giây khi dừng lại trên người Tiểu Thuần là mang chút ấm áp.

Rót cho anh ta một cốc nước, Quách Hà nói muốn về, Bạch Tiểu Thuần không đồng ý.

Dù sao mọi việc chị cũng đã nắm rõ, sao phải cố ý che giấu?

Có thêm một người ở đó là thêm một chút an lòng đối với cô.

“Anh Hạo Nhiên...”

Cách xưng hô của Bạch Tiểu Diệp với anh trước giờ vẫn vậy, phải lắng tai nghe kĩ mới có thể phát hiện ra sự dịu dàng, thân mật... Đó là cảm giác chỉ có khi yêu thương một ai đó.

“Nick, hôm nay mẹ anh đã tìm gặp Sherry, yêu cầu cô ấy khuyên Tiểu Diệp bỏ đứa bé, anh...”

“Đây là chuyện giữa tôi và hai người họ, không cần anh nhiều lời...”
Thư Hạo Nhiên lạnh lùng lên tiếng, đưa mắt nhìn người con gái đang mím chặt môi bên cạnh Adam.

Lúc Adam gọi điện cho anh, điều anh nghĩ đến nhiều nhất chính là phản ứng của Bạch Tiểu Thuần sau khi biết mọi việc, cô ấy tức giận đến

đùng hay đau lòng trách móc?

Bây giờ đã nhìn thấy, cảm giác dâng lên trong lòng chỉ là sự tuyệt vọng như bị rơi xuống vực sâu ngàn trượng.

Cô mang vẻ mặt không chút cảm xúc, giống như một người ngoài, tò mò đứng nhìn, lại cũng chẳng qua chỉ là một người đàn ông không thể bình thường hơn, chứ không phải người đàn ông cô đã từng yêu sâu sắc.

Nhớ đến sự bình tĩnh mà Adam hết lần này đến lần khác nói với cô, Bạch Tiểu Thuần nắm chặt bàn tay cũng đang nắm chặt tay cô của Adam, cố gắng giữ giọng nói thản nhiên: “Hạo Nhiên, việc đã đến nước này, tại sao Tiểu Diệp lại có con với anh, nếu cứ tìm hiểu thêm nữa cũng chẳng nghĩa lý gì, chiều nay mẹ anh đến tìm tôi, nói gì đó đại khái là anh lúc nào cũng có sự phòng bị. Tiểu Diệp yêu anh, kiên quyết muốn giữ lại đứa bé, con bé nói anh đã từng nói với nó rằng có một đứa trẻ cũng tốt, nếu đã như vậy, trước mặt Tiểu Diệp, anh có thể nói rõ thái độ của mình, có nên giữ đứa bé lại hay không? Nếu như giữ lại thì về phía bố mẹ anh...”

“Anh Hạo Nhiên, anh đã từng nói muốn có một đứa bé.” Bạch Tiểu Diệp nhướn người về phía trước, niềm hy vọng ngập tràn trong đáy mắt.

“Đúng thế, anh đã nói vậy.”

Ánh mắt lạnh như băng của Thư Hạo Nhiên nhìn cô có chút xao động.

Nghe thấy câu nói ấy, mọi người thở phào, nhưng một giây sau, giọng nói mang theo những cơn gió lạnh lại ủa đến: “Nhưng anh đã sai. Anh nghĩ rằng chỉ cần có một đứa bé, cho dù là ai, họ cũng sẽ chấp nhận. Anh nghĩ rằng, sự chú ý của bọn họ đều sẽ chuyển sang đứa bé ấy, từ đó mà nói nòng sự quản lý đối với anh. Nhưng đáng tiếc, trên thực tế, nếu đứa bé ấy không đến từ một người mà họ kỳ vọng chấp nhận thì anh sẽ càng rơi vào nước sôi lửa bỏng hơn mà thôi. Vì thế, anh nghĩ không giữ lại nó là điều tốt nhất.”

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, máu trong cơ thể như ngừng chảy, đông cứng lại...

Tất cả những gì anh ta làm thực ra chỉ muốn dùng đứa trẻ để chơi một ván bài với bố mẹ. Anh ta coi Tiểu Điệp là gì?

Cảm nhận rõ ràng đôi bàn tay nhỏ nhắn trong tay mình đang run lên, mặc dù không hiểu toàn bộ, Adam cũng đã đoán ra được nội dung

Anh ôm chặt Bạch Tiểu Thuần, trong đôi mắt xanh lam trong vắt như mặt nước hồ dâng lên sự tức giận rất ít khi xuất hiện.

Từng tiếng một đều vô tình, từng câu một đều nhỏ máu, Bạch Tiểu Điệp sợ hãi ôm phần ngực đang dâng lên rồi hạ xuống kịch liệt của mình, lắc đầu nguầy nguậy.

“Không, anh Hạo Nhiên, những lời anh nói không phải sự thật! Là anh sợ họ đối xử không tốt với em và đứa bé, vì thế anh mới nói như vậy, đúng không?”

Chương 14

Đoạn xương thất lạc nơi trần thế

Giọng người con gái bị ai vang lên trong căn phòng im ắng, tiếng vang vọng giống như những mũi tên tẩm độc, cắm ngập vào da, toàn thân lạnh ngắt.

Quả nhiên là khả năng thứ hai như dự đoán, Bạch Tiểu Thuần định đứng dậy, đến bên an ủi cô em gái đang bị kích động nhưng tay chân cứ mềm nhũn, vừa nỗ lực đứng dậy đã ngã phịch xuống.

Quách Hà thấy thế, vội vàng đến bên giường bệnh, ôm chặt Bạch Tiểu Điệp đang khóc thảm thiết, toàn thân run lẩy bẩy.

Như mũi lòng, bất lực nhìn người con gái đối diện, đứng dậy, giọng nói lạnh lùng xen lẫn một nỗi sợ hãi: “Tiểu Điệp, trong lòng em rõ hơn anh cái

thai trong bụng tại sao lại có. Anh trước giờ không hề nhắc đến, không có nghĩa là không hề nhớ. Cái ngày Vĩnh Vi tự sát, em gửi tin nhắn cho anh, anh đã uống rất nhiều rượu, em vội vã chạy đến, mặc một bộ váy liền màu trắng, anh nhìn nhầm thành Tiểu Bạch, lớn tiếng gọi em là Tiểu Bạch, em không những không giải thích mà còn trả lời. Rồi sau khi anh đến tìm Tiểu Bạch để bàn về dự án CBD Du Thành trở về, tâm trạng không tốt, gọi điện cho em là do anh ích kỷ, khôn nạn, nhưng em, em có dám nói rằng, ngày hôm đó em không hề làm gì, chỉ cam tâm tình nguyện dâng hiến cho anh không?”

Càng nghe lòng càng buồn, như thể lớp băng trong trái tim ngày một dày lên.

Vẫn còn cảm thấy mệt mỏi, Bạch Tiểu Thuần nhớ rõ như in đêm hôm ấy, lúc Bạch Tiểu Diệp lấy có sửa bản thảo để rời khỏi đó, cô ấy mặc quần short.

Có lẽ lúc này Thư Hạo Nhiên không cần thiết phải nói dối việc ăn mặc cho nên rõ ràng về sau, con bé đã cố ý thay quần áo rồi mới đi gặp anh ta.

Trình Cẩm Tâm một mực nói rằng, cho dù Thư Hạo Nhiên có vì một phút nông nổi không kiềm chế được bản thân đi chăng nữa thì tuyệt đối cũng sẽ không thể bắt cần, ban đầu cô còn không tin, nhưng bây giờ xem ra bà ta có vẻ không nói dối.

“Đúng, là tôi đã giở trò, nhưng sao anh có thể nói tôi không cam tâm tình nguyện?” Bạch Tiểu Diệp đang nằm trong vòng tay của Quách Hà, đột nhiên quay phắt đầu lại, gào thét như một con sư tử bị thương, tất cả sự mong đợi và hy vọng đều hóa thành vẻ mặt không cam tâm và đau khổ phủ đến cùng cực. “Anh biết rõ trái tim của chị tôi hướng về Adam, biết rõ đêm hôm đó chính là lần đầu tiên của tôi, vẫn không từ bỏ ý định đi tìm chị tôi, hy vọng dùng dự án để đổi lấy việc chị ấy quay về bên anh. Chắc anh không biết rằng chị ấy và Adam vẫn chưa quyết định đến với nhau, sau khi anh bỏ đi, chị ấy mới bắt xe đến khách sạn tìm Adam! Chính anh, là anh đã đẩy chị ấy cho người khác!”

“Em theo dõi anh sao?”

“Em đã thấy hết rồi sao?”

Hai người không hẹn mà cùng đồng thanh nói, chỉ khác, thái độ của Thư Hạo Nhiên là tức giận, còn Tiểu Thuần lại vô cùng đau lòng.

Cô không biết người em mà cô vẫn nghĩ sẽ không có chuyện gì giấu giếm cô, lại giấu cô quá nhiều điều như vậy.

“Tôi đến quán bar tìm anh, đúng lúc gặp anh lái xe rời khỏi đó, không kiềm chế nổi nên đã đi theo. Lúc đến rồi mới biết anh vẫn muốn nói lại với chị tôi, kể cả khi anh bắt gặp cảnh chị ấy và Adam tay trong tay đứng đó. Sau khi anh bỏ đi xa, một mình chị ấy lên taxi, tôi không yên tâm đành tiếp tục đi theo, đến Westin mới biết chị ấy định làm gì. Anh gọi điện cho tôi, tôi vừa mừng vừa lo, anh nói tâm trạng anh không vui. Tôi đương nhiên biết tâm trạng anh không vui, nhưng anh có biết tôi cũng buồn lắm không?”

“Xin lỗi, anh không nên gọi cho em.”

“Anh say khướt, cứ oán trách chương trình kế hoạch hóa gia đình của quốc gia, nói rằng nếu có thêm một anh chị em, hoặc là nhà họ Thư còn có con cháu khác thì sự chú ý của bố mẹ sẽ không chỉ nhằm vào một mình anh. Lúc đó em nghĩ, nếu chúng mình có một đứa con thì nó chẳng phải cũng là con cháu nhà họ Thư sao? Không chỉ anh có thể thoát được sự gò bó của bố mẹ, em cũng có thể thay thế vị trí của chị ấy, dần dần đi vào trái tim anh. Sau khi biết em có thai, anh còn nói tốt, bây giờ lại bảo em phá thai, tại sao? Anh Hạo Nhiên, anh nói cho em biết tại sao, được không?”

Sau một hồi chất vấn trong đau đớn, phòng bệnh bao trùm trong bầu không khí im ắng đến lạnh lẽo.

Hạo Nhiên nhìn người con gái mềm yếu mặt cắt không còn giọt máu, ánh mắt vô hồn đang dựa vào Adam, liền thở dài nói: “Không có tại sao. Viện trưởng của viện này là bạn cũ của mẹ anh, em phá thai và nghỉ ngơi ở đây nhé, bác ấy sẽ sắp xếp phòng bệnh tốt nhất, không phải trả viện phí.”

Nói xong, anh ta đi ra cửa, không hề bận tâm đến tiếng gào thét điên loạn của Tiểu Diệp ở

Quách Hà ôm chặt con bé khi nó cố vùng dậy khỏi giường để đuổi theo Thư Hạo Nhiên, chị chỉ biết dỗ dành nó, tiếng gào thét càng lúc càng lớn.

Lòng thiếp cứng như đá không thể dờn, lòng chàng như trăng tròn dễ khuyết.

Tình yêu không viên mãn trên thế gian có lẽ còn nhiều hơn tình yêu viên mãn rất nhiều.

Có sự chân thành, tình yêu sẽ đến.

Nhớ đến câu mà cô đã từng nói một cách vô cùng nghiêm túc, đột nhiên Tiểu Thuần có thêm sức mạnh, vùng khỏi vòng tay của Adam, chạy ra ngoài như một cơn gió.

Phía cuối cầu thang, dáng người mặc áo màu đen trắng hắt lên tường thành cái bóng màu đen.

“Anh đứng lại cho tôi!” Cô dùng hết sức mình hét to.

Quả nhiên Hạo Nhiên đã dừng lại, lúc anh ta ngoảnh đầu, ánh mắt lạnh lẽo, vô cảm, không còn những nhiệt huyết thuở ban đầu nữa rồi.

“Tiểu Diệp yêu anh thật lòng, anh định nói vài câu rồi cứ thế mà bỏ đi như vậy à? Vì sao nó lại mang thai, vì muốn dùng sự chân thành của nó để khiến anh cảm động.” Tiểu Thuần lao xuống cầu thang, thở hổn hển vì vừa phải chịu một cú sốc tinh thần quá lớn. “Tôi hiểu nỗi khổ của anh, thậm chí hiểu cả quyết định không giữ lại đứa bé của anh, có điều, chẳng lẽ anh không thể thương hại nó, ở lại chờ nó làm tiểu phẫu xong rồi hãy nói lời từ biệt được sao? Nó chỉ là một đứa trẻ, nhân từ với nó một chút không được sao? Anh biết không, con người anh ngày hôm nay khiến tôi cảm thấy xa lạ như chưa từng quen biết.”

Xa lạ như chưa từng quen biết, quả nhiên cô ấy mong hai người chưa từng gặp gỡ, chưa từng yêu nhau.

Bàn tay nắm chặt tay vịn cầu thang nổi đầy gân xanh, anh ta cười nhạt, nói lớn: “Anh thương hại cô ấy, ai sẽ từ bi với anh? Tiểu Thuần, em

quá lương thiện hay là ngu ngốc vậy? Cô ấy nhiều lần lợi dụng em để tiếp cận anh, thậm chí dùng cả những thủ đoạn ghê tởm để có thai, đến bước này rồi mà em vẫn còn nói đỡ cho cô ấy! Em nói cô ấy chỉ là một đứa trẻ, nhưng tất cả những việc mà cô ấy làm có giống với một đứa trẻ không hiểu chuyện đời không? Rõ ràng là một người đàn bà gian xảo, dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.”

“Nó giở thủ đoạn vì nó yêu anh.”

“Cô ấy dùng thủ đoạn là vì yêu, anh làm bao nhiêu việc trái với lương tâm như vậy lại khiến em không chấp nhận được, tại sao lại như vậy? Hay bởi vì em sớm đã có cảm tình với anh ta?”

Anh ta chỉ về phía người cao to vừa đuổi theo cô đến đây, đang đứng cách cô vài bậc thang, khuôn mặt thanh tú bị cơn tức giận làm cho méo mó, biến dạng.

Phớt lờ sự hận thù và tức giận của Hạo Nhiên, Adam chậm chậm bước đến bên cạnh Tiểu Thuận, nói một cách bình tĩnh: “Nick, là một người đàn ông, chúng ta nên chịu trách nhiệm về tất cả những gì chúng ta đã làm. Mặc dù Tiểu Diệp đã làm nhiều điều khiến anh không vui, nhưng bây giờ cô ấy đang chuẩn bị làm tiểu phẫu, anh ở lại cùng cô ấy một lúc, được không?”

“Có anh ở đây thì tôi ở lại làm gì nữa. Tôi tin với phong độ điềm đạm của anh chắc chắn có thể xử lý tốt mọi việc.”

“Người mà Tiểu Diệp yêu là anh.”

“Kết cục của tình yêu đơn phương chỉ có thể là tan nát trái tim. Tôi là như thế, cô ấy cũng sẽ như vậy.”

Câu này anh ta nói bằng tiếng Trung.

Tiểu Thuận nghe mà cảm thấy bất an, cố gắng hỏi: “Cho nên anh đang báo thù tôi phải không?”

“Em muốn nghĩ sao cũng được. Tiểu Thuận, có lẽ nhớ anh từng nói anh luôn nhìn thấy hình ảnh của em khi ở bên Tiểu Diệp. Nếu không phải như vậy, em thử nghĩ xem tại sao trong lúc say rượu anh lại tưởng nhầm

Tiểu Điệp là em, em nghĩ xem tại sao anh lại phải quyết định giữ lại cái thai khi mọi việc vẫn có thể xoay chuyển? Giấc mơ này kết thúc quá nhanh, bố mẹ anh cũng không cho phép giấc mơ này tồn tại.”

“Nó là Tiểu Điệp, không phải Tiểu Thuần của ngày xưa, anh dựa vào đâu mà làm tổn thương một người vô tội chỉ vì những hồi ức của anh?”

“Tất cả đã kết thúc rồi, lẽ nào anh không có quyền nghĩ về quá khứ của mình? Em thật tàn nhẫn với anh.”

“Được, để tôi nói với anh một việc còn tàn nhẫn hơn, không sai, tôi cho rằng anh không đáng để nhớ về những chuyện trước đây, vì con người của Tiểu Thuần trước đây là do anh và người nhà của anh hủy hoại. Ở bên Adam, tôi cũng chưa từng hối hận trước đây đã từng gặp và yêu anh bấy nhiêu năm, nhưng đến hôm nay, tôi vô cùng hối hận, hối hận vì đã quen anh, hối hận đã yêu anh lâu như vậy! Từ giờ trở đi, hãy coi như chúng ta chưa từng quen biết. Tạm biệt!”

Một lời nói phải dùng tất cả sức lực để thốt ra đã vùi lấp toàn bộ quá khứ, tất cả tan biến như một dòng nước.

Bạch Tiểu Thuần quay lưng, chạy lên tầng, đằng sau vắng vắng giọng nói lạnh lẽo chưa từng có của Adam.

Có lẽ do cảm xúc đã rõ ràng hơn lúc trước nên cô nghe rõ mồn một những điều anh nói: “Thư tiên sinh, tôi thật lòng muốn đánh cho anh một trận nữa, vì Sherry, vì Tiểu Điệp, vì Vivian quá cố.”

Hành lang dài không một bóng người, Tiểu Thuần đi đi lại lại nơi cách phòng bệnh vài mét, do dự không dám bước tiếp.

Thấy cô như vậy, Adam vừa từ đằng sau bước tới, lông mày hơi chau lại, nhẹ nhàng an ủi: “Việc đã đến nước này rồi chúng ta chỉ còn cách khuyên Tiểu Điệp chấp nhận sự thật, em cứ từ từ giải thích cho cô ấy những mối quan hệ mà cô ấy chưa được biết, bao gồm cả việc của chú em nữa.

“Em sợ con bé không chịu nghe.”

“Cứ từ từ, chỉ cần chúng ta...”

“Tiểu Bạch, Tiểu Điệp biến mất rồi.”

Quách Hà chạy từ trong phòng bệnh ra, nét mặt hoang mang, đầy vẻ bất an.

“Sao lại như vậy được?” Tim Tiểu Thuần đột nhiên rơi xuống một cái động không đáy, nếu không phải Adam giữ lấy tay cô thì chắc cô đã ngã nhào ra đất.

“Sau khi Adam ra ngoài, nó cũng vùng ra khỏi tay của chị đuổi theo sau, chị định đuổi theo, nào ngờ có cô y tá bước vào kiểm tra phòng, hỏi nó đã đỡ hơn chưa, nếu nó muốn thì có thể thanh toán tiền và xuất viện. Chị vừa trả lời y tá xong thì Tiểu Điệp cũng vừa quay lại phòng bệnh, chủ động lên giường nằm, nói là do khóc nhiều quá, mặt căng lên khó chịu, nhờ chị vào nhà vệ sinh lấy khăn mặt đắp nước ấm để con bé lau mặt, còn nói là đợi bác sĩ đến sẽ bàn bạc thủ tục làm tiểu phẫu, càng nhanh càng tốt, trông nó ngoan như vậy, chị liền vào nhà vệ sinh, lúc chị bước ra thì giường bệnh đã trống không. Hai người... có nhìn thấy nó ra ngoài không?” Quách Hà không còn không chế được giọng nói đang run lên của mình nữa.

“Bọn em không.”

“Làm sao đây, có khi nào nó nghĩ quân không?”

“Anh giúp em liên hệ với y tá trưởng, nói sơ qua tình hình cho họ biết, nhờ cô ấy huy động các y tá đi tìm giúp.” Bạch Tiểu Thuần chân mềm nhũn, đứng không vững, sau khi giải thích sự việc cho Adam nghe liền nói.

“Có lẽ con bé đã nghe những lời lúc nãy Hạo Nhiên nói, chúng ta...”

“Lập tức đi tìm, Sherry, em còn đi được không? Nhìn mặt em trắng bệch như một tờ giấy.

“Em đi được, chúng mình chia nhau ra tìm, tìm thấy thì thông báo qua điện thoại.”

“Ok, mọi người chú ý an toàn nhé!” Adam quay người, chuẩn bị đi nhưng lại không yên tâm nên quay đầu dặn dò: “Nếu em tìm thấy trước thì cũng đừng kích động, bình tĩnh nói chuyện với cô ấy.”

“Em hiểu.”

Không biết là do Hạo Nhiên đã dẫn trước bệnh viện hay là lo lắng xảy ra sự cố ngoài ý muốn mà ảnh hưởng đến hình ảnh của viện, sau khi biết Tiểu Diệp mất tích, y tá trưởng lần lượt dẫn dò tất cả những y tá trực ban phân nhau đi tìm, đồng thời thông báo cho viện trưởng. Tòa nhà dành cho bệnh nhân ở là một tòa nhà cũ lâu năm, không cao, chỉ có năm tầng, nhưng mỗi tầng đều rất dài, nhiều cầu thang, nhiều phòng bệnh, mỗi tầng đều có ban công, buổi tối muốn tìm người thì quả thực rất khó khăn.

Đã nửa tiếng trôi qua, vẫn chưa có tin tức gì.

Tiểu Thuần lo lắng đến mức mặt mũi tối sầm, Quách Hà cũng đang tự trách mình quá bất cẩn, họ lo rằng Tiểu Diệp đã rời khỏi bệnh viện.

Đang định rời khỏi tòa nhà để đi nơi khác tìm thì họ nhận được điện thoại của Adam, thông báo lên ban công bên phải của tầng bốn.

Tiếng anh trong điện thoại vô cùng nặng nề, còn có chút lạnh lẽo.

Không còn sức để suy nghĩ, lúc này họ đang đứng ở cửa tầng một của tòa nhà, nghe tin liền dìu nhau chạy lên tầng bốn, trèo qua cửa sổ đang mở, leo lên ban công nền xi măng vẫn còn lưu lại chút hơi nóng bốc lên.

Tiểu Thuần và Quách Hà cùng nhau hét lên, Tiểu Thuần suýt chút nữa ngã nhào cùng với tiếng thét.

Tiểu Diệp đang đứng ở mép ban công, đi chân đất, mặc áo màu đỏ cùng chiếc váy ren màu đen, mặt hướng ra phía ngoài ban công.

Gió đêm thổi tới, mái tóc đen của cô bị hất sang bên trái, tung bay trong màn đêm tối tăm, chỉ thấy chiếc áo mỏng phát phơ như một con sóng tung bọt.

Adam chau mày, nhìn ra bốn phía, cúi người ghé sát vào tai Tiểu Thuần, nói nhỏ: “Sherry, anh đi gọi điện nhờ cứu trợ, em nói chuyện với cô ấy, nhớ là nói nhẹ nhàng thôi nhé, ok?”

“Nhưng...” Tiểu Thuần sốt ruột tới mức không biết phải nói gì.

“Nói những chuyện vui vẻ, ví dụ như chuyện hồi nhỏ. Anh sẽ về ngay, em yêu, em sẽ làm được thôi.”

“Vâng, anh đi nhanh, về nhanh nhé!”

Tiểu Thuần nắm lấy bàn tay của Adam đang khẽ đặt trên trán cô, cô nhìn anh nhảy qua cửa sổ, hít thở sâu.

“Tiểu Diệp, em định làm gì vậy, quay lại nhìn chị được không?”

“Chị, em giống chị lắm sao?” Giọng thiếu nữ yếu ớt như thể từ xa vọng lại, rất lạnh lùng.

Lúc này Tiểu Thuần đang dựa vào cánh tay của Quách Hà, lòng sắt lại, vội trả lời: “Không. Đương nhiên là không giống, em không hề giống chị chút nào, em trẻ hơn chị, đẹp hơn chị, có một gia đình hoàn chỉnh, chú thím đều rất thương em, em hạnh phúc hơn một đứa mồ côi cha từ nhỏ như chị.”

“Thật sao? Trước đây em cũng nghĩ như vậy, nhưng hôm nay...”

Tiểu Diệp cuối cùng cũng xoay người lại, đôi mắt biết cười trên khuôn mặt trái xoan ngày nào giờ trông buồn như hai cái giếng hoang.

Có lẽ chính tai nghe thấy Hạo Nhiên nói tìm thấy hình ảnh người yêu cũ ở n nên dường như cô trở nên già đi từ lúc đó.

“Hôm đó, em không còn nghĩ như vậy nữa, Adam đối xử với chị rất tốt, em mừng cho chị, nhưng tại sao anh Hạo Nhiên đã biết rõ chị có thể tìm được người tốt hơn mà vẫn không chịu buông tay? Anh ấy đã nói với chị là nhìn thấy hình bóng của chị khi ở bên em lâu rồi đúng không, nhưng sao em nghĩ mãi vẫn không tìm ra điểm giống nhau giữa chị em mình? Mẹ em nói, vì chuyện của chị mà cả nhà em nợ chị một lời xin lỗi, thực ra em cũng nợ chị một lời xin lỗi, chị! Em không nên giấu chị, thật sự không nên.”

“Ngốc ạ, em không có gì phải xin lỗi chị! Nhưng nếu em làm chuyện đại dột, không những có lỗi với chị mà còn có lỗi với chính bản thân em. Xuống đi có được không?”

“Đúng em rất ngốc, ngốc đến mức nghĩ anh Hạo Nhiên vì em và con mà quên đi quá khứ, chống lại bố mẹ.”

“Anh ta không xứng đáng với tấm lòng chân thành của em. Trước đây chẳng phải em đã cười và đọc cho chị nghe một câu nói trên mạng sao? Rằng lúc còn trẻ có ai mà không yêu nhầm vài tên Sở Khanh. Tiểu Diệp, em còn trẻ, đoạn đường phía trước còn dài, ngoan nào, quay về với chị được không? Em còn nhớ hồi nhỏ chúng ta cùng nhau ngủ trưa dưới giàn nho không, em thường cười một cách ngô nghê, nói sau này chúng ta phải sống cùng nhau, tốt nhất là hai tầng sát nhau, vì chị sẽ chăm sóc mà lại không cầu nhàu em. Chỉ cần em bước xuống đây, chúng ta có thể cùng nhau thực hiện những giấc mơ hồi nhỏ.”

“Hồi nhỏ...”

Một nụ cười đầy mơ mộng lướt qua khuôn mặt Tiểu Diệp rồi cô lầm bầm những câu gì nghe không rõ.

Có tiếng huyền não từ xa vọng lại, tin có người sắp nhảy lầu đã lan xa dần.

Nhìn thấy Tiểu Diệp cười, Tiểu Thuần định nói tiếp bất chợt Tiểu Diệp không cười nữa, ánh mắt xa xăm.

“Chị, bố và em đều nợ chị, hy vọng quyết định và việc mà em làm ngày hôm nay có thể bù đắp được phần nào. Nếu kiếp sau, em vẫn muốn làm em của chị.”

Vừa dứt lời, cô tung người, thả mình vào không trung.

“Không!”

Nhanh như cắt, chiếc bóng màu xanh da trời chẳng biết tự khi nào đứng bên cạnh Tiểu Thuần cũng lao lên phía trước, anh cúi người, với tay xuống kéo trong tiếng thét của Tiểu Thuần.

Có lẽ là do đã nắm được thứ gì đó hoặc do chiều cao của anh so với ban công, chiếc bóng màu xanh da trời chỉ dừng lại một khắc trên ban công rồi cũng rơi xuống.

“Adam!”

Lúc này, mắt Tiểu Thuần mở to hết cỡ, cô gào thét, lao về phía trước, nhưng đã bị Quách Hà, người còn chút lý trí, lôi lại.

Bóng tối bao trùm mọi thứ, chiếc bóng màu đỏ và màu xanh vừa lao xuống liền biến mất.

“Không, đừng!”

Tiếng thét của cô phát ra từ đáy lòng, Tiểu Thuần cảm thấy trước mắt là một màu đen, người mềm nhũn, ngã nhào xuống đất.

Bầu trời trong như được gột rửa, từng đám mây bông bênh.

Mùa thu cuối tháng Mười nắng vàng ruộm, thành phố G luôn được bao trùm bởi ánh nắng và hương hoa quế.

Tiểu Thuần mặc chiếc áo khoác ka ki, ngồi ngoài ban công, cốc nước chanh đặt trên bàn mây tỏa hương thơm.

“Sherry, tối nay em muốn ăn gì, ra ngoài ăn hay ở nhà tự nấu?”

Trong nhà vọng ra giọng nói tiếng Trung lơ lơ thông qua khe hở của cánh cửa kính, nghe hồn hậu, ấm áp, dễ đi vào lòng người.

Ngoảnh đầu lại, chiếc bóng to lớn màu xanh nước biển đã bước đến cửa, ngũ quan như tạc, điển trai vô cùng, trong đôi mắt xanh ngập tràn một tình yêu sâu đậm không thể tan biến. Đột nhiên nhớ đến chuyện “Thuốc độc của người, kẹo ngọt của tôi”, cô đặt tờ báo xuống, đứng dậy, chủ động ôm người đàn ông có nụ cười ấm áp, ánh mặt trời rơi nghiêng vào họ, mái tóc cô ánh lên dưới vạt nắng mùa thu, Adam dang tay ôm người con gái đứng trước mặt mình, giọng chậm rãi, dịu dàng: “Em yêu, vẫn đang lo cho Tiểu Diệp à? Chúng ta cùng đưa cô ấy về nhà, em biết không, nơi đó có thể chữa trị được mọi vết thương, cô ấy sẽ mau chóng bình phục thôi.”

“Em lo cho con bé nhưng lúc này em đang nghĩ về một việc khác.” Không đi giày cao gót nên cô thấp hơn Adam khá nhiều, phải ngửa cổ lên nhìn.

“Nói cho anh nghe đi, để anh cùng em gánh vác.”

“Em đang nghĩ tới hôm đó, động lực nào thúc đẩy anh lao ra như một cơn gió để lôi Tiểu Diệp lại vậy?”

Đưa tay xoa xoa gương mặt mịn màng của cô, Adam khẽ nhíu mày, gõ vào đầu mũi cô, âu yếm nói: “Sao đột nhiên lại nhớ đến chuyện hôm ấy vậy? Chẳng phải anh đã trả lời em rồi sao, anh hiểu Tiểu Diệp quan trọng đối với em như thế nào, nếu cô ấy không may rời xa trần gian, cả đời em sẽ sống trong sự giày vò và tự trách mình, vì em nên cô ấy mới quen Nick. Em thương cô ấy, còn anh thì yêu em.”

“Vì không muốn em sống trong sự giày vò và tự trách mình mà anh không màng đến cả tính mạng của mình sao?”

“Một khi mất đi Tiểu Diệp thì cả đời này em sẽ không thể sống vui vẻ được

“Đúng, nếu mất Tiểu Diệp em sẽ sống trong sự giày vò và tự trách mình, nhưng nếu mất cả anh, anh có biết là em, sẽ sống không bằng chết không?”

Bên tai nghe rõ nhịp tim đập thình thịch.

Cô ghì mạnh vào lồng ngực thơm mùi bạc hà của anh, nghe những tiếng thở đều đều giống như một bản nhạc du dương tuyệt vời.

Chuyện đã qua hơn một tháng rồi, nhớ lại cảnh tượng đêm hôm ấy, cô vẫn giật mình tỉnh dậy lúc nửa đêm, toát mồ hôi lạnh.

May mắn là mỗi lần như vậy, chỉ cần vung tay là cô đã có thể chạm vào anh.

Có anh ở bên, cô luôn yên tâm.

“Anh biết.” Adam khẽ nâng khuôn mặt của cô, đôi môi ấm áp của anh khẽ hôn lên khóe mắt cô. “Cho nên anh đảm bảo với em là anh sẽ sống tốt, vì em, vì chúng ta.”

Khẽ khép lại bờ mi, Tiểu Thuần vòng tay ôm chặt lấy Adam, trước mắt hiện lên tất cả những việc đã xảy ra từ đêm hôm ấy đến hiện tại.

Cô ngất đi, Quách Hà sợ tái xanh mặt, vội vàng tìm y tá giúp khiêng cô vào phòng bệnh.

Sắp xếp ổn thỏa cho cô xong, Quách Hà không biết phải làm gì, đành khóc và gọi điện cho sếp Lý, người có nhiều kinh nghiệm và hiểu chuyện nhất, nghe nói Tổng giám đốc gặp nạn, sếp Lý đang uống rượu với bạn lập tức tỉnh rượu, vội vàng lái xe đến vượt cả đèn đỏ. Quách Hà sợ Tiểu Thuần tỉnh dậy nghĩ quẩn, đành phải ở bên cô, không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì. Khoảng một tiếng sau, sếp Lý quay lại phòng bệnh nói với cô rằng Adam chỉ trầy xước ngoài da, cơ bản không có gì đáng ngại. Hóa ra, khi Adam lao xuống như một tia điện thì anh quả thật đã tóm được một chân của Tiểu Điệp, vì quán tính cộng thêm ban công không cao, anh liền bị kéo xuống

Đáng mừng là trong mọi tình huống, anh đều rất bình tĩnh, không sợ đến mức quên mục đích của mình, ngửa tay nắm lấy một đoạn bê tông thò ra từ phần mép của tòa nhà.

Một bên là một người nặng gần năm mươi cân, một bên là đoạn bê tông dài chưa đầy năm ngón tay, anh cố giữ chặt chờ người trợ giúp, tiếc là không thể giữ được lâu hơn.

Sức kéo ở phía dưới càng lúc càng lớn, cuối cùng anh cũng không thể trụ thêm được nữa, các ngón tay dần dần buông lỏng.

Bốn tầng, nói cao thì cũng không cao, nhưng ngã xuống có thể mất mạng.

Trước lúc ngón tay tuột khỏi chỗ bám một giây, anh chàng có chiếc đèn sáng suốt này đưa ra quyết định.

Có thể rơi xuống nhưng khi rơi đến khoảng tầng hai phải tóm được một cành cây của cây đại thụ trước tòa nhà.

Không có thời gian để nghĩ nhiều, lúc ngón tay anh rời khỏi chỗ bám, anh gắng sức tóm lấy cổ chân trong lòng bàn tay mình, đồng thời kéo về phía trước.

Anh đã thành công, cánh tay phải đã bám được vào một cành cây khô chìa ra phía ngoài.

Chỉ có điều, Tiểu Diệp luôn trong tình trạng đầu chúc xuống dưới nên khi Adam kéo cô sang hướng cái cây thì đầu cô cũng bị va đập mạnh, dẫn tới hôn mê nghiêm trọng. Lúc đó, cảnh sát và cứu viện vẫn chưa đến, vừa hay lúc ấy viện trưởng đến, ra lệnh cho y tá trải những vật mềm ở dưới chỗ hai người đang bám, rồi kêu gọi các y tá nam bắc thang cứu người. Do bụng bị va đập nên phần dưới của Tiểu Diệp máu chảy không ngừng, các bác sĩ chẩn đoán sảy thai, vội vàng đưa tới phòng cấp cứu.

Tiểu Thuần sau khi tỉnh dậy liên lao như điên ra khỏi phòng bệnh, nhìn thấy Adam bị băng bó liên

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua trong nỗi bất an tưởng chừng dài như vài thế kỷ, bác sĩ bước ra khỏi phòng phẫu thuật, an ủi rằng ngoài việc không giữ được cái thai trong bụng thì tình trạng của Tiểu Diệp được coi là khá lạc quan, không ảnh hưởng đến việc sinh đẻ sau này, chỉ có điều, có thể sẽ hôn mê trong khoảng thời gian khá dài, đợi cô ấy tỉnh lại mới xác định được cô ấy có bị di chứng của chấn động não hay không. Bác sĩ nói, lúc đó nếu không có quyết định sáng suốt của Adam, Tiểu Diệp đã đập đầu xuống nền xi măng, khó tránh khỏi cái chết, còn Adam nếu không mất mạng thì cũng bị thương nặng.

Trong lúc mọi người đang mừng vì thoát nạn thì sếp Lý chạy đến, nói với họ có rất nhiều phóng viên xông vào xin phỏng vấn, tình hình vô cùng gay go.

Không chỉ có thế, những nhà báo đến trước không chỉ đã chụp được ảnh nhảy lầu mà còn luôn miệng nói người con gái nhảy lầu có liên quan đến con trai của Chủ nhiệm Trình ở ủy ban tỉnh.

Tôi tệ hơn, còn có người nói tận mắt nhìn thấy một chiếc xe Audi màu đen đến bệnh viện, biển số xe chính là số xe lấy tên đăng kí của bà Trình.

Tiểu Diệp thực sự gặp nguy rồi, không hiểu sao báo chí lại biết và tìm hiểu được sự việc liên quan đến Hạo Nhiên nhanh đến vậy.

Cô đương nhiên không nhận lời phỏng vấn, dưới sự giúp đỡ của người bạn Adam làm ở đại sứ quán, ngày thứ hai, họ làm thủ tục chuyển viện cho Tiểu Diệp trong khi con bé vẫn hôn mê, mặc dù họ không lên tiếng về vụ việc này, nhưng sự việc vẫn làm khuấy động cả thành phố G, trở thành câu chuyện thường được mọi người bàn tán sau mỗi bữa ăn. Hai cái tên Trình Cẩm Tâm và Thư Hạo Nhiên đã đẩy lên một làn sóng mới.

Sau đó, những tin tức về sự việc này bị phong tỏa chỉ trong một thời gian ngắn, nhưng ảnh hưởng của nó vô cùng lớn, khiến vợ chồng Thư Kiến không dám lộ diện tại những nơi công cộng, càng không còn tâm trí quan tâm đến tiến triển của dự án CBD. Đợt tuyển chọn nhà thầu lần thứ hai sắp đến, vết thương của Adam lúc này vẫn chưa hồi phục hẳn, nhưng anh đã nắm lấy thời cơ, tiến hành đàm phán thành công với ông Hứa Thành Công - V Viện Thiết kế số 3 Bắc Kinh, Thư Kiến trong một khoảng thời gian không thích hợp và cũng không tham gia bất kỳ thiết kế nào, Hứa Thành Công đồng ý sửa đổi bản thiết kế, loại bỏ tất cả những thiết kế ở bản vẽ cũ, căn cứ vào số đo thiết bị của Jarry.

Sau khi nhận được thông tin chính thức, Lương thị liền bày tỏ vẫn vui lòng hợp tác với Good. Vì thế lần đấu thầu này vẫn sử dụng các thiết bị có định đặc biệt và xem xét sửa đổi báo giá.

Mặc dù đến nay vẫn chưa có tin tức gì về việc trúng thầu nhưng căn cứ vào những lời mà Lương Hán Sinh nói thì chắc sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào nữa.

Việc này diễn ra suôn sẻ như vậy, không thể không kể đến công lao của hai người.

Người đầu tiên là Bạch Tiểu Diệp.

Sở dĩ báo chí có mặt tại hiện trường nhanh như vậy thực ra là trước đó, cô đã thông báo cho đồng nghiệp và một vài tờ báo quen biết.

Tin liên quan đến quan chức nhà nước luôn là tin hot nên tác phong của phóng viên rất nhanh nhẹn và nhiệt tình.

Tiểu Thuần vẫn luôn thắc mắc tại sao trước khi Tiểu Điệp nhảy lầu, lại nói hy vọng quyết định và việc làm hôm nay của con bé có thể bù đắp được phần nào, sau khi nói chuyện với Adam cô mới nhận ra điều này. Có lẽ Tiểu Điệp đã sớm đoán được, nếu chuyện của cô bị phơi bày thì vợ chồng Thư Kiến sẽ không thể quan tâm đến những việc khác, công chúng không bao giờ chấp nhận sự bất công, không phải sao?

Con bé đã thực hiện những gì mình nói, nhưng có đáng hay không thì Tiểu Thuần không dám nói.

Một người nữa là Vương Trị - bạn cấp ba của Tiểu Thuần.

Lúc Vương Trị học thạc sĩ, anh ta cũng thường tham gia thiết kế và mở rộng một số dự án thực tế, anh luôn tâm đắc với quan niệm của Hứa Thành Công, vì vậy đã làm học trò của ông.

Lúc Adam đang đàm phán với Hứa Thành Công thì Vương Trị đến.

Được biết người ngoại quốc trước mặt là ông chủ mới của Good, sau bữa ăn, Vương Trị hỏi thăm tình hình gần đây của Tiểu Thuần.

Adam chỉ nói sơ qua, được biết Tiểu Thuần vừa trải qua một cơn dông bão, Vương Trị liền gọi điện hỏi thăm, an ủi. Lúc đó Tiểu Điệp vẫn chưa tỉnh, Tiểu Thuần yếu như một tờ giấy có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào, sau một hồi truy hỏi, Tiểu Thuần đã kể sơ qua cho anh đầu đuôi sự việc. Vương Trị là người thông minh, anh đã đoán được Tiểu Thuần đang lo việc đấu thầu của Adam nên đã cùng thầy mình tiến hành sửa đổi bản vẽ CBD, để đảm bảo tránh bị các nhà cung ứng khác chỉ trích, anh nghiên cứu bản gốc mấy ngày mấy đêm, sau đó mới vẽ xong bản vẽ mới.

Nghे những lời này từ chính miệng Adam, Tiểu Thuần chủ động gọi điện cảm ơn Vương Trị.

Nhưng Vương Trị chỉ cười cho qua chuyện, đồng thời còn tiết lộ cho cô một bí mật mà anh nghĩ mình nên nói ra.

Trong ngành có câu nói: “Bắc Hứa, nam Thư”, Thư là Thư Kiến, Hứa chính là thầy của anh - Hứa Thành Công.

Nhưng nhiều năm trở lại đây, tiếng tăm của Hứa Thành Công vẫn đứng sau Thư Kiến, không phải là do năng lực kém cỏi mà là do đời sống riêng tư của ông. Ham rượu chè thì không nói làm gì, quan trọng là bản tính phong lưu, nuôi người tình. Những chuyện đó, người trong ngành không biết rõ nhưng Thư Kiến lại biết rất rõ, chính vì vậy, khi Thư Kiến tham gia dự án CBD, mặc dù ông không tỏ rõ quan điểm nhưng cũng đành phải đồng ý.

Thực ra, Adam đã sớm biết những chuyện của ông Hứa, cũng biết Thư Kiến lấy những chuyện này để tạo áp lực cho ông ấy, nhằm tham gia dự án lần này, nhưng anh phản đối.

Kết quả của cuộc đấu thầu đầu tiên đã được công bố, Lương thị tạo áp lực, đã có lần Adam định cùng sếp Lý nghĩ cách ly gián mối quan hệ giữa Thư Kiến và Hứa Thành Công nhưng tiền triển không thuận lợi.

Mùa mưa đến, cơn mưa bao trùm cả thành phố, vợ chồng Thư Kiến không còn tâm trạng quan tâm đến những việc khác nữa.

Adam nhân cơ hội này đến tìm ông Hứa, nói một cách nhã nhặn rằng, mình đã sớm biết chuyện này, thậm chí còn có ảnh làm chứng nhưng chỉ định dùng để đề phòng.

Thư Kiến bấy giờ lo cho bản thân còn chưa xong, Hứa Thành Công đương nhiên biết nắm lấy cơ hội.

Trong lúc bàn bạc với những người tham gia thiết kế, các kiến trúc sư đã lấy lý do ông Thư chỉ lo làm việc của mình mà gạt ông ta sang một bên.

Sau khi mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa, Vương Trị hỏi Adam sao lại quyết định thà để mất cơ hội chứ không dùng những bức ảnh đó để gây áp lực cho ông Hứa.

Adam cười đáp, anh không muốn trở thành người như Thư Kiến, nếu làm như vậy, cho dù giành được dự án nhưng sau này, khi Tiểu Thuần hỏi đến, sẽ không biết phải nói như thế nào.

Trước khi cúp máy, Vương Trị nói với vẻ như thể mình là người ngoài cuộc: “Tiểu Thuần, cậu biết không, mình lúc nào cũng đi chậm một

bước. Năm ấy, khi mình đến trường cậu, nhìn thấy cậu và Hạo Nhiên đang nắm tay đi trong trường, cười rất hạnh phúc, lúc đó mình nghĩ, chỉ cần lúc nào cậu cũng cười hạnh phúc như vậy, mình nhìn cậu được hạnh phúc là đủ rồi. Đợt này về nhà ăn Tết, lẽ ra mình muốn nói với cậu những chuyện này thì Adam lại gọi điện, lúc đó chắc hai người vẫn chưa quyết định đến với nhau, chỉ là tại cậu nói chuyện dè dàng quá, làm mình không còn đủ dũng khí để nói ra. Điều đáng mừng là, qua chuyện này, mình tin Adam chắc chắn tốt hơn Hạo Nhiên, anh ấy là một người đáng để tin tưởng và dựa dẫm, thầy Bạch chắc chắn hy vọng rằng cậu sẽ được sống hạnh phúc, và mình cũng hy vọng như vậy.”

húng ta đưa Tiểu Diệp đi ăn lẩu có được không?”

Khóe mắt bất giác đầm lệ, đôi môi chúm chím của cô dần hé mở, một cảm giác hạnh phúc bao trùm.

Nghiêng mình, lau những giọt nước mắt long lanh, Adam gật đầu nói: “Được. Chờ khi nào em đưa anh về nhà ra mắt, em phải đưa anh đi ăn đặc sản đấy nhé!”

Nghe đến về nhà, Tiểu Thuần cong môi, vừa nói vừa gật đầu đồng ý: “Cùng em về nhà, anh không sợ mẹ em đánh anh à?”

Sự việc không thể giấu được nữa, đợi Tiểu Diệp tỉnh lại, Tiểu Thuần sẽ gọi điện về nhà.

Quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán, ba vị trưởng bối trong nhà đã vội vàng mua vé máy bay đến thành phố G ngay trong đêm hôm ấy.

Đến bệnh viện, nhìn thấy cô bé nghịch ngợm ngày nào bây giờ nằm bất động như tượng gỗ, vợ chồng Bạch Thế Dũng, Lý Mỹ Phân, mẹ Tiểu Thuần vô cùng tức giận, túm lấy túi xách, đánh túi bụi vào người Tiểu Thuần, trách cô không chăm sóc Tiểu Diệp cẩn thận, Tiểu Thuần vốn vẫn tự trách mình nên cô không hề né tránh, nhưng Adam đã xông lên, ôm cô vào lòng, anh dùng thứ tiếng Trung bập bẹ của mình bảo bà Lý cứ đánh mình, đừng đánh Tiểu Thuần. Có lẽ việc này đã khiến mẹ của Tiểu Thuần có ấn

tượng tốt về anh chàng cao to mắt xanh ấy, Tiểu Thuần nói hết mọi việc với mẹ và nghĩ rằng mẹ sẽ phản đối việc cô lấy một người nước ngoài, vì vậy mà cô cảm thấy vô cùng bất an, chuẩn bị tinh thần nghe “giảng đạo”, nhưng mẹ cô chỉ nói một câu: “Sau này, sau khi kết hôn phải sống ở Trung Quốc. Còn nữa, sinh con phải cho nó học tiếng Trung, nếu không sau này, nó không biết gọi bà ngoại thì mẹ sẽ giận đấy.”

“Đừng sợ. Không phải mẹ thật lòng muốn đánh em, mẹ cũng không muốn đánh anh. Em không nghe thấy à, mẹ còn nói là đợi mình về nhà rồi làm nhiều món ngon cho mình thưởng thức.

“Anh thật biết sát nhãn quan sắc.”

“Sát - nhãn - quan - sắc, đọc đúng không? Giải thích cho anh nghĩa của câu nói này đi, phải rồi, bốn từ, có phải là thành ngữ không?”

Nhìn điệu bộ bất chước của anh, Tiểu Thuần không kìm được, cười phá lên.

Tiểu Diệp vẫn đang nằm viện tĩnh dưỡng, hôm nay, Tiểu Thuần và Adam vào viện thăm cô. Đột nhiên Tiểu Thuần nhớ đến một việc khác.

“Em muốn nghỉ việc.”

“Nếu em lấy thân phận là bạn gái của anh để xin từ chức, anh sẽ nói “được”. Nếu em lấy thân phận là cấp dưới xin từ chức, anh sẽ nói: “Được, nhưng phải nộp đơn nghỉ việc.””

“Anh vừa là bạn trai vừa là cấp trên, sao không hỏi bạn gái là cấp dưới của anh sao lại nghỉ việc?”

“Bạn trai của em nghĩ rằng: “Chỉ cần em thích, anh bằng lòng ủng hộ tất cả những gì em làm. Sếp của em nghĩ rằng: “Nếu cô Tiểu Thuần muốn có không gian phát triển tốt hơn, tôi cũng không ngăn cản.”” Hoa tử kinh[1] nở rộ khắp nơi. Adam vừa cười vừa trả lời, vuốt phần tóc mai đang rủ xuống đôi mày của cô. “Thực ra điều anh muốn nói nhất là, Sherry, anh hiểu ý của em, em không muốn gây ảnh hưởng xấu đến công việc của anh chỉ vì chuyện của Tiểu Diệp, càng không muốn sau này công ty chi nhánh

phía nam không phát triển được chỉ vì những chuyện trước đây, nhưng những điều này đều không quan trọng, quan trọng là em có vui hay không, nếu em không vui, không sao, anh có thể nuôi em.”

[1] Tử kinh: một loài cây thân gỗ, các lá to và dày cùng các hoa đỏ ánh tím nổi bật. Hoa tử kinh cũng là biểu tượng trên lá cờ Hồng Kông.

Anh thấu hiểu cô đến mức này, quả thực cô chẳng còn mong muốn gì

Tiểu Thuần khẽ nhướn mày, buông tay Adam ra, vừa lùi lại vừa nói: “Anh nghĩ nhiều thật đấy! Em chỉ nghĩ thế này, tóm được một chàng ngoại quốc ngốc nghếch, bất hạnh bạch bất hạnh[2], dù sao lương của anh cũng là do nước Mỹ trả, em tiêu ở Trung Quốc có nghĩa là cống hiến cho đất nước.”

[2] Đã bất hạnh rồi thì phải bất hạnh một cách tốt nhất.

“Bất - hạnh - bạch - bất - hạnh nghĩa là gì? Sherry, đợi đã, em phải giải thích cho anh đi.”

Phía tây, mặt trời đã lặn, hai bóng người đi trong làn mưa hoa tử kinh dần dần khuất sau ngã rẽ, chỉ còn vọng lại tiếng cười...

Tháng Mười hai, tại phòng chờ sân bay quốc tế thành phố G.

Mây giăng ngập trời tựa như bầu trời thấp hơn mọi khi, bên ngoài tấm kính, từng chiếc máy bay bay lên hạ xuống, ung dung và thông thả.

Tiểu Thuần lấy chiếc Ipad mà Adam luôn mang theo người ra, mở phần mềm nhận dạng chữ và down về, bắt đầu dạy anh cách nhận dạng mặt chữ.

Adam đáng thương chau mày, nhìn từng dòng chữ có cấu tạo phức tạp, mặt xị xuống như đứa trẻ bị bắt làm một đồng bài tập về nhà.

Sau khi nhận được sự đồng ý của mẹ Tiểu Thuần, Adam quyết định đưa Tiểu Thuần về Mỹ đón Giáng sinh.

Mặc dù bố mẹ Adam đều đã mất nhưng anh vẫn còn ông bà, một người cậu và một bác gái, tình cảm của mọi người trong gia đình đều

Khi biết tin đứa cháu yêu quý của mình đã kiếm được một cô gái người Trung Quốc, còn có dự định kết hôn, Rex nói muốn được gặp mặt. Anh nhận lệnh cấp trên ra nước ngoài làm việc. Giáng sinh hàng năm mới được nghỉ, về nhà tụ họp cùng gia đình, Tiểu Thuần vừa từ chức, tạm thời chưa có việc làm, vì vậy hai người có thêm thời gian ở lại Mỹ lâu hơn, sau đó quay về nhà Tiểu Thuần đón tết Nguyên đán.

Trong lúc hai người đang chỉ chỉ ân ân, từ đằng sau bỗng vọng lại tiếng chào của một người đàn ông. “Hi!”

Ngoảnh đầu lại, Hạo Nhiên khoác trên vai một chiếc ba lô màu bộ đội đã đứng đằng sau từ bao giờ.

Mấy tháng không gặp, anh ta có vẻ gầy đi, xương cổ nhô cao, râu ria cũng không được cắt tỉa gọn gàng, nhìn tiều tụy hẳn.

Tiểu Thuần trả lời bằng thái độ thờ ơ rồi lại cắm đầu vào Ipad, không thèm để ý đến anh ta, bây giờ những điều muốn nói, muốn mắng chửi đã không còn nữa, chỉ còn lại sự im lặng.

Adam rất lịch sự, đứng lên nói chuyện với anh ta nhưng thái độ không lạnh nhạt chẳng nhiệt tình.

Cô nghe thấy anh ta hỏi tình trạng của Tiểu Diệp hiện giờ ra sao.

Adam trả lời không hề giấu giếm, anh ta có vẻ cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nói rằng quyết định sang Anh sống, sau này không quay lại Trung Quốc nữa, trừ những ngày về nhà ăn Tết.

“Đến giờ phải đi đăng ký rồi, em đi xếp hàng trước, em đợi anh ở bên ấy nhé!”

Trước cửa sổ nơi đăng ký, mọi người đã bắt đầu xếp hàng dài, Tiểu Thuần không biết nói gì, xách túi và rời đi trước.

“Xin lỗi, tính cách của cô ấy là thế đấy, anh đừng để bụng.” Giọng Adam vng lại ảm áp mà hờn hậ.

“Tôi không để bụng đâu.” Hạo Nhiên nhìn theo bóng người mặc áo bạc hà tiến dần về phía những người đang xếp hàng, cười xót xa, quay đầu

lại, than một câu: “Adam, anh may mắn hơn tôi.”

“Tôi sẽ trân trọng sự may mắn này, chúc anh sang nước Anh mọi việc đều thuận lợi!”

“Cảm ơn, chúc hai người hạnh phúc!”

Từng từ, từng tiếng của đoạn hội thảo ngắn ngủi đều lọt vào tai Tiểu Thuần, cô đang cúi đầu, bước đi chậm rãi, không kìm nén được liền buông tiếng thở dài.

Vào đến khoang máy bay, Adam cẩn thận giúp cô thắt dây an toàn thì bỗng nhận được thông báo có email.

Không hiểu ai đã biết rõ anh nghỉ phép mà vẫn quấy rầy, Tiểu Thuần nói: “Không phải dự án nào đó lại xảy ra sự cố đấy chứ?”

Adam vội vàng đọc những hàng chữ tiếng Anh dày đặc, vẻ mặt vui mừng: “Không phải, là một tin vui.”

“Gì vậy anh?”

“Todd thông báo cho anh biết tổng công ty bên Mỹ đã họp và quyết định sau Tết Nguyên đán, Peter sẽ được điều đến châu Âu nhậm chức giám đốc điều hành khu vực châu đại dương, còn anh sẽ giữ chức giám đốc điều hành khu vực châu Á - Thái Bình Dương. Việc bổ nhiệm chính thức phải chờ đến sau Tết mới ban hành. Sau đó, ông ấy sẽ bắt đầu chuyến khảo sát vòng quanh thế giới cùng giám đốc điều hành, khoảng tháng Ba sẽ đến Trung Quốc, ông ấy còn nói, mặc dù biết em đã xin thôi việc nhưng hy vọng đến lúc đó sẽ gặp được em.”

“Em?” Tiểu Thuần chỉ vào mình, tròn xoe mắt.

“Từ trước tới giờ, Todd đối xử với anh rất tốt, cũng là người quen cũ của ông anh, cho nên anh đã nói chuyện của c ông ấy. Yên tâm đi, ông ấy rất dễ gần.”

“Vâng! Dự án CBD vẫn chưa chính thức ký hợp đồng, tại sao tổng công ty lại thăng chức cho anh nhanh như vậy?”

“Lương thị đã ký hợp đồng bao thầu rồi, Giám đốc Lý đang bắt tay vào chuẩn bị hợp đồng hợp tác với Lương thị, về cơ bản là ổn rồi, sau Tết sẽ nhận được tiền và bắt đầu đi vào hoạt động.”

“Chúc mừng anh!” Biết anh chàng chăm chỉ Adam ngày nào cũng làm việc đến hai giờ sáng, cô thực sự cảm thấy mừng thay cho anh.

“Nên chúc mừng em thì đúng hơn.” Adam nhanh chóng trả lời email và tắt điện thoại, khuôn mặt rạng ngời.

“Tại sao vậy?”

“Chẳng phải em nói đã kiếm được một chàng ngoại quốc ngốc nghếch thì phải kiếm chác một chút đó sao? Anh được thăng chức, tiền lương cũng tăng theo, chẳng phải là kiếm chác được nhiều hơn sao?”

“Trí nhớ của anh tốt quá đấy!”

Có lẽ những người không đi làm sẽ trở nên nhàn rồi, mà nhàn rồi thì lại nhớ đến chuyện trước kia, khi máy bay đang bay ở độ cao ba mươi nghìn thước Anh, Tiểu Thuần nửa tỉnh nửa mê, có cảm giác như đang ở trong một giấc mơ tuyệt đẹp. Cô mở mắt, ngắm nhìn kỹ từng centimet trên gương mặt điển trai, khôi ngô của người đàn ông bên cạnh mình, càng cảm thấy đây không phải sự thật. Cầu mạnh một cái lên đôi bàn tay to bản đang nắm lấy tay mình, đánh thức người đó dậy, cô nghiêm túc nhìn vào đôi mắt xanh có vẻ không hiểu gì của anh, hỏi: “Tại sao lại là em?”

Adam vừa thiếp đi được một lúc đã bị đánh thức, thoáng chốc hơi mơ hồ, sau đó lập tức hiểu ra người con gái trước mặt mình đang hỏi điều gì, anh cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô.

“Vì lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã cảm thấy em xứng đáng có được một tình yêu đẹp, vì cười, chứ không trốn biệt vào một góc để khóc.”

Giống như những lời trước kia, cô cảm thấy khó hiểu, nói: “Lần đầu tiên? Nhà vệ sinh? Khi ấy em chỉ thấy xấu hổ, khóc đâu mà khóc?”

“Không, đó không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Lần gặp mặt đầu tiên của chúng ta là ở Hải Nam.”

“Hải Nam?” Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có chút ấn tượng gì, cố gắng vắt óc nhớ lại, nghĩ đến lời hẹn đi du lịch dịp nghỉ lễ Quốc Khánh, khi ấy anh đã lập tức nhắc đến Hải Nam, cuối cùng vì cô muốn đi Vân Nam nên mới thay đổi quyết định.

“Hơn một năm trước...” Adam vỗ vỗ khuôn mặt cô, tựa vào lưng ghé rồi chậm rãi nói. “Không đúng, bây giờ phải nói hơn hai năm, gần ba năm trước, công ty có một chuyến du lịch đi Hải Nam. Buổi tối hôm thứ ba, bên tour sắp xếp cho mọi người đi đốt lửa trại, ngắm sao trên bờ biển, lần đó Sam cũng muốn đi Hải Nam thăm thú, sau khi được Peter đồng ý, anh ấy và anh đã cùng đi. Khi ấy, anh vừa đến Trung Quốc, làm việc ở bộ phận Quốc tế. Đêm đó trên bãi biển vô cùng náo nhiệt, mọi người đều chơi đùa vui vẻ, anh và Sam vì muốn ra bờ biển xa hơn nên đã rời đi trước. Bọn anh cứ đi men về phía bên phải, đến một nơi hoàn toàn không còn một bóng du khách nào, vốn dĩ muốn yên ắng để nói chuyện, kết quả là nghe thấy tiếng khóc của một người.

“Là... em?” Bạch Tiểu Thuần ngơ người, cuối cùng cũng tìm được một chút dấu vết trong ký ức.

“Bọn anh đi về hướng âm thanh phát ra, kết quả là nhìn thấy dưới một rặng cây gần khách sạn bên bờ biển, có một người con gái nhỏ bé cầm điện thoại, nhắc đi nhắc lại một câu nói.”

“Có phải cô ấy nói rằng: Làm sao có thể cứ như vậy mà đi được?”

“Khi ấy anh không biết chút tiếng Trung nào, hỏi Sam cô ấy đang nói gì, Sam nói chắc chắn là cô ấy thất tình, vì cứ nhắc đi nhắc lại một câu: Làm sao có thể cứ như vậy mà đi được?”

Mt cảm giác phức tạp không diễn tả được bằng lời ủa đến trái tim, vô cùng xúc động, nhẹ nhàng ép sát đầu mình lên vai Adam, như trở về một đêm bên bờ biển, dưới ánh trăng tuyết vời. “Nói một cách chính xác, khi đó cô ấy không phải đang thất tình, mà là muốn chủ động níu giữ một mối tình đã chờ đợi nhiều năm, kết quả là người kia nói với cô ấy, cứ như vậy đi, cứ như vậy đi. Cô ấy không thể chấp nhận điều đó, vì thế chỉ còn biết nhắc đi nhắc lại, làm sao có thể cứ như vậy mà đi được.”

“Nhắc lại một hồi, cô ấy lại bắt đầu khóc, nghe mà thấy thương. Anh muốn đi tới, an ủi cô ấy nhưng Sam đã giữ anh lại, nói nên để cô ấy một mình.”

“Khi đó, có phải anh cảm thấy cô ấy rất ngốc nghếch không?”

“Không hề, anh nhớ tới bố mẹ anh. Trước khi bố tự sát, trong di chúc để lại cho anh, ông đã viết rằng, Kinh thánh có viết, Thượng đế đã tạo ra Eva bằng một đoạn xương sườn trên cơ thể Adam. Eva là một phần của Adam, vì vậy, mỗi một Adam xuất hiện trên cuộc đời này đều không ngừng kiếm tìm đoạn xương sườn bị thiếu ấy. Nhưng có người tìm thấy được, có người lại không. Bố hy vọng anh có thể tìm thấy được đoạn xương sườn bị thuộc về chính mình và dùng cả một đời để giữ gìn, trân trọng hạnh phúc. Vì thế, khi đó anh đã nghĩ, một người con gái khóc nức nở vì tình yêu như vậy, cô ấy là đoạn xương sườn bị mất thuộc về ai đây, người khiến cô ấy khóc một cách đau đớn như vậy, chắc chắn không phải Adam của cô ấy.”

“Đúng vậy, người đã khiến cho cô ấy khóc đến tâm can dóc cạn ấy không phải mà Mr. Right của cô ấy.”

“Cô ấy mặc chiếc váy dài màu trắng, ở viền váy có những bông hoa màu xanh, ánh trắng đẹp để chiếu xuống người cô ấy, anh thậm chí còn nhìn rõ, ánh mắt cô ấy lấp lánh.”

Không thể ngờ được, anh vẫn còn nhớ rõ như in ngày hôm ấy mình mặc gì, trong lòng Bạch Tiểu Thuần xúc động khôn xiết, nơi sống mũi bỗng trào dâng cảm giác cay cay...

Nếu cô nhớ không nhầm, anh vài lần đã nhắc đến lần đầu tiên gặp mặt, còn cô, không lần nào không nghĩ rằng đó là lần đi nhầm nhà vệ sinh, rồi lờ sang chuyện khác.

“Ngày hôm sau, khi ăn sáng trong khách sạn, anh lại nhìn thấy cô ấy. Cô ấy vẫn mặc bộ váy trắng điểm xuyết hoa xanh ấy, xương quai xanh cao cao, chỉ có điều gương mặt không còn đau khổ nữa, mà là một nụ cười tươi rói, ánh mắt cong cong, khoe miệng khẽ nhếch lên, khiến người khác vừa nhìn thấy đã có cảm giác vui vẻ. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy cô

ấy tối hôm trước vẫn còn khóc đến mức người bước đến gần cũng không biết, anh quả thực không thể tin một cô gái có nụ cười rạng rỡ như vậy lại mang trong mình một vết thương vẫn chưa lành. Khi ấy, anh đang uống một cốc cà phê không đường, có chút đắng, anh nghĩ cảm giác đắng ấy có lẽ cũng giống như mùi vị trong trái tim cô ấy, nhưng cô ấy không muốn cho người khác biết, vì thế cô ấy rất kiên cường.”

“Đừng nói là buổi tối hôm ấy anh đã yêu em rồi nhé, yêu một người khóc bù lu bù loa vì một người đàn ông khác.”

Nước mắt như muốn tuôn rơi, cô chỉ biết mau chóng trừu đùa anh.

“Tất nhiên không phải.” Adam quay đầu lại, ánh mắt chân thành và dịu dàng như ánh mặt trời đầu tiên xuyên qua cửa sổ xe.

“Nhưng anh luôn cảm thấy, nếu không phải tối hôm đó anh đã nhìn em lâu hơn một chút thì sau này, tất cả mọi thứ đang có đều không tồn tại. Cái hơn một chút ấy chính là ý chí của Thượng Đế.”

“Chỉ vì trong biển người mê mông, đã nhìn vào đôi mắt em lâu hơn một chút, từ đó chẳng thể nào quên được dung nhan ấy...”

Những lời anh nói làm cô nhớ đến ca khúc Truyền kỳ do Vương Phi trình bày đã được không biết bao nhiêu người biết đến, từ phố lớn đến làng quê, không tìm được, cô khẽ ngân nga thành tiếng.

Chỉ vì trong biển người mê mông, đã nhìn vào đôi mắt em lâu hơn một chút, không phải sao?

“Em ngân nga gì đấy?”

“Một bài hát, sau khi đến nơi em sẽ mở cho anh nghe?”

“Là một bài hát về tình yêu à?”

“Đúng thế.”

“Sherry, anh bỗng cảm thấy Thượng Đế đã vứt đoạn xương sườn bị mất của anh đi hơi xa một chút.”

“Có thể là khi Thượng Đế tạo ra anh, cảm thấy anh đáng yêu nên quyết định tặng cho anh một chuyến hành trình tìm kiếm tình yêu đặc biệt.”

“Chuyến hành trình tìm kiếm tình yêu? Anh thích cách nói này. Điều may mắn là, cho dù có xa như vậy, chúng mình vẫn tìm được nhau, phải không em?”

>

